

# Doamna furată Nora Roberts

## PARTEA I

### Acasă

#### Capitolul 1

*"Frumusețea este singura rațiune a sa însăși de a exista."*  
Emerson

Vîntul rece și biciuitor îngheța pînă-n măduva oaselor. Zăpada unui viscol de la începutul săptămînii se îngrămădea în troiene neregulate pe marginea drumului. Cerul era de un albastru intens. Copacii desfrunziți, cu ramurile golașe și negre, se înălțau din iarba brună a iernii, agitîndu-și crengile ca pe niște pumni împotriva frigului.

Era luna martie în Maine.

Miranda reglă caloriferul la maximum, își programă *CD player-ul* să cînte *Boema* de Puccini și conduse mai departe, în acordurile înălțătoare ale muzicii.

Se întorcea acasă. După cele zece zile ale turneului de conferințe, alergînd de la hoteluri în campusuri universitare, la aeroporturi și la alte hoteluri, Miranda abia aștepta să ajungă.

Era posibil ca ușurarea ei să fie legată de faptul că detesta să țină conferințe, suferind cumplit ori de cîte ori trebuia să apară în fața acelor șiruri de fețe curioase. Dar timiditatea și tracul nu aveau voie să-i perturbe îndatoririle.

Era dr. Miranda Jones, o Jones din Jones Point. Și nu-și putea permite s-o uite vreodată.

Orașul fusese întemeiat de primul Charles Jones care-și lăsase amprenta în Lumea Nouă. Miranda știa că tuturor celor din neamul Jones li se cerea să lase urme ale trecerii lor, să-și mențină poziția de familie fruntașă a Point-ului, să contribuie la mersul înainte al societății, să se comporte așa cum se aștepta din partea Jones-ilor din Jones Point, Maine.

Dornică să lase aeroportul cît mai în urmă, coti pe drumul de coastă, apăsînd pe accelerator. Viteza la volan era una dintre micile ei plăceri. Îi plăcea să se deplaseze repede, să ajungă dintr-un loc în altul cu minimum de agitație și în cît mai puțin timp. Femeie înaltă de aproape un metru optzeci cînd era desculță și cu părul de culoarea unei mașini de pompieri *Tonka* de jucărie rareori trecea neobservată. Chiar și cînd nu era stăpînă pe situație, arăta ca și cum ar fi fost.

Iar cînd se mișca, precis și hotărît ca o rachetă cu detector de căldură, de obicei se făcea loc în calea ei. Avea o voce pe care un bărbat îndrăgostit o comparase cu catifeaua învelită în șmirghel. Compensa accidentul soartei, cum îl considera ea, cultivîndu-și o vorbire răspicată și energică, adeseori frizînd afectarea.

Dar dădea rezultate.

Trupul ei putea fi moștenit de la cine știe de strămoș celt războinic, dar fața îi era strict din Noua Anglie. Îngustă și rece, cu nas prelung și drept, bărbie ușor ascuțită și niște pomeți care ar fi putut sparge gheața. Avea o gură largă și, de cele mai multe ori, strînsă

într-o linie serioasă. Ochii-i erau albaștri precum cerul în ziua de 4 Iulie și, în majoritatea cazurilor, gravi.

Acum, însă, delectându-se cu drumul lung și șerpuitor care ocolea colinele dantelate cu zăpadă, zîmbea atît cu gura, cît și cu ochii. Dincolo de faleză, marea se agita cenușie ca oțelul. Mirandei îi plăceau toanele ei, puterea ei de a liniști sau a fascina. Cînd șoseaua coti ca un deget încovoiat, auzi bubuiturile tunătoare ale valurilor lovind stîncile, pentru ca apoi să se retragă ca un pumn gata să mai lovească o dată.

Lumina slabă a soarelui scînteia pe troiene, iar vîntul răsfirea capricios pînze de zăpadă prin aer, peste drum. În partea dinspre golf, copacii goi se cocîrjau ca niște moșnegi, împovărați de furtunile anilor. În copilărie, cînd încă mai avea fantezie, Miranda își imaginase acei copaci bombănindu-și unii altora nemulțumirile, în timp ce se strîngeau să reziste vîntului.

Deși nu considera că-și mai făcea iluzii, încă îi mai plăcea cum arătau, noduroși și rășchirați, dar stînd în șir ca soldații bătrîni de-a lungul dîmbului.

Șoseaua urca, pe măsură ce locul se îngusta, între apele ce se apropiau din ambele părți. Mare și sunet, ambele năzuroase, adeseori mohorîte, mușcau din maluri cu o foame continuă. Promontoriul încîrligat se înălța, cu vîrfurile bulbucate ca un deget artritic și împodobit de vechea casă victoriană ce domina marea și pămîntul. Dincolo de ea, unde terenul se rostogolea din nou spre apă, se înălța săgeata albă a farului care păzea coasta.

În copilărie, casa fusese refugiul și bucuria Mirandei, datorită femeii care locuia acolo. Amelia Jones confirmase tradiția familiei și trăise așa cum poftea, spusese ce-i trecea prin minte și întotdeauna, dar întotdeauna avusese în inimă un loc pentru cei doi nepoți ai ei.

Miranda o adorase. Singura suferință adevărată pe care o cunoscuse în viața ei fusese la moartea Ameliei -pe neașteptate, fără tapaj, în somn, cu opt ierni în urmă.

Le lăsase casa, portofoliul ordonat pe care-l adunase cu pricepere de-a lungul anilor și colecția de artă, Mirandei și fratelui ei. Fiului său, tatăl Mirandei, îi lăsase dorința de a deveni măcar pe jumătate bărbatul sperat de ea, înainte de a se reîntîlni. Nurorii îi lăsase un colier de perle, fiindcă era singurul lucru care se putea gîndi că-i plăcuse vreodată cu adevărat lui Elizabeth.

Fusese atît de tipic pentru ea, își spunea acum Miranda. Toate acele mici comentarii pline de tîlc din testament. Locuise ani de zile în casa cea mare de piatră, trăind singură, cu peste un deceniu mai mult decît soțul ei.

Cu gîndul la bunica ei, Miranda ajunsese la sfîrșitul drumului de coastă și coti pe aleea prelungă, șerpuită.

Casa din capătul acesteia supraviețuise anilor și furtunilor, nemiloaselor friguri ale iernii, arșițelor șocante și neașteptate din toiu verii. Iar acum, își spusese Miranda, cu un mic junghi de vinovăție, supraviețuia neglijării benigne.

Nici ea și nici Andrew nu păreau să-și găsească timp pentru a aduce zugrăvi sau grădinari. Casa, care în copilăria ei arătase ca un muzeu, era acum învechită și plină de cicatrice. Totuși, o găsea fermecătoare, cam ca pe o bătrînă care nu se teme să-și poarte vîrsta. Deloc dărpănată, se înălța în unghiuri drepte, soldățești, cu demnitatea pietrei sale cenușii și distincția frontoanelor și a micilor turnuri.

În partea strîmtorii, o pergolă inspira farmec și fantezie. Glicina se cățara pe laturile ei, îngropîndu-i acoperișul sub boboci, primăvara. Miranda dorise întotdeauna să-și găsească timp pentru a sta pe una dintre băncile de marmură de sub umbrarul acela înmiresmat și a se bucura de parfumuri, umbră și liniște. Cumva, însă, vara lua locul primăverii, iar toamna pe cel al verii, iar Miranda nu-și mai amintea jurămîntul pînă iarna, cînd vițele groase ale glicinei erau dezgolate.

Poate că unele scînduri de pe veranda lată din fața casei se cereau înlocuite. Cu siguranță, brîul și obloanele, decolorate din albastru în cenușiu, cereau să fie răzuite și vopsite proaspăt. Glicina de pe pergolă avea și ea nevoie, probabil, să fie plivită, hrănită, sau ce s-o fi făcînd cu astfel de lucruri.

Avea să se ocupe și de asta. Mai devreme sau mai tîrziu.

Dar geamurile luceau, iar chipurile feroce ale garguilor chircite pe streșini rînjeau. Terasese lungi și balcoanele înguste făceau să se poată admira priveliștea în toate direcțiile. Pe hornuri se învălătuca fum - cînd catadicsea cineva să aprindă focul. Uriașii stejari bătrîni se înălțau și, înspre nord, un șir des de brazi stăvileau vîntul.

Miranda și fratele ei conviețuiau destul de pașnic în locuință sau, cel puțin, așa făcuseră înainte ca băutura lui Andrew să devină atît de permanentă. Dar nu avea să se gîndească la asta. Îi plăcea să-l știe aproape, îl simpatiza și-l iubea, astfel că munca și conviețuirea alături de el erau o plăcere.

Vîntul îi suflă părul în ochi imediat ce coborî din mașină. Cam nemulțumită, și-l dădu la o parte, după care se aplecă să-și ia laptopul și servieta. Agățîndu-și-le pe amîndouă pe umăr și fredonînd ultimele acorduri din Puccini, porni spre portbagaj și-l deschise.

Părul îi veni iarăși în ochi, făcînd-o să pufnească iritată. Oftatul i se frînse într-un icnet sufocat, cînd o mînă o smuci cu putere de păr, răsucindu-i-l ca pe o frînghie pentru a-i trage capul pe spate. În fața ochilor îi explodară steluțe albe, cînd durerea și șocul îi străpunseră țeasta. Iar vîrfurile unuia cuțit, rece și ascuțit, îi apăsă vena care pulsa în gît.

Frica țipă în capul ei, cu o arsură primordială izbucnită din pîntece, pentru a se repezi spre gîtlej. Înainte de a-i putea da drumul, fu răsucită în loc și îmbrîncită peste mașină, astfel că durerea înflorînd în șold îi încețoșa vederea, făcînd să i se înmoaie genunchii. Mîna care o ținea de păr smuci din nou, zgîlțîindu-i capul înapoi ca pe al unei păpuși.

Chipul individului era oribil. De un alb păstos, cu cicatrici și trăsături obtuze. Miranda avu nevoie de cîteva secunde, înainte ca groaza ce-i usca gura s-o lase să observe că era o mască - vopsea și cauciuc schimonosite diform.

Nu se zbătu, n-avea cum. De nimic nu se temea mai mult că de vîrfurile ucigător al unui cuțit, de tăișul său neted și mortal. Vîrfurile ascuțite îi apăsa carnea moale de sub maxilar, astfel că la fiecare respirație sufocată o străpungea cîte un junghi arzător de durere și spaimă.

Era înalt. De un metru nouăzeci, nouăzeci și cinci, remarcă Miranda, făcînd eforturi să fie atentă, să rețină detaliile, în timp ce inima i se zbătea în gît, sub cuțitul care o apăsa. O sută zece, douăzeci de kilograme, lat în umeri și cu gît scurt. O, Doamne!

Ochi căprui, de un cafeniu tulbure. Numai atît vedea, prin deschizăturile măștii de cauciuc. Și o privire plată ca a unui rechin, la fel de nesimțitoare, în timp ce cobora vîrfurile pumnalului, trăgîndu-i-l peste beregată pentru a spinteca delicat pielea. Un mic foc se aprinse pe gîtul Mirandei, în locul de unde un fir subțire de sînge începu să se prelingă spre guler.

- Te rog.

Cuvîntul ieși bolborosit, în timp ce îi împingea instinctiv încheietura mîinii cu cuțitul. Toate gîndurile raționale i se învălmășeau într-o groază înghețată, cînd omul îi săltă capul la loc cu vîrfurile cuțitului, expunîndu-i linia vulnerabilă a gîtului.

Prin mintea Mirandei fulgeră imaginea cuțitului sfîșiiind scurt, rapid și fără zgomot, retezînd artera carotidă, într-un șuvoi de sînge cald. Și avea să moară pe picioare, înjunghiată ca un miel.

- Te rog, nu. Am trei sute cincizeci de dolari, cash.

„Doamne, te rog, să nu vrea decît banii", cugetă ea, înnebunită. „Să fie numai banii." Dacă voia s-o violeze, Miranda se ruga să aibă puterea de a lupta, deși știa că nu putea învinge.

Dacă de sînge avea poftă, spera să se termine cît mai repede.

- Îți dau banii, începu ea, apoi scoase un țipăt șocat, cînd agresorul o împinse în lături ca pe o grămadă de cîrpe.

Miranda căzu zgomotos în patru labe, pe pietrișul aleii, simțind arsura micilor tăieturi dureroase în palme. Se auzi scîncind, își urî propria neputință, spaima care o amortea, împiedicînd-o să facă altceva decît a-l privi cu ochii tulburi.

Privi pumnalul care lucea în lumina palidă a soarelui. Chiar în timp ce mintea ei îi striga să fugă, să se împotrivească, Miranda se strînse în ea însăși, paralizată. Individul îi luă poșeta și servieta, întorcînd cuțitul, astfel încît soarele o fulgeră în ochi cu o sulită de lumină. Apoi se aplecă și înfipse vîrfurile în cauciucul din spate. Cînd îl trase, făcînd un pas în direcția ei, Miranda începu să se tîrască spre casă.

Îl așteptă să lovească din nou, să-i sfîșie hainele, să-i înfigă pumnalul în spate cu aceeași forță nepăsătoare cu care spărsese cauciucul, dar continuă să se tîrască prin iarba aspră a iernii.

Cînd ajunse la trepte, privi în urmă, cu ochii învîrtindu-i-se în orbite și mici sunete de animal vînat bolborosindu-i printre buze.

Și văzu că era singură.

Respirațiile scurte, uscate, îi zgîriau gîtlejul, arzînd în plămîni, pe cînd se tîrî în susul treptelor. Trebuia să ajungă în casă, să scape. Să încuie ușa. Înainte ca monstrul să se întoarcă, înainte de a se întoarce și a-și folosi cuțitul contra ei.

Mîna îi alunecă pe clanță, o dată, de două ori, pînă reuși s-o apuce cu degetele. Încuiată. Sigur că era încuiată. Acasă nu era nimeni. Nu avea pe nimeni care s-o ajute. Un moment, nu făcu decît să stea ghemuită pe loc, în fața ușii, tremurînd șocată și înfrigurată de vîntul care biciuia de peste culmea colinei.

„Mișcă", își impuse. „Trebuie să te miști, ia cheia, intră-n casă și cheamă poliția."

Ochii îi săgetară într-o parte și-n alta, ca ai unui iepure uitîndu-se după lupi, în timp ce dinții începeau să-i clănțane. Rezemîndu-se de clanță, se ridică pe picioare. Genunchii amenințau să i se îndoie, stîngul îi urla de durere, dar se repezi de pe verandă într-un salt ca de om beat, căutîndu-și disperată poșeta înainte de a-și aminti că atacantul i-o luase.

Începu să bîiguie cuvinte, rugăciuni, blesteme, implorări, în timp ce deschidea portiera mașinii pentru a bîjbîi în torpedou. Chiar în momentul cînd degetele ei găsiră celălalt set de chei, un sunet o făcu să se răsucescă înnebunită, ridicînd mîinile într-un gest de apărare. Nu era decît vîntul vîjîind printre crengile negre și desfrunzite ale copacilor, prin tulpinile spinoase ale trandafirilor cățărători, peste iarba țepoasă. Cu respirația șuierătoare, o luă la fugă șchiopătînd spre casă, înfipse deznădăjdădită cheia în broască și aproape se tîngui de ușurare cînd ușa se descuie.

Năvăli înăuntru, trînti ușa și răsuci încuietorile. Cînd spatele i se rezemă de lemnul solid, cheile îi alunecară dintre degete, căzînd cu un zornăit melodios. Vederea i se împăienjeni, așa că închise ochii. Acum amortise cu totul, cu trup și suflet. Trebuia să facă pasul următor, să acționeze, să înfrunte situația, dar nu-și putea aminti ce pas avea de făcut.

Îi răsunau urechile, iar greața i se întetea într-un val prelung, unsuros. Scrîșnind din dinți, făcu un pas înainte, apoi încă unul, pe cînd vestibulul părea să se clatine ușor într-o parte și-n cealaltă.

Aproape ajunsesese la baza scării, cînd își dădu seama că nu urechile ei sunau, ci telefonul. Mecanic, merse prin ceață pînă în salon, unde totul era atît de normal, atît de familiar, și ridică receptorul.

- Alo?

Vocea-i suna îndepărtată, a gol, ca o singură bătaie într-o tobă de lemn. Clătinându-se puțin pe picioare, privi modelul pe care-l formau razele soarelui pe podelele late de brad, intrînd pe fereastră.

- Da. Da, înțeleg. Voi veni. Am...

Ce? Scuturîndu-și capul ca să și-l limpezească, Miranda făcu un efort să-și aducă aminte ce avea de spus.

- Am de... de rezolvat niște lucruri, mai întîi. Nu, voi pleca imediat ce pot.

Apoi, în ea se răzvrăti o stare pe care era prea buimăcită pentru a o recunoaște ca fiind isterie.

- Am bagajele gata făcute, rîse ea, ascuțit.

Încă mai rîdea, cînd închise telefonul. Și tot rîzînd, se lăsă să cadă moale într-un fotoliu, fără a-și da seama, cînd se strînse ghem, defensiv, că rîsul i se prefăcuse în suspine.

Ținea strîns în ambele mîini o ceașcă de ceai fierbinte, dar nu bea. Știa că ar fi tremurat, dar o îmbărbăta s-o țină astfel, să simtă căldura trecînd prin porțelan pînă în degetele ei înfrigurate, alinîndu-i juliturile din palme.

Fusese coerentă - era obligatoriu să fie coerentă, să vorbească limpede, calm și, precis -, cînd reclama o tîlhărie la poliție.

După ce reușise să judece din nou, dăduse telefoanele necesare, vorbise cu ofițerii care veniseră acasă. Acum, însă, cînd terminase și era iarăși singură, nu mai părea capabilă să se țină de un singur gînd cu șir, mai mult de zece secunde.

- Miranda!

Strigătul fu urmat de detunătura ușii din față trîntindu-se. Andrew năvăli înăuntru, aruncînd o privire îngrozită spre fața surorii sale,

- O, lisuse!

Se apropie grăbit, lăsîndu-se pe vine la picioarele ei, pentru a începe să-i mîngîie obrazii cu degetele sale prelungi.

- Vai de mine, draga mea.

- N-am nimic. Doar niște zgîrieturi.

Dar stăpînirea de sine pe care reușise să și-o adune la loc era fragilă.

- Am fost mai mult speriată decît rănită.

Andrew îi văzu rupturile de la genunchii pantalonilor, sîgele uscat pe lîngă.

- Nenorocitul.

Ochii lui, de un albastru mai șters decît al surorii sale, se întunecară brusc de groază.

-Te-a...

Își coborî mîinile peste ale ei, ajungînd sa țină împreună ceașca de porțelan.

- Te-a violat?

- Nu. Nu. Nimic de soiul ăsta. Mi-a furat doar poșeta. Nu voia decît bani. Îmi pare rău că am pus poliția să te anunțe. Trebuia s-o fac eu însămi.

- Nu-i nimic. Nu te agita.

Îi strînse mai tare mîinile, apoi i le eliberă repede, cînd Miranda tresări.

- Aoleu, fetițo, zise el luîndu-i ceașca din mîini și punînd-o deoparte, după care îi întoarse palmele julite.

- Ce rău îmi pare. Haide, să te duc la spital.

- N-am nevoie de nici un spital. Am numai vînatăi și zgîrieturi.

Trase adînc aer în piept, constatînd că-i era mai ușor s-o facă acum, cînd îl avea alături pe Andrew.

Putea s-o enerveze și o dezamăgise. Dar, în toată viața ei, fusese singurul care n-o trădase niciodată, care-i fusese alături.

Andrew luă ceașca de ceai, punându-i-o iarăși în mâini.

- Bea puțin, îi ordonă, înainte de a se ridica pentru a se plimba puțin ca să-și alunge o parte din frică și furie.

Avea un chip slab, destul de osos, potrivit cu constituția lui longilină și costelivă. Tenul îi era asemănător cu al surorii sale, deși avea părul de un roșcat mai închis, aproape acaju. De enervare, se bătea cu mâna pe coapsă din mers.

- Aș vrea să fi fost aici. La naiba, Miranda, trebuia să fiu aici.

- Nu poți fi peste tot, Andrew. Nimeni n-ar fi putut prevedea că aveam să fiu tâlhărită în fața propriei noastre case. Cred - și poliția crede - că se pregătea să intre în casă, să ne jefuiască, iar sosirea mea l-a luat prin surprindere, făcându-l să-și schimbe planurile.

- Au spus că avea cuțit.

- Mda.

Încet, Miranda ridică o mână la mica tăietură de pe beregată.

- Și pot anunța că n-am scăpat de fobia mea de cuțite. O singură privire i-am aruncat și mi-a încremenit mintea.

Ochii lui Andrew se înverșunară, dar vorbi cu blîndețe, cînd reveni să se așeze lîngă ea:

- Ce-a făcut? Poți să-mi spui?

- A apărut ca din senin. Tocmai îmi scoteam lucrurile din portbagaj. M-a tras de păr și mi-a pus cuțitul la beregată. Am crezut că avea să mă omoare, dar m-a trîntit pe jos, mi-a luat poșeta și servieta, mi-a spart cauciucurile și a plecat.

Reuși să zîmbească șovăitor.

- N-a fost tocmai întîmpinarea la care mă așteptasem.

- Trebuia să fiu aici, repetă Andrew.

- Andrew, nu, se aplecă Miranda spre el, închizînd ochii. Acum ești aici.

Și se părea că atîta lucru era de ajuns ca s-o liniștească.

- A telefonat mama.

- Ce?

Andrew, care începuse s-o cuprindă cu un braț pe după umeri, se aplecă să-i privească fața.

- Cînd am intrat în casă, suna telefonul. Doamne, încă mai am mintea în ceață, se plînsese ea, frecîndu-și tîmpla. Mîine trebuie să mă duc la Florența.

- Nu fi ridicolă. Abia ai ajuns acasă și ești rănită, ești zguduită. Christoase, cum îți poate cere să te urci în avion imediat după ce ai fost jefuită?

- Nu i-am spus, ridică Miranda din umeri. Nu gîndeam. În orice caz, m-a chemat categoric și clar. Trebuie să-mi rezerv bilet.

- Miranda, te duci imediat la culcare.

- A, da, zîmbi ea din nou. Nu peste mult.

- O sun, zise Andrew trăgînd aer în piept, ca un om în fața unei corvezi neplăcute.

Am să-i explic.

- Eroul meu, îl sărută ea pe obraz, cu drag. Nu, am să mă duc. O baie fierbinte, o aspirină și-am să-mi revin. Iar după această mică aventură, mi-ar prinde bine o diversiune. Se pare că are un bronz pe care vrea să i-l expertizez.

Puse la loc ceaiul, care se răcise.

- Nu m-ar chema la *Standjo* dacă n-ar fi ceva important. Are nevoie de un arheometrist, și repede.

- Are destui arheometriști angajați la *Standjo*.

- Exact.

De astă dată, zîmbetul Mirandei fu subțire și vesel. „Standjo” venea de la Standford-Jones, Elizabeth luase măsuri ca nu numai numele ei, ci și tot ce mai avea pe agendă, să fie pe primul plan în activitățile din Florența.

- Deci, dacă mă cheamă pe mine, înseamnă că este ceva important. Vrea să rămîină în familie. Elizabeth Standford-Jones, directoare la *Standjo*, Florența, trimite după un expert în bronzurile renașcentiste italiene și dorește unul care să poarte numele Jones. N-am de gînd s-o dezamăgesc.

\* \* \*

Nu găsi bilet de avion pentru a doua zi dimineață și trebui să se resemneze cu un loc seara, la cursa de Roma cu schimbare pentru Florența.

Aproape o zi întîrziere.

Avea să tragă ponoasele.

În timp ce încerca să scape de dureri în baia fierbinte, Miranda calculează diferența de timp și ajunse la concluzia că nu avea nici un rost să-i telefoneze mamei sale. Elizabeth era acasă, după toate probabilitățile în pat.

Nu mai avea ce să facă în acea seară, își spuse ea. Dimineața, urma să sune la *Standjo*. O zi nu putea conta prea mult, nici chiar pentru Elizabeth.

Avea să închirieze o mașină pînă la aeroport, căci, după cum o durea genunchiul, șofatul ar fi putut să-i pună probleme, chiar dacă reușea să-și înlocuiască rapid pneurile. Nu trebuia decît să...

Se îndreptă de spate, în cadă, făcînd apa să se reverse peste margine.

Pașaportul. Pașaportul ei, permisul de conducere, legitimația de la firmă, îi luase servieta și poșeta - cu toate actele de identitate.

- Fir-ar al dracu', fu singurul lucru pe care-l putu spune, în timp ce-și freca fața cu mîinile. Numai asta mai lipsea.

Trase de lanțul dopului de modă veche al cadei cu gheare. Ieșeau aburi din ea, iar valul de energie furioasă o făcu să se ridice în picioare, luînd un prosop, înainte ca genunchiul lovit să-i cedeze sub trup. Stăpînindu-și un țipăt, se rezemă cu mîna de perete și se așeză pe marginea cadei, scăpînd prosopul în apă.

Îi venea să plîngă, de neputință, de durere, de frica ascuțită și neașteptată care o străpunse din nou. Stătea așezată pe margine, goală, dîrdîind, cu respirația tremurătoare ieșindu-i în mici gîfiieli întretăiate pe care nu și le putea controla.

Lacrimile n-aveau s-o ajute să-și regăsească actele, nici să-și vindece rănilor sau să ajungă la Florența. Și le înghiți și stoarse prosopul. Cu grijă, își ridică picioarele din cadă cu mîinile, unul cîte unul. Își regăsi echilibrul, în timp ce pielea i se îmbrobona cu o sudoare rece, aducînd-o iarăși în pragul lacrimilor. Dar se ținu bine, sprijinin-du-se de lavabou, și se studie în oglinda întregă de pe spatele ușii.

Avea vînatăi pe brațe. Nu-și amintea s-o fi apucat de acolo, dar urmele erau de un cenușiu închis, așa că era logic s-o fi făcut. Șoldul îi era învinețit și o durea intens. Își aminti că o trîntise peste mașină.

Genunchii-i erau juliți pînă la carne, cel stîng arătînd dezgustător de umflat și de roșu. Probabil că în cădere și-l luxase. Podurile palmelor o ardeau după contactul dur cu prundișul aleii.

Însă cea care-i făcu capul să se învîrtească, provocîndu-i un nou val de greață în stomac, fu tăietura prelungă și superficială de pe gît. Fascinată și copleșită, își ridică într-acolo degetele. La un centimetru de vena jugulară, își spuse. La un pas de moarte.

Dacă atacantul i-ar fi dorit moartea, ar fi omorît-o.

Iar acest lucru era mai rău decît toate vînatăile și durerile care-i pulsau grețos. Un străin avusese în mîini viața ei.

- Niciodată, zise ea întorcându-și capul dinspre oglindă și chinându-se să-și ia halatul din cârligul de alamă de lângă ușă. Niciodată nu voi lăsa să se mai întâmple una ca asta.

Îngheța de frig și se înfășură cu halatul cât putu de repede. În timp ce se străduia să-i lege cordonul, o mișcare în dreptul ferestrei o făcu să ridice brusc capul, cu inima bubuindu-i în piept.

Se întorsese.

Ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să țipe după Andrew, să se strângă ghem după o ușă încuiată. Și, cu dinții strânși, se apropie de fereastră pentru a privi afară.

Nu era decât Andrew, văzu ea, cu un val amețitor de ușurare. Avea pe el scurta cadrilată de țapinar pe-care o purta când tăia lemne sau se plimba pe dealuri.

Aprinsese lămpile de afară, iar Miranda văzu un obiect sclipindu-i în mână, un lucru pe care îl legăna în timp ce mergea prin curte.

Nedumerită, își lipi fața de geam.

O crosă de golf? Ce Dumnezeu căuta afară, patrulînd pe peluza înzăpezită, cu o crosă de golf în mână?

Apoi înțelese și o năpădi duioșia, mai liniștitoare decât orice analgezic.

O păzea. Din nou o podidiră lacrimile. Una i se prelinse pe obraz. Apoi, îl văzu oprindu-se, pentru a scoate un obiect din buzunar și a-l ridica.

Și îl văzu trăgînd o dușcă prelungă dintr-o sticlă.

„O, Andrew,” își spuse ea, închizînd ochii, în timp ce i se frîngea inima. „În ce hal ai ajuns.”

\* \* \*

O trezi durerea, cu șocuri fierbinți care-i palpitau în genunchi. Miranda dibui să aprindă lampa și scutură cîteva pilule din flaconul pe care-l pusese pe noptieră. În timp ce le înghițea, își dădu seama că ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Andrew și să meargă la spital, unde vreun doctor înțelegător i-ar fi scris o rețetă pentru niște medicamente bune și puternice.

Privi cadranul luminescent al ceasului și văzu că era trecut de trei. Cel puțin, cocktail-ul de ibuprofen și aspirină pe care-l luase la miezul nopții îi asigurase trei ore de odihnă. Dar acum era trează și încerca să alunge durerea. Putea foarte bine să termine cu toate, hotărî ea, și să privească adevărul în față.

Ținînd seama de diferența de fus orar, Elizabeth trebuia să fie la birou. Miranda luă receptorul și formă numărul. Gemînd încet, își potrivi pernele pe tăblia arcuită de fier forjat a patului și se rezemă.

- Miranda, tocmai mă pregăteam să-ți las un mesaj la hotel, pentru mîine cînd sosești.

- Voi întîrzia. Am...

- Întîrzii?

Cuvîntul părea o așchie de gheață, rece și ascuțită.

- Îmi pare rău.

- Parcă spusese clar că proiectul ăsta are maximă prioritate. Am garantat guvernului că astăzi începem testele.

- Îl voi trimite pe John Carter. Eu am...

- Eu nu pe John Carter l-am chemat, ci pe tine. Orice altă treabă mai ai, poți s-o amîni. Cred că și pe asta am spus-o la fel de clar.

- Da, ai spus-o.

Nu, reflectă ea, de data asta pastilele nu puteau s-o mai ajute. Dar furia rece care începea să i se ațîțe în suflet avea toate șansele de a alunga mica durere.

- Eram hotărîită să ajung, așa cum mi-ai cerut.



- Atunci, de ce nu ajungi?

- Ieri mi s-a furat pașaportul și toate celelalte acte. Voi aranja să-mi scot altele cât pot de repede și să iau alt bilet de avion. Fiind vineri, mă îndoiesc că pot obține documentele înainte de săptămîna viitoare.

Știa bine cum funcționau birocrațiile, își spuse cu înverșunare Miranda. În asemenea condiții crescuse.

- Chiar și într-un oraș relativ liniștit, ca Jones Point, e o prostie să nu-ți încui mașina.

- Nu le aveam în mașină, ci la mine. Te anunț imediat ce obțin altele noi și-mi rezerv loc la avion. Scuză-mă pentru întîrziere. Proiectul va beneficia de tot timpul și atenția mea, de îndată ce sosesc. La revedere, mamă.

Cu o satisfacție perversă, închise înainte ca Elizabeth să mai poată scoate o vorbă.

\* \* \*

În cabinetul ei elegant și spațios, la peste patru mii cinci sute de kilometri distanță, Elizabeth privi telefonul cu un amestec de nemulțumire și derută.

- Ai vreo problemă?

Distrasă, Elizabeth o privi pe fosta ei noră. Elise Warfield stătea cu o planșetă pe genunchi, cu ochii verzi mari și nedumeriți și gura senzuală, cu buze pline, arcuită ușor într-un surîs atent.

Căsnicia dintre Elise și Andrew fusese nereușită, ceea ce o dezamăgise pe Elizabeth. Dar relația ei profesională și personală cu Elise nu avusese de suferit de pe urma divorțului.

- Da, Miranda întîrzie.

- Întîrzie? Își înălță Elise sprîncenele, făcîndu-le să dispară sub bretonul de bucle care-i cădea pe frunte. Nu-i stă în fire.

- I s-au furat pașaportul și toate actele.

- Vai, dar e îngrozitor.

Elise se ridică în picioare. Avea doar un metru șazeci. Curbele feminine ale trupului ei planturos abia reușeau să pară delicate. Cu părul de abanos, ca o bonetă lucitoare, ochii mari cu gene grele, pielea albă ca laptele și gura foarte roșie, semăna cu o zîna sexy și eficientă.

- A fost prădată?

- Nu mi-a spus amănunte, se crispară un moment buzele lui Elizabeth. Va rezolva să și le înlocuiască și-o să-și reprogrameze sosirea. S-ar putea să dureze cîteva zile.

Elise dădu să întrebă dacă Miranda fusese rănită, apoi își înghiți cuvintele. După expresia din ochii lui Elizabeth, sau nu știa, sau n-o prea interesa,

- Știu că vrei să începi azi expertiza. Cu siguranță, se poate aranja. Pot să-mi reorganizez unele activități și să încep eu.

Pe gînduri, Elizabeth se ridică, întorcîndu-se spre fereastră, întotdeauna gîndea mai limpede cînd privea orașul. Florența era casa ei, fusese căminul ei de prima oară cînd o văzuse. Avea pe-atunci optsprezece ani, o tînră studentă de colegiu cu o iubire disperată pentru artă și o sete secretă de aventuri.

Se îndrăgostise fără speranță de oraș, cu acoperișurile sale roșii și cupolele maiestuoase, cu străzile întortocheate și piețele agitate.

Și se îndrăgostise de un tînr sculptor, care cu farmecul lui o ademenise în pat, îi dăduse să mănînce spaghetti și o învățase să-și cunoască propria inimă.

Desigur, fusese nepotrivit pentru ea. Complet nepotrivit. Sărac și de o pasiune sălbatică. Părinții ei o aduseseră cu forța înapoi la Boston, imediat ce aflaseră de legătura lor.

Și, firește, acesta fusese sfîrșitul.

Elizabeth reveni la realitate, nemulțumită că mintea i se abătuse în acea direcție. Luase propriile ei hotărâri în viață și erau excelente.

Acum, era conducătoarea uneia dintre cele mai mari și mai respectabile instituții de cercetări ale artei din întreaga lume. O fi fost *Standjo* unul dintre brațele organizației *Jones*, dar îi aparținea ei. Numele ei apărea primul pe firmă, iar ea, de asemenea, era pe locul întâi.

Stătea în cadrul ferestrei, zveltă și atrăgătoare la cei cincizeci și opt de ani ai săi. Părul îi era de un blond cendru vopsit discret într-unul dintre cele mai elegante saloane de coafură din Florența. Gusturile impecabile i se reflectau în costumul *Valentino* pe care-l purta, de culoarea vinetei coapte, cu nasturi de aur brumat. Escarpenii de piele se potriveau exact la culoare.

Avea un ten curat, cu structura osoasă rafinată din New England învingând cele câteva riduri care îndrăzneau să se arate, Ochii-i erau de un albastru intens și nemilos de inteligent. Prezenta imaginea unei profesioniste calme și sofisticate, cu avere și prestigiu social.

Nici în ruptul capului nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin.

Nu, își spuse ea, niciodată n-ar fi acceptat ceva mai prejos decât triumful absolut.

- O vom aștepta, spuse, întorcându-se spre Elise. E domeniul ei, specialitatea ei. Voi lua legătura personal cu ministrul, ca să-i explic scurta amânare.

Elise îi zîmbi:

- Nimeni nu înțelege amînările mai bine ca italienii.

- Destul de adevărat. În cursul zilei de azi vom trece peste rapoartele acelea, Elise. Vreau să dau telefonul chiar acum.

- Tu hotărăști.

- Într-adevăr. A, și mâine vine John Carter. Va lucra în echipa Mirandei. Ai libertatea ca între timp să-i repartizezi un alt proiect. N-are nici un rost să ardă gazul de pomană.

- Vine John? Mă bucur că-l voi revedea. Ne poate fi oricînd de folos în laborator. Am eu grijă.

- Îți mulțumesc, Elise.

Cînd rămase singură, Elizabeth se așeză din nou la birou, privind seiful din partea opusă a încăperii. Cu gîndul la ceea ce era înăuntru.

Miranda avea să conducă proiectul. Decizia ei fusese luată în momentul cînd văzuse bronzul. Avea să fie o mare operațiune *Standjo*, cu o Jones la cîrmă. Asta plănuse, asta pretindea.

Și avea s-o aibă.

## Capitolul 2

Întîrziase cu cinci zile, așa că se mișcă repede, intrînd pe maiestuoasa poartă medievală a firmei *Standjo* din Florența și străbătînd cu pași mari pardoseala, astfel că bocănitul pantofilor ei comozi răsuna ca o rafală de împușcături rezezi pe marmura albă, lucitoare.

Își prinse la reverul jachetei ecusonul *Standjo* cu care o gratificase asistenta lui Elizabeth, în timp ce contempla o excelentă reproducere în bronz a sculpturii lui Cellini cu Perseu ridicînd capul tăiat al Meduzei.

Miranda se întrebese adesea ce anume spunea despre mama ei piesa de artă aleasă pentru holul de la intrare. Să-ți învingi toți dușmanii, probabil, dintr-o lovitură rapidă.

Se opri la comptuarul din hol, unde întoarse registrul și își trecu apăsător numele, consultându-și ceasul și adăugând ora sosirii.

Se îmbrăcase cu grijă, strategic chiar, pentru acea zi alegând un taior de mătase albastră-regală cu croială de o austeritate militărească. Miranda îl considera atât provocator, cât și impresionant.

Cînd ai întâlnire cu directoarea unuia dintre principalele laboratoare de arheometrie din lume, înfățișarea este de o importanță vitală. Chiar dacă respectiva directoare e mama ta.

Ba, chiar mai mult, își spuse Miranda cu o strîmbătură abia vizibilă, dacă acea directoare e propria ta mamă.

Apăsă pe butonul ascensorului și așteptă, trepidînd de nerăbdare. Nervii îi tresăreau vesel în stomac, o gîdilau pe beregată, îi zumzăiau în cap. Dar nu-i lăsa să se vadă.

În clipa cînd intră în lift, deschise trusa de machiaj și-și retușă rujul. Un singur tub îi ajungea un an, uneori chiar mai mult. Nu se deranja cu aceste mărunte neajunsuri decît atunci cînd n-avea încotro.

Convinsă că-și dăduse toată silința, puse trusa la loc și-și trecu o mîină peste sofisticata coadă franțuzească cu a cărei împletire consumase mult prea mult timp și efort. Înfiptă ferm la loc cîteva agrafe slăbite, exact în momentul cînd-ușile se deschideau din nou.

Ieși în holul tăcut și elegant al spațiului pe care ea îl considera ca un sanctuar interior. Mocheta gris-perie și pereții ivoire, scaunele antice cu spătare severe se potriveau de minune cu mama ei. Frumoase, de bun gust și impersonale. Consola lucioasă unde lucra recepționară, cu sistemul telefonic și computerul de cea mai bună calitate, era de asemenea tipică pentru Elizabeth. Eficientă, economică și la ordinea zilei.

- *Buon giorno*, se apropie Miranda de birou, declarîndu-și problema pe scurt, într-o italiană desăvîrșită. *Sono la dottoressa Jones. Ho un appuntamento con la signora Standford-Jones:*

- *Si, dottoressa. Un momento.*

În sinea ei, Miranda se foi pe picioare, își trase poalele hainei și își răsuci umerii. Uneori, îi era mai ușor să stea nemișcată dacă-și imagina că tresărea și se frăsuia. Tocmai termina o preumblare imaginară de colo-colo, cînd recepționera zîmbi și-i făcu semn să intre.

Miranda trecu prin ușa dublă de sticlă din stînga, pornind pe culoarul alb și răcoros care ducea la cabinetul *signorei direttrice*.

Ciocăni. Era obligatoriu să bați la orice ușă a lui Elizabeth. Imediat se auzi răspunsul:

- *Entri.*

Elizabeth stătea la birou, un elegant *Hepplewhite* din lemn de santal, potrivit perfect cu alura ei aristocratică din New England. Prin cadrul ferestrei din spatele ei se vedea Florența, în toată splendoarea ei însorită.

Se priviră peste lățimea camerei, amîndouă măsurîndu-se rapid din ochi.

Elizabeth vorbi prima:

- Cum ai călătorit?

- Fără probleme.

- Perfect.

- Arăți bine.

- Și mă simt foarte bine. Tu?

- Bine.

Miranda își imagină că începea un step nebunatic prin cabinetul mobilat impecabil, în timp ce stătea dreaptă ca un cadet la inspecție.

- Vrei o cafea? Ceva rece?

- Nu, mulțumesc, îmi arcui Miranda o sprânceană. Nu m-ai întrebat de Andrew.

Elizabeth îi indică un scaun:

- Ce face fratele tău?

„Mizerabil, răspuse în gând Miranda. Bea prea mult. E revoltat, deprimat, înverșunat.”

- Minunat. Îți trimite salutări, minți ea fără să clipească din ochi. Presupun că i-ai spus lui Elise că vin.

- Bineînțeles.

Întrucât Miranda rămăsese în picioare, Elizabeth se ridică și ea.

- Toți șefii de departamente și membrii adecvați ai personalului sînt la curent că vei lucra temporar aici. Bronzul Fiesole e principala prioritate. Evident, vei avea la dispoziție toate laboratoarele și echipamentele, plus cooperarea și asistența tuturor membrilor din echipă pe care-i alegi.

- Am vorbit ieri cu John. Încă n-ați început testele.

- Nu. Amînarea asta ne-a costat timp și așteptăm de la tine să începi imediat.

- De-asta mă și aflu aici.

Elizabeth își înclină capul:

- Ce-ai pățit la picior? Șchiopătezi puțin.

- Am fost jefuită, ai uitat?

- Mi-ai spus că ai fost jefuită, dar nu și rănită.

- Nu m-ai întrebat.

Elizabeth scoase un sunet pe care oricine altcineva cu excepția Mirandei l-ar fi luat drept oftat.

- Ai fi putut să-mi explici că ai fost rănită în timpul incidentului.

- Aș fi putut. N-am făcut-o. În fond, principala problemă era pierderea documentelor și întârzierea rezultată de aici, își înclină și ea capul, oglindind gestul lui Elizabeth. Mi-ai dat-o de înțeles foarte clar.

- Am presupus...

Elizabeth se întrerupse, azvîrlindu-și mîna într-un gest de nemulțumire, poate, sau de înfrîngere.

- Ce-ar fi să stai jos pînă te pun puțin la curent?

Deci, problema era lichidată. Miranda se așteptase.

Se așeză, punînd picior peste picior.

- Omul care a descoperit bronzul...

- Instalatorul.

- Da.

Pentru prima oară, Elizabeth zîmbi, cu o scurtă arcuire a buzelor care exprima mai mult recunoașterea absurdității decît un amuzament sincer.

- Carlo Rinaldi. Se pare că e artist în suflet, dacă nu și în faptă. Nu și-a putut cîștiga niciodată existența din pictură, iar tatăl soției lui are o firmă de instalații, așa că...

Înălțarea rapidă a sprîncenelor Mirandei denotă o ușoară surpriză.

- Are vreo importanță viața lui?

- Numai în măsura legăturii lui cu piesa. Nu pare să existe nici una. După toate relatările, efectiv s-a împiedicat de ea. Susține că a găsit-o ascunsă sub o treaptă ruptă din pivnița de la Villa della Donna Oscura. Și, conform verificărilor de pînă acum, se pare că așa s-a întîmplat.

- A existat vreo îndoială? E bănuț că ar fi fabricat povestea - și sculptura?

- Dacă a fost, acum ministrul e convins de povestea lui Rinaldi.

Elizabeth își împreună pe marginea biroului mâinile manichiurate perfect. Coloana ei vertebrală de femeie din Noua Anglie era dreaptă ca o riglă. Fără voie, Miranda își schimbă infim poziția pentru a se îndrepta și ea.

- Faptul că a găsit-o, continuă Elizabeth, că a scos-o din vilă în trusa de scule și apoi a întârziat s-o aducă la cunoștința autorităților de rigoare a cauzat inițial unele îngrijorări.

Tulburată, Miranda își uni mâinile pentru a nu se bate cu degetul pe genunchi. Nu-i trecu prin minte că poziția ei o reflecta acum exact pe cea a mamei sale.

- Cît timp a ținut-o?

- Cinci zile.

- N-a suferit nici o vătămare? Ai examinat-o?

- Da. Aș prefera să nu comentez nimic pînă n-o vezi cu ochii tăi.

- Bine, își înclină iarăși Miranda capul. Hai să-i aruncăm o privire.

Drept răspuns, Elizabeth se apropie de un dulăpior și, deschizînd ușa, dezvăluie un mic seif de oțel.

- Acolo o ții?

- Am măsuri de protecție mai mult decît adecvate. La seifurile din laboratoare au acces diverse persoane și prefer ca în cazul ăsta să limitez accesul. Și m-am gîndit că te-ar distra mai puțin dacă i-ai face examenul inițial aici.

Cu unghia lăcuită în culoare coral a unui deget, Elizabeth tastă un cod, așteaptă, apoi mai adăugă o serie de numere. Deschizînd ușa blindată, scoase o cutie de metal. După ce o puse pe birou, deschise capacul și luă dinăuntru un pachet învelit în catifea decolorată.

- Vom data și materialul, precum și lemnul treptei.

- Evident.

Deși o mîncau degetele, Miranda se ridică și porni încet înainte, cînd Elizabeth puse pachetul pe mapa de birou albă, imaculată.

- Nu există nici un document, corect?

- Pînă acum, nici unul. Istoria vilei o cunoști.

- Da, desigur. A fost cîndva locuința Giuliettei Buonadoni, o țiitoare a lui Lorenzo Magnificul, cunoscută ca „Doamna întunecată”. După moartea lui, se crede că a devenit amanta altor Medici. Într-o perioadă sau alta, fiecare nume ilustru al Renașterii, din Florența sau din împrejurimi, a fost binevenit în casa ei.

- Deci, înțelegi care sînt posibilitățile.

- Eu nu tratez cu posibilități, replică scurt Miranda.

- Exact. De-asta ești aici.

Ușor, Miranda atinse cu un deget catifeaua zdrențuită:

- Oare?

- Vreau rezultate de calitate înții și mă aflu în situația de a obține ceea ce doresc. Dacă transpiră vreun cuvînt despre descoperirea asta, se vor dezlănțui niște speculații înnebunitoare. *Standjo* nu-și poate permite să riște așa ceva. Guvernul nu vrea să se facă publicitate și nici o speculație publică, pînă nu se datează bronzul și nu se încheie toate testele.

- Probabil că instalatorul le-a și spus tuturor amicilor săi de pahar.

- N-aș crede.

Pe buzele lui Elizabeth apăru din nou acel mic surîs.

- A luat statueta dintr-o clădire proprietate de stat. E pe deplin conștient, în momentul de față că, dacă nu face întocmai ce i se spune, poate ajunge la închisoare.

- Frica e adesea un căluș eficient.

- Exact. Dar asta nu ne privește. Am fost însărcinați să datăm bronzul și să furnizăm guvernului toate informațiile pe care le poate oferi știința. Avem nevoie de un ochi obiectiv, de cineva care să creadă în fapte, nu în romantisme.

- În știință nu există loc pentru romantisme, murmură Miranda, desfășurînd cu grijă catifeaua.

Inima i se zbatu o dată înfundat între coaste, cînd bronzul apăru la vedere. Ochiul ei ager și experimentat recunoscuse iscusința lucrăturii, splendoarea ei.

Se încruntă însă, îngropîndu-și instinctiv admirația sub scepticism.

- E concepută și executată superb, categoric, stilul se înscrie pe tărîmul Renașterii.

Își scoase ochelarii din tocul pe care-l ținea în buzunar și și-i puse pe nas, înainte de a ridica statueta. Îi aprecie greutatea, întorcînd-o încet în mîini.

Proporțiile erau perfecte, iar senzualitatea subiectului evidentă. Cele mai mărunte detalii - unghiile de la picioare, fiecare șuviță de păr, definiția mușchilor pulpei - erau reprezentate uluitor de fidel.

Era strălucitoare, liberă, conștientă în chip minunat de propria ei putere. Trupul prelung și cu curburi stătea încordat înapoi, cu brațele ridicate, nu în rugăciune sau implorare, observă Miranda. Ci triumfal. Fața era seducătoare, nu delicată, cu ochii întredeschiși de voluptate și gura arcuită ștregărește în savurarea voluptății.

Stătea în echilibru pe vîrfurile picioarelor, ca o femeie pregătindu-se să sară într-un bazin cu apă caldă și parfumată. Sau în brațele unui iubit.

Inspira o sexualitate nerușinată și, preț de-o nedumeritoare clipă, Miranda avu impresia că-i putea simți căldura. Ca și cum ar fi fost vie.

Patina indica vechime, dar știa că asemenea lucruri erau înșelătoare. Patina putea fi creată în mod artificial. Stilul artistului era inconfundabil. Dar așa ceva ar fi fost aproape imposibil. Și stilurile puteau fi imitate.

- Este „Doamna întunecată”, spuse ea. Giulietta Buonadoni. Nu încapă nici o îndoială, l-am văzut fața de nenumărate ori, în tablourile și sculpturile epocii, însă niciodată n-am văzut bronzul ăsta, nici n-am auzit de el. Voi face unele cercetări asupra lui, dar mă îndoiesc că l-aș fi putut trece cu vederea.

Elizabeth studia mai mult fața Mirandei decît statuia. Văzuse licărul scurt de emoție, de plăcere, ambele controlate rapid. Exact așa cum se așteptase.

- Dar ești de acord că e un bronz în stil renașcentist.

- Da. Ceea ce nu prea e de ajuns pentru a dovedi că o un bronz din secolul al cincisprezecelea.

Cu ochii îngustați, învîrți încet sculptura în mîini.

- Orice student la arte cu simț vizual bun i-a schițat și copiat fața de-a lungul anilor. Și eu am făcut-o.

Rîcîi alene cu unghia degetului mare puțin din patina verde-albăstruie. Coroziunea suprafeței era de o grosime vizibilă, însă avea nevoie de mai mult, de mult mai mult.

- Încep chiar acum.

\* \* \*

Muzica lui Vivaldi răsuna vesel în atmosfera laboratorului. Zidurile erau de un verde pal spitalicesc, iar pardoseala din linoleum alb imaculat.

La toate posturile de lucru domnea o ordine cazonă, printre microscopie, terminale de computer, fiole, eprubete sau plicuri cu mostre. Nu existau obiecte personale, litografii de familie înrămate drăguț, mascote sau suveniruri.

Bărbații purtau cravată, femeile fustă, și peste tot se vedeau halatele de laborator albe și apretate cu emblema *Standjo* brodată cu negru pe buzunarul de la piept.

Conversațiile se desfășurau în surdină, reduse la minimum, iar echipamentele murmurau ca niște ceasornice cu mecanismul bine uns.

Elizabeth pretindea o disciplină strictă ca la bordul unei nave, iar fosta ei noră știa s-o coordoneze.

Casa din Maine unde crescuse Miranda se caracterizase exact prin aceeași atmosferă. Un cămin rece, reflectă ea, în timp ce scruta zona, dar un loc de muncă eficient.

- E ceva timp de când n-ai mai trecut pe-aici, începu Elizabeth. Dar Elise își va îmbroșta memoria în privința organizării. Vei avea acces în toate zonele, firește. Am numărul legitimației tale de securitate și codurile.

- Perfect, își fixă Miranda un zîmbet politicos pe față, în timp ce Elise se întorcea din dreptul unui microscop, pornind spre ele.

- Bine ai venit la Florența, Miranda, o salută ea cu voce înceată, nu tocmai senzuală, dar făgăduindu-se capabilă de așa ceva dacă era excitată cum se cuvine.

- Mă bucur că m-am întors. Ce faci?

- Bine. Ocupată, o fulgeră ea cu un surîs de o sută de wați, luându-i mîna. Ce face Drew?

- Nu la fel de bine - dar tot ocupat.

Miranda își arcui o sprînceană, când Elise îi strînse mîna.

- Îmi pare rău,

- Nu mă privește.

- Mie tot rău îmi pare, îi eliberă ea mîna, întorcîndu-se spre Elizabeth. Faci tu pe ghidul, sau eu?

- N-am nevoie de nici un ghid, replică Miranda, înainte ca mama ei să poată răspunde. Am nevoie de un halat, un microscop, un computer. Va trebui să fac fotografii și radiografii, bineînțeles.

- Iată-te, apăru John Carter, cu pas săltat.

Managerul de laborator al Mirandei arăta fermecător de șifonat, în mijlocul stilului și eficienței nemiloase. Cravata cu vaci rînjind prostește îi stătea deja strîmbă. Își agățase de ceva buzunarul halatului, așa că se bălăngănea în ațe. Avea o ciupitură pe bărbie, unde se tăiasse la, bărbierit, un ciot de creion cît degetul mic după ureche și pete pe lentilele ochelarilor.

O făcea pe Miranda să se simtă comod, ca acasă.

- Ești okay? o bătu el pe braț, cu trei lovituri apăsate, după care continuă. Ce-ți face genunchiul? Andrew mi-a spus că ăla care te-a tâlhărit a dat cu tine de pămînt.

- A dat de pămînt? întrebă Elise întorcînd capul. Nu știam că ai fost rănită.

- Doar cam zgîlțită. N-am nimic. Mi-e bine.

- I-a pus cuțitul la beregată, anunță Carter.

- Cuțitul, își duse Elise mîna la gît. Oribil. Este...

- E-n regulă, repetă Miranda. Nu voia decît bani.

Se întoarse, întîlnind ochii mamei sale.

- Și cred că ne-a costat un timp prețios.

Un moment, Elizabeth nu spuse nimic. În privirea Mirandei se simțea o provocare și ajunse la concluzia că timpul compasiunii trecuse.

- Atunci, o las pe Elise să te instaleze. Legitimația și cartelele de securitate sînt aici, îi dădu Elizabeth un plic. Elise ar trebui să-ți poată răspunde la toate întrebările sau solicitările. Ori mă poți contacta pe mine.

Aruncă o privire spre ceasul subțire de la mîna.

- În curînd am altă întîlnire, așa că vă las să începeți. Sper să primesc un raport preliminar pînă la sfîrșitul programului.

- Îl vei primi, murmură Miranda, în timp ce mama ei se îndepărta.

- Nu pierde timpul, gesticulă Elise, cu un zîmbet. Îmi bare atît de rău că ai trecut printr-un asemenea calvar îngrozitor, dar munca de-aici ar trebui să te-ajute să uiți. Ți-am

pregătit un cabinet. Bronzul Fiesole are maximă prioritate. Ești autorizată să-ți alegi în echipă pe oricine din personalul cu categoria A de securitate.

- Miranda!

În cuvântul rostit se simțea o bogăție de încântare și fusese pronunțat cu intonația grea și exotica a Italiei. Miranda simți că surîdea încă înainte de a se întoarce pentru a-și lăsa mâinile luate și sărutate îndelung.

- Giovanni. Nu te-ai schimbat.

Într-adevăr, tehnicianul chimist era la fel de scandalos de chipeș cum și-l amintea. Oacheș și suplu, cu ochi precum ciocolata topită și un zîmbet radiind numai farmec. Era cam cu un deget mai scund decât ea, dar totuși reușea s-o facă să se simtă mică și feminină. Își purta părul negru, lucios, legat într-o coadă de cal - cochetărie pe care Elizabeth i-o permitea numai fiindcă, pe lângă înfățișarea sa frumoasă, Giovanni Beredonno era un geniu,

- Tu, însă, te-ai schimbat, *bella donna*. Ești din ce în ce mai minunată. Dar ce-i povestea asta cu rănirea? o mîngîie el pe față cu degetele.

- Nimic, doar o amintire.

- Vrei să rup pe cineva în două pentru tine?

O sărută ușor, pe un obraz, apoi pe celălalt.

- Pot să contez pe promisiunea asta?

- Giovanni, Miranda are de lucru.

- Bine, bine, alungă el cuvintele înțepate și dezaprobatoare ale lui Elise cu un gest nepăsător - încă un motiv pentru ca Miranda să zîmbească. Știu toată povestea. Proiect mare, foarte secretos.

Își mișcă sprîncenele expresive.

- Când *direttrice* cheamă o expertă din America, nu-i un fleac. Deci, *bellissima*, îți pot fi de folos cu ceva?

- Ești primul pe listă.

Giovanni îi vîrî mîna pe sub brațul lui, neluînd în seamă crisparea buzelor lui Elise.

- Când începem?

- Azi, îi răspunse Miranda, în timp ce Elise le indica o ușă. Vreau să se analizeze imediat straturile de coroziune și metalul.

- Cred că Richard Hawthorne ți-ar fi de ajutor, bătu Elise umărul unui bărbat care se cocoșă peste un key-board de computer.

- Doctore Hawthorne, îl privi Miranda pe omul cu chelie clipind ca o bufniță prin ochelari, pentru ca apoi să și-i scoată pe dibuite. Avea ceva vag familiar și nu știa de unde să-l ia.

- Domnișoară doctor Jones, răspunse el cu un zîmbet sfios, care-i făcea chipul mai atrăgător; avea bărbia scurtă, ochii albaștri - deschiși și distrați, dar un surîs dulce ca ai unui băiețandru. Mă bucur că vă revăd. Sîntem... încîntați că ați revenit aici. V-am citit articolul despre umanismul florentin timpuriu. A fost absolut strălucit.

- Vă mulțumesc.

A, da, și-l amintea. Făcuse un stagiul la Institut, cu cîțiva ani în urmă. După un moment de ezitare, despre care Miranda știa că se datora numai faptului că i-l recomandase Elise, se îmbîlînză.

- Elise mi-a pregătit un birou. Puteți veni un moment cu noi? Aș dori să vă arăt ce am.

- Cu mare plăcere, bîjbîi Hawthorne iarăși cu ochelarii, în timp ce atingea cîteva taste ca să-și înregistreze ce lucrase.



- Nu e prea spațios, începuse Elise pe ton de scuză, în timp ce o introducea pe Miranda pe o ușă. L-am utilat cu tot ceea ce am presupus că-ți trebuie. Sigur, poți rechiziționa orice vrei.

Miranda scrută rapid încăperea. Computerul părea eficient și performant. Pe un bufet alb, lat, se aflau microscopul, lamele și micile ustensile manuale ale meseriei ei. I se aduseseră și un casetofon, pentru comentarii detaliate. Nu exista fereastră, numai o ușă și, cu toți patru înăuntru, abia era loc unde să se miște.

Dar avea un scaun, telefon, iar creioanele erau ascuțite. Avea să meargă de minune.

Își puse servieta pe bufet, apoi cutia de metal. Cu grijă, scoase bronzul împachetat.

- Aș dori să vă aflu părerea, domnule doctor Hawthorne. Doar la o examinare vizuală a bronzului..

- Desigur, cu mare plăcere.

- Proiectul e cel mai tare subiect de discuție pe-aici, de o zi, două, interveni Giovanni, în timp ce Miranda începea să desfășoare catifeaua. Ahhh, oftă el prelung, când văzu bronzul despachetat pus pe bufet. *Bella, molto bella.*

- O lucrare rafinată, își împinse Richard ochelarii pe nas, mijindu-și ochii spre statueta. Simplă. Fluidă. Formă și detalii minunate. Perspectivă.

- Senzuală, adăugă Giovanni, aplecându-se s-o vadă mai bine. Aroganța și alura eternului feminin.

Miranda își arcui o sprânceană spre el, înainte de a reveni cu atenția spre Richard:

- O recunoașteți?

- Este „Doamna Întunecată” a familiei de Medici.

- Sînt de aceeași părere. Și stilul?

- Renascentist, indiscutabil, întinse Richard un deget ezitant, să atingă obrazul stîng al statuii. N-aș spune că modelul a fost folosit pentru a reprezenta un personaj mitologic sau religios, ci pe ea însăși.

- Da, doamna ca doamnă, fu Miranda de acord. Artistul a portretizat-o, cred, așa cum era. Din punct de vedere al artistului, aș spune că a cunoscut-o personal. Va trebui să fac o cercetare documentară. La asta, ajutorul dumitale îmi va fi neprețuit.

- Voi ajuta cu mare plăcere. Dacă poate fi autenticată ca piesă importantă din epoca Renașterii, va fi o mare lovitură pentru *Standjo*. Și pentru dumneata, domnișoară doctor Jones.

Se gîndise și ea la asta. Ba bine că nu. Dar zîmbi rece:

- Toamna se numără bobocii. Dacă a stat mai mult timp în locul unde a fost găsită - și se pare că așa s-a întîmplat - evoluția coroziunii trebuie să fi fost afectată. Voi avea nevoie de rezultate, desigur, adăugă ea, spre Giovanni, dar nu mă pot baza pe ele pentru o exactitate veritabilă.

- Vei face comparații relative, termoluminescență.

- Da, îi zîmbi ea din nou lui Richard. De asemenea, vom analiza catifeaua și lemnul treptei de la scară. Dar documentația va face totul mai concludent.

Își sprijini un șold de micul birou de stejar băițuit.

- A fost găsită în pivnița din Villa della Donna Oscura, ascunsă sub ultima treaptă a scării. Voi scrie un raport despre detaliile pe care le cunoaștem în momentul de față, pentru toți trei. Numai voi și Vincente, adăugă ea. Securitatea este una dintre problemele de bază. Oricine de care aveți nevoie să vă asiste trebuie să aibă autorizație de categoria A, iar datele pe care le comunicați să se mențină la minimum, pînă terminăm toate testele.

- Deci, pentru moment, e a noastră, îi făcu Giovanni cu ochiul.

- E a mea, îl corectă Miranda, cu un zîmbet discret și serios. Am nevoie de toate informațiile despre vilă, despre femeie. Vreau s-o cunosc.

Richard dădu din cap:

- Încep imediat.

Miranda reveni spre bronz.

- Ia să vedem din ce e e făcută, murmură ea.

\* \* \*

Peste cîteva ore, Miranda își răsuci umerii, relaxîndu-se în scaun. Statueta stătea în fața ei, cu un surîs șiret. Mostrele de patină pe care le prelevase nu prezentau nici un semn de alamă sau bronz cu silicon, nici de platină, nici unul dintre metalele sau materialele care să nu fi fost folosite în Renaștere. Bronzul avea un miez de lut, ca orice piesă din acea epocă.

Primele analize ale nivelurilor de coroziune indicau sfîrșitul secolului ai cincisprezecelea.

„Nu te pripi,” își impuse. Testele preliminare nu erau suficiente. Deocamdată, lucra în sistem negativ. La examenul vizual, nimic nu era nelalocul său - nici un aliaj anacronic, nici un semn de unealtă care să nu corespundă cu epoca -, dar trebuia s-o determine categoric.

Era doamna autentică sau falsă?

Își îngădui puțin timp pentru o ceașcă de cafea și cîteva dintre crochetele drăguțe cu brînză pe care i le adusese Elise pentru prînz. O amenințau efectele decalajului orar, dar refuza să le ia în seamă. Cafeaua, neagră și tare cum numai italienii știu s-o prepare, îi circula prin organism, mascîndu-i oboseala cu cafeina, în cele din urmă avea să se prăbușească, știa, dar mai era cîtva timp pînă atunci.

Punîndu-și mîinile pe keyboard, începu să bată raportul preliminar pentru mama ei. Era strict și sec ca o mătușă nemăritată, pînă una-alta lipsit de speculații și cu foarte puțină personalitate. Poate că se gîndea la bronz ca la un rebus, un mister de rezolvat, dar nimic din romantismul acestor sentimente nu-și găsea locul în raport.

Expedie raportul prin *e-mail*, îl înregistra pe *hard-disk* sub parola ei, apoi luă cu ea statueta pentru ultimul test al zilei.

Tehniciana știa prea puțină engleză și era întru totul prea impresionată de fiica *direttrice*-i pentru ca Miranda să se simtă la largul ei. Inventă un comision, trimițînd-o să mai aducă niște cafele și, rămasă singură, începu procesul de termoluminescență.

Radiațiile ionizate aveau să capteze electronii încărcăți energetic din miezul de lut al bronzului. Încălzite, cristalele din argilă aveau să lanseze emisii de lumină. Miranda regla echipamentele, luînd note rapide în caiet la fiecare etapă și rezultat.

Măsură emisiile și le consemnă, adăugîndu-le însemnărilor ei precum și ca rezerve. Mări doza de radiații, încălzind argila din nou, pentru a-i măsura susceptibilitatea la captarea electronilor. Consemnă cu grijă și aceste măsurări.

Pasul următor era acela de a testa nivelurile radioactive din locul unde fusese descoperită statueta. Analiză atît probele de pămînt, cît și lemnul.

Acum, totul depindea de matematică. Deși precizia metodei nu era nici pe departe garantată, reprezenta încă o greutate pe care s-o adauge întregului.

Sfîrșitul secolului al cincisprezecelea. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

În acea perioadă, Savonarola predicase împotriva desfrîului și a artei păgîne, medita Miranda. Piesa era un glorios șut în curul acelor opinii înguste.

Familia de Medici stăpînea Florența, cu nepriceputul de Piero Nenorocosul luînd cîrma pentru o scurtă perioadă înainte de a fi alungat din oraș de regele Carol al VIII-lea al Franței.

Renașterea mergea înainte după începuturile gloriei sale, când arhitectul Brunelleschi, sculptorul Donatello și pictorul Masaccio revoluționaseră concepția și funcțiile artei.

De unde apăruse generația următoare și zorii secolului al șaisprezecelea - Leonardo, Michelangelo; Rafael, nonconformiști în căutarea originalității pure.

Îl cunoștea pe artist. Îl cunoștea în inima ei, în viscere. Nu crease nici o operă pe care ea să n-o fi studiat la fel de intens și de complet cum studiază o femeie chipul iubitului.

Dar laboratorul nu era locul potrivit pentru suflet, își reaminti Miranda, nici pentru instincte viscerale. Avea să refacă testele. A doua și a treia oară. Avea să compare formula cunoscută a bronzurilor din acea perioadă, să verifice și să răș-verifice fiecare ingredient și aliaj din statueta. Și avea să-l hăituiască pe Richard Hawthorne pentru toată documentația posibilă.

Și va afla răspunsurile.

### Capitolul 3

Răsăritul soarelui peste acoperișurile și domurile Florenței era un moment magnific. Artă și glorie. Aceeași lumină delicată scînteia peste oraș când oamenii concepuseră și construiseră marile cupole și turnuri, le placaseră cu marmură extrasă din coline și le decoraseră cu imagini de sfinți și zei.

Stelele se stingeau pe cerul ce devenea, din negru catifelat, cenușiu perlat. Siluetele brazilor prelungi și zvelți care împeștrău coastele dealurilor toscane se înțețoșau, de unduiau și înfloreau odată cu schimbările de lumină.

Orașul era tăcut cum rareori i se întâmpla, în timp ce soarele urca treptat, înțețoșînd văzduhul cu fire de aur. Porțile de fier ale debitului de ziare zăngăneau și clănțăneau, pe când proprietarul se pregătea, căscînd, pentru o nouă zi de muncă. Doar cîteva lumini mai străluceau în nenumăratele ferestre ale orașului. Una dintre ele era a Mirandei.

Se îmbracă repede, cu fața întoarsă dinspre uluitoarea pînză ce se picta în tăcere dincolo de fereastra, camerei de hotel. Mintea îi stătea la lucru.

Cît avea să progreseze în acea zi? Cu cît urma să se apropie de răspunsuri? Ea trata cu faptele și avea să se țină de fapte, oricît de ispititor era să sară la nivelul următor. Instinctele nu erau întotdeauna demne de încredere. Știința, însă, da.

Își strînse părul cu o agrafă, apoi încălță escarpinii cu tocuri joase, asortați cu taiorul bleumarin simplu.

Sosirea cu noaptea-n cap avea să-i garanteze două ore de muncă nederanjată. Deși aprecia prezența experților la dispoziția ei, și-o însușise deja pe „Doamna întunecată”. Intenționa ca fiecare pas al proiectului să-i poarte amprenta.

Își ridică legitimația în fața paznicului cu ochi cîrpiți de după ușa de sticlă. Acesta își abandonă cafeaua și prăjiturile de la micul dejun, fără tragere de inimă, și-și tîrși picioarele să se încrunte la legitimație, la fața Mirandei, apoi din nou la legitimație. Păru să ofteze cînd descuie ușa.

- Ați venit foarte devreme, *dottoressa* Jones.

- Am de lucru.

Americanii, după părerea paznicului, rareori se gîndeau la altceva.

- Trebuie să semnați în registru,.

- Desigur.

În timp ce se apropia de comptoar, mirosul cafelei ajunse la ea, înhățînd-o de gît. Se strădui să nu saliveze, în timp ce-și mîzgălea în registru numele și ora sosirii.

- Grazie.

- Prego, murmură ea, pornind spre lift. Deci, mai întîi avea să-și fiarbă cafeaua. Nu se putea aștepta să gîndească limpede înainte de cel puțin un șoc de cafeină.

Folosi cartela-cheie pentru a accesa etajul, apoi își introduse codul, cînd ajunse la postul de securitate din fața laboratorului. Apăsă pe comutatoare, aprinzînd tuburile de neon. O privire rapidă îi confirmă că toate erau la locul lor, lucrările în curs de desfășurare fiind puse în ordine la sfîrșitul programului.

Mama ei nici n-ar fi permis altceva. Nu tolera altceva decît ordine și disciplină la salariații ei. Ca și la copii. Miranda ridică din umeri, ca pentru a-și lepăda povara resentimentelor. În cîteva momente, puse cafeaua la fiert, își bută computerul și începu să transcrie pe hard însemnările din seara trecută.

Dacă gemu la prima înghițitură de cafea fierbinte și tare, nu era cine s-o audă. Dacă se rezema de spătar, cu ochii închiși și un zîmbet visător, nu avea cine s-o vadă. Timp de cinci minute, își permise să se complacă în a fi o femeie pierdută într-una din micile plăceri ale vieții. Își scoase din picioare pantofii practici, lăsîndu-și fața cu osatură ascuțită să se îmblînzească. Numai că nu torcea. Dacă paznicul ar fi văzut-o în acel moment, ar fi fost întru totul de acord cu ea.

Apoi se ridică, își mai turnă o ceașcă, luă pe ea halatul și se apucă de treabă.

Mai întîi, testă încă o dată pămîntul de la locul descoperirii, măsurînd radiațiile și parcurgînd cifre. Analiză din nou lutul care fusese extras cu multă grijă. Puse cîte o mostră pe două lamele, apoi mai pregăti una cu pilitură de bronz și patină, după care le studie pe rînd la microscop. Studia displayul computerului, cînd primii angajați începură să sosească. Giovanni îi dădu de urmă cu o nouă cafea și o ruladă zaharisită delicat.

- Spune-mi ce vezi, îi ceru ea, continuînd să studieze culorile și formele de pe ecran.

- Văd o femeie care nu știe cum să se relaxeze, îi puse el mîinile pe umeri, masînd-o încet. Miranda, ești aici de o săptămînă și nu ți-ai sacrificat nici măcar o oră pentru tine însăși.

- Imaginile, Giovanni.

- Așa... își schimbă el poziția, continuînd s-o maseze, pentru a ajunge cu capul lîngă al ei. Procesul de descompunere primată, coroziunea. Linia albă de-aici indică suprafața inițială a bronzului, *no*?

- Da.

- Coroziunea e groasă la suprafață și se dezvoltă în jos, penetrînd metalul, lucru tipic pentru un bronz vechi de patru sute de ani.

- Trebuie să indicăm ritmul de dezvoltare.

- Niciodată nu-i ușor. Și a stat într-o pivniță umedă. Acolo, coroziunea a evoluat foarte repede.

- Țin seama de asta.

Își scoase ochelarii, pentru a-și destinde apăsarea din șaua nasului.

- Temperatura și umezeala. Putem calcula chiar și o medie. N-am mai auzit niciodată de niște niveluri de coroziune ca ăsta care să fie falsificate. Sînt acolo, Giovanni, înăuntrul ei.

- Catifeaua nu e mai veche de o sută de ani. Mai puțin, cred, cu un deceniu, două.

- O sută? întoarse Miranda capul spre el, iritată. Ești sigur?

- Da. Vei face și tu analizele tale, dar vei constata că am dreptate. Între optzeci și o sută de ani. Nu mai mult.

Miranda reveni către computer. Ochii ei vedeau ceea ce vedeau, creierul știa ce știa.

- În regulă. Atunci, e de crezut că bronzul a fost înfășurat în material și a stat în pivnița aia timp de optzeci, o sută de ani. Dar toate testele arată că bronzul e mult mai vechi.

- Poate. Poftim, mănâncă-ți micul dejun.

- Hm, luă ea rulada și mușcă, absentă. Acum optzeci de ani - la începutul secolului. Primul război mondial. În timp de război, valorile sînt ascunse adesea.

- Într-adevăr.

- Dar înainte unde a fost? De ce n-am auzit niciodată de ea? Ascunsă din nou, murmură Miranda. Cînd Piero de Medici a fost izgonit din oraș. În timpul războaielor italiene, probabil. Ascunsă, da, ar fi o ipoteză acceptabilă. Dar uitată?

Nemulțumită, clătină din cap.

- Asta nu-i o creație de amator, îi spuse lui Giovanni, apoi comandă computerului să printeze imaginea. Este opera unui maestru. Trebuie să existe vreo documentație, undeva. Am nevoie să știu mai multe despre vilă, despre femeie. Cui i-a lăsat averea, cine a locuit în casă imediat după moartea ei? A avut copii?

- Sînt chimist, zîmbi Giovanni. Nu istoric. Pentru asta, ai nevoie de Richard.

- A venit?

- Punctual ca întotdeauna. Stai, o luă el de braț, rîzînd puțin, înainte de a putea ieși grăbită. Hai să luăm cina împreună diseară.

- Giovanni, îl strînse Miranda cu afecțiune de mîină, după care își retrase brațul. Apreciez faptul că-ți faci griji pentru mine, dar n-am nici o problemă. Sînt prea ocupată ca să iau cina în oraș.

- Muncești prea mult și jau ai grijă de tine. Îți sînt prieten, așa că eu hotărîsc.

- Îți promit că voi comanda o masă enormă la room service, diseară, în timp ce lucrez la hotel.

Îi atinse obrazul cu buzele exact în momentul cînd ușa se deschise. Elise își înălță o sprînceană, cu gura strînsă dezaprobator.

- Scuzați-mă că vă întrerup, Miranda, directoarea ar vrea să vii în cabinetul ei la patru și jumătate, pentru o discuție despre progresele voastre.

- Desigur. Elise, știi cumva dacă Richard e liber în momentul de față?

- Cu toții îți stăm la dispoziție.

- Exact asta-i spuneam și eu, zîmbi Giovanni, vizibil imun față de înghețul din atmosferă, apoi ieși din încăpere.

- Miranda...

După o scurtă ezitare, Elise mai făcu un pas și închise ușa în urma ei.

- Sper să nu te simți jignită, dar consider că e cazul să te previn în legătură cu Giovanni...

Amuzată de vizibila jenă a lui Elise, [Miranda se](#) mulțumi să zîmbească mat:

- Giovanni?

- Este excelent pe meserie, un om de preț pentru *Standjo*. Dar în viața personală, e un afemeiat.

- N-aș fi de aceeași părere, își puse Miranda ochelarii, cu capul înclinat într-o parte, potrvindu-și-i pe nas pentru a privi peste ramele de aramă. Un afemeiat se folosește de femei. Giovanni dăruiește.

- O fi adevărat, dar la fel de adevărat e că flirtează cu toate salariatele.

- Inclusiv cu tine?

Sprîncenele bine arcuite ale lui Elise se împreună.

- Ocazional, și i-o pot tolera, ca parte din personalitatea lui. Totuși, laboratorul nu e locul cel mai potrivit pentru flirturi și sărutări furate.

- Dumnezeuule, parc-ai fi maică-mea.

Și nimic n-ar fi iritat-o pe Miranda mai mult.

- Dar voi ține minte, Elise, data viitoare când Giovanni și cu mine vom mai cocheta cu ideea unei aventuri nebunatice în laboratorul de chimie.

~ Te-am jignit, oftă Elise, ridicându-și mâinile a neputință. Nu voiam decât să... Pur și simplu, poate fi atât de fermecător. Prima oară când s-a transferat aici, era să-mi pierd și eu capul. Pe, urmă, m-am simțit atât de umilită și de nefericită.

- Serios?

Răceala de gheață din tonul Mirandei o făcu pe Elise să-și îndrepte umerii înguști.

- Divorțul de fratele tău nu m-a făcut să sar în sus de bucurie, Miranda. A fost o hotărâre dificilă și dureroasă, și nu pot decât să sper că a fost cea potrivită. L-am iubit pe Drew, dar el....

Vocea i se frânse și scutură aprig din cap:

- Nu pot spune decât că n-a fost de-ajuns pentru nici unul dintre noi.

Lucirea umedă din ochii lui Elise o făcu pe Miranda să simtă un junghi de rușine dureros.

- Iartă-mă, murmură ea. S-a întâmplat atât de repede. N-am crezut că ți-a păsa prea mult.

- Mi-a păsat. Și încă îmi mai pasă, oftă Elise, după care își înghiți lacrimile care amenințau să i se reverse. Aș vrea și eu să fi fost altfel, dar realitatea e că n-a fost și nu este. Trebuie să-mi trăiesc viața.

- Într-adevăr, ridică din umeri Miranda. Andrew e atât de nefericit și mi-a fost mai ușor să dau vina pe tine. Cred că destrămarea unei căsnicii nu se întâmplă niciodată numai din vina unuia dintre cei doi.

- Nici eu nu cred că vreunul dintre noi a fost vreodată prea priceput în căsnicie. A părut mai curat și mei uman să-i punem capăt, decât să ne mai prefacem.

- La fel ca părinții mei?

Elise făcu ochii mari.

- Oh, Miranda, n-am vrut...

- Nu-i nimic. Sînt de acord cu tine. Părinții mei n-au mai trăit sub același acoperiș timp de peste douăzeci și cinci de ani, dar nici unul dintre ei nu s-a ostenit să pună capăt situației, nici curat și nici uman. O fi suferind Andrew, dar, una peste alta, prefer soluția ta.

Recunoștea că era calea pe care ar fi ales-o și însăși - dacă făcea vreodată greșeala de a se mărita, în primul rînd. Divorțul, după părerea ei, era o alternativă mai civilizată decât iluzia palidă a căsniciei.

- Să-mi prezint scuzele pentru toate gîndurile răutăcioase despre tine pe care le-am avut în ultimul an?

Buzele lui Elise se arcuiră.

- Nu neapărat. Îți înțeleg loialitatea față de Drew. O admir, ca întotdeauna. Știu cât de apropiați sînteți.

- Uniți, ne ținem pe picioare, despărțiți, ne repezim la psihoterapie.

- Noi n-am reușit niciodată să fim cu adevărat prieteni . Am fost colegi, apoi rude, dar niciodată n-am ajuns prieteni adevărați, în pofida a tot ceea ce avem în comun. Poate nu putem, dar mi-ar plăcea să cred că am reuși să avem măcar relații amicale.

- Eu nu am mulți prieteni.

Un risc prea mare pentru viața intimă, medită Miranda, cu un ușor dezgust de sine.

- Ar fi o prostie să refuz o asemenea ofertă.

Elise deschise din nou ușa.

- Nici eu nu prea am, spuse ea încet. Mă bucur că te am pe tine.

Mișcată, Miranda privi după ea, apoi își adună datele și mostrele ca să le închidă în seif. Îl instrui scurt pe Carter, însărcinându-l să cerceteze toate sursele depre formulele de bronz ale epocii respective, deși o făcuse deja ea însăși, și avea s-o mai facă.

Pe Richard îl găsi aproape îngropat în imprimate de computer și cărți. Numai că nu freca hîrțile cu nasul, ca un cîine adușmecînd urma.

- Ai găsit ceva de folos? îl întrebă Miranda.

- Hm? clipi el din ochi spre pagină, fără să ridice privirea. Vila a fost terminată în 1489. Lorenzo de Medici i-a comandat-o arhitectului, dar titlul de proprietate i-a aparținut Giuliettei Buonadoni.

- A fost o femeie puternică, aprecie Miranda trăgîndu-și un scaun și împingînd hîrțile la o parte. Nu se obișnuia ca o metresă să aibă proprietăți atît de valoroase. A încheiat un tîrg foarte avantajos.

- Femeile foarte frumoase au întotdeauna mare putere, bombăni Richard. Cele deștepte, știi și cum să și-o folosească. Istoria arată că a fost deșteaptă.

Intrigată, Miranda scoase din dosar o fotografie a statuetei.

- I se citește pe față că era o femeie care-și cunoștea propria valoare. Ce altceva îmi mai poți spune despre ea?

- Îi apare numele din cînd în cînd. Dar nu există prea multe detalii. Genealogia ei, de pildă, e îngropată în negura timpului. Nu găsesc nimic. Primele menționări ale ei pe care le-am descoperit încep din 1487. Există indicații că era membră a personalului casei de Medici, probabil o verișoară mai tînără a Claricei Orsini.

- Deci, conform teoriei ăsteia, Lorenzo și-a luat-o ca amantă pe verișoară soției lui. Ca să rămînă în familie, zîmbi Miranda.

Richard nu făcu decît să dea din cap, sumbru.

- Așa s-ar explica felul cum i-a atras atenția. Deși o altă sursă indică faptul că e posibil să fi fost fiica nelegitimă a unuia dintre membrii Academiei Neoplatoniciene a lui Lorenzo. Și așa ceva ar fi adus-o în atenția lui. Indiferent cum s-au cunoscut, a adus-o la vilă în 1489. După toate probabilitățile, era la fel de devotată artelor ca el și și-a folosit puterea și influența pentru a aduna sub acoperișul ei stelele epocii. A murit în 1530, în timpul asediului Florenței.

- Interesant.

≈ ≈ **lipsește pagina 47-48** ≈ ≈

- Cine le-a făcut?

- Eu.

- Și procesul de termoluminiscentă? Cine l-a efectuat?

- Tot eu.

- Iar datele, după stil, sînt scrise tot de tine. Majoritatea documentației provine din propriile tale cercetări. Ai supervizat analizele chimice, ai testat personal metalul și patina, ai făcut comparațiile între formule.

- Nu de-asta m-ai adus aici?

- Ba da, dar ți-am oferit și o echipă de experți. Aștept să-i folosești mai mult.

- Dacă fac personal testele, am mai mult control asupra lor, răspuse scurt Miranda. Există mai puține posibilități de eroare. Este domeniul meu. Am autentificat cinci piese din epocă, trei de bronz, un Cellini.

- Celtini-ul a avut o documentație incontestabilă și documente de excavație.

- N-are importanță, replică Miranda, cu o nemulțumire crescîndă; deși își imagina că dădea din mîini, agitîndu-și pumnii, rămase cu brațele nemișcate pe lîngă trup. Am supus exact acelorași teste ambele piese, în scopul de a exclude un fals. M-am consultat cu Luvrul, cu Smithsonian-ul, cu Bargello. Cred că sînt în regulă cu acreditările.

Obosită, Elizabeth se rezemă de spătar,

- Nimeni nu-ți pune la îndoială acreditările, nici competența. Dacă mă îndoiam de oricare dintre ele, nici nu te-aș fi chemat la proiectul ăsta.

- Atunci de ce mi le pui la îndoială, acum când am făcut treaba?

- Îți comentez lipsa spiritului de echipă, Miranda, și sînt îngrijorată că ți-ai format opinia din momentul cînd ai văzut bronzul.

- Am recunoscut stilul, epoca, artistul.

„La fel ca tine,” continuă Miranda în sinea ei, furioasă.

- Oricum, adăugă ea rece, am efectuat toate testele standard, apoi le-am refăcut și am consemnat în scris procedurile și rezultatele. Pe baza acestor rezultate, îmi pot forma o opinie și convingerea că bronzul închis actualmente în seif o reprezintă pe Giulietta Buonadoni, a fost turnat pe la sfîrșitul secolului al cincisprezecelea și este opera unui anumit tînar pe nume Michelangelo Buonarroti.

- Sînt de acord că e în stilul școlii lui Michelangelo.

- Sculptura e o lucrare prea timpurie ca să aparțină școlii lui. Avea doar douăzeci de ani. Și numai un geniu îl poate imita pe un alt geniu.

- Din cîte știu eu, nu există nici o consemnare despre vreun bronz al acestui artist care să confirme piesa ca aparținîndu-i lui.

- Atunci, documentația rămîne să fie găsită sau nu a existat niciodată. Avem date despre multe opere de-ale lui care s-au pierdut. De ce n-ar exista și o piesă fără documentație? Studiile pentru fresca Bătăliei de la Cascina. S-au pierdut. Statuia în bronz a lui Iuliu al II-lea, distrusă și topită, plus numeroase desene pe care se pare că le-a ars cu mîna lui, la scurt timp înainte de moarte.

- Totuși, despre ele știm că au existat.

- Și „Doamna întunecată” există. Vechimea e corectă, stilul corespunde, mai ales pentru lucrările lui de tinerețe. Trebuie să fi avut vreo optsprezece ani cînd a fost turnată. Sculptase deja „Madonna Scării” și „Lupta lui Lapiths cu Centaurul”. Își demonstrase geniu.

Elizabeth, care se considera o femeie răbdătoare, nu făcu decît să dea din cap.

- Nu încape nici o discuție că statueta e o operă de valoare și aparține stilului său. Totuși, atîta lucru nu dovedește că ar fi lucrarea lui.

- A locuit în palatul Medici, tratat ca un fiu al lui Lorenzo. O cunoștea. *Există* documente care atestă că Michelangelo și Giulietta Buonadoni se cunoșteau. Ea poza adesea ca model. Ar fi foarte nefiresc să n-o fi folosit și el. Ai știut de existența acestei posibilități, cînd m-ai chemat.

- Între posibilități și fapte e o diferență, Miranda, își împreună Elizabeth mîinile. Cum spuneai în prima zi cînd ai venit, nu te ocupi de posibilități.

- Îți prezint și faptele. Formula bronzului e corectă, absolut corectă, iar radiografiile confirmă că lucrul cu ustensilele corespunde epocii. Miezul de lut și piliturile au fost datate. Testele relevă dezvoltarea coroziunii în mare profunzime. Patina e autentică. Bronzul datează de la sfîrșitul secolului al cincisprezecelea. Cel mai probabil, din ultimul deceniu.

Ridică o mînă, înainte ca mama ei să poată vorbi.

- Ca expertă în domeniu, și după un studiu atent și obiectiv al piesei, am ajuns la concluzia că sculptura e opera lui Michelangelo. Nu lipsește decît semnătura. Iar el nu-și semna piesele, excepție făcînd „Piet” din Roma.

- N-am să-ți contrazic rezultatele expertizei, zise Elizabeth înclinîndu-și capul. Față de concluziile tale, însă, îmi păstrez anumite rezerve. Nu ne putem permite să lăsăm ca entuziasmul tău să influențeze rezultatul într-un sens sau altul. În momentul de față, nu



trebuie să spui nimic din toate astea angajaților. Și trebuie să insist să nu scoți o vorbă în afara laboratorului. Dacă se scurge vreo informație către presă, va fi un dezastru.

- Nu prea sînt șanse să chem ziarurile și să anunț că am autentificat un Michelangelo pierdut. Dar asta e adevărul, își rezemă Miranda mîinile pe birou, aplecîndu-se înainte. O știi. Și, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui s-o recunoști.și tu.

- Nimic nu m-ar bucura mai mult, îți dau cuvîntul meu. Dar, între timp, trebuie să păstrăm tăcerea.

- Nu pentru glorie fac ceea ce fac.

Deși îi simțea gustul, pe vîrful limbii. O simțea furnicînd-o în degete.

- Toți o facem pentru glorie, o contrazise Elizabeth, cu un ușor surîs. De ce să ne mințim? Dacă teoria ta se dovedește corectă, vei avea parte de destulă. Dacă nu, și te-ai grăbit cu declarațiile, îți vei vătăma reputația. Și pe-a mea, și pe cea a acestei instituții. Iar așa ceva, Miranda, n-am să permit. Continuă cercetarea documentară.

- Asta am și de gînd.

Miranda se răsuci pe călcîie și ieși. Urma să adune un maldăr de cărți, să le ducă la hotel și, pe toți sfînții, avea să găsească veriga lipsă.

\* \* \*

La ora trei dimineața, cînd sună telefonul, stătea în pat, înconjurată de cărți și hîrtii. Apelul pe două tonuri o smulse dintr-un vis multicolor cu coline însoțite și curți răcoroase de marmură, fîntîni melodioase și cîntece de harpă. Dezorientată, clipi din ochi în lumina lămpilor pe care le lăsase aprinse, bîjbîind după receptor.

- Pronto. Doctor Jones. Alo?

- Miranda, trebuie să vii la mine neîntîrziat.

- Ce? Mamă? privi Miranda cu ochi cîrpiți ceasul de pe noptieră. E trei dimineața.

- Știi foarte bine ce oră e. La fel ca ministrul adjunct care a fost trezit din somn acum vreo douăzeci de minute de un reporter curios să afle detalii despre bronzul pierdut al lui Michelangelo.

- Cum? Dar...

- Prefer să nu discutăm la telefon.

Vocea lui Elizabeth vibra de o furie rece, abia stăpînită.

- Mai știi cum să ajungi aici?

- Da, desigur.

- Te aștept în treizeci de minute, mai spuse ea, cu o secumla înainte de a închide telefonul.

Miranda ajunse în douăzeci.

Casa lui Elizabeth era mică și elegantă, o locuință cu un etaj tipică pentru Florența, cu pereți ivoire îngălbeniți și acoperiș de țiglă roșie. Din ghivece și lădițe se revărsau flori, îngrijite cu religiozitate de servitoare.

În întuneric, ferestrele erau luminate, cu razele strălucitoare rîzbătînd prin jaluzelele în clin. Locuința era spațioasă, din cîte-și amintea Miranda, o arenă atractivă pentru primiri mondene. Nici mamei și nici fiicei nu le-ar fi trecut prin minte să împartă aceeași casă, cît timp stătea Miranda la Florența.

Ușa se deschise smucit înainte de a apuca să bată.

Elizabeth apăru în prag, aranjată cu grijă și perfect prezentabilă, într-un capot de culoarea piersicii.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Miranda.

- Exact asta voiam și eu să te întreb.

Autocontrolul cel mai strict o împiedică să trîntească ușa.

- Dacă a fost modul tău de a-ți dovedi punctul de vedere, sau de a-ți manifesta competența, ori a-mi cauza mie dificultăți profesionale, n-ai reușit-o decît pe ultima.

- Nu știi despre ce vorbești.

Miranda nu stătuse să se pieptene și-și trecu nervoasă o mână prin păr, pentru a și-l da la o parte din ochi,

- Ai spus că a sunat un reporter...

- Corect.

Dreaptă, Elizabeth se răsuci și intră în salonul din față. Focul era pregătit în cămin, dar încă nu fusese aprins. Lămpile ardeau, reflectându-se în lemnăria lustruită. Pe consolă stătea o vază cu trandafiri și nimic altceva. Toate culorile erau discrete, palide.

O parte din mintea Mirandei înregistra ceea ce observa întotdeauna când intra acolo sau în oricare altă cameră a casei. Era mai mult o vitrină decât o locuință și întru totul la fel de impersonală.

- Reporterul, firește, a refuzat să-și dezvăluie sursa. Dar avea destule informații.

- Vincente nu s-ar fi adresat prematur presei.

- Nu, fu Elizabeth de acord. Vincente în nici un caz.

- S-ar putea ca instalatorul - cum îl cheamă - să fi vorbit cu un ziarist?

- Instalatorul nu i-ar fi putut oferi fotografiile ale bronzului, cu rezultatele testelor.

- Rezultatele testelor, se așeză Miranda, simțind că i se înmuieră dintr-o dată genunchii. Ale testelor mele?

- Ale testelor *Standjo*, replică Elizabeth printre dinți, în pofida faptului că tu le-ai efectuat, rămîn în responsabilitatea laboratorului meu. Iar securitatea laboratorului e cea care a fost penetrată.

- Dar cum...

În acel moment înțelese tonul mamei sale, privirea din ochii ei. Se ridică încet.

- Crezi că eu am chemat un reporter și i-am vîndut informații? Că am transmis fotografiile și rezultate de expertiză?

Elizabeth studie fața furioasă a Mirandei.

- Și ai făcut-o?

- Nu, n-am făcut-o. Chiar dacă n-am fi discutat toate implicațiile, nici în ruptul capului n-aș fi subminat un astfel de proiect. Este și reputația mea în joc.

- În sens rău, sau bun.

Privindu-și mama în ochi, Miranda observă că își formase deja părerea.

- Mai du-te dracului.

- Reporterul a citat din raportul tău.

- Direct la dracu' să te duci, și poți să-ți iei și neprețuitul laborator cu tine. Întotdeauna ai ținut la el mai mult decât la cei din carnea și sîngele tău.

- Neprețuitul meu laborator ți-a oferit instruire și muncă, plus posibilitățile de a ajunge o specialistă în domeniu. Iar acum, din cauza grabei, a încăpățînării și a orgoliului, integritatea mea profesională e în joc, iar reputația ta poate foarte bine să fie ruinată. Bronzul va fi transferat la altă instituție - azi.

- Transferat?

- Am fost concediați, se răsti Elizabeth, după care înhață receptorul telefonului care începuse să sune pe masa de lîngă ea. Buzele i se subțiară și expiră o dată, șuierător. *No comment*, spuse ea în italiană după care închise. Alt reporter. Al treilea care m-a găsit la numărul privat.

- Nu contează.

Deși avea un nod în stomac, Miranda vorbea calm.

- N-au decât s-o transfere. Orice laborator respectabil nu va face decât să-mi confirme concluziile.

- Exact genul ăsta de aroganță ne-a adus în situația în care ne aflăm.

Din ochii lui Elizabeth emana o asemenea enervare glacială, încît Miranda nu-i observă încordarea, nici cearcănele vinete de sub ei.

- Am muncit ani de zile ca să ajung aici, să clădesc și să mențin o instituție aflată incontestabil printre cele mai bune din lume.

- Dar asta nu va schimba cu nimic situația. Au loc scurgeri de informații chiar și din cele mai bune instituții.

- La *Standjo* nu au loc.

Mătasea capotului se învolbura odată cu pașii lui Elizabeth. Papucii asortați nu scoteau nici un sunet, în timp ce călca în picioare nervoasă trandafirii roz înfloriți pe covor.

-Voi începe să remediez pagubele imediat. Îți cer să eviți presa și să iei primul avion pe care-l prinzi înapoi spre Maine.

- Nu plec pînă nu se termină totul.

- Pentru tine, s-a terminat. Serviciile tale nu mai sînt necesare la *Standjo*, Florența.

Se întoarse spre fiica ei, cu fața hotărîtă și ochii oboseți, reci și direcți.

- Autorizația de securitate îți va fi anulată.

- Înțeleg. Execuție sumară, fără proces. Nici n-ar trebui să mă mir, adăugă Miranda, aproape pentru sine. Oare de ce sînt surprinsă?

- Nu e momentul pentru dramatisme.

Cu nervii întinși la limită, Elizabeth își făcu hatîrul și se apropie de bar să-și toarne un brandy. Simțea la baza craniului o pulsație scurtă, mai mult iritantă decît dureroasă.

- Va dura un timp pînă să readuc *Standjo* pe linia de plutire, după povestea asta. Și se vor pune întrebări, o mulțime de întrebări.

Cu spatele spre Miranda, Elizabeth turnă două degete de brandy într-o cupă.

- Ar fi mai bine să nu te afli în țară cînd vor începe.

- Nu mă tem de întrebări.

Panica începuse s-o cuprindă, strecurîndu-i-se vicleană pe șira spinării. Urma să fie izgonită, să i se ia „Doamna întunecată”. Munca ei avea să fie pusă sub semnul îndoielii, îi era pătată integritatea.

- N-am făcut nimic ilegal sau necinstit. Și îmi mențin autentificarea bronzului. Fiindcă e corectă. E reală.

- Spre binele tău, sper că așa e. Presa îți știe numele, Miranda, ridică Elizabeth paharul, parcă toastînd fără voie. Crede-mă, se vor folosi de el.

- N-au decît.

- Aroganță, șuieră Elizabeth. Evident, n-ai ținut seamă că acțiunile tale se vor reflecta și asupra mea, pe plan personal și profesional.

- Te-ai gîndit tu, ripostă Miranda, cînd m-ai adus aici ca să-ți verific și să-ți confirm propriile suspiciuni. Oi fi conducînd tu laboratorul *Standjo*, dar nu ești calificată pentru munca de genul ăsta. Doreai gloria.

Inima îi bubuia dureros în gîtlej, cînd se apropie de mama ei.

- M-ai chemat fiindcă port o parte din numele tău și am în vene sîngele tău, oricît de mult o regretăm amîndouă.

Ochii lui Elizabeth se îngustară. Acuzația nu era nedreaptă, dar nici completă.

- Ți-am oferit o ocazie de-o viață, datorită calificărilor tale și, da, fiindcă ești o Jones. Ți-ai bătut joc de șansa asta și, cu același prilej, de organizația mea.

- N-am făcut nimic altceva decît ceea ce am fost solicitată să fac aici. N-am vorbit cu nimeni din afara organizației și cu nimeni din organizație care să nu corespundă precizărilor tale.

Elizabeth trase aer în piept să se calmeze, Hotărîrea era deja luată, își reaminti ea. Nu avea nici un rost să mai discute.

- Vei pleca din Italia chiar azi. Nu te mai întorci la laborator, nici nu iei legătura cu nimeni de acolo. Dacă nu ești de acord, voi fi nevoită să-ți lichidez angajarea la muzeu.

- Nu mai conduci tu Institutul, și nici tata. Andrew și cu mine o facem.

- Iar dacă vrei să mai continuați, faci ce spun eu. Mă crezi sau nu, încerc să te scap dintr-o situație penibilă.

- Nu-mi face tu mie favoruri, mamă. N-ar fi bine să-ți strici dosarul.

Alungată, era singurul lucru la care se putea gândi. Gonită din cea mai interesantă activitate a vieții ei și expediată ca un copil neputincios, trimis în camera lui.

- Îți dau de ales, Miranda. Dacă rămâi, o faci pe cont propriu. Și nu vei mai fi binevenită în nici un laborator *Standjo*, inclusiv Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Miranda simți că o apuca tremuratul, de teamă și furie. Însă chiar și în timp ce auzea țipetele lăuntrice ale acelei spaime și furii răsunându-i în cap, continuă să vorbească liniștită:

- N-am să-ți iert niciodată asta. Niciodată. Dar voi pleca, fiindcă Institutul e atât de important pentru mine. Și pentru că, atunci când toate astea au să se termine, va trebui să-ți prezinți scuzele, iar eu te voi trimite la dracu'. Astea au să fie ultimele cuvinte pe care ți le voi spune în viața mea.

Luă cupa din mîna mamei sale.

- *Salute*, mai spuse ea și-și turnă sfidător coniacul pe gît. Punînd paharul jos, cu un zgomot de sticlă pe lemn, se răsuci pe călcîie și porni. Nu aruncă nici o privire în urmă.

## Capitolul 4

Andrew Jones se gîndea la căsnicie și nereușită, în timp ce sorbea *Jack Daniel's Black*, sec, dintr-un pahar scurt. Era pe deplin conștient că oricine îl cunoștea considera că trecuse demult timpul să întoarcă fila divorțului din viața lui și să meargă înainte.

Dar lui nu-i venea să meargă înainte. Mai ales cînd era atât de mîngîietor să-și plîngă de milă.

Pentru Andrew, căsătoria fusese un pas enorm, la care se gîndise cu multă băgare de seamă, deși era îndrăgostit pînă peste cap. Încheierea acestui angajament, transformarea unei emoții într-un document legal îi un provocaseră multe nopți nedormite. Nimeni din ramura Jones a familiei nu avusese vreodată noroc în căsnicie. El și Miranda îl numeau blestemul neamului Jones. Bunica lui trăise cu zece ani mai mult decît soțul ei și niciodată - cel puțin, din cîte știa nepotul ei - nu avusese o vorbă bună de spus despre omul cu care trăise vreo treizeci de ani.

Ar fi fost greu s-o condamne, din moment ce răposatul și neregretatul Andrew Jones avusese o afecțiune notorie pentru tinere blonde și *Jack Daniel's Black*.

Tizul său știa prea bine că bătrînul fusese un ticălos, deștept și cu succes, dar tot ticălos.

Tatăl lui Andrew preferase săpăturile în locul căldurii familiale și petrecuse aproape tot timpul copilăriei fiului său periind țărînă veche de pe oase și mai vechi. Cînd era acasă, încuviința tot ceea ce spunea soția lui, clipea din ochi ca o bufniță spre copii, de parcă ar fi uitat cum de ajunseseră în cîmpul lui vizual și se încuia ore întregi în cabinet. Pe Charles Jones nu-l interesaseră femeile și whisky-ul. Își neglijase familia și-și înșelase soția cu altă amantă - știința.

Iar acum, marea dr. Elizabeth Standford-Jones o făcuse fiartă și ea, reflectă Andrew, în timp ce rumega ceea ce intenționase să fie un păhărel plăcut la *Annie's Place*. Lăsase creșterea copiilor în seama servitorilor, condusese casa ca un general nazist și-și ignorase soțul într-un mod la fel de sublim pe cît o ignorase și el pe ea.

Pe Andrew îl treceau întotdeauna fiorii imaginându-și că, de cel puțin două ori, oamenii aceia cu sînge de gheață și complet absorbiți de ei înșiși se tăvăliseră în pat timp suficient pentru a procrea doi copii.

Cînd era mic, Andrew își închipuia adesea că Elizabeth și Charles îi cumpăraseră, pe el și pe sora lui, de la vreo pereche de oameni săraci care plînseseră amarnic cînd își dăduseră copii pe bani pentru chirie.

Crescînd, îi plăcuse să-și imagineze că el și Miranda fuseseră creați în laborator, experimente concepute pe cale științifică, nu prin sex.

Dar tristul adevăr rămînea acela că avea în el destul din moștenirea familiei Jones pentru a nu se fi născut pe cale normală.

Mda, își spusese, ridicînd paharul, bătrînii Charles și Elizabeth se zbenguiseră într-o noapte, cu treizeci și trei de ani în urmă, concepînd următoarea generație de căcănari. El, însă, se străduise, medita Andrew, lăsînd whisky-ul să-i lungească pe beregată într-o mîngîiere caldă. Își dăduse toată silința pentru ca mariajul său să reușească, s-o facă pe Elise fericită, să fie genul de soț pe care-l dorise ea întotdeauna și să învingă blestemul neamului Jones.

Și ratase pe toate planurile.

- Mai iau unul, Annie.

- Ba nu mai iei nimic.

Andrew se foi pe taburet, oftînd din rărunchi. O cunoștea pe Annie McLean aproape de-o viață și știa cum s-o convingă.

În dulcea vară cînd aveau amîndoi șaptesprezece ani, se rostogoliseră pe o pătură aspră întinsă peste nisip și mai aspru și făcuseră dragoste lîngă valurile înspumate ale Atlanticului.

Presupunea că sexul bîlbîit - care reieșise a fi fost prima ocazie pentru amîndoi - avea tot atît de mult de-a face cu berea pe care o consumaseră, cu noaptea în sine și cu nesocotința tinereții, ca și cu valurile de căldură pe care și le stîrneau unul altuia.

Și nici unul dintre ei n-avusese cum să știe că acea singură noapte, acele cîteva ore fierbinți pe malul mării aveau să le vină de hac amîndurora.

- Haide, Annie, mai dă-mi un rînd.

- Ai băut deja două.

- Deci, unul în plus n-are să-mi strice.

Annie termină de turnat o bere și împinse cu grație halba de-a lungul tejghelei din lemn de cireș, spre clientul care aștepta. Cu mișcări repezi, își șterse pe șorțul de barmaniță mîinile înguste.

Înaltă de un metru șaiszeci și cinci, la șaiszeci și cinci de kilograme bine tonifiate, Annie McLean dădea impresia celei mai serioase competențe.

Puțini aleși - inclusiv afemeiatul de fostul ei soț - știau că avea pe fund un fluture albastru cu aripi delicate.

Purta părul de culoarea grîului tuns scurt și țepos, încadrînd o față mai mult interesantă decît drăguță. Avea bărbia ascuțită, o ușoară deviație de sept spre stînga și o spuză de pistru. Vorbea cu cel mai pur accent din Down East și tindea să sincopezze vocalele.

Putea, și o făcuse de nenumărate ori, să arunce afară din bar bărbați în toată firea, cu mîinile ei bătătorite de muncă.

*Annie's Place* era al ei fiindcă ea și-l însușise. Investise în bar fiecare bănuț economisit de pe vremea cînd era chelneriță de cocktail-uri - fiecare ban pe care nu i-l șterpelise fostul ei soț cu vorba lunecoasă -, iar pe ceilalți îi ceruse sau îi împrumutase. Lucrase zi și noapte ca să transforme fostul beci într-un comod bar de cartier. Ținea localul ocupat, își cunoștea clienții regulați, cu familiile și necazurile lor. Știa cînd să mai

servească un rînd, cînd să treacă pe cafea și cînd să ceară cheile mașinii și să telefoneze după un taxi.

Îl privi pe Andrew și clătină din cap. Dacă-l lăsa în voia lui, bea pînă i se rupea filmul.

- Du-te acasă, Andrew. Fă-ți ceva de mîncare.

- Nu mi-e foame, zîmbi el, știind cum să-și pună gropițele în funcțiune. Afară plouă și e frig, Annie. Nu vreau decît un piculeț care să-mi încălzească sîngele.

- Perfect, se întoarse ea spre aparatul de cafea, umplînd o cană. Asta-i fierbinte și proaspătă.

- Christoase. Pot să mă duc mai încolo pe stradă și să beau un pahar fără atîta bătaie de cap.

Annie se mulțumi să-și înalțe sprîncenele.

- Bea-ți cafeaua și nu te mai smiorcăi.

Și, cu aceste cuvinte, porni în lungul barului.

Ploaia îi ținea în casă pe majoritatea clienților. Dar cei care înfruntaseră furtuna stăteau lipiți de scaune, sorbind bere, adînciți în conversații sau privind canalul sport la televizor.

În mica vatră de piatră ardea un foc vesel, iar cineva băgase fise în tonomat, făcînd-o să cînte pe Ella Fitzgerald.

Era o seară pe placul ei. Caldă, prietenoasă, ușoară. Din acest motiv fusese dispusă să-și riște toți banii, să muncească pe brînci și să zacă în pat trează, făcîndu-și griji noapte de noapte. Nu mulți o crezuseră în stare să reușească, o femeie de douăzeci și șase de ani fără altă experiență în afaceri decît servitul țapilor de bere și numărutul bacșișurilor.

Șapte ani mai tîrziu, *Annie's Place* era un loc de marcă din Jones Point.

Andrew crezuse, își aminti ea cu un junghi de vinovăție, în timp ce îl privea ieșind pe trei cărări din bar. Îi împrumutase bani, cînd băncile o refuzaseră. Îi adusese sandvișuri cînd ea zugrăvea pereții și vopsea lemnăria. Îi ascultase visurile, cînd alții nu i le luaseră în seamă.

Presupusese că-i era dator, își spuse Annie. Și era un om de bun simț, care-și plătea datoriile.

Dar Andrew nu-și putea șterge din minte noaptea de acum șaisprezece ani cînd, pierdută în iubire pentru el, îi dăruise inocența ei și i-o răpise pe a lui. N-o putea face să uite că, făcînd acest lucru, creaseră o viață, care nu pîlpîise decît un moment.

N-o putea face să uite expresia de pe chipul lui cînd, cu bucuria tresărindu-i pe sub spaimă, îi spusese că era însărcinată. I se ștersese orice expresie, stînd așezat cu trupul țeapăn pe stîncă de pe plaja prelungă și privind spre mare.

Iar glasul îi fusese sec, rece, impersonal, cînd îi propusese s-o ia de soție.

Achitarea unei datorii, medita Annie. Nici mai mult, nici mai puțin. Și, oferindu-se să facă lucrul pe care cei mai mulți l-ar fi considerat onorabil.

Pierderea copilului peste numai două săptămîni se întîmplase din voia soartei, bănuia. Îi scutise pe amîndoi de niște decizii covîrșitoare. Dar iubise ceea ce creștea în pîntecul ei, la fel cum îl iubise și pe Andrew.

Odată ce acceptase dispariția copilului, încetase să mai iubească. Știa că acest lucru fusese o ușurare, atît pentru ea cît și pentru Andrew.

Murmurul prieteniei era un cîntec mult mai ușor pentru dans decît jugul obligațiilor.

\* \* \*

Afurisitele de femei erau osînda vieții lui, conchise Andrew, în timp ce-și descuria mașina și se așeza la volan. Mereu îți spuneau ce să faci, cum să faci și, mai ales, de ce nu făceai bine ceea ce făceai. Se bucura că terminase cu ele. Îi era mai bine să se îngroape în muncă la Institut ziua și să tocească muchiile cu whiskey seara. Așa, nimeni nu pătea nimic. Și mai ales el.

Acum era mult prea treaz și îl aștepta o noapte mult prea lungă.

Porni cu mașina prin ploaie, întrebându-se cum ar fi fost să conducă fără să se mai oprească. Să meargă înainte pînă i se termina benzina și, acolo unde ajungea, s-o ia de la capăt. Putea să-și schimbe numele, să-și găsească o slujbă în construcții. Poate că munca manuală grea era soluția.

Nimeni n-avea să-l cunoască, nici să aștepte nimic de la el.

Dar știa că nu putea s-o facă. Niciodată n-ar fi plecat de la Institut. Acolo era acasă, cum nicăieri nu mai fusese vreodată. Avea nevoie de Institut la fel de mult pe cît avea nevoie și Institutul de el.

Ei bine, acasă îl aștepta o sticlă sau două. Nu exista nici un motiv să nu poată bea cîteva pămînturi în fața focului, pînă adormea.

Dar, în timp ce urca aleea șerpuitoare, văzu luminile licărind prin ploaie. Miranda. Nu se așteptase ca sora lui să vină acasă, cel puțin cîteva zile. Degetele i se strînseseră pe volan cînd se gîndi că fusese la Florența, unde se întîlnise cu Elise.

După ce opri mașina, avu nevoie de cîteva minute pînă să și le poată relaxa.

Vîntul îl biciui cu putere cînd deschise portiera. Ploaia îi plesni obrazii, începînd să-i șiroiască pe sub guler. Drept peste turnulețele și frontoanele casei, cerul explodă într-un fulger năprasnic, ramificat.

Furtunoasă noapte. Și-o imagină pe Miranda în casă, delectîndu-se. Îi plăceau furtunile puternice. El, unul, prefera pacea, liniștea și uitarea.

Se repezi spre ușă, iar în clipa cînd ajunse în vestibul începu să se scuture ca un cîine. Își agăță haina udă pe vechiul cuier de stejar, trecîndu-și o mîină prin păr, fără a se privi în oglinda antică.

Auzea tonurile funebre ale *Requiemului* lui Mozart răsunînd din salon.

Dacă Miranda pusese așa ceva, însemna că voiajul nu decursese deloc bine.

O găsi ghemuită într-un fotoliu în fața focului, cu halatul ei de cașmir favorit pe ea, sorbind ceai din cel mai bun serviciu de porțelan al bunicii lor.

Toate instrumentele ei de consolare, remarcă Andrew, la locul lor.

- Te-ai întors repede.

- Așa se pare.

Îl studie lung. Era sigură că băuse, dar avea ochii limpezi și culoarea feței normală. Cel puțin, încă mai era relativ treaz.

Deși voia să mai bea, se așeză în fața ei. Îi era ușor să recunoască semnele enervării mocnite. Dar o cunoștea mai bine decît oricine și putea distinge și nefericirea de dedesubt.

- Deci, care-i treaba?

- Avea un proiect pentru mine.

Întrucît sperase ca Andrew să vină acasă înainte ca ea să se ducă la culcare, Miranda adusesese două cești. Turnă ceai și în cea de a doua, prefăcîndu-se că nu vedea strîmbătura de dezgust a fratelui ei.

Știa foarte bine că ar fi preferat un pahar de whiskey.

- Un proiect incredibil, continuă ea, întinzîndu-i ceașca și farfurioara. S-a descoperit un bronz în pivnița din Villa della Donna Oscura. Cunoști istoria casei?

- Amintește-mi-o.

- Giuletta Buonadoni.

- Okay, acum o știu. „Doamna întunecată”, amanta unuia dintre de Medici.

- Lorenzo Magnificul - cel puțin, el a fost primul ei protector, preciză Miranda, recunoscătoare că Andrew avea cunoștințe destul de complete despre acea epocă; avea să facă economie de timp. Bronzul o reprezenta chiar pe ea, e imposibil să-i confunzi fața. Mi-a cerut să-i fac expertiza, datarea.

Andrew așteaptă un moment.

- Le-ar fi putut rezolva și Elise.

- Domeniul lui Elise e mai larg decât al meu. În tonul ei se simțea o undă de nemulțumire.

- Renașterea e perioada mea, bronzurile sînt specialitatea mea. Elizabeth voia tot ce poate fi mai bun.

- Ca întotdeauna. Și, ai făcut expertiza?

- Am efectuat testele. O dată, și încă o dată. Mă asistau cei mai competenți membri ai colectivului. Am făcut totul personal, pas cu pas. Și pe urmă, am revenit și am luat-o de la început.

- Și?

- Era autentic, Andrew, se aplecă Miranda spre el, cu o parte din emoție ieșindu-i la iveală. De la sfîrșitul secolului al cincisprezecelea.

- Dar e incredibil. Minunat. De ce nu sărbătorești?

- N-a fost numai atît.

Fu nevoită să tragă aer în piept, pentru a se calma puțin.

- E un Michelangelo.

- Iisuse, puse grăbit Andrew ceașca deoparte. Ești sigură? Nu-mi amintesc nimic despre vreun bronz pierdut.

Între sprîncenele Mirandei se adînci o cută de îndărătnicie.

- Mi-aș miza reputația pe asta. E o lucrare de tinerețe, genial executată - o piesă extraordinară, inspirînd același stil senzual din „Bacchus beat”. Încă mai lucrăm la documentare, cînd am plecat, dar există destule argumente care s-o confirme.

- Bronzul nu avea documentație?

Miranda începu să bată din picior, nervoasă.

- Probabil că Giulietta l-a ascuns, sau cel puțin l-a păstrat pentru sine. Politica. Se leagă, insistă ea. Aș fi dovedit-o fără umbră de îndoială, dacă-mi lăsa timp.

- Și de ce nu ți-a lăsat?

Incapabilă să mai stea jos, Miranda își dezdoi picioarele și se ridică să răscolească focul cu un vătrau.

- Cineva a vorbit cu presa. Nu eram nici pe departe gata pentru un anunț oficial, iar guvernul s-a neliniștit. Au concediat organizația *Standjo*, iar Elizabeth m-a concediat pe mine. M-a acuzat că eu vorbisem.

Furioasă, se răsuci spre el.

- Că-mi doream atît de mult gloria, încît aș fi riscat proiectul ca s-o cîștig. În viața mea n-aș fi făcut una ca asta.

- Nu, firește că nu.

Andrew putea respinge ideea fără a sta un moment pe gînduri.

- Au concediat-o?

Deși era o meschinărie din partea lui, nu reuși să-și ascundă zîmbetul.

- Pariez că asta a scos-o din țîțîni.

- Era lividă. În alte împrejurări, aș fi putut găsi o anume satisfacție. Acum, însă, am pierdut proiectul. Nu numai că nu voi obține nici un credit, dar singurul loc unde voi mai vedea piesa aia va fi într-un muzeu. Ce naiba, Andrew, eram atît de aproape.

- Fii sigură că, atunci cînd bronzul va fi autentificat și dat publicității, va găsi ea o cale să strecoare și numele laboratorului *Standjo*, zise Andrew arucuinduși o sprînceană spre sora lui. Iar cînd o va face, nu trebuie decât să te asiguri că nu rămîi pe dinafară.

- Nu e același lucru.

„Mi-a luat-o”, era singurul gînd care-o frămînta pe Miranda.



- Te mulțumești cu ce poți, o consolă Andrew și, ridicându-se, se îndreptă spre bar; căci trebuia să-i mai pună o întrebare. Ai văzut-o pe Elise?

- Da, își înfundă Miranda mâinile în buzunarele halatului; căci trebuia să răspundă. Arată bine. Cred că e potrivită pentru a conduce laboratorul de-acolo. A întrebat ce faci.

- Și i-ai spus că o duc gigea.

Miranda îl privi turnându-și primul pahar.

- N-am crezut că ai vrea să-i spun că te transformi într-un bețiv melancolic care se distruge singur.

- Toată viața am fost melancolic, închină el cu paharul. Toți sîntem așa, deci unul în plus nu mai contează. E în relații cu cineva?

- Nu știu. N-am ajuns să ne discutăm viețile sexuale. Andrew, trebuie să încetezi.

- De ce?

- Fiindcă e o mare pagubă și o prostie. Și, sinceră să fiu, deși o plac, nu merită, ridică Miranda din umeri. Nimeni nu merită.

- Am iubit-o, murmură el, privind cum se învîrtea alcoolul în pahar înainte de a bea. I-am dat tot ce-am avut mai bun în mine.

- Te-ai gândit vreodată că poate ea nu a dat ce avea mai bun? Poate că ea nu s-a ridicat la înălțimea ta?

O studie peste buza paharului.

- Nu.

- Poate ar fi cazul. Sau poate ar trebui să te gîndești că tot ceea ce aveai tu mai bun și ce avea ea nu erau totuna cu ce aveați mai bun amîndoi la un loc. Tot timpul se destramă căsniciile. Oamenii trec și peste asta.

Andrew studie băutura, observînd lumina care licărea în pahar.

- Poate că, dacă n-ar trece atît de ușor, nici căsniciile nu s-ar rata așa de des.

- Și poate că, dacă oamenii nu și-ar închipui că dragostea face pămîntul să se învîrtească, și-ar alege partenerii cu mai multă grijă.

- Dragostea face pămîntul să se învîrtească, Miranda. De-asta e atît de cacarisită lumea.

Ridică paharul și bău cu sete.

## Capitolul 5

Cerul pălea în lumina cenușie și rece a unei dimineți mohorâte. Agitată, întunecoasă și zgomotoasă, marea lovea stîncile și se ridica să-și azvîrle prin văzduhul crud și amar pumnii de spumă albă. Primăvara urma să aibă mult de furcă pînă să alunge iarna.

Nimic nu i-ar fi putut plăcea mai mult Mirandei.

Stătea pe faleză, cu o stare de spirit la fel ce capricioasă ca a apei ce clocotea jos. O privea prelingîndu-se de pe pietre, tăioasă și rea, și-i inspira mirosul de străveche violență.

Dormise prost, tulburată de vise pe care le pune pe seama enervării, ca și pe a oboselii de pe drum. Nu era o visătoare. Încă nu se luminase de ziuă cînd renunțase la somn, îmbrăcîndu-se cu un pulover verde, gros, și niște pantaloni bej de lînă moale. Adunase de pe fundul cutiei ultimele lingurițe de cafea - Andrew n-avea să se bucure deloc cînd se va trezi - și-și făcuse o cafetieră plină. Acum sorbea din cafeaua neagră și tare, dintr-o ceașcă mare, albă, privind cum zorii își croiau drum cu ghearele în sus pe cerul nefericit al răsăritului.

Ploaia încetase, dar avea să reînceapă, își spuse Miranda. Și, cum temperatura scăzuse acut în timpul nopții, probabil urma să aducă lapoviță și ninsoare. Era minunat, era delicios.

Era Maine.

Florența, cu soarele ei alb și strălucitor și vînturile calde, uscate, se afla la un ocean distanță. Dar, în sinea ei, în inima ei furioasă, era aproape.

„Doamna întunecată” fusese biletul ei spre glorie. Măcar aici, Elizabeth avea dreptate. Gloria era întotdeauna scopul. Dar, pe toți sfinții, muncise pentru ea. Studiase, se forțase brutal să învețe, să asimileze, să rețină, cînd alții de-o seamă cu ea zburdau de la o petrecere la alta și de la o legătură la altă legătură.

În viața ei nu existase nici o perioadă nebunatică și rebelă, nici un dat cu tifla regulilor și tradițiilor în anii de studenție, nici o aventură dezlănțuită și care să-i frîngă inima. Reprimată, o numise o colegă de cameră. Plicticoasă de moarte, fusese opinia alteia. Întrucît o parte ascunsă din ea fusese de acord, rezolvase problema mutîndu-se din campus, într-un mic apartament propriu.

Îi fusese mai bine acolo, considerase întotdeauna Miranda. Nu avea talentul relațiilor sociale. Pe sub armura calmului și scrobeala instrucției, era mereu jalnic de timidă cu oamenii și mult mai la largul ei cu informațiile.

Așa că citise, scrisese, se închisese în alte secole, cu o disciplină alimentată de lumina arzătoare a ambiției.

Acea ambiție avea un singur punct focal. Să fie cea mai bună. Și, fiind cea mai bună, să-și vadă părinții privind-o cu mîndrie, cu uimire încîntată, cu respect. O, cît o mai înfuria să știe că aceeași motivație încă mai era îngropată în sufletul ei, dar niciodată nu reușise s-o scoată de-acolo și s-o lepede.

Avea aproape treizeci de ani, își luase doctoratul, lucra la Institut, cu o reputație solidă în arheometrie. Și mai avea o jalnică nevoie de a-și auzi părinții aplaudîndu-i realizările. Ei bine, acum nu-i mai rămînea decît să treacă peste asta.

Nu peste mult, medita ea, descoperirile aveau să-i fie confirmate. Atunci, urma să se asigure că dobîndea creditul pe care îl merita. Avea să scrie un articol despre „Doamna întunecată” și despre propria ei participare la expertiză și autentificare. Și niciodată, niciodată n-avea s-o ierte pe Elizabeth pentru că-i luase din mîini controlul și misiunea. Nici pentru că avusese puterea de a o face.

Vîntul se înteeți, strecurîndu-i-se pe sub pulover ca niște mîini dornice să-i apuce carnea. Începeau să se involbureze primii fulgi, scămoșați și umezi. Miranda se întoarse dinspre mare, bocnînd cu ghetetele pe stîncă în timp ce cobora faleza.

Fasciculul statornic de lumină al marelui far continua să se rotească din vîful turnului alb, trecînd peste apă și pietre, deși în bătaia lui nu era nici o navă. Din asfințit și pînă-n zori, an după an, nu dăduse greș niciodată. Unii, privindu-l, l-ar fi găsit romantic, dar Miranda, cînd studia construcția solidă și văruiată, vedea în ea un simbol al nădejzii.

Mai mult, își spunea ea acum, decît se găsea de obicei la oameni.

În depărtare, casa încă mai era întunecată și adormită, o siluetă fantezistă din alte vremuri, profilată pe un cer neiertător.

Iarba avea o culoare brună, bolnăvicioasă, de iarnă, și trosnea înghețată sub tălpi. Urmele frumoasei grădini de odinioară a bunicii sale păreau s-o dojenească.

Chiar în acel an, își promise Miranda cînd trecu pe lîngă frunzele înnegrite și bețele țepene ale tulpinilor, avea să-i acorde puțin timp și atenție. Avea să facă din grădinărit hobby-ul ei - dintotdeauna își promisese un hobby.

În bucătărie, își turnă ultimele resturi de cafea în ceașcă. După o ultimă privire afară, spre ninsoarea tot mai rapidă, se hotărî să meargă la institut mai devreme, înainte de a se acoperi cu zăpadă drumurile.

\* \* \*

Din căldura confortabilă a Mercedes-ului său de închiriat, privi Land Rover-ul lunecînd fără efort peste stratul subțire de zăpadă de pe stradă, pentru a coti apoi în

parcarea de lângă Institutul de Istorie a Artei din New England. Părea un vehicul condus de un general în timpul unui război mic.

Și ea arăta nemaipomenit, reflectă, pe cînd o privea coborînd. O femeie înaltă de vreun metru optzeci, cu ghete, judecă el, și înfășurată aproape total într-un mantou gri-fer care datora mai mult căldurii decît modei. Părul îi era de un roșu-viu, sexy, scăpîndu-i în bucle dezordonate de sub un fes negru de schi. Ținea în mîină o servietă cam umflată și mergea cu o precizie și cu o hotărîre de care s-ar fi mîndrit orice militar în vreme de război.

Dar, pe sub acest aparent mers, se simțea sexualitatea arogantă și nespirituală a unei femei care se considera la un pas dincolo de nevoia fizică de bărbați. Era un mers săltat și trufaș.

Chiar și în lumina slabă o recunoștea. Era, își spuse el cu un ușor zîmbet, o femeie care cu greu putea să treacă neobservată.

Stătea acolo de aproape o oră, delectîndu-se cu diverse arii din *Carmen*, *Boema*, *Nunta lui Figaro*. Zău așa, avea tot ce-i trebuia pe moment și făcuse ceea ce avea de făcut, dar era mulțumit că zăbovise destul de mult pentru a o vedea sosind.

Cine se scoală devreme... conchise el, o femeie căreia îi plăcea destul de mult munca ei pentru a o înfrunta într-o dimineață rece și cu ninsoare, înainte ca majoritatea orașenilor să se clinească din pat. Aprecia persoanele care-și iubeau munca. Dumnezeu îi era martor cît și-o iubea pe a lui.

Dar ce putea face cu domnișoara doctor Miranda Jones? Își imagină că intra pe poarta laterală, introducîndu-și cartela-cheie chiar atunci în fantă și tastînd codul pe tabloul numerotat. Fără îndoială, avea să reseteze cu grijă sistemul de alarmă imediat ce intra.

Toate rapoartele indicau că era o femeie practică și meticuloasă. Aprecia femeile practice. Îi făcea atîta plăcere să le corupă.

Putea acționa ocolind-o sau se putea folosi de ea. Oricum, avea să-și facă treaba. Dar, folosindu-se de ea, ar fi fost mult mai... distractiv. Întrucît aceea urma să fie ultima lui misiune, i se părea cu atît mai cinstit să adauge și puțină distracție, pe lângă suspans și profit.

Presupunea că merita efortul de a ajunge s-o cunoască pe Miranda Jones, de a-și face de cap cu ea. Înainte de a o jefui.

Văzu lumina aprinzîndu-se la o fereastră de la etajul doi al clădirii de granit. Direct la muncă, reflectă el, zîmbind din nou, cînd zări o umbră mișcîndu-se dincolo de fereastră.

Era timpul să se apuce de lucru. Porni motorul, plecă de la bordură și se duse să se îmbrace pentru următorul rol din acea zi.

\* \* \*

Institutul de Istorie a Artei din New England fusese construit de străbunicul Mirandei. Dar bunicul ei, Andrew Jones, fusese cel care îl dezvoltase pînă la potențialul său complet. Întotdeauna manifestase un interes acut pentru arte, ba chiar se și dăduse pictor. Avusese cel puțin atîta talent cît să convingă cîteva modele tinere și sănătoase să se dezbrace și să-i pozeze.

Îi plăcuse să se asocieze cu artiștii, să-i distreze, să joace rolul de patron cînd îi atrăgea atenția cîte unul, mai ales dacă era femeie, și atrăgătoare pe deasupra. O fi fost el muieratic și băutor entuziast, dar fusese și generos, plin de imaginație și fără să se teamă niciodată să mizeze încotro îl îndemna inima.

Clădirea era solidă, de granit cenușiu, întinsă pe un cvartal întreg, cu coloanele ei înalte, aripile și arcadele tăiate pătrat. Construcția inițială fusese un muzeu cu terenuri atent îngrijite, copaci mari și umbroși, și o demnitate calmă, deși cam austeră.

Andrew dorise mai mult. Văzuse în Institut un argument pentru artă și artiști, o arenă unde arta era expusă, restaurată, învățată și analizată. Așa că tăiase copacii, pietruise curtea și înălțase adaosurile grațioase, oarecum fanteziste, pe lângă structura inițială.

Existau săli de clasă cu ferestre înalte și luminoase, laboratoare concepute judicios, depozite spațioase și un stup de birouri. Spațiul galeriei fusese mai mult decât triplat.

Studentii care doreau să învețe acolo erau admiși după merite. Cei ce-și puteau permite, plăteau scump acest privilegiu. Cei care nu puteau, dar erau considerați promițători, primeau burse.

În institut, arta era sfântă, iar știința era zeitatea supremă.

Pe frontispiciul de piatră de deasupra intrării principale erau gravate cuvintele lui Longfellow:

*ARTA ESTE LUNGĂ, IAR TIMPUL ZBOARĂ*

În esență, rămînea fidel concepției lui Andrew, chiar și după cincizeci de ani, cu nepoții lui la cîrmă.

Galeriile muzeale erau, în mod indiscutabil, cele mai reușite din Măine, iar operele expuse acolo fuseseră alese și achiziționate cu grijă de-a lungul anilor, începînd cu colecțiile lui Charles, apoi cu ale lui Andrew.

Zonele publice cuprindeau parterul, sălile dînd dintr-una în alta prin porți largi, boltite. Clasele și studiourile se îngrămădeau la etajul întîii, cu sectorul de restaurare despărțit de ele printr-un mic hol, unde vizitatorii cu permise adecvate puteau face un tur al spațiilor de lucru.

Laboratoarele ocupau demisolul, răspîndite prin toate aripile. În pofida marilor galerii și amenajărilor de învățămînt, ele alcătuiau fundația.

„Laboratoarele, își spunea Miranda adesea, erau și fundația vieții ei.”

Punîndu-și servieta deoparte, trecu la masa bibliotecii federale, sub fereastră, pentru a-și face cafeaua. În timp ce puneă ibricul electric în funcțiune, auzi sunînd linia de fax. După ce ridică jaluzelele, se duse la aparat și scoase foaia.

*Bine ai venit acasă, Miranda. Ți-a plăcut la Florența? Mare păcat că voiajul a fost atît de nedrept de scurt. Unde crezi că ai greșit? Te-ai gîndit la asta? Sau ești chiar atît de sigură că ai dreptate?*

*Pregătește-te pentru cădere. Va fi un șoc dureros.*

*Am așteptat atît de mult. Te-am observat cu atîta răbdare.*

*Și încă te mai observ, iar așteptarea se apropie de sfîrșit.*

Miranda se pomeni frecîndu-și brațul cu o mîină, să se încălzească, în timp ce citea mesajul. Deși își impuse să se oprească, fiorul rămase.

Nu figura nici un nume, nici un număr de răspuns. „Dădea senzația unui chicotit răutăcios”, își spuse ea. Pe un ton de tachinare și amenințare sinistră. Dar cine îl trimisese și de ce?

Mama ei? Îi fu rușine că numele lui Elizabeth era primul care-i venise în minte. Dar, fără îndoială, o femeie cu puterea, personalitatea și prestigiul lui Elizabeth nu s-ar fi coborît la nivelul mesajelor criptice și anonime.

O lovise deja în cel mai direct mod posibil.

Părea mai degrabă un salariat nemulțumit, de la *Standjo* sau de la Institut, cineva care o considera nedreaptă în politica sau în însărcinările ei de muncă.

„Evident, asta era”, hotărî Miranda, încercînd să respire din nou normal. Un tehnician pe care îl sancționase sau un student nemulțumit de o notă. Nu avea alt rost decît s-o neliniștească și n-avea de gînd să-i dea voie.

Dar, în loc să arunce mesajul, îl băgă în sertarul de jos și răsuci cheia în broască.

Alungându-și din minte incidentul, se așeză să-și schițeze pe hîrtie activitățile zilei. Pînă își termină primele sarcini - lectura corespondenței și a referatelor, organizarea mesajelor telefonice -, soarele răsărise și-și trimitea razele printre jaluzele.

- Miranda?

- Da, intră.

Se uită la ceas, observînd că asistenta ei era punctuală ca de obicei.

- Ți-am văzut mașina în parcare. Nu știam că te întorci azi.

- Da, a fost... neprevăzut.

- Și cum a fost la Florența? o întrebă Lori, pornind cu mișcări repezi prin încăpere, căutînd mesaje și potrivit înclinația jaluzelelor.

- Caldă, însoțită.

- Pare minunat.

Convinsă că toate erau la locurile lor, Lori se așeză, rezemîndu-și carnetul pe genunchi. Era o blondă drăgălașă, cu gura ca de păpușă *Kewpie*, o voce ca a lui Betty Boop și o eficiență tăioasă ca un brici bine ascuțit.

- Mă bucur că te-ai întors, zise ea.

- Mulțumesc.

Întrucît întîmpinarea era sinceră, Miranda zîmbi la rîndul ei.

- Și eu mă bucur că m-am întors. Am multe de recuperat, în momentul de față, am nevoie de informări la zi despre *Nudul* de Carbello și restaurarea Bronzino-ului.

Rutina cotidiană era atît de liniștitoare, încît în următoarele două ore Miranda uită de toate, cu excepția problemelor imediate.

Lăsînd-o pe Lori să-i programeze audiențele și întîlnirile, plecă să inspecteze laboratorul.

Cu gîndul la Andrew, se hotărî să facă un ocol pe la biroul său, înainte de a coborî. Domeniul lui Andrew se află în aripa opusă, mai aproape de zonele deschise publicului. Galeriile, achizițiile și expozițiile erau sectorul lui, cîtă vreme Miranda prefera să lucreze mai mult în culise.

Străbătu cu pași mari coridoarele, călcînd pe marmură cu ghetetele ei practice. Ici și colo, prin ferestrele rectangulare largi, intrau raze de lumină palidă, revărsîndu-se pe jos, și se auzea sunetul înfundat al traficului de pe stradă.

Ușile birourilor erau închise discret. Sunetul ocazional al telefoanelor sau țuiturile faxurilor răsuna cu ecouri surde. O secretară ieși din depozit, cu un teanc de coli, și-i aruncă Mirandei o privire de iepure speriat, înainte de a se îndepărta repede, murmurînd:

- Bună dimineața, domnișoară doctor Jones.

„Oare sînt chiar atît de înspăimîntătoare?” se întrebă Miranda. „Atît de neprietenoasă?” Amintindu-și de fax, își îngustă ochii spre spatele femeii care intra grăbită pe o ușă, închizînd-o în urma ei.

Poate că nu era destul de exteriorizată, poate ca angajații nu simțeau pentru ea aceeași afecțiune comodă pe care păreau s-o aibă pentru Andrew, dar nu era... dură. Nu?

O tulbura gîndul.

Nu, nu voia să creadă asta. Cei care o cunoșteau nu puteau fi de aceeași părere. O lega o prietenie solidă de Lori și o camaraderie ușoară de John Carter. Nu conducea laboratorul ca pe o tabără de instrucție, unde nimeni nu putea să spună ce avea în minte sau să glumească.

„Deși cu ea nu glumea nimeni”, își spuse ea. „Era șefa”, își reaminti. La ce altceva putea să se aștepte?

Își relaxa din nou umerii. Nu putea lăsa o secretară timidă s-o trimită pe o tangentă a autoanalizăm.

Întrucît, din fericire, nu avea programată nici o audiență sau întîlnire publică, purta aceiași pantaloni și pulover pe care-i luase de dimineață ca să privească ivirea zorilor. Avea părul strîns la spate, într-un fel de coadă, iar șuvițele îi scăpau deja din împletitura neglijentă,

Își spuse că în Italia era amiaza, iar bronzul trecea prin testări intense. Gîndul îi făcu umerii să se crispeze din nou.

Intră pe ușa antecamerei fratelui său. Înăuntru se afla un birou victorian masiv, două scaune cu spătarul pervers de drept, fișete de un gri sumbru și femeia care le păzea pe toate.

- Bună dimineața, domnișoară Purdue.

Asistenta lui Andrew era o femeie la cincizeci de ani și ceva, pedantă ca o călugăriță și la fel de severă. Își purta părul vîrstat cu cărunț într-un coc identic în fiecare zi, cît era anul de lung, și niciodată nu ieșea în lume fără bluză scrobită, blezăr închis la culoare și fustă.

Neschimbata domnișoară Purdue.

Femeia dădu din cap, luîndu-și degetele grăbite de pe keyboard pentru a și le înlănțui cu grijă.

- Bună dimineața, domnișoară doctor Jones. Nu știam că v-ați întors din Italia.

- Ieri am venit, încercă Miranda un zîmbet, spunîndu-și că niciodată nu era prea tîrziu pentru a deveni mai amicală cu personalul. A fost cam șocant să mă întorc pe frigul ăsta.

Cum domnișoara Purdue nu răspunde decît dînd scurt din cap, Miranda renunță - cu recunoștință - la ideea unei conversații..

- Fratele meu a venit?

- Domnul doctor Jones tocmai a coborît să primească un vizitator. Ar trebui să se înapoieze dintr-un moment în altul. Doriți să-l așteptați sau să-i transmit un mesaj?

- Nu, nu e nimic important. Îl caut eu mai încolo.

Tocmai se întorcea să iasă, cînd auzi glasuri bărbătești răsunînd de pe scară. Dacă ochii critici ai domnișoarei Purdue n-ar fi fost ațintiți asupra ei, Miranda s-ar fi repezit să se ascundă, pentru a nu risca nevoia amabilităților cu oaspetele lui Andrew. Dacă s-ar fi dus direct la laboratoare, acum nu ajungea în situația asta, își zise ea, dîndu-și grăbită la o parte părul din ochi și fixîndu-și pe buze un zîmbet politicos.

Surîsul îi ezită, cînd Andrew și însoțitorul lui ajunseră în capul scării.

- Miranda, ce bine că ești aici, se bucură Andrew, radios, iar privirea scurtă pe care i-o aruncă nu-i dezvălui Mirandei nici o urmă a nopții de băutură. Nu mai e nevoie să te sun la birou. Fă cunoștință cu Ryan Boldari, de la *Boldari Gallery*.

Boldari făcu un pas înainte, luă mîna Mirandei și o ridică lin la buze.

- Ce plăcere să vă cunosc, în sfîrșit.

Avea un chip care ar fi putut să fie reprodus cu trăsături de penel apăsate și energice, pe una din pînzele Institutului. Aspectul întunecat, de o atracție feroce, îi era doar vag îmblînzit de costumul gri croit impecabil și de cravata de mătase înnodată perfect. Părul îi era des, negru precum cerneala și ondulat cu savoare. Pielea, de un auriu închis, stătea întinsă peste oasele solide, marcată incitant de o mică cicatrice în formă de semilună în capătul din afară al sprîncenei stîngi.

Îi susținu privirea cu ochii săi de culoare căprui-închisă, profundă, cu mici luciri aurii în lumina soarelui. Gura îi părea sculptată de un maestru și se arcuia într-un zîmbet destinat să facă femeile să se întrebe cum ar fi simțit-o lipită de a lor. Și să ofteze.

Miranda auzi un semnal - un clinchet vesel în cap - pe cînd inima îi tresărea de două ori, scurt.

- Bine ați venit la institut, domnule Boldari.

- Sînt încîntat să mă aflu aici.

Îi ținu mîna într-a lui, acest lucru pîrînd s-o fîstîcească. Oricît de politicoasă ar fi zîmbit, între sprîncenele Mirandei se zărea o ușoară cută de nemulțumire.

Se întrebă dacă să-și tragă scurt mîna, apoi conchise că ar fi părut o mișcare mult prea feminină.

- Ce-ar fi să intrăm în birou? gesticula Andrew spre ușă, fără să observe ce jocuri se desfășurau sub nasul lui. Miranda, ai un minut liber?

- De fapt, eu tocmai...

- Aș aprecia cîteva momente din timpul dumneavoastră, domnișoară doctor Jones, îi adresă Ryan surîsul său strălucitor, în timp ce își muta mîna dintr-a ei spre cot. Am o propunere pentru fratele dumneavoastră și cred că vă va interesa. Principalul dumneavoastră domeniu de studiu e Renașterea, nu-i așa?

Prinsă în cursă, Miranda se lăsă condusă în cabinetul lui Andrew.

- Întocmai.

- O epocă minunată, atît de bogată în frumusețe și energie. Cunoașteți opera lui Giorgio Vasari?

- Sigur că da, Renașterea tîrzie, manierist, cu un stil care exemplifică mișcarea spre eleganță.

- Ryan are trei Vasari-uri, indică Andrew fotoliile care, grație domnișoarei Purdue, nu erau pline de cărți și hîrtii, cum ar fi fost în mod normal.

- Serios? întrebă Miranda și, așezîndu-se, afișă un nou zîmbet.

Cabinetul lui Andrew era mult mai mic decît al ei, fiindcă așa îl prefera el. Mai era și aglomerat, pestriț și plin de flecușetele cu care-i plăcea să se înconjoare. Oase vechi, fragmente de ceramică, cioburi de sticlă, Miranda ar fi preferat ca acea întîlnire neașteptată să aibă loc în atmosfera acerb-formală a propriului ei teritoriu.

Întrucît era nervoasă, își imagină că pianota cu degetele și-și legăna piciorul.

- Da, răspunse Ryan, săltîndu-și dezinvolt pantalonii, pentru a nu le strica dunga, în timp ce se așeza pe un scaun îngust, cu spătar de piele. Nu-i găsiți opera cam infatuată? Cam prea încărcată?

- Și aceste trăsături sînt tipice pentru manierism, ripostă Miranda. Vasari e un artist important al perioadei și al stilului.

- De acord, se mulțumi Ryan să surîdă. Pe plan personal, prefer stilul Renașterii timpurii și medii, dar afacerile sînt afaceri.

Făcu un gest cu mîna - Miranda observă că avea mîini puternice și grațioase. Late în palmă și lungi în degete.

Spre iritarea și jena ei, constată că-și imaginase - pentru o secundă, două - senzația lor pe piele. Ca o adolescentă în fața unui star rock, își spuse, uimită de ea însăși.

Cînd își desprinsese deliberat privirea de pe mîinile acelea, o întîlni pe a lui. Boldari zîmbi iarăși, cu un licăr vizibil în ochi.

În defensivă, Miranda vorbi cu răceală:

- Și ce afaceri aveți cu Institutul?

Fascinată femeie, remarcă Ryan în sinea lui. Trup de zeiță, maniere de pudibondă, senzația de refugiată, la mare modă, și o foarte atrăgătoare undă de sfială în ochii aceia albaștri, intenși.

Rămase țintuînd-o cu privirea, încîntat cînd în obraji îi înflori o roșeață slabă și măgulitoare. După părerea lui Ryan, în ultima vreme, femeile nu mai roșeau nici pe departe atît de des cît ar fi trebuit.

Se întrebă cum arăta cu ochelarii aceia cu rame de sîrmă pe care- i avea agățați de gulerul puloverului.

Sexy-intelectuală.

- L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră acum cîteva luni, cînd am fost amîndoi în D.C., la acțiunea de binefacere Femeile în Artă. Cred că s-a dus în locul dumneavoastră.

- Da, eu n-am putut pleca.

- Miranda era adîncită pîn-la gît în laborator, zîmbi Andrew. De mine se pot lipsi mai ușor.

Se rezemă de spătar.

- Pe Ryan îl interesează Madonna noastră de Cellini.

Miranda își arcui o sprînceană:

- E una din mîndriile noastre.

- Da, tocmai am văzut-o. Superbă. Fratele dumneavoastră și cu mine am discutat un tîrg.

- Cu Cellini-ul? întoarse brusc Miranda o privire tăioasă spre fratele ei. Andrew.

- Nu permanent, se grăbi Ryan să adauge, fără a se deranja să-și ascundă chicotitul la adresa nemulțumirii ei prompte. Un schimb pe trei luni - reciproc avantajos. Plănuiesc să deschid o expoziție Cellini în galeria noastră din New York, și aș da o mare lovitură împrumutînd Madonna dumneavoastră. În schimb, sînt dispus să-i împrumut Institutului toate trei Vasari-urile mele, pentru același interval de timp.

- Ai putea face expoziția cu cele trei stiluri ale Renașterii despre care bombăni de ani de zile, sublinie Andrew.

Era unul dintre visurile Mirandei, o expoziție completă care să prezinte întreaga anvergură a domeniului ei de interes. Opere de artă, artefacte, istorie, documente, toate expuse, exact așa cum le alegea.

Își ținu mîinile împreunate cu grijă, pentru a nu-și repezi triumfal pumnul în aer.

- Da, cred că aș putea.

Simțea clocotul rapid al emoției în pîntec, dar se întoarse calmă către Ryan.

- Vasari-urile au fost autentificate?

Ryan își înclină capul, amîndoi prefăcîndu-se că nu auzeau geamătul scăzut al lui Andrew.

- Da, desigur. Voi lua măsuri să primiți copii după documente înainte de a redacta acordul. Iar dumneavoastră veți face pentru mine același lucru, cu Cellini-ul.

- Vi le pot da chiar azi. Asistenta mea are să vi le trimită la hotel.

- Perfect. V-aș rămîne îndatorat.

- Ei bine, vă las să puneți la punct detaliile.

Cînd se ridică, însă, Ryan se ridică odată cu ea, luîndu-i din nou mîna.

- Mă întreb dacă aș putea abuza de bunăvoința dumneavoastră ca să-mi arătați puțin spațiile. Andrew mi-a spus că laboratoarele și atelierile de restaurare sînt specialitatea dumneavoastră. Aș dori foarte mult să le văd.

- Păi...

Înainte de a apuca să se scuze, Andrew se ridicase și el, pentru a-i da un ghiont nu prea subtil în coaste.

- Nici n-ai putea să încapi pe mîini mai bune. Te aștept din nou aici peste două ore, Ryan. Apoi, vom degusta salata aia de scoici pe care ți-am promis-o.

- Abia aștept... Galeriile mele sînt numai pentru expunerea artei, începu el, ținînd-o firesc pe Miranda de mîină, în timp ce porneau pe coridor spre aripa alăturată. Nu știu aproape nimic despre știința ei. Ți-e greu vreodată să le combini pe amîndouă?

- Nu, fără una n-ar exista nici cealaltă.

Dîndu-și seama că răspunsese cam din scurt, Miranda trase aer în piept, atentă. Omul o neliniștea, o neliniștea destul ca să se vadă. Iar așa ceva nu se putea.

- Institutul a fost construit pentru a le găzdui pe amîndouă, a le celebra pe amîndouă, s-ar putea spune. Ca om de știință care studiază arta, apreciez acest lucru.



- Eu am fost un student jalnic la științe, mărturisi el, cu un surîs atît de fermecător, încît buzele Mirandei se arcură în semn de răspuns.

- Sînt sigură că ai avut alte calități.

-Aș dori s-o cred.

Era un om perspicace și observa atent topografia spațiului dintre aripile clădirii, birourile, magaziile, ferestrele. Și, desigur, camerele de luat vederi. Totul era exact așa cum indicaseră informațiile primite. Totuși, mai tîrziu avea să-și transcrie amănunțit constatările. Deocamdată, însă, nu făcea decît să și le ordoneze în minte, pe cînd savura mirosul subtil al parfumului Mirandei.

Nimic deschis, din partea doctoriței Jones, medita el. Nimic evident feminin. Iar mirosul de pădure despre care presupunea că provenea de la săpun, mai degrabă decît de la o sticlută delicată, i se potrivea perfect.

În capătul coridorului, Miranda coti la dreapta, după care se opri pentru a-și introduce cartela într-o fantă, lîngă o ușă cenușie de metal. Se auzi o sonerie, încuietorile țcăniră. Ryan ridică într-o doară privirea spre camera de supraveghere.

- Avem o securitate internă strictă, începu Miranda. În departamentul ăsta nu intră nimeni, fără cheie sau escortă. Facem adeseori expertize independente, pentru persoane individuale sau alte muzee.

Îl conduse într-un sector foarte asemănător cu laboratorul *Standjo*, Florența, numai că redus la scară. Tehnicienii lucrau la computere și microscopie, sau intrau grăbiți în antecamere, cu cîte un ecuson pe halat.

Miranda observă un angajat care lucra la o oală mînjită cu pămînt uscat și îl conduse pe Ryan într-acolo.

- Stanley, ce ne poți spune despre asta?

Tehnicianul își scărpină mustața blondă, inspirînd printre dinții cam încălecați.

- A trimis-o tatăl tău de pe șantierul din Utah, împreună cu alte cîteva artefacte. Asta probabil este o Anasazi, secolul al doisprezecelea, și era folosită ca vas de gătit.

Își drese glasul, aruncîndu-i o privire scurtă, iar Miranda îi făcu semn din cap să continue.

- Frumusețea e aproape intactă, doar cu ciobitura asta mică pe buză.

- De ce vas de gătit? vru să știe Ryan, iar Stanley clipi din ochi.

- După mărime, formă, grosime.

- Mulțumesc, Stanley.

Miranda se întoarse spre Ryan și aproape se ciocni de el, căci se apropiase cît timp stătuse ea întoarsă cu spatele. Se retrase imediat, dar nu înainte de a observa că o depășea în înălțime cu cinci centimetri și ceva. Iar lucirea amuzată din ochi îi ducea chipul la un pas dincolo de aspectul senzual, direct în cel sexy.

Auzi din nou afurisitul semnal de alarmă.

- Sîntem în primul rînd un institut de artă dar, cum pe tatăl meu îl interesează arheologia, avem o secție pentru expunerea artefactelor și facem destule expertize și datări și în acel domeniu. Nu e specialitatea mea. Iar aici...

Se apropie de un dulap, deschise un sertar și căută prin el pînă găsi o mică pungă brună. Mută micile fărîme de vopsea pe o lamelă și o introduse într-un microscop liber.

- Aruncă o privire, îl invită ea. Spune-mi ce vezi.

Ryan se aplecă, reglînd ocularul.

- Culoare, formă, interesante în felul lor - cam ca un tablou de Pollock.

Se ridică, fixînd-o cu ochii lui de culoarea coniacului.

- La ce mă uit, domnișoară doctor Jones?

- La cîteva mostre de pe un Bronzino pe care-l restaurăm. Pictura datează incontestabil din secolul al șaisprezecelea. Prelevăm o probă pentru siguranță, atît înainte

de a începe lucrul, cât și după ce terminăm. Așa, nu încapă nici o îndoială că am primit o operă autentică și că la sfârșit le-o restituim pe aceeași proprietarilor.

- De unde știi că e o pictură din secolul al șaisprezecelea?

- Vrei să-ți țin o lecție de științe, domnule Boldari?

- Ryan, ca să-ți pot spune și eu pe nume. Miranda e un nume atât de frumos.

Glasul lui era cald ca frișca peste whiskey și îi trezea mîncărimi.

- Și s-ar putea chiar să-mi placă lecția aia de științe, cu o profesoară potrivită.

- Va trebui să te înscrii la curs.

- Studenții slabi se descurcă mai bine la meditații individuale. Hai să luăm cina împreună diseară.

- Sînt o profesoară mediocră.

- La totuși cina cu mine. Putem discuta despre artă și știință, iar eu îți voi putea vorbi despre Vasari-uri.

Simți imboldul de a ridica mîna ca să se joace cu buclele dezordonate ce-i scăpau din coadă. Ar fi sărit ca un iepuraș, presupuse el.

- O vom numi întîlnire de afaceri, dacă așa te simți mai bine.

- Nu mă simt prost.

- Atunci e bine. Trec să te iau la șapte. Știi, continuă el, luînd-o iarăși de mîna, mi-ar face mare plăcere să văd acel Bronzino. Admir puritatea formală din opera lui.

Înainte de a apuca să calculeze cum să-și retragă mîna, i-o băgă comod pe sub brațul lui și porni spre ușă.

## Capitolul 6

Nu știa de ce acceptase invitația la cină. Cu toate că, dacă recapitula în gînd conversația, nu consimțise efectiv. Ceea ce nu explica de ce se îmbrăca să iasă în oraș. Era asociat, își aminti ea. Galeria *Boldari* avea o impecabilă reputație de eleganță și exclusivism. Cu singura ocazie cînd, aflată la New York, reușise să-și sacrifice o oră pentru a o vizita, fusese impresionată de grandoarea discretă a clădirii, aproape la fel de mult ca de operele de artă propriu-zise.

N-avea cu ce să dăuneze Institutului dacă ajuta să se lege o relație între una din cele mai distinse galerii ale țării și organizația *Jones*.

Ryan o invitase la cină pentru a discuta afaceri. Avea să se asigure că rămîneau în zona afacerilor. Chiar dacă zîmbetul acela al lui îi provoca mici scînteii de poftă nediluată, pînă drept în pîntece. Dacă voia să flirteze cu ea, perfect. Semnal - nesemnal, flirtul n-o afecta cu nimic. Nu era o tîlîmbă impresionabilă, la urma urmei.

Bărbații care arătau ca Ryan Boldari aveau talentul de a flirta complet dezvoltat încă de la naștere.

Îi plăcea să creadă că și ea se născuse cu o imunitate congenitală în fața acestor talente superficiale.

Ryan avea cei mai incredibili ochi. Ochi care te priveau, de parcă totul, cu excepția ta pur și simplu s-ar fi topit complet. Cînd își dădu seama că propriii ei ochi se închiseseră, cu un oftat, bombăni printre dinți și-și smuci în sus fermoarul de la spatele rochiei.

Numai din motive de mîndrie și curtoazie profesională hotărîse să arate deosebit în seara aceea. Prima oară cînd îl văzuse, arăta ca o studentă jerpelită. Astă seară, Ryan urma să vadă că era o femeie matură, sofisticată, care nu avea nici o problemă să se descurce cu un bărbat la masă.

Alesese o rochie neagră de lână moale și subțire, cu corsajul destul de decoltat pentru ca relieful sînilor să i se ridice ferm peste marginea dreaptă. Mîncările erau lungi și strîmte, poalele înguste și fluide la glezne. Adăugă și o reproducere excelentă, indiscutabil sexy, a unei cruci bizantine. Piciorul ei vertical ornamentat se rezema comod în adîncitura dintre sîni.

Își ridică părul, înfigînd agrafe la întîmplare. Rezultatul era, dacă și-o spunea chiar ea însăși, sexy-neglijent. Arăta bine, conchise Miranda, încrezătoare și departe de lungana complet ineptă socialmente din anii studenției. Oricine-i arunca o privire acestei femei nu și-ar fi dat seama că o apucau nevricalele la stomac din cauza unei simple cine de afaceri, sau că se temea să nu i se termine subiectele inteligente de conversație înainte de servirea aperitivelor.

Ar fi văzut stil și distincție. Toți - inclusiv el - aveau să vadă exact ceea ce doreau ca ea să arate.

Își luă poșeta, lungi gîtul pentru a-și studia fundul în oglindă ca să se asigure că rochia nu i-l făcea să pară prea mare, apoi porni în jos pe scară, Andrew era în salonul din față, ajuns deja la al doilea whiskey. Cînd Miranda intră, coborî paharul, înălțîndu-și sprîncenele.

- Ia te uită. Mamă!

- Andrew, ce poet ești. Arăt grasă în asta?

- La o asemenea întrebare nu există niciodată un răspuns corect. Sau, dacă este, nu l-a găsit nici un bărbat. Deci... închină el cu paharul. Mă abțin.

- Lașule.

Și, fiindcă stomacul îi palpita prea tare, își turnă și ea o jumătate de pahar de vin alb.

- Nu ești cam prea dichisită pentru o cină de afaceri?

Miranda sorbi din pahar, lăsînd vinul să se prelingă pentru a îneca o parte din fluturii ce i se zbăteau în burtă.

- Nu cumva tu ești ăla care m-ai dăscălit douăzeci de minute azi după-amiază despre beneficiile pe care ni le-ar putea aduce o relație cu *Boldari Gallery*?

- Mda.

Totuși, Andrew își îngustă ochii. Deși n-o vedea prea des pe sora lui ca pe o femeie, acum i se întîmpla. Și arăta, își spuse el stînjenit, uluitor.

- Ți-a căzut cu tronc?

- Bagă-ți mințile-n cap.

- Ți-a căzut?

- Nu. Sau, nu prea, preciză ea. Iar dacă mi-a căzut, sau o să-mi cadă, sînt o femeie în toată firea, care știe cum să pareze lovitura sau să riposteze, în funcție de situație.

- Unde vă duceți?

- N-am întrebat.

- Drumurile sînt încă destul de căcăcioase.

- E luna martie în Maine - sigur că-s căcăcioase drumurile. N-o face pe fratele mai mare cu mine, Andrew, îl sărută ea pe obraz, mai relaxată, întrucît el nu era. Ța trebuie să fie Ryan, adăugă, cînd se auzi soneria. Fii cuminte.

- Pentru trei Vasari-uri, am să fiu, mormăi el, dar fruntea i se încreți cînd o văzu pe Miranda ieșind. Uneori, uita cît de scandalos putea să arate dacă-și sacrifica puțin timp. Iar faptul că o făcuse, atît de evident, îi stîrnea o mîncărime între omoplați.

Mîncărimea s-ar fi putut transforma în arsură, dacă ar fi văzut sclipirea din ochii lui Ryan, clocotul scăzut al căldurii lor, cînd Miranda îi deschise, apărînd în cadrul ușii.

Era o directă în plex, își spuse Ryan, și ar fi trebuit lă fie mai bine pregătit s-o primească.

- Arăți ca o posibilă pictură de Tizian, o luă el de mână, dar de astă dată se apropie și-i atinse obrajii cu buzele - pe unul, apoi și pe celălalt -, în stil european,

- Mulțumesc.

Miranda închise ușa, rezistînd pornirii de a se rezema de ea ca să-și țină echilibrul. Se simțea ceva impresionant și neliniștitor, în modul cum botinele ei cu tocuri o înălțau la statura lui, astfel că gurile și ochii li se aliniau. Așa cum li s-ar fi aliniat și în pat.

- Andrew e în salon, îi spuse ea. Vrei să intri un moment?

- Da, aș intra. Aveți o casă fabuloasă.

Ryan scrută vestibulul, aruncînd o privire și spre scară, în timp ce o urma către salon.

- Dramatică și confortabilă în același timp. Ar trebui să angajați pe cineva ca s-o picteze.

- A făcut odată bunicul meu un ulei după ea. Nu e foarte reușit, dar ținem la el. Să te servesc cu ceva de băut?

- Nu, nimic. Salut, Andrew, îi întinse ei mîna. Îți răpesc sora pentru o seară, doar dacă nu vrei să vii și tu.

Ryan mersese la risc toată viața, dar acum își blestemă ideea, cînd îl văzu pe Andrew cugetînd dacă să accepte. Deși habar n-avea că Miranda făcea la spatele lui tot felul de mutre amenințătoare, Ryan fu ușurat cînd Andrew clătină din cap.

- Îți mulțumesc, dar am alte planuri. Distracție plăcută.

- Merg să-mi iau mantoul.

Andrew îi conduse la ușă, apoi își scoase și el paltonul din debara. Planurile i se schimbaseră. Nu mai avea chef să bea singur. Prefera să se îmbete în compania altora.

\* \* \*

Miranda își țuguie buzele, în timp ce se așeza pe bancheta din spate a limuzinei.

- Întotdeauna circuli așa?

- Nu, zise Ryan așezîndu-se lîngă ea, luînd un boboc de trandafir alb dintr-o vază îngustă, pentru a i-l oferi. Dar aveam o poftă de șampanie pe care nu mi-o puteam satisface dacă șofam.

Ca s-o dovedescă, scoase dintr-o frapieră o sticlă de *Cristal* destupată deja și-i turnă o cupă.

- Mesele de afaceri nu prea încep cu trandafiri și șampanie.

- Ar fi cazul, își umplu și el paharul, după care ciocni. Cînd includ femeii care arată trăsnet. Pentru începutul unei relații plăcute.

- Al unei asocieri, îl corectă ea, sorbind. Ți-am vizitat galeria de la New York.

- Serios? Și cum ți s-a părut?

- Intimă. Grandioasă. O mică nestemată șlefuită, cu artele în chip de fațete.

- Mă flatezi. Galeria noastră din San Francisco e mai aerisită, cu mai mult spațiu și lumină. Acolo, ne concentrăm asupra artei contemporane. Fratele meu, Michael, are flerul și afecțiunea cuvenite pentru ea. Eu prefer clasicismul... și intimitatea.

Glasul său i se unduia ușor peste piele. Un semn cu tîlc și, după părerea Mirandei, periculos.

- Deci, *Boldari* e o firmă de familie.

- Da, ca a voastră.

- Mă îndoiesc, murmură Miranda

Imediat, își răsuci umerii. „Fă conversație,” își reaminti ea. Era o femeie încrezătoare în forțele proprii. Putea lega o conversație.

- Cum ați ajuns să vă ocupați de artă?

- Părinții mei sînt artiști. În cea mai mare parte a timpului, predau, dar acuarelele mamei mele sînt splendide. Tatăl meu sculptează structuri complicate de metal pe care nu pare să le înțeleagă nimeni cu excepția lui Michael. Dar sînt hrana lui sufletească.

În timp ce vorbea, o privea în ochi, direct, cu o intensitate calmă care-i făcea pielea să tresalte sub mici și insistente șocuri sexuale.

- Iar tu pictezi sau sculpezi? îl întrebă ea.

- Nu, nu am nici mîină, nici suflet pentru așa ceva. A fost o enormă dezamăgire pentru părinții mei, că nici unul dintre cei șase copii ai lor nu a avut talent în artă.

- Șase, clipi Miranda din ochi, în timp ce Ryan îi umplea din nou paharul. Șase copii.

- Mama mea e irlandeză, tata italian, zîmbi Ryan, scurt, fermecător. Ce altceva ar fi putut să facă? Am doi frați, trei surori, iar eu sînt cel mai mare. Ai cel mai fascinant păr, murmură, răsucindu-i pe deget o șuviță.

Avusese dreptate. Miranda tresări.

- Cum te descurci cu el?

- E roșu și rebel, și dacă n-aș arăta ca o azalee înaltă de șase picioare, mi l-aș tunde băiețește.

- A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine, își coborî el privirea din nou spre ochii ei. Apoi, ți-am observat ochii. Ești făcută din culori și forme îndrăznețe.

Miranda făcu un efort să-și reprime fascinanta imagine de a-l apuca de revere pentru a-i smuci trupul spre al ei pînă nu mai erau decît o învălmășeală de membre pe canapeaua din spate. Și, în pofida luptei de a se stăpîni, se foi în loc.

- Ca arta modernă?

Ryan rîse.

- Nu, ai prea mult pragmatism clasic pentru așa ceva. Îmi place cum arăți, adăugă el, în momentul cînd limuzina se opri.

Portiera se deschise, iar Ryan o luă de mîină pentru a o ajuta să coboare. Gura lui aproape îi atinse urechea.

- Hai să vedem dacă ne place unuia compania celuilalt.

\* \* \*

Nu putea spune cînd începuse să se relaxeze. Poate că la un moment dat, în timpul celui de-al treilea pahar de șampanie. Trebuia să recunoască, era elegant - poate o idee prea elegant -, dar dădea roade. De mult nu mai stătuse la o masă luminată de lumînări, în fața unui bărbat, iar cînd bărbatul avea o față care aparținea unui portret renașcentist, îi era imposibil să nu aprecieze momentul.

Și o asculta. O fi susținut el că era un student slab la științe, dar era cert că punea întrebări și părea interesat de răspunsuri. Poate nu făcea decît s-o relaxeze, conducînd conversația pe tărîmul profesional, însă Miranda era recunoscătoare pentru rezultatele obținute.

Nu-și amintea cînd petrecuse ultima dată o seară vorbind despre munca ei și, vorbind despre ea, își amintea de ce o iubea.

- Din cauza descoperirilor, îi explică ea. Studiul unei piese de artă, aflarea istoriei sale, a individualității, a personalității ei, cred.

- Disecția?

- Într-un fel, da.

Era atît de plăcut să stea astfel, în căldura comodă a restaurantului, cu focul aprins în apropiere și marea neagră și rece imediat dincolo de fereastră.

- Pictura propriu-zisă, trăsăturile de pensulă, subiectul, scopul. Toate părțile ei care pot fi studiate și analizate pentru a găsi răspunsurile.

- Și nu consideri că, în ultimă instanță, răspunsul nu e altul decît arta și atît?

- Fără istorie și analiză, nu e decît o pictură ca oricare alta.

- Când un lucru e frumos, ajunge și atît. Dacă ar fi să-ți analizez fața, ți-aș lua ochii, albastrul lor îndrăzneț ca vara, inteligența din ei, unda de tristețe. Și suspiciunea, adăugă el, cu un surîs. Gura ta, largă, moale, ezitînd să zîmbească. Pomeții obrazilor, ascuțiți, aristocratici. Nasul, îngust, elegant. Dacă aș separa trăsăturile, ca să le studiez și să le analizez, tot aș ajunge la concluzia că ești o femeie fermecătoare. Și o pot face doar stînd și apreciînd întregul.

Jucîndu-se cu peștele cod din farfurie, Miranda se strădui să nu-și trădeze sentimentul de măgulire și încîntare.

- Interesant spus.

- Sînt un om interesant, iar tu nu ai încredere în mine.

Își ridică din nou privirea spre el.

- Nu te cunosc.

- Ce altceva ți-aș putea spune? Provin dintr-o familie de etnie străină, mare și zgomotoasă, am crescut în New York, am studiat, fără prea mult entuziasm, la *Columbia*. Apoi, întrucît nu sînt artist, am intrat în afacerile cu obiecte de artă. Nu m-am căsătorit niciodată, spre nemulțumirea mamei mele - destul de mare încît să mă fi gîndit o dată, scurt, și la soluția asta.

Miranda își arcui o sprînceană:

- Și ai respins-o?

- În acel moment, cu acea femeie anume. Ne lipsea scînteia.

Se aplecă mai aproape, pentru a-i savura prezența și fiindcă îi plăcea sclipirea de luciditate prudentă care-i apărea în ochi cînd o făcea.

- Crezi în scînteii, Miranda?

Scînteile, își imagina ea, erau verișoare bune cu semnalele sonore.

- Cred că alimentează o atracție inițială, dar scînteile se sting și, pe termen lung, nu sînt de ajuns.

- Ești cinică, decise el. Eu sînt un romantic. Tu analizezi, iar eu apreciez. O combinație interesantă, nu găsești?

Miranda ridică din umeri, descoperind că nu mai era chiar atît de relaxată. O luase iarăși de mîină, jucîndu-se cu degetele ei pe masă. Avea un obicei de a o atinge cu care ea nu era obișnuită și o făcea mult prea conștientă de existența scînteilor.

Scînteile, își reaminti ea, luminau frumos. Dar puteau și să ardă.

Faptul de a fi atrasă de el atît de rapid și de scandalos era primejdios și illogic. Nu avea de-a face decît cu glandele și deloc cu intelectul.

Prin urmare, conchise ea, putea și avea să se controleze.

- Nu-i înțeleg pe romantici. Iau hotărîri bazate mai mult pe sentimente decît pe fapte.

Andrew era un romantic, își spuse ea, și suferea pentru el.

- Și, pe urmă, se miră cînd reiese că acele hotărîri au fost greșite.

- Dar noi ne distrăm mult mai mult decît cinicii.

Și, își dădu Ryan seama, îl atrăgea mult mai mult decît anticipase. Nu doar prin înfățișare, înțelese el, în timp ce erau strînse farfuriile. Ci prin acea avangardă de spirit practic, de pragmatism. Pe care o găsea dificil de respins.

Și, da, prin ochii ei mari și triști.

- Desert? o întrebă.

- Nu, n-aș mai putea. A fost o masă delicioasă.

- Cafea?

- E prea tîrzie ora pentru cafea.

Ryan zîmbi, absolut fermecat.

- Ești o femeie ordonată, Miranda. Asta-mi place la tine.

Continuînd s-o privească, făcu semn să le aducă nota.

- Ce-ar fi să facem o plimbare? Mi-ai putea arăta faleza.

\* \* \*

- Jones Point e un oraș sigur, începu ea, cînd porniră prin vîntul înghețat care sufla dinspre mare.

Limuzina îi urma la pas, lucru care o amuza și o tulbura. Oricîtă avere avea, nici un Jones n-ar fi închiriat vreodată o limuzină care să-l urmeze la pas în timp ce se plimba.

- E foarte potrivit pentru plimbări. Are cîteva parcuri. Primăvara și vara, sînt minunate. Copaci, umbră, ronduri de flori. N-ai mai fost niciodată aici?

- Nu. Familia ta a locuit în orașul ăsta de generații?

- Da. Dintotdeauna au existat oameni numiți Jones în Jones Point.

- De-asta locuiești aici?

Degetele lui înmănușate se înlănțuiră printre ale ei, pielea lunecînd peste piele.

- Fiindcă asta se așteaptă de la tine?

- Nu. De aici sînt, aici m-am născut.

Îi era dificil să explice, chiar și sieși, cît de adînc avea înfipte rădăcinile în acel sol stîncos din New England.

- Îmi place să călătoresc, dar aici vreau să vin cînd e vremea să mă întorc acasă.

- Atunci, vorbește-mi despre Jones Point.

- E liniștit și așezat. Orașul propriu-zis s-a dezvoltat dintr-un sat de pescari, într-o comunitate cu accentul pus pe cultură și turism. Un număr de locuitori încă își mai cîștigă existența pe mare. Ceea ce numim cheiul se întinde de fapt de-a lungul Străzii Comerciale. Pescuitul de languste e profitabil - fabrica de conserve le expediază în toată lumea.

- Tu ai făcut-o vreodată?

- Ce anume?

- Ai pescuit languste?

- Nu, zîmbi ea ușor. Văd bărcile și geamandurile de pe faleză din spatele casei. Îmi place să le privesc.

Observă, în loc să participe, medita Ryan.

- Zona asta e Portul Vechi, continuă ea. În această parte o orașului se găsesc multe galerii. Poate te-ar interesa să le vizitezi pe unele înainte de a pleca.

- Poate.

- Orașul arată cel mai bine primăvara, cînd poți folosi parcurile și plajele. Sînt cîteva întinderi frumoase de nisip și mlaștini, vederi spre Miracle Bay și spre insule. Dar, în toiu iernii, poate arăta ca o carte poștală ilustrată. Eleșteul din Atlantic Park îngheață, iar oamenii vin să patineze,

- Și tu? o cuprinse el cu un braț pe după umăr pentru a o feri de vînt; trupurile li se ciocniră. Patinezi?

- Da.

Îi fierbea sîngele în vene; gîtlejul i se uscuse.

- E o gimnastică excelentă.

Ryan rîse și, chiar în afara fasciculului de lumină răspîndit de un felinar, o întoarse cu fața spre el. Acum îi ținea mîinile pe umeri, iar vîntul suflînd din spate îi flutura părul.

- Deci, o faci pentru exercițiul fizic, nu pentru distracție.

- Îmi place. Acum e prea tîrziu în sezon ca să mai patinez.

Îi simțea nervii, vibrînd sub mîinile lui. Intrigat, o trase puțin mai aproape.

- Și cum îți faci gimnastica în perioada asta a anului?

- Umblu mult. Înot, cînd pot.

Pulsul începea să i-o ia razna, senzație în care știa ca nu putea avea încredere.

- E prea frig ca să stăm pe loc.

- Atunci, de ce nu ne-am gândi la un exercițiu fizic de împărțire în comun a căldurii corporale?

Nu intenționase s-o sărute - în cele din urmă, da, desigur, dar nu atât de curînd. Totuși, n-o mințise spunîndu-i că era un romantic. Iar momentul o cerea pur și simplu.

Îi atinse buzele cu ale lui, tatonînd, cu ochii la fel de deschiși ca ai ei. Precauția din ochii Mirandei îi făcu buzele să se arcuiască, în timp ce o gusta pentru a doua oară. Era un om care credea în exercițiu pînă dobîndea talentul într-un domeniu, care-i făcea plăcere. Se pricepea foarte bine la femei și, răbdător, îi încălzi buzele cu ale lui pînă se înmuiară și se despărțiră, pînă cînd genele îi coborîră tremurînd și oftă încet în gura lui.

Poate că era o prostie, dar ce rău putea face? Micul război al rațiunii din mintea ei slăbise la nivelul unor șoapte, în timp ce senzațiile se așterneau pe deasupra. Gura lui era fermă și persuasivă, trupul prelung, tare. Se simțea vag gustul vinului pe care-l băuseră împreună, întru totul la fel de excitant prin bogăția și gustul lui străin.

Se pomeni rezemîndu-se de el, apucîndu-l cu mîinile de mantou și talie, iar mintea i se goli toată, de atîta voluptate.

Deodată, mîinile lui îi cuprinseseră fața, pielea netedă și rece a mînușilor șocîndu-i creierul cufundat în visare. Deschise ochii, pentru a-i găsi pe ai lui, îngustați spre fața ei, arzînd cu o intensitate nepotrivită cu sărutarea ușoară.

- Hai să mai încercăm o dată.

De astă dată, gura îi fu aspră și fierbinte, prădînd-o pe a ei pînă cînd capul începu să-i vuiască de sunete ca mugetele mării sub falezele de acasă. Se simțea revendicarea și certitudinea arogantă că avea să i se răspundă. Chiar în timp ce mintea i se smulgea înapoi, hotărîtă să refuze, gura îi răspunse.

Ryan știa ce însemna a dori. Dorise multe în viața lui și își impusese ca dorințele să i se împlinească. Făptui că o dorea pe Miranda era acceptabil, firesc chiar. Dar a o dori acum, atât de forțat, devenea periculos. Chiar și un om care miza pe noroc din proprie inițiativă știa să evite riscurile absurde.

Totuși, stăruia destul de mult pentru a fi sigur că avea să petreacă o noapte incomodă, singur. Nu-și putea permite s-o seducă, s-o ia în patul lui. Avea de lucru, iar programul se stabilise deja. În primul rînd, nu-și putea permite să se atașeze de ea. Legătura afectivă cu un pion era cel mai sigur mod de a pierde partida.

Iar el nu pierdea niciodată.

O îndepărtă, cutreierîndu-i fața cu privirea. Avea obraji înroșiți, de frig și de căldură. Ochii-i erau încă împăienjeniți de o pasiune despre care își imagina că o surprinsese la fel de mult ca pe el. Se înfiora, în timp ce Ryan își coborî mîngîietor mîinile iarăși pe umerii ei. Și nu spuse nimic.

- E timpul să te duc acasă.

Oricît de mult se blestema în sinea lui, zîmbetul îi era senin și nepăsător.

- Da.

Miranda ar fi vrut să se așeze, să-și revină. Să judece din nou.

- S-a făcut tîrziu.

- Încă un minut, murmură el, și ar fi fost prea tîrziu.

Luînd-o de mîină, o conduse spre limuzina care-i aștepta.

- Ajungi des la New York?

- Din cînd în cînd.

Căldura părea să i se fi concentrat într-un singur ghem în pînțece. Restul trupului îi era înfrigurat, înghețat amarnic.

- Să mă anunți cînd te vor aduce planurile într-acolo. Mi le voi ajusta și eu pe ale mele.

- În regulă, își auzi Miranda propria voce spunînd, fără să se simtă deloc nefiresc.



\* \* \*

Cînta sub duș. Era un lucru pe care nu-l făcea niciodată. Nu trebuia să i se spună că avea o voce îngrozitoare, cînd o putea auzi și cu urechile ei. În dimineața aceea răgea *Making Whoopee*. N-avea idee de ce i se fixase în cap tocmai melodia aia - habar n-avea nici măcar că știuse versurile -, dar le bolborosea în timp ce upa îi curgea în cap.

Și continuă să fredoneze și pe cînd se ștergea.

Îndoindu-se de mijloc, își înfășură clauza de păr într-un prosop, legănîndu-și cu acest prilej șoldurile. Nu avea talent la dans, deși cunoștea toate stilurile la modă. Membrii consiliului artistic care o conduseseră rigidă prin valsuri ar fi fost șocați s-o vadă pe calma domnișoară doctor Jones dînd din fund prin eficienta sa baie.

Chicoti închipuindu-și, cu un sunet atît de insolit, încît trebui să se oprească pentru a-și trage respirația. Își dădu seama, cu un mic șoc, că era fericită. Fericită cu adevărat. Ceea ce de asemenea era o raritate. I se întîmpla adesea să fie mulțumită, satisfăcută sau incitată. Dar știa că fericirea simplă o ocolea adeseori.

Iar acum, îi dădea o senzație minunată.

Și de ce nu? Trase pe ea un halat flaușat practic și-și unse brațele și picioarele cu cremă de piele parfumată discret. O interesa un om foarte atrăgător, care era la rîndul lui interesat de ea. Îi plăcea compania ei, îi aprecia munca, o găsea atrăgătoare atît pe plan fizic, cît și intelectual.

Nu îl intimidau, ca pe atîția alții, personalitatea și poziția ei socială. Era fermecător, realizat - despre aspect, ce să mai vorbim - și se comportase destul de civilizată pentru a nu profita de avantajul evident, încercînd s-o ademenească în pat.

Oare s-ar fi dus? se întrebă Miranda, în timp ce ștergea cu mișcări repezi oglinda aburită. În mod normal, răspunsul ar fi fost un nu categoric. Nu se complăcea în aventuri necugetate cu bărbați pe care abia îi cunoștea. De fapt, nu se complăcea în nici un fel de aventuri. Trecuseră peste doi ani de cînd nu mai avusese un amant, iar legătura aceea se încheiase atît de mizerabil, încît era hotărîtă să evite pînă și relațiile de tip sportiv.

Dar în seara aceea... Da, bănuia că s-ar fi putut lăsa convinsă. Împotriva oricărei chibzuințe, ar fi putut să cedeze. Ei, însă, o respectase îndeajuns ca să nu i-o ceară. Continuă să fredoneze, în timp ce se îmbrăca pentru noua zi, alegînd un costum de lînă cu fustă scurtă și jachetă lungă, într-o nuanță avantajoasă de bleu-oțel. Se fardă cu grijă, lăsîndu-și apoi părul să se reverse liber. Într-un ultim act de sfidare femeiască la adresa intemperiiilor, încălță o pereche de esarpini complet nepractici. Și porni spre serviciu prin întunericul friguros, continuînd să fredoneze.

\* \* \*

Andrew se trezi chinuit de mama tuturor mahmurelilor. Incapabil să-și mai suporte propriile scîncete, încercă să se înăbușe cu perna. Instinctul de supraviețuire fiind mai puternic decît jelania, își smulse fața din puf, gîfîind și apucîndu-se de cap ca să nu-i cadă de pe umeri. Apoi se lăsă în voia soartei, rugîndu-se să-i treacă. Se tîrî jos din pat. Ca om de știință, știa că era imposibil ca oasele să i se zgîlție efectiv în încheieturi, dar se temea că acestea puteau sfida legile fizicii, făcînd tocmai acel lucru.

Annie era de vină, decise Andrew. În noaptea dinainte, se supăraseră pe el exact atîta cît să-l lase să bea pînă uita de sine. Contase pe ea ca să-l oprească, așa ca de obicei. Dar nu, ea continuase să-i trîntească paharele alea în față, de fiecare dată cînd cerea cîte unul. Își amintea vag că-l împinsese într-un taxi, spunînd cu înverșunare ceva cum că spera să i se facă rău de mama focului.

I se împlinise dorința, reflectă Andrew, în timp ce cobora scara împleticit. O idee mai rău dacă se simțea, ar fi fost mort.

Cînd văzu că era deja făcută cafeaua, așteptîndu-l fierbinte, mai că nu plînsese de drag și recunoștință pentru sora lui. Cu mîini care bîjbîiau tramurînd, scutură din flacon patru pastile de excedrină extra-strong și le înghiți cu cafea clocotită, opărindu-și gura.

Niciodată, își făgădui el, apăsîndu-și cu degetele ochii ce-i pulsau în orbite. Niciodată n-avea să mai bea peste măsură. Chiar în timp ce se jura astfel, îl zgudui jindul lunecos după doar un pahar. Un singur pahar, ca să-și calmeze mîinile, să-și liniștească stomacul.

Îl refuză, spunîndu-și că exista o diferență între îngăduința prea mare și alcoolism. Dacă bea un pahar la șapte dimineața, însemna că era alcoolic. La șapte seara era perfect. Putea să aștepte. Avea să aștepte. Douăsprezece ore.

Soneria de la ușă îi sfredeli țeasta ca un burghiu ascuțit. Fu cît pe ce să țipe. În loc de a răspunde, se așeză la masa lungă din bucătărie, își rezemă capul pe brațe și se rugă să nu mai știe de nimic.

Aproape ațipise, cînd ușa dîn spate se deschise, lăsînd să intre o rafală de aer rece și o femeie furioasă.

- Crezusem că aveam să te găsesc ghemuit pe undeva, plîngîndu-ți de milă, puse Annie o sacoșă cu cumpărături pe bufet, trîntindu-și apoi mîinile în șolduri, încruntată. Uită-te la tine, Andrew. În ce hal ești. Pe jumătate gol, neras, cu ochii roșii și duhnești. Du-te să faci un duș.

Andrew săltă capul, clipind din ochi.

- Nu vreau.

- Du-te să faci un duș pînă-ți pregătesc eu micul dejun.

Cînd încercă să-și coboare din nou capul, Annie îl apucă scurt de păr, ridicîndu-i-l.

- Ce meriți, aia ai căpătat.

- Iisuse, Annie, ai să-mi smulgi capul de pe umeri.

- Și te-ai simți considerabil mai bine dac-aș face-o. Mișcă-ți fundul slăbănog de pe scaunul ăla și treci la spălat - cu o apă de gură la nivel industrial. Ai nevoie.

- Christoase Atotputernice, Ce naiba cauți aici?

Nu crezuse că printre ravagiile mahmurelii mai era loc de jenă, dar se înșelase. Simțea roșeața - mare pacoste, pentru colorația lui - urcîndu-i pe piept, spre față.

- Pleacă.

- Eu ți-am vîndut băutura, îi dădu drumul Annie, lăsîndu-i capul să cadă pe masă, cu o bufnitură care-l făcu să urle. M-ai înfuriat, așa că te-am lăsat să bei înainte. Prin urmare, acum am să-ți fac un mic dejun civilizată, voi avea grijă să te speli și să pleci la lucru. Și du-te odată la duș, sau te iau pe sus și te-arunc în cadă cu mîinile mele.

- Bine, bine.

Orice ar fi fost de preferat, decît să-l mai piseze. Cu bruma de demnitate pe care și-o putea aduna, numai în chiloții de boxer, se ridică.

- Nu vreau nimic de mîncare.

- Ai să mînînci ce-ți pun eu, se întoarse ea spre bufet, începînd să golească sacoșă. Și-acum, dispari de aici. Puți ca podeaua unui bar de mîna a doua.

Așteptă pînă îl auzi tîrșindu-și picioarele din bucătărie, apoi închise ochii și se rezemă de bufet. Doamne, ce jalnic arăta! Așa de trist, de îngrețosat și de prost. Ar fi vrut să-l mîngîie, să-l aline, să scoată din el toate otrăvurile alea. Otrăvuri, își spuse Annie cu vinovăție, pe care ea i le vînduse, fiindcă era furioasă.

Nu alcoolul era cauza, de fapt. Ci inima lui, iar Annie pur și simplu nu știa cum să ajungă pînă la ea.

Se întrebă dacă ar fi putut, doar o idee mai puțin să fi ținut la el. Auzi țevile zăngănind cînd Andrew dădu drumul la duș, ceea ce o făcu să zîmbească. Semăna atît de

mult cu casa aceea. Cam uzat, cam vătămat, dar surprinzător de solid, dincolo de toate aparențele.

Pur și simplu nu-și putea da seama că Elise, cu toată inteligența și frumusețea ei, nu fusese femeia potrivită pentru el. Făcuseră un cuplu uluitor, spiritual și agreabil, dar totul era numai la suprafață. Elise nu-i înțelesese fondul, nevoia de gingășie și durerea din inimă care provenea din faptul de a nu se crede demn de iubire.

Avea nevoie de îngrijire.

De așa ceva era în stare, conchise Annie, suflecându-și mâinecile. Dacă altceva nu, putea măcar să-l bruscheze pînă se repunea pe picioare.

Prietenii, cugetă ea, rămîneau alături de prieteni.

Cînd Andrew reveni, bucătăria era plină de miresme îmbietoare. Să fi fost oricine altcineva și nu Annie, poate s-ar fi încuiat în camera lui. Dușul îl ajutase, iar pilulele îi alungaseră în cea mai mare parte mahmureala. Colțurile acesteia continuau să-l împungă în stomac și să i se rostogolească prin cap, dar bănuia că acum îi putea face față. Își dresе glasul, făcînd un efort să zîmbească.

- Miroase grozav.

- Stai jos, îi răspunse ea, fără să se întoarcă.

- Okay. Iartă-mă, Annie.

- Nu e nevoie să te scuzi față de mine. Ție ar trebui să-ți prezinți scuzele. Tu ești ăla care are de suferit.

- Oricum, îmi cer iertare.

Își coborî privirea spre farfuria pe care i-o puse Annie în față.

- Păsat de ovăz?

- O să-ți cadă bine, îți căptușește stomacul.

- Doamna Patch mă punea să mănînc păsat de ovăz, aminti el de femeia ca un băț noduros care le gătea în copilărie. În fiecare zi înainte de școală, toamna, iarna și primăvara.

- Doamna Patch știa ce-ți priește.

- Punea în el puțin sirop de arțar.

Simțind că-i tresăltau buzele, Annie deschise un dulap. Cunoștea bucătăria lui Andrew la fel de bine ca pe-a ei de-acasă. Îi puse în față sticla cu sirop, adăugînd o farfurie cu pîine prăjită fierbinte.

- Mănîncă.

- Da, să trăiți.

Luă prima îmbucătură, prudent, nesigur că stomacul îl putea reține ceva.

- E bun. Îți mulțumesc.

Cînd văzu că rezista și nu mai era pămîntiu, bolnăvicios la față, Annie se așeză în fața lui. Prietenii le stăteau alături prietenilor; își spuse ea din nou. Și erau sinceri unii cu alții.

- Andrew, trebuie să încetezi să-ți mai bați așa joc de tine.

- Știu. N-ar fi trebuit să beau atît de mult.

Întinse mîna, atingîndu-i-o pe a lui.

- Dacă bei un pahar, ai să-l bei și pe al doilea, și pe al treilea.

Nemulțumit, Andrew smuci din umeri.

- Nu e nimic rău în a bea un păhărel din timp în timp. În a te îmbăta, cînd și cînd.

- Ba este, cînd ești alcoolic.

- Nu sînt alcoolic.

Annie se rezemă de spătar.

- Țin un bar și am fost măritată cu un bețiv. Cunosc semnele. Este o diferență între un om care întrece măsura și altul care nu se mai poate opri.

- Eu mă pot opri.  
Luă cafeaua pe care i-o turnase.  
- Acum nu beau, nu? Nici la lucru nu beau - și n-o las să-mi afecteze munca. Nu mă îmbăt în fiecare seară.  
- Dar bei în fiecare seară.  
- La fel ca jumătate din afurisita asta de lume. Care-i diferența între două pahare de vin la cină și o dușcă, două, seara?  
- Pe-asta trebuie s-o descoperi singur. La fel ca mine. Amîndoi eram pe jumătate beți în noaptea cînd am...  
O durea s-o spună. Crezuse că era pregătită, dar o durea și, la urma urmei, n-o putea spune.  
- Christoase, Annie.  
Amintirea îl făcu să-și răvășească părul cu o mîină, dorindu-și să nu-i fi căzut printre măruntaie bulgărele acela de rușine și vinovăție.  
- Eram doar niște copii.  
- Eram destul de mari ca să facem și noi un copil. Temporar, își strînse Annie buzele; indiferent cît o costa, avea s-o spună, măcar parțial. Eram proști, și inocenți, și iresponsabili. Am acceptat ideea.  
O, Doamne, cît încerca s-o accepte.  
- Dar m-a învățat ce poți pierde în viață, ce efect poate avea dacă nu-ți păstrezi controlul. Nu te controlezi, Andrew.  
- O noapte de acum cînșpe ani nu are nici o legătură cu momentul prezent.  
În clipa cînd rosti aceste cuvinte, în momentul cînd văzu cum îi zvîcni înapoi trupul, și le regretă.  
- N-am înțeles-o în sensul ăsta, Annie. Nu vreau să tipun că nu contează. Eu doar...  
- Termină.  
Vocea îi devenise rece și distantă.  
- Nu mai spune nimic. E mai bine să ne închipuim că nu s-a întîmplat nimic. Am adus vorba numai fiindcă se pare că nu observi diferența. Aveai doar șaptesprezece ani, dar îți începuse deja problema cu alcoolul. Mie, nu. Nici atunci și nici acum. Ai reușit să-ți trăiești viața aproape fără a te lăsa învins de ea. Acum, ai întrecut limita. Începe să te domine, Andrew, și trebuie să iei iarăși hățurile în mîină. Ți-o spun ca o prietenă.  
Se ridică și-i cuprinse fața în mîini.  
- Să nu mai vii la localul meu. N-am să te servesc.  
- Haide, Annie...  
- Poți veni să stăm de vorbă, dar nu și ca să bei, fiindcă n-o să-ți mai dau.  
Și se întoarse, luîndu-și paltonul și ieșind grăbită.

## Capitolul 7

Ryan se plimba prin galeria de la sud, admirînd felul cum era folosită lumina, cum era împărțit spațiul. Cei din familia Jones își cunoșteau meseria, reflectă el. Expoziția era aranjată elegant, cu plăcuțele informative discrete și elocvente.

O asculta doar parțial atent pe femeia cu păr albastru și accent pronunțat din Down East, care vorbea unui mic grup despre o magnifică Madonna de Rafael.

Un alt grup, puțin mai mare și mult mai zgomotos, era alcătuit din elevi de școală și condus de o brunetă cochetă. Se îndreptau spre impresioniști, spre marea ușurare a lui Ryan.

Nu s-ar fi putut spune că nu-i plăceau copiii. Ba, chiar, nepoatele și nepoții lui erau o mare sursă de încântare și amuzament pentru Ryan. Îi făcea plăcere să-i răsfețe cu nerușinare, cât mai des posibil. Dar copiii tindeau să-i distragă atenția în timp de lucru. Iar Ryan lucra mai tot timpul.

Paznicii erau discreți, dar mulți. Le reținu posturile și, judecând după privirea discretă a unui om în uniformă către ceas, înțelese că se apropiau de ieșirea din schimb. Părea să hoinărească la întâmplare, oprindu-se ici și colo pentru a studia câte un tablou, o sculptură sau o vitrină cu artefacte. Număra în minte pașii. De la ușă pînă la camera de luat vederi din colțul de sud-vest, de la cameră la arcadă, de la arcadă la următoarea cameră, iar de acolo pînă la obiectivul lui.

Nu zăbovi în fața vitrinei mai mult decît orice iubitor de artă, cînd admiră rara frumusețe a unui bronz din secolul al cincisprezecelea. Acel „David” era o mică bijuterie, tînăr, țanțoș, zvelt, cu praștia avîntată înapoi, în, istoricul moment al adevărului.

Deși artistul era necunoscut, stilul îi aparținea lui Leonardo. Și, după cum indica plăcuța, se presupunea a fi lucrarea unui elev de-al lui.

Clientul lui Ryan era un admirator deosebit al lui Leonardo și îl angajase pentru acea piesă anume după ce o văzuse în Institut, cu șase luni în urmă.

Ryan presupunea că avea să fie foarte mulțumit și prefera ca acest lucru să se întîmple mai devreme, nu mai tîrziu. Hotărî să-și devanseze programul. Considera că era mai înțelept să-și termine treaba și să plece mai departe, înainte de a comite o greșeală cu Miranda. Deja îi părea cam rău pentru inconvenientele și nemulțumirile pe care avea să i le provoace.

Dar, în fond, era asigurată. Iar bronzul nu era nici pe departe cea mai valoroasă piesă a muzeului.

Dacă ar fi fost să aleagă singur, ar fi luat Cellini-ul, sau poate femeia de Tizian care-i amintea de Miranda. Dar bronzul de buzunar era preferința clientului. Și avea să fie o misiune mai ușoară decît Ceilini-ul sau Tizian-ul.

În urma propriei sale reacții neprevăzute față de Miranda, petrecuse una sau două ore productive, după ce o dusese acasă și-și schimbase costumul de seară, în spațiul cît un tunel de metrou de sub Institut. Acolo, după cum știa deja, se aflau instalațiile sistemului de alarmă al clădirii. Sirene, camere, senzori.

Nu avea nevoie decît de laptop și de puțin timp, pentru a reprograma sistemul conform cerințelor lui personale. Nu umblase prea mult la el. Cea mai mare parte a misiunii avea să se îndeplinească în cîteva ore, dar puținele schimbări judicioase îi ușurau, în perspectivă, activitatea.

Își termină măsurătorile, după care, conform programului, puse în aplicare prima probă. Îi zîmbi doamnei cu păr albastru, în timp ce trecea pe lîngă grupul ei.

Cu mîinile în buzunare, începu să studieze o pictură în clarobscur a Bunei-Vestiri. Luînd în mîină micul mecanism, își trecu degetul peste comenzi pînă găsi butonul potrivit. Camera de supraveghere se afla exact în dreapta lui. Îi zîmbi Fecioarei cînd văzu, cu coada ochiului, beculețul roșu al camerei stingîndu-se.

Doamne, cît mai iubea tehnologia.

În celălalt buzunar, apăsă butonul unui cronometru. Și așteptă.

Aprecie că trecuseră aproape două minute, cînd se auzi un semnal de la walkie-talkie-ul celui mai apropiat paznic. Ryan apăsă din nou butonul cronometrului, cu cealaltă mîină repuse în funcțiune camera și porni să studieze chipul trist și nedumerit al Sfîntului Sebastian.

Mai mult decît satisfăcut, ieși din galerie și din clădire, pentru a-și folosi telefonul celular.

- Cabinetul domnișoarei doctor Jones. Vă pot ajuta cu ceva?

- Sper.

Vocea subțire și suavă a asistentei îl făcu să zîmbească.

- Domnișoara doctor Jones este disponibilă? Ryan Boldari la telefon.

- Un moment, domnule Boldari.

În timp ce aștepta, Ryan se retrase să se apere de vînt. Îi plăcea cum arăta centrul orașului, diversitatea arhitecturală, granitul și cărămizile. Trecuse pe lîngă o demnă statuie a lui Longfellow în hoinărelile sale, constatînd că, pe lîngă celelalte statui și monumente, contribuia la aspectul interesant al orașului.

Poate că prefera New York-ul, cu ritmul agitat și rigorile lui. Dar nu credea că l-ar fi deranjat să mai stea puțin timp aici. Cu altă ocazie, desigur. Niciodată nu era înțelept să rămîină prea mult timp după ce-și termina o misiune.

- Ryan?

Vocea ei suna puțin cam sufocată.

- Iartă-mă că te-am lăsat să aștepți.

- Nu face nimic. Mi-am luat doar o mică vacanță turistică și ți-am vizitat galeriile.

Era mai bine să știe, fiind foarte probabil ca a doua zi să revadă benzile video de supraveghere.

- Aha. Aș fi vrut să-mi spui că urma să vii. Te-aș fi condus personal.

- N-am vrut să te rețin de la treabă. Dar doream să-ți spun că, după cîte mi se pare, Vasari-urile mele vor avea un cămin temporar minunat. Ar trebui să vii și tu la New York, ca să vezi unde-ți va sta Cellini-ul.

Nu intenționase s-o spună. Fir-ar să fie. Își mută telefonul în mîna cealaltă, reamintindu-și că, pentru un timp, era necesar să păstreze distanța.

- S-ar putea să vin. Vrei să-mi faci o vizită? Îți pot rezolva să intri.

- Aș vrea, dar am niște întîlniri pe care nu le-am putut reprograma. Sperasem să te invit la masă, însă de la întîlnirile astea nu pot să lipsesc. Azi sînt ocupat toată ziua, dar mă întrebam dacă ai vrea să luăm prînzul împreună mîine.

- Sînt sigură că-mi pot găsi timp. La ce oră îți convine?

- Cu cît mai devreme, cu atît mai bine. Vreau să te văd, Miranda.

Și-o imagina așezată la biroul ei, poate cu un halat de laborator peste cine știe ce pulover larg. O, da, voia s-o vadă, cît mai mult.

- La douăsprezece, ce zici?

Auzi un foșnet de hîrtii. Își verifica agenda, medita el și, din cine știe ce motiv, și acest lucru i se păru fermecător.

- Da, la amiază e perfect. Ăă, tocmai mi-a sosit pe birou documentația despre Vasari-urile tale. Lucrezi repede.

- Femeile frumoase nu trebuie lăsate să aștepte. Ne vedem mîine. Diseară am să mă gîndesc la tine.

Întrerupse legătura, suferind o senzație foarte rară. Recunoscu în ea vinovăția numai fiindcă nu-și amintea s-o mai fi simțit cu adevărat vreodată. Cu siguranță, nu în materie de femei sau de muncă.

- N-ai ce face, murmură el încet, băgînd în buzunar telefonul mobil. În timp ce mergea spre parcare, scoase cronometrul. Arăta o sută zece secunde.

Timp suficient. Mai mult decît suficient.

Își ridică privirea spre fereastra unde știa că era cabinetul Mirandei. Și pentru asta urma să aibă timp. În cele din urmă. Dar obligațiile profesionale rămîneau pe primul loc. Era sigur că o femeie cu firea ei practică ar fi fost de acord.

\* \* \*

Ryan petrecu următoarele cîteva ore închis în apartamentul său. Comandase un prînz frugal, deschisese radioul stereo, pe un post cu muzică clasică, și-și întinsese

însemnările pentru a le revedea. Avea planurile Institutului fixate pe masa întinsă, cu solnița, pipernița și sticlutele de muștar și ketchup primite pe tava de la room service.

Schițele sistemului de securitate erau afișate pe displayul laptopului. Ronțâind un cartof prăjit și bînd apă minerală *Evian*, le studia atent. Planurile fuseseră destul de ușor de obținut. Cu relații și bani, se putea face rost de aproape orice. Totodată, era foarte dibaci cu computerul, își dezvoltase și își cizelase acest talent încă din timpul liceului.

Mama lui insistase să învețe bătutul la mașină - că nu se știe niciodată -, dar Ryan avea lucruri mult mai interesante de făcut cu un keyboard decît să dactilografieze corespondența altora pe computer.

Construise personal laptopul pe care-l purta asupra sa, adăugînd cîteva avantaje nu tocmai legale. Dar, în fond, nici profesia lui nu era legală.

*Boldari Gallery* erau absolut în regulă, iar acum se autofinanțau, scoțînd și un profit frumos și confortabil, însă le clădise din fonduri acumulate de-a lungul anilor, începînd ca băiat cu degete iuți și gîndire rapidă pe străzile din New York.

Unii oameni se nășteau artiști, alții contabili. Ryan se născuse hoț.

Inițial, furase din buzunare și șterpelise piese mărunte, fiindcă ducea lipsă de bani. La urma urmei, profesorii de artă nu se tăvăleau în lovele, iar în casa Boldari erau multe guri de hrănit.

Mai tîrziu, trecuse la munca de categoria a doua, fiindcă, ei bine, se pricepea și îl atrăgea. Își mai amintea și acum prima incursiune într-o casă întunecoasă, adormită. Liniștea, tensiunea, fiorul de a se afla într-un loc unde nu avea dreptul să fie, nervozitatea inițială care-l cotropea la gîndul posibilității de a fi prins, toate sporiseră fascinația.

Ca și cum ar fi avut relații sexuale într-un oarecare loc public, ziua-n amiaza mare. Cu nevasta altuia.

Întrucît avea un cod moral strict împotriva adulterului, își stimulase această senzație captivantă la furturi.

Iar acum, peste aproape douăzeci de ani, simțea același fior de fiecare dată cînd forța o broască și se strecura într-o clădire păzită. Își rafinase meșteșugul și, de mai mult de un deceniu, se specializase în artă. Avea flerul artei, afecțiunea pentru ea, iar în adîncul inimii o considera un domeniu public. Dacă sustrăgea un tablou de la Smithsonian - și o făcuse - pur și simplu îl servea pe un individ care îl plătea bine.

Iar cu banii cumpăra noi obiecte de artă pe care să le expună în galeriile lui, pentru bucuria publicului.

Părea să echilibreze frumos situația.

Din moment ce avea simțul electronicii și al dispozitivelor, de ce nu s-ar fi folosit de ele alături de talentul său la furtișaguri dăruit de Dumnezeu?

Întorcîndu-se spre laptop, introduse măsurătorile pe care le făcuse în Galeria de Sud și afișă pe display planul în trei dimensiuni al etajului. Pozițiile camerelor de luat vederi erau marcate cu roșu. Din cîteva apăsări pe taste, ceru aparatului să calculeze unghiurile, distanțele și cel mai avantajos traseu.

Ajunsesse departe de vremurile spargerilor în domiciliu, cînd reținea cîte o casă, intra pe fereastră și umbla pe furiș îndesîndu-și sclipiciuri în geantă. Acel aspect al meseriei era pentru cei tineri, nepăsători sau nechibzuiți. Și, în aceste vremuri tulburi, prea mulți oameni aveau arme în casă și trăgeau în oricine se mișca noaptea prin zonă.

Prefera să-i evite pe locatarii cu mîncărici la deget.

Mai bine să se folosească de era tehnologiei, să facă treaba repede, curat și îngrijit, și să meargă mai departe.

În virtutea obișnuinței, verifică bateriile aparatului de blocaj. Era o creație a lui proprie, compusă din piese recuperate de la o telecomandă de televizor, un telefon celular și un pager.

După ce studia sistemul de securitate al unei ținte - pe care Andrew avusese amabilitatea să i-l arate - putea regla ușor gama și frecvența pentru a afecta instalațiile direct la sursă. Testul de dimineață îi dovedise că avusese succes în această privință.

Intrarea fusese mai problematică. Dacă lucra cu un partener, unul ar fi putut să opereze pe computer, în spațiul subteran, pentru a scoate din funcțiune încuietorile. El acționa singur și avea nevoie de aparat pentru blocarea camerelor de supraveghere.

Broaștele erau o problemă relativ simplă. Obținuse schema sistemului de pază cu săptâmîni în urmă și în cele din urmă o penetrase. După nouă nopți perecute la fața locului, reținuse ușa laterală și-și falsificase o cartelă de intrare.

Codul de securitate îl avea tot prin bunăvoința lui Andrew. Ryan era uimit cît de multe informații duceau oamenii în portofel. Numerele și succesiunea lor fuseseră scrise ordonat pe o hîrtie împăturită, lîngă permisul de conducere. Avusese nevoie doar de cîteva secunde pentru a lua portvizitul, a găsi numerele și a le memora, și doar de o mînă amicală pe umărul lui Andrew, pentru a- i strecura portofelul la loc în buzunar.

Ryan socotea că pregătirea acțiunii îi luase aproximativ șaptezeci și două de ore; plus ora de execuție și scăzînd cheltuielile, avea să scoată un profit de optzeci și cinci de mii.

Drăguță treabă, pentru cine putea pune mîna pe ea, își spuse, încercînd să nu regrete că era ultima lui aventură, își dăduse cuvîntul și niciodată nu-și încălca promisiunile. Mai ales față de familie.

Se uită la ceas, calculînd că mai avea opt ore pînă la ridicarea cortinei. Pe prima o petrecu ocupîndu-se de toate dovezile posibile, arzînd planurile în șemineul vesel al apartamentului, încuindu-și toată aparatura electronică într-un container blindat și adăugînd coduri și parole suplimentare documentelor din computer pentru a-l putea închide în siguranță și pe acesta.

Astfel, îi rămînea timp pentru puțin exercițiu fizic, o saună, o baie în piscină și un pui de somn. Credea în vioiciunea trupului și a minții înaintea oricărei pătrunderi prin efracție.

\* \* \*

La ora șase și ceva, Miranda stătea singură în cabinetul ei, scriind o scrisoare pe care prefera să și-o dactilografieze singură.

Deși, în esență, ea și Andrew conduceau institutul, încă se mai aplica procedura standard ca amîndoi părinții lor să fie informați despre orice împrumuturi sau transferuri ale operelor de artă și să le aprobe.

Intenționa ca scrisoarea să fie laconică și pragmatică și era dispusă s-o redacteze cuvînt cu cuvînt pînă devenea acidă ca oțetul și întru totul la fel de neprietenosă, dar de cei mai strict profesionalism.

Bănuia că oțetul se potrivea de minune cu starea de spirit a mamei sale.

Tocmai terminase prima ciornă și începea să lucreze la rafinamente, cînd sună telefonul.

- New England Institute, Dr. Jones.
- Miranda, slavă Domnului că te-am prins.
- Mă scuzați...

Nemulțumită de țăcănitul cercelului, îndepărtă receptorul și și-l scoase de la ureche.

- Cine-i la telefon?
- Giovanni.

- Giovanni? Își privi ea ceasul de birou, calculînd timpul. La voi este trecut de miezul nopții. S-a-ntîmplat ceva?

- Și-ncă cum. E un dezastru. N-am îndrăznit să te sun mai devreme, dar am considerat că trebuie să afli, cît mai mai curînd, înainte... înainte de a veni mîine dimineață.



Inima îi tresări o dată, brutal de tare, iar cercelul pe care și-l scosese căzu pe birou cu un zăngănit melodios.

- Mama? A pățit mama ceva?

- Nu... sau, da. E bine, n-are nimic. Iartă-mă, sînt răvășit.

- E-n regulă.

Ca să se calmeze, închise ochii, inspirînd adînc, fără zgomot.

- Spune-mi ce s-a întîmplat.

- Statueta, bronzul Fiesole. E un fals.

- Dar e ridicol, se răsti ea, îndreptîndu-se de spate. Imposibil să fie fals. Cine-a spus?

- Am primit astăzi rezultatele expertizei făcute la Roma. În laboratoarele *Arcana-Jasper*. Doctorul Ponți a supervizat testele. Îi cunoști activitatea?

- Da, desigur. Ești dezinformat, Giovanni.

- Îți spun eu, am văzut rezultatele cu ochii mei. Doamna doctor Stanford-Jones m-a chemat la ordine, împreună cu Richard și Elise, noi fiind echipa inițială. Pînă și pe Vincente l-a muștruluit. E furibundă, Miranda, și umilită și-i e rău de-a binelea. Bronzul e fals. Probabil a fost turnat acum doar cîteva luni, cel mult. Formula metalului este cea corectă, pînă și patina e perfectă, și putea păcăli cu mare ușurință.

- Pe mine nu mă păcălește nimic, insistă Miranda, deși simțea ghearele de crab ale panicii tîrîndu-i-se pe șira spinării.

- Nivelurile de coroziune sînt anormale, complet anormale. Nu înțeleg cum au putut să ne scape, Miranda, dar sînt false. Cineva a încercat să le creeze în masa metalului, dar n-a reușit.

- Am văzut rezultatele, fotografiile pe computer, radiografiile.

- Știu. I-am spus-o și mamei tale, dar...

- Dar ce, Giovanni?

- M-a întrebat cine a făcut radiografiile, cine a programat computerul. Cine a făcut testele cu radiații. *Cara*, îmi pare foarte rău.

- Înțeleg.

Era complet amorțită, cu mintea ca în ceață.

- E responsabilitatea mea. Eu am făcut testele, eu am scris rapoartele.

- Dacă nu exista scurgerea de informații către presă, am fi putut-o mușamaliza, cel puțin parțial.

- S-ar putea ca Ponti să se înșele, își frecă Miranda gura cu o mîină. Ar putea să se înșele. Mie nu-mi poate scăpa ceva atît de elementar ca nivelurile de coroziune. Trebuie să mă gîndesc bine, Giovanni. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

- Sînt dezolat că ți-o cer, Miranda, dar trebuie, dacă sper să-mi păstrez postul. Mama ta nu trebuie să știe că ți-am vorbit despre asta, că am vorbit cu tine pur și simplu. Cred că intenționează să te caute personal, mîine dimineață.

- Nici o grijă, n-am să pomenesc numele tău. Acum nu mai pot vorbi. Trebuie să mă gîndesc.

- Bine. Îmi pare rău, atît de rău.

Încet, calculat, Miranda puse receptorul în furcă și rămase încremenită ca o piatră, cu ochii mari, în gol. Se chinuia să-și reamintească toate datele, să le pună în ordine, să le revadă la fel de clar ca la Florența. Dar nu percepea decît un bîzîit surd care-o făcu să cedeze, lăsîndu-și capul între genunchi.

- Un fals? Cu neputință. Nu era posibil. Respirația i se scurtase, nereușind să-i mai alimenteze plămîinii cu oxigen. Apoi, degetele începură s-o furnice, cînd amorțeala trecu și începu tremurul.

Fusese atentă, se încredința ea. Fusese meticuloasă. Fusese precisă. Inima îi bătea atît de dureros, încît își apăsă podul palmei peste stern, ca să și-o liniștească. O, Doamne, nu fusese destul de atentă, destul de meticuloasă, destul de precisă.

Avusese dreptate mama ei? În pofida tuturor afirmațiilor contrare, își formase părerea despre bronz în momentul cînd îl văzuse?

O dorise, recunosc ea, ridicînd capul pentru a se rezema în scaun, cu mișcarea înceată și cumpănită a celor bătrîni sau bolnavi. Dorise să fie autentic, dorise să știe că ținuse în mîna o piesă atît de importantă, atît de prețioasă și de rară.

Aroganță, așa o numise Elizabeth. Aroganța și ambiția ei. Oare lăsase ca acea înfumurare, acea jinduire, acea sete de admirație să-i tulbure judecata și să-i afecteze munca? Nu, nu, nu. Ridică mîinile, apăsîndu-și-le pe ochi. Văzuse fotografiile, rezultatele radiațiilor, analizele chimice. Le studiase. Erau fapte concrete, iar faptele nu mințeau. Toate testele îi dovediseră convingerea. Trebuia să fie o greșeală, dar nu ea o comisese.

Căci, dacă greșise, își spuse Miranda, coborîndu-și pumnii pe birou, era mai rău decît un simplu eșec. Nimeni n-avea să se mai încreadă în ea. Nici chiar ea n-ar mai fi putut să aibă încredere în ea însăși.

Închise ochii, cu capul rezemat pe spate.

Astfel o găsi Andrew, peste douăzeci de minute.

- Am văzut lumina aprinsă. Și eu lucram peste program, și...

Lăsă fraza neterminată, oprindu-se în ușă. Miranda era palidă ca hîrtia, iar cînd deschise ochii, erau prea umbriți, prea strălucitori și prea goi.

- Ce-i, ți-e rău?

Deși bolile îl nelinișteau, intră în cameră să-i pună o mîna pe frunte.

- Ești rece ca gheața.

Instinctiv, îi luă mîinile într-ale lui și începu să i le frece.

- Ai răcit, său așa ceva. Te duc acasă. Trebuie să te, culci în pat.

-Andrew...

Trebuia să i-o spună, s-o spună cu voce tare. Iar gîtlejul îi era numai carne vie, cînd rosti cuvintele:

- „Doamna întunecată”. E falsă.

- Ce?

Fratele ei începuse să-i maseze capul. Auzind-o, rămase cu mîna nemișcată.

- Bronzul? De la Florența?

- Noua expertiză. Au sosit rezultatele. Dezvoltarea coroziunii e nefirească, coeficienții de radiație sînt incorecți. Ponti, din Roma. A coordonat personal testele.

Andrew se așeză pe marginea biroului, știind că mîn-gîierile frățești pe cap n-aveau să-i alunge răul.

- De unde știi?

- De la Giovanni, m-a sunat adineauri. Fără permisiune. Dacă află mama, ar putea să-l concedieze pentru asta.

- Okay.

Pentru moment, nu Giovanni îl interesa.

- Ești sigură că informațiile lui sînt corecte?

- Nici nu vreau să mă gîndesc, își încrucișa Miranda brațele peste piept, înfigîndu-și degetele în biceps. Strîngînd, slăbind, strîngînd, slăbind. Altfel, nu m-ar fi căutat. Mama i-a chemat pe el, pe Elise și pe Richard Hawthorne, ca să le spună. Și pe Vincente. Cred că i-a făcut cu ou și cu oțet. Vor spune că eu am încurcat-o.

Vocea i se frînse, făcînd-o să clatine din cap cu putere, ca pentru a-și nega emoția.

- Exact așa cum a prezis.

- Și are dreptate?

Miranda deschise gura să nege și acest lucru, la fel de insistent. Dar o închise la loc, strângându-și buzele. Calm, își impuse. Cel puțin, avea nevoie de calm.

- Nu văd cum. Am făcut testele, am urmat procedura. Am documentat rezultatele. Dar o doream, Andrew, poate că am dorit-o prea mult.

- N-am observat niciodată să lași ceea ce dorești să stea în calea realității.

Nu suporta s-o vadă atît de zdrobită. Dintre ei doi, ea fusese întotdeauna cea mai puternică. Amîndoi contaseră pe asta.

- E posibil să fi fost vreo eroare tehnică, o defecțiune a echipamentelor?

Miranda fu cît pe ce să rîdă.

- Este vorba de mîndria și bucuria lui Elizabeth, Andrew.

- Mașinile se mai și strică.

- Sau oamenii care introduc date în mașini fac greșeli. E posibil să fi comis și echipa lui Ponti una.

Se ridică deja birou și, cu toate că îi tremurau picioarele, începu să se plimbe prin încăpere.

- Nu e mai neverosimil decît dacă aș fi făcut eu una. Trebuie să-mi revăd datele, și rezultatele. Și pe ale lui. Și pe „Doamna întunecată”.

- Va trebui să discuți cu ea.

- Știu, se opri Miranda în loc, întorcîndu-se spre fereastră, dar nu văzu decît întuneric. I-aș telefona chiar acum, dacă n-ar fi în joc loialitatea lui Giovanni. Aș prefera să fac ceva, decît să aștept pînă mă caută.

- Întotdeauna ai fost genul care ia medicamentul dintr-o înghițitură. Eu cred în amînatul la nesfîrșit a ceea ce nu vrei să înfrunți azi.

- N-am cum s-o evit. Cînd rezultatele se vor da publicității, au să se stîrnească valuri. Voi apărea sau ca o proastă, sau ca o escroacă, și nici nu știu ce este mai rău. Vincente va găsi unele soluții, dar nu va putea opri presa. A avut dreptate. Va afecta organizația *Standjo*, pe ea, pe mine.

Se întoarse cu fața spre el:

- Va afecta Institutul.

- Ne descurcăm noi.

- E încurcătura mea, Andrew. Nu a ta.

Andrew se apropie, punîndu-i mîinile pe umeri.

- Nu, spuse el simplu, iar Miranda simți că i se umpleau ochii de lacrimi. Vom rămîne uniți, ca întotdeauna.

Expirînd prelung, se rezemă de el, lăsîndu-l s-o consoleze. Dar și spunea că s-ar fi putut ca mama ei să nu-i dea de ales. Dacă era vorba de Institut sau de propria ei fiică, nu încăpea nici o îndoială care avea prioritate.

## Capitolul 8

Vîntul de la miezul nopții era înverșunat ca o femeie ofensată și la fel de nervos. Pe Ryan nu-l deranja. Îl găsea înviorător, în timp ce parcurgea cele trei cvartaluri din locul unde-și parcase mașina.

Tot ceea ce-i trebuia se găsea sub haină, în pungi, buzunare și mica servietă pe care o ținea în mînă. Dacă polițiștii îl opreau din cine știe ce motiv și aruncau o privire, ar fi ajuns după gratii înainte de a apuca să-și exercite dreptul civil al unicului apel telefonic. Dar și asta făcea parte din spiritul aventurii. Dumnezeule, cît avea să-i lipsească, se gîndi el, mergînd cu pașii mari și grăbiți ai unui om care se duce să-și întîlnească iubita. Etapa planificărilor se încheiase și, odată cu ea, acest aspect al vieții lui. Acum se apropia

execuția, ultima. Dorea să-și întipărească în minte fiecare detaliu, pentru ca, la bătrînețe, cu nepoții pe genunchi, să-și poată reaminti acel tineresc și vital sentiment de putere.

Scrută străzile. Copacii erau dezgoliți și se legănau în vînt, mașinile circulau răzlețe, luna pâlise cu forma abia ghicindu-i-se pe lîngă luminile orașului și norii ce pluteau pe cer. Trecu prin dreptul unui bar într-a cărui vitrină clipea un pahar de *Martini* din neon albastru și zîmbi. Putea să intre la un păhărel, după lucru. Părea să se cuvină un mic toast pentru sfîrșitul unei epoci.

Traversă strada la semafor, ca un cetățean civilizată care nici nu s-ar fi gîndit să treacă pe roșu. Cel puțin, nu cînd era în posesia unor instrumente de spărgător.

Văzu Institutul în față, cu silueta sa maiestuoasă de granit yankeu. Îi plăcea că ultima lui misiune era aceea de a pătrunde într-o clădire veche atît de mîndră și de demnă.

Ferestrele erau întunecate, cu excepția luminilor de serviciu din hol. I se părea ciudat și destul de înduioșător că oamenii lăsa luminile aprinse ca să descurajeze hoții. Unul priceput putea să fure în plină lumină a zilei, la fel de ușor ca la adăpostul întunericului.

Iar el era foarte priceput.

Privi în susul și-n josul străzii înainte de a-și consulta ceasul. Observațiile efectuate îl ajutaseră să afle sistemul de patrulare al mașinilor poliției din zonă. Dacă nu era chemată în mod special, avea la dispoziție cincisprezece minute pînă să treacă pe-acolo o mașină alb cu negru.

Traversă spre latura de sud a clădirii, cu pasul vioi, dar fără grabă. Mantoul lung dădea impresia unei constituții masive, pălăria îi umbrea fața, iar părul de sub ea avea acum o culoare cărunță demnă și destul de cocheta. Oricine îl observa n-ar fi reținut decît un domn între două vîrste, puțin cam supraponderal.

Mai avea doi metri pînă la ușa, încă în afara cîmpului vizual al camerei, cînd scoase aparatul de blocaj din buzunar și îl îndreptă spre țintă. Văzu luminița roșie stingîndu-se și porni repede mai departe.

Cartela falsificată presupuse o anume finețe de acțiune, dar fanta o acceptă și o citi de la a treia încercare. Știind codul pe dinafară, îl introduse și intră în mai puțin de patruzeci și cinci de secunde. Repuse camera în funcțiune - nu avea nici un rost ca vreun paznic vigilent să vină s-o verifice -, apoi închise ușa și o încuie la loc.

Își scoase mantoul, agățîndu-l ordonat lîngă automatele cu răcoritoare și gustări ale personalului. Mănușile negre din piele de căprioară intrară în buzunar. Pe sub ele purta mănuși chirurgicale subțiri, pe care orice om cinstit le putea cumpăra cu cutia de la un magazin de tehnică medicală. Își acoperi părul argintiu cu o bonetă neagră.

Eficient, își controla uneltele pentru ultima oară. Abia atunci își îngădui să se oprească, o clipă doar, și să savureze senzația.

Stătu în întuneric, ascultînd tăcerea care de fapt nici nu era tăcere. Clădirile aveau limbajul lor, iar aceasta murmura și scîrțîia. Auzea foșnetul aerului cald prin gurile de ventilație, vîjîitul vîntului apăsînd ușa din spatele său. Camerele de gardă și securitate se aflau la nivelul superior, iar planșeele erau groase. Nu auzea nimic dintr-a-colo și știa că nici ei nu auzeau nimic de jos. Cu ochii adaptați la întuneric, trecu la ușa următoare. Avea o încuietorie solidă, care presupunea folosirea șperaclului și a lanternei-creion, pe care o luă între dinți și, în aproximativ treizeci de secunde, rezolvă problema.

Zîmbi auzind muzica lamelelor care țcăneau, apoi intră în hol.

Prima cameră de supraveghere se găsea la capătul condorului, unde panorama într-o parte și-n alta. Nu-l preocupa prea mult. Acolo, nu era decît o umbră printre umbre, iar camera stătea orientată spre galerie. Se strecură pe sub ea de-a lungul peretului, în afara razei vizuale, și o luă spre stînga.

Grota lui Aladdin, își spuse, ajuns lângă Galeria de Sud; Turnul Londrei, Comoara lui Barbă-Neagră, Țara Minunilor. Un asemenea loc era ca toate basmele pe care le citise și recitise în copilărie.

O nerăbdare luminoasă îi scînteia pe piele, îi încorda mușchii, i se încleșta ca dorința în pîntece. Să întindă mîna și să ia. Îl făcea să cugete cît de ușor putea un profesionist să cadă pradă lăcomiei - și catastrofei.

Se mai uită o dată la ceas. Într-un asemenea loc, conștiinciozitatea yankee însemna că paznicii încă își mai făceau rondul, deși camerele și senzorii ar fi trebuit să fie de ajuns. Desigur, el însuși, era dovada contrară vie, iar dacă ar fi fost șeful pazei, ar fi angajat de două ori mai mulți gardieni și le-ar fi dublat rondurile.

Dar asta nu era treaba lui.

Nu-și mai folosea lanterna, nu mai avea nevoie de ea. Pînă și o lumină cît un vîrf de ac ar fi alertat senzorii. Folosindu-și măsurările și excelenta vedere nocturnă, se duse în colțul galeriei, ținti cu aparatul și blocă nesuferita de cameră video.

O parte a creierului său număra secunde. Restul făpturii i se mișca rapid. Cînd se aplecă în fața vitrinei, avea deja diamantul în mîna. Tăie în geam un cerc perfect, puțin mai mare decît pumnul, îl scoase cu ventuza, aproape fără nici un zgomot, și îl puse gospodărește deasupra vitrinei.

Lucra repede, dar cu o economie a mișcărilor care-i era la fel de înnăscută ca și culoarea ochilor. Nu pierdu timpul admirindu-și prada sau gîndindu-se la plăcerea de a lua mai mult. Așa ceva era pentru amatori. Se rezumă să introducă mîna, să ia bronzul și să-l vîre în punga de la centură.

Intrucît aprecia ordinea și ironia, potrivi cercul de sticlă la loc, după care reveni tiptil în colț. Puse iarăși camera în funcțiune și porni înapoi pe unde venise.

După numărătoarea lui, totul durase șaptezeci și cinci de secunde.

Cînd ajunse în holul de la ieșire, mută bronzul în servietă, potrivindu-l între două plăci groase de polistiren. Își schimbă boneta cu pălăria, scoase mănușile chirurgicale și le făcu sul cu grijă, băgîndu-le în buzunar.

Își luă pe el mantoul, ieși, încuie îngrijit în urma lui și ajunse la un cvartal distanță în mai puțin de zece minute după momentul cînd intrase în clădire.

Văzut, plăcut, făcut, reflectă Ryan. Frumos sfîrșit de carieră. Privi din nou spre bar și fu gata să intre. În ultimul moment, se hotărî să se ducă în schimb la hotel și să comande o sticlă de șampanie. Unele toasturi aveau un caracter mai degrabă personal.

\* \* \*

La ora șase dimineața, după o noapte nedormită, Miranda se trezi din prima ațipeală adevărată tresărind la apelul telefonului. Cu dureri de cap, dezorientată, bîjbîi după receptor.

- Dr. Jones. *Pronto*.

Nu. Nu era în Italia. Era în Maine. Acasă.

- Alo?

- Domnișoară doctor Jones, aici Ken Scutter, de la pază.

- Domnul Scutter...

Nu asocia nici o față cu numele și era prea buimacă pentru a încerca.

- Ce este?

- Am avut un incident.

- Un incident?

Cu mințile începînd să i se limpezească, se săltă în coate. Cearșafurile și păturile erau încurcate în jurul ei ca fesele unei mumii și înjură printre dinți în timp ce se chinuia să se elibereze.

- Ce fel de incident?

- Nu s-a constatat pînă la ieșirea din schimb, acum cîteva momente, dar voiam să vă anunț imediat. S-a produs o spargere.

- O spargere, sări Miranda în sus, trează complet, cu sîngele năvălindu-i în cap. La Institut?

- Da, domnișoară. M-am gîndit că veți dori să veniți imediat.

- Sînt pagube? S-a furat ceva?

- Pagube grave, nu, domnișoară doctor Jones. Lipsește o piesă din Galeria de Sud. Catalogul arată că era un bronz din secolul al cincisprezecelea, anonim, cu David.

Un bronz. Deodată, toate bronzurile din lume se îngrămădeau pe capul ei.

- Vin acum.

Zbură din pat și, fără a pierde vremea cu capotul, alergă în pijamaua din flanel albastru spre camera lui Andrew. Dădu buzna înăuntru, repezindu-se la movila din pat, și începu să-și scuture sălbatic fratele.

- Andrew, trezește-te. A avut loc o spargere.

- Hmm? Ce? îi împinse el mîna și, trecîndu-și limba peste dinți, începu să caște; cînd sări în capul oaselor, falcile îi trosniră. Cum? Unde? Cînd?

- La Institut. Lipsește un bronz din Galeria de Sud. Îmbracă-te, să mergem.

- Un bronz?

Andrew își frecă fața cu o mînă.

- Miranda, ai visat, sau ce?

- A telefonat adineauri Scutter de la pază, se răsti ea. Nu visez. Ai zece minute, Andrew, mai adăugă peste umăr, ieșind grăbită.

✱ ✱ ☀

Peste patruzeci de minute, stătea împreună cu fratele ei în Galeria de Sud, privind cercul perfect din geam și spațiul gol din spatele lui. Stomacul îi zvîcni o dată, apoi senzația căzu în genunchi,

- Cheamă poliția, domnule Scutter.

- Am înțeles.

Scutter îi făcu semn unuia dintre oamenii săi.

- Am ordonat un raid prin clădire - chiar acum se desfășoară -, dar deocamdată n-am găsit nimic în neregulă și nici o altă dispariție.

Andrew dădu din cap:

- Va trebui să revăd benzile de securitate din ultimele douăzeci și patru de ore.

- Da, domnule, oftă din greu Scutter. Domnișoară doctor Jones, șeful schimbului de noapte a raportat o mică problemă la două dintre camere.

- O problemă, se întoarse Miranda spre el.

Acum și-l amintea. Scutter era un om scund și îndesat, fost polițist, care preferase să schimbe străzile cu paza privată. Avea un dosar perfect curat. Andrew îl chestionase și-l angajase personal.

- Camera asta, se foi Scutter în loc, arătînd-o. Ieri dimineață, i s-a pierdut imaginea pentru vreo nouăzeci de secunde. Nimeni nu i-a dat prea mare atenție, deși s-a făcut proba standard. Azi-noapte, pe la douăsprezece, camera exterioară de la intrarea dinspre sud s-a blocat timp de circa un minut. Sufla un vînt puternic, iar dereglarea a fost pusă pe seama vremii. Camera asta interioară s-a stins și ea, vreo optzeci de secunde, între miezul nopții și ora unu. Momentele exacte trebuie să fie înregistrate pe bandă.

- Înțeleg, își vîrî Andrew mîinile în buzunare, strîngînd pumnii. Opinii, domnule Scutter?

- Părerea mea e că a fost un spărgător profesionist, cu cunoștințe de securitate și electronică. A intrat prin latura de sud, eschivînd sistemul de alarmă și camera. Știa ce

căuta, n-a frecat tiparul - mă scuzați, domnișoară doctor Jones, mormăi el, dînd din cap cu vinovăție spre Miranda. Din cîte înțeleg, cunoaște muzeul, instalațiile.

- Și intră ca la plimbare, completă Miranda, cu o furie abia stăpînită ia ce vrea și iese fluierînd - în ciuda unui sistem de securitate complex și scump și a șase paznici înarmați.

- Da, domnișoară, se subțiară buzele lui Scutter, strînse. Cam ăsta ar fi rezumatul.

- Mulțumesc. Ești bun să te duci în hol și să aștepti poliția, te rog?

Așteptă pînă cînd pașii i se îndepărtară; apoi, întrucît era singură cu Andrew, își lăsă nervii să izbucnească.

- Porcăria naibii. Ce mizerie, Andrew, porni ea în linie dreaptă spre camera respectivă, se uită urît la ea, apoi reveni. Omul ăsta vrea să credem că cineva poate să învingă sistemul de securitate, să se furișeze aici și să fure un anumit obiect de artă în mai puțin de zece minute.

- Ar fi cea mai probabilă teorie, dacă nu cumva crezi că e o conspirație între paznici și că pe toți i-a apucat brusc obsesia băieților italieni mici și goi, turnați în bronz.

Îi era rău, înlăuntrul lui. Îndrăgise piesa aceea, vitalitatea și aroganța ei pură.

- Putea să fie de-o mie de ori mai rău, Miranda.

- Paza a dat greș, ni s-a furat o piesă. Ce poate fi mai rău de- atît?

- După cum se-arată, tipul ăsta ar fi putut să-și umple un sac cît al lui Moș Crăciun, curățînd jumătate din galeria asta.

- O piesă sau o duzină, tot am fost prădați. Dumnezeu, își acoperi ea fața cu mîinile. Din institut nu s-a mai furat nimic, de la cele șase tablouri din anii '50, iar patru dintre ele au fost recuperate.

- Atunci, poate că ne-a venit iarăși rîndul, comentă Andrew, obosit.

- Gogoși, se răsuci Miranda pe călcîie. Ne-am protejat proprietatea, fără să cruțăm nici o cheltuială de securitate.

- N-avem detectoare de mișcare, murmură el.

- Și le-ai cerut.

- Sistemul pe care-l doream eu ar fi însemnat să se desfunde dușumelele, își coborî Andrew privirea spre marmura groasă, de cea mai bună calitate. N-am primit aprobare de la împărăție.

Împărăția erau părinții lor. Tatăl lui fusese copleșit de ideea distrugerii pardoselilor și aproape la fel de copleșit de costul estimativ al sistemului propus.

- Probabil că oricum n-ar fi contat, ridică el din umeri. Sînt toate șansele să fi găsit un mod de a trece și peste asta. La dracu', Miranda, nu eu răspund de securitate.

- Nu e vina ta.

Andrew oftă, dorind cu o disperare feroce să bea un pahar.

- Întotdeauna e cineva de vină. Va trebui să le spun. Nici măcar nu știu cum să-l găsesc pe bătrîn, în Utah.

- Va ști ea, dar să nu ne repezim. Lasă-mă să mă gîndesc puțin.

Închise ochii, rămînînd nemișcată cîteva momente.

- Cum spuneai, ar fi putut să fie mult mai rău. Am pierdut doar o singură piesă și s-ar putea foarte bine s-o recuperăm. Pînă atunci, e asigurată, iar poliția vine încoace. Am făcut tot ce se putea face. Trebuie să-i lăsăm pe polițiști cu meseria lor.

- Trebuie să mi-o fac și eu pe a mea, Miranda. Să telefonez la Florența, își forță el un zîmbet chinuit. Ia-o așa - micul nostru incident ar putea să împingă în planul doi problema dintre tine și ea, pentru un timp.

Miranda pufni:

- Dacă mă așteptam să se întîmple una ca asta, poate că aș fi furat chiar eu blestemăția.

- Domnișoară doctor Jones.

În sală intră un bărbat cu obraji înroșiți de frig și ochii verzi-pal strînși miop sub sprâncenele stufoase și cărunte.

- Și domnule doctor Jones. Detectiv Cook, ridică el o insignă aurie. Am auzit că ați pierdut ceva.

Pe la ora nouă, capul Mirandei bubuia destul de violent pentru a o face să abandoneze, rezemîndu-și-l pe birou. Închisese ușa, dar abia rezistase pornirii de a o înclua, și-și îngăduise zece minute de deznădejde și milă de ea însăși.

Reușise să aibă parte numai de cinci, cînd sună interfonul.

- Miranda, îmi pare atît de rău.

În vocea lui Lori se simțea îngrijorarea și șovăiala.

- Doamna doctor Stanford-Jones e pe linia unu. Să-i spun că nu poți vorbi?

O, cît ar mai fi tentat-o. Dar trase aer în piept, îndreptîndu-și șira spinării.

- Nu, am să răspund. Îți mulțumesc, Lori.

Întrucît vocea îi era răgușită, și-o dresă, apoi apăsă butonul liniei, unu.

- Alo, mamă?

- S-a terminat expertiza bronzului Fiesole, anunță Elizabeth, fără nici o introducere.

- Înțeleg.

- Concluziile tale s-au dovedit inexacte.

- N-aș crede.

- Nu știu ce insiști tu să crezi, dar au fost infirmate. Bronzul nu e nimic mai mult decît o încercare abilă și bine executată de a imita stilul și materialele Renașterii. Autoritățile îl anchetează pe Carlo Rinaldi, omul care susține că a găsit piesa.

- Vreau să văd și eu rezultatele celei de-a doua expertize.

- Nu e o soluție.

- O poți aranja. Am dreptul să...

- N-ai nici un drept, Miranda. Să ne înțelegem. În momentul de față, prioritatea mea e să împiedic propagarea prejudiciilor. Ni s-au anulat deja două proiecte guvernamentale. Reputația ta - și, în consecință, și a mea - suferă atacuri. Sînt unii care cred că intenționat ai măsluit testele și rezultatele în scopul de a-ți aroga creditul unei mari descoperiri.

Încet și cu grijă, Miranda șterse cercul umed pe care-l lăsase ceașca de ceai pe birou.

- Asta crezi și tu?

Ezitarea spunea mai mult decît cuvintele care o urmau.

- Cred că ai lăsat ca ambiția, graba și entuziasmul să-ți încețoșeze judecata, logica și eficiența. Iar răspunderea-mi revine mie, de vreme ce eu te-am angajat.

- Îți mulțumesc pentru sprijin.

- Nu te prind sarcasmele. Sînt convinsă că presa va încerca să te contacteze, în următoarele cîteva zile. Nu ai de făcut nici un comentariu.

- Ba am comentarii destule.

- Pe care le vei ține pentru tine însăși. Ar fi mai bine să-ți iei un concediu.

- Serios?

Mîna începea să-i tremure, așa că o strînse pumn.

- Asta ar fi o recunoaștere pasivă a vinovăției și n-am s-o fac. Vreau să văd rezultatele. Dacă am greșit, cel puțin trebuie să știu unde și cînd.

- Problema mă depășește.

- Perfect. Voi găsi o cale care să nu te implice. Aruncă o privire iritată spre faxul care suna și tuia.

- Am să-l caut personal pe Ponti.



- Am și vorbit cu el. Nu-l interesează persoana ta. Chestiunea este închisă. Fă-mi legătura la cabinetul lui Andrew.

- A, cu plăcere. Are niște noutăți pentru tine.

Furioasă, Miranda apăsă pe butonul de pauză și o sună pe Lori.

- Transferă apelul la Andrew, ordonă ea, după care se ridică de la birou.

Mai întâi, trase adînc aer în piept. Avea să-l lase pe Andrew cîteva momente, pentru ca apoi să se ducă la el. Iar atunci, urma să fie calmă. Calmă și încurajatoare. Ca să reușească, trebuia să-și dea la o parte propria problemă pentru un timp și să se concentreze asupra spargerii.

Ca să-și distragă atenția, merse la fax și smulse pagina din tasă.

Și îi îngheță sîngele în vene.

*Erai atît de sigură, nu-i așa? Se pare că te-ai înșelat. Cum vei explica?*

*Ce ți-a mai rămas acum, Miranda, acum, cînd praful s-a ales de reputația ta? Nimic. Atîta ai fost, o reputație, un nume, un maldăr de diplome.*

*Ai ajuns de milă. Nu mai ai nimic.*

*Iar eu am totul.*

*Cum te simți, Miranda, demascată ca o nulitate, descoperită ca incompetentă? Ca o ratată?*

Își încleșta o mîină între sîni, în timp ce citea pînă la capăt. Respirația rapidă și întretăiată făcea s-o ia cu amețeli, și se clătină, rezemîndu-se greoi de birou ca să nu cadă.

- Cine ești?

Furia ieși la suprafață, readucîndu-i și echilibrul.

- Tu cine naiba mai ești?

Nu conta, își spuse, N-avea să se lase afectată de mesajele acelea veninoase și meschine. Nu însemnau nimic.

Dar introduse faxul în sertar alături de celălalt și îl încuie. Avea să afle, pînă la urmă. Întotdeauna exista o cale de a afla. Ridicîndu-și mîinile pe obraji, și-i apăsă pentru a-și repune sîngele în mișcare. Iar cînd va afla, își făgădui ea, urma s-o rezolve.

Nu era momentul să se preocupe de micile sîcîielî răutăcioase. Trase aer în piept, expiră și-și frecă palmele pînă i se încălziră din nou.

Andrew avea nevoie de ea. Institutul avea nevoie de ea. Închise strîns ochii, în timp ce apăsarea din piept i se transforma în durere. Nu era doar un nume, o colecție de diplome. Era mai mult decît atît. Și intenționa s-o dovedească. Îndreptîndu-și umerii, ieși din cabinet cu gîndul să intre la Andrew.

Măcar doi membri ai familiei aveau să rămîină uniți.

Detectivul Cook stătea în picioare lîngă biroul lui Lori.

- Vă mai răpesc un moment, domnișoară doctor Jones.

- Desigur.

Deși simțea un gol în stomac, își stăpîni expresia feței și-l invită cu un gest:

- Intrați, vă rog, și luați loc. Lori, să nu mă deranjeze nimeni, te rog. Vă pot oferi o cafea, domnule detectiv?

- Nu, mulțumesc. Încerc să mă las. Cafeina și tutunul ne omoară cu zile.

Cook se așeză într-un fotoliu și-și scoase carnetul.

- Domnul doctor Jones - domnul Andrew Jones - mi-a spus că piesa dispărută era asigurată.

- Institutul e complet asigurat împotriva furturilor și a incendiilor.

- Cinci sute de mii de dolari. Nu e cam mult pentru o piesă atît de mică? Nu era nici semnată, nici nimic, nu-i așa?

- Artistul e necunoscut, dar se crede că i-a fost elev lui Leonardo da Vinci.  
 Jinduia să-și mîngîie durerea sîcîitoare de la tîmplă, dar își ținu mîinile nemișcate.

- Era un excelent studiu al lui David, din jurul anului 1524.  
 Ea însăși o expertizase, își spuse, cu acreală. Și nimeni nu-i contestase concluziile.

- Cinci sute de mii de dolari e o sumă absolut accesibilă, dacă piesa ar fi scoasă la licitație sau vîndută unui colecționar, adăugă ea.

- Faceți așa ceva aici? Își țuguie Cook buzele. Vindeți piese?  
 - Ocazional. Și achiziționăm. Face parte din activitatea noastră.

Detectivul îi cutreieră cabinetul cu privirea. Ordonat, eficient, cu echipamente ultimul răcnet și un birou care probabil valora și el o mică avere.

- E nevoie de mulți bani pentru a ține o asemenea instituție.  
 - Într-adevăr. Taxele pe care le încasăm pentru cursuri, munca de consultanță și înscrieri acoperă o mare parte din costuri. Mai este și un fond de depozit, depus de bunicul meu. În plus, patronii artelor donează adesea fonduri sau colecții.

Deși îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai înțelept să-și cheme avocatul, se aplecă înainte:

- Domnule detectiv Cook, nu avem nevoie de cinci sute de mii de dolari primă de asigurare ca să conducem Institutul.  
 - Cred că ar fi o picătură într-un ocean. Desigur, pentru unii e o sumă frumoasă. Mai ales dacă joacă la cazinou ori au datorii, sau nu vor decît să-și cumpere o mașină mai deosebită.

Oricît de tare i se crispaseră umerii și gîtul, îl privi în ochi:  
 - Nu joc, nu am datorii dificile și am mașină.  
 - Dacă mă scuzați că v-o spun, domnișoară doctor Jones, nu păreți deosebit de afectată de această pierdere.

- Afectarea mea v-ar ajuta să recuperați bronzul?  
 Detectivul țistui din limbă.  
 - Bine zis. Fratele dumneavoastră, însă, e destul de răvășit.

Întrucît ochii i se tulburară, își coborî privirea spre restul de ceai din ceașcă.  
 - Se consideră răspunzător. Le pune pe toate la inimă.  
 - Iar dumneavoastră nu?  
 - Dacă mă simt răspunzătoare, sau dacă pun la inimă? ripostă ea, după care ridică mîinile la cîțiva centimetri deasupra biroului. În cazul de față, nici una, nici alta.

- Doar pentru informarea mea, ați putea să-mi relatați cum v-ați petrecut seara?  
 - De acord.

Mușchii i se încordaseră din nou, dar continuă calmă:  
 - Andrew și cu mine am lucrat amîndoi pînă pe la șapte. Mi-am trimis asistenta acasă la șase și ceva. Nu peste mult, am primit un telefon internațional.

- De unde?  
 - De la Florența, Italia. Un asociat de-al meu.

Nefericirea o ardea sub stern ca un ulcer.  
 - Cred că am vorbit la telefon vreo zece minute, poate mai puțin. Nu peste mult, a venit aici Andrew. Am avut o discuție și am plecat împreună în jurul orei șapte.

- Obișnuiți să veniți și să plecați împreună de la lucru?  
 - Nu, nu de obicei. Nu ne coincid întotdeauna orele. Aseară nu mă simțeam prea bine, așa că m-a condus acasă. Locuim amîndoi în casa pe care ne-a lăsat-o bunica. Am luat o cină ușoară. M-am dus la culcare pe la nouă.

- Și ați rămas acasă în tot restul nopții?  
 - Da, cum v-am spus, nu mă simțeam bine.  
 - Iar fratele dumneavoastră a stat și el acasă toată noaptea.

Miranda n-avea idee.

- Da, într-adevăr. L-am trezit imediat după că am primit telefonul domnului Scutter de la pază, de dimineață, la șase și câteva minute. Am venit împreună, am constatat situația și i-am ordonat domnului Scutter să cheme poliția,

- Acel mic bronz... își rezemă Cook bloc-notesul pe genunchi. Aveți în galerie piese care valorează mult mai mult, cred. Ciudat, că a luat numai piesa aceea - doar o singură piesă, după ce și-a dat atîta osteneală ca să intre.

- Da, răspunse plat Miranda. Și eu m-am mirat. Cum ați explica asta, domnule detectiv?

Cook fu nevoit să zîmbească. Era o revenire reușită.

- Aș spune că a dorit-o anume. Nu mai lipsește nimic altceva?

- Spațiile expoziționale au fost cercetate amănunțit. Nu pare să mai fi dispărut nimic. Altceva, nu știu ce v-aș mai putea spune.

- Pentru moment, atîta ar fi de ajuns, se ridică el, bîgîndu-și carnetul în buzunar. Vă vom interoga personalul și este foarte probabil să mai am de vorbit cu dumneavoastră.

- Sîntem mai mult decît dispuși să cooperăm. Se ridică și ea; abia aștepta s-o lase în pace. Mă găsiți aici, sau acasă, continuă, mergînd spre ușă. Cînd o deschise, îl văzu pe Ryan învîrtindu-se prin antecameră.

- Miranda, veni el drept spre ea și luîndu-i ambele mîini. Tocmai am aflat.

Din cine știe ce motiv, simți că iar o podideau lacrimile și încercă să și le alunge.

- O zi mizerabilă, îngăimă ea.

- Regret nespus. Cît de mult s-a furat? Poliția are vreun indiciu?

- Am... Ryan, dumnealui e domnul detectiv Cook. Conduce ancheta. Domnule detectiv, vi-l prezint pe Ryan Boldari, un asociat de-al nostru.

- Domnule detectiv.

Ryan l-ar fi recunoscut că era copoi de la o poștă, fugind în direcție opusă.

- Domnule Boldari. Lucrați aici?

- Nu, am galerii la New York și San Francisco. Am venit cu afaceri, pentru câteva zile.

Miranda, cu ce te pot ajuta?

- Cu nimic. Nu știu.

Senzația o lovi din nou, ca un val, făcîndu-i mîinile să tremure într-ale lui.

- Ar fi mai bine să stai jos, ești răscolită.

- Domnule Boldari? ridică detectivul un deget, în timp ce Ryan se întorcea s-o conducă pe Miranda înapoi în cabinet. Cum se numesc galeriile dumneavoastră?

- *Boldari*, răspunse el, arcuindu-și sprîncenele. Galeria *Boldari*.

Scoase din buzunar o cutiuță de argint gravat și luă din ea o carte de vizită.

- Sînt aici adresele amîndurora. Mă scuzați, domnule detectiv. Domnișoara doctor Jones are nevoie de un moment de liniște.

Avu satisfacția tacită de a-i închide lui Cook ușa în nas.

- Stai jos, Miranda, Spune-mi ce s-a întîmplat.

Miranda se conformă, recunoscătoare că-i simțea strînsoarea fermă a mîinii pe a ei.

- Numai o piesă, comentă Ryan, cînd termină. Curios.

- Probabil era un hoț prost, replică ea, cu oarecare umor. Putea să golească toată vitrina, în tot atîta timp și fără mai mult efort.

Ryan își vîrî vîrful limbii în obraz, reamintindu-și că nu trebuia să se arate jignit.

- Se pare că a fost selectiv, dar prost? Greu de crezut că un om prost - bărbat sau femeie, în fond - să treacă de sistemul vostru de securitate cu o atît de vizibilă ușurință și repeziune.

- Ei, s-o fi pricepînd la electronică, dar habar n-are de artă.

Incapabilă să stea jos, se ridică și puse în funcțiune ibricul electric.

- Acel „David” era o mică bijuterie, dar nici pe departe cea mai valoroasă pe care o aveam. Of, nu contează, bombăni ea, trecându-și o mână prin păr. Vorbesc de parcă mi-ar părea rău că n-a luat mai multe, sau n-a ales mai bine. Sînt așa de furioasă că a reușit și atîta lucru.

- Te înțeleg perfect, se apropie Ryan s-o sărute în creștetul capului. Sînt sigur că poliția îl va găsi, și pe „David”. Cook mi-a făcut impresia unui tip eficient.

- Probabil - după ce ne va elimina pe Andrew și pe mine de pe lista suspectilor și va putea să se concentreze asupra adevăratului hoț.

- Ar fi tipic, cred.

Micul junghi de vinovăție îl sfredeli din nou, în timp ce o întorcea cu fața spre el.

- Nu ești îngrijorată în sensul ăsta, nu?

- Nu, nu tocmai. Iritată, dar îngrijorată nu. Îți mulțumesc că ai venit, Ryan, eu... A, masa, își aminti ea. Nu voi putea ajunge.

- Nici să nu te gîndești. Rămîne pe viitoarea mea vizită.

- Viitoarea vizită?

- Trebuie să plec diseară. Sperasem să mai stau o zi, două... din motive personale. Dar e necesar să ajung înapoi în seara asta.

- Aha...

Nu crezuse că era posibil să fie și mai nefericită. Ryan îi ridică mîinile spre buzele lui. Ochii ei triști, își spuse el, erau atît de convingători.

- Dorul de mine nu-ți va strica. S-ar putea să-ți alunge din minte toate astea.

- Presimt că în următoarele cîteva zile voi fi foarte ocupată. Dar îmi pare rău că nu mai poți rămîne. N-o să... Problema asta nu te va face să te răzgîndești în legătură cu schimbul, așa-i?

- Miranda.

Îi plăcea momentul, rolul de erou statornic și încurajator.

- Nu vorbi prostii. Vasari-urile vor fi la tine în mai puțin de-o lună.

- Îți mulțumesc. După dimineața de azi, nici nu pot spune cît îți apreciez încrederea.

- Și-mi vei simți lipsa.

Buzele Mirandei se arcuiră:

- Cred că da.

- Și-acum, să ne luăm rămas bun.

Miranda dădu să vorbească, dar Ryan îi opri gura cu a lui. Își făcu hatîrul de a o gusta îndelung, trecînd peste surpriza ei inițială, peste începutul de împotrivire, ca un hoț ce era.

Știa că avea să treacă enorm de mult timp pînă s-o revadă, dacă avea s-o mai vadă vreodată. Viețile lor se despărteau aici, însă dorea să ia cu el o amintire.

Așa că luă gingășia pe care tocmai începuse s-o simtă sub puterea ei și pasiunea pe care abia apucase s-o stîrnească pe sub strictul autocontrol.

O îndepărtă, studiindu-i fața, și-și lăsă mîinile să-i mîngîie brațele, urcînd o dată, apoi coborînd pînă cînd atingerea mai stăruie doar pe vîrfurile degetelor.

- La revedere, Miranda, spuse, cu mai mult regret decît i-ar fi căzut bine.

Și plecă, încredințat că Miranda avea să rezolve micul inconvenient pe care îl provocase în viața ei.

## Capitolul 9

Cînd termină de vorbit la telefon cu mama lui, Andrew și-ar fi trădat țara pentru trei degete de *Jack Daniel's*. Îl apăsa. Accepta situația. Conducerea zilnică a Institutului era responsabilitatea lui, iar securitatea se înscria pe primul plan.

Mama sa i-o amintise - în fraze scurte, declarative.

N-ar fi folosit la nimic s-o contrazică, spunînd că, de vreme ce paza fusese eschivată, ar fi trebuit să sară-n sus de bucurie că se pierduse numai o piesă. Pentru Elizabeth, spargerea era o insultă personală, iar pierderea micului „David” de bronz o înfuria la fel de mult ca o prădare a tuturor galeriilor.

O putea accepta și pe asta. Putea și avea să-și asume răspunderea de a trata cu poliția, cu compania de asigurări, cu personalul, cu presa. Dar ceea ce nu putea accepta, ceea ce-l făcea să-și dorească accesul la o sticlă era completa ei lipsă de sprijin sau înțelegere.

Numai că nu avea acces la nici o sticlă. Nu trecuse linia de a-și ține una în birou, ceea ce-i permitea să respingă orice aluzie că avea probleme cu băutura.

Bea acasă, în baruri, la petreceri. Prin urmare, era stăpîn pe sine însuși. Fanteziile despre cum s-ar fi strecurat în cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice să ia ceva care l-ar fi ajutat să răzbească printr-o zi lungă și grea, nu erau același lucru cu a o face.

Apăsă butonul interfonului.

- Domnișoară Purdue.

- Da, domnule doctor Jones?

*Fii bună, dragă domnișoară Purdue, dă o fugă pînă la Freedom Liquors și adu-mi o litră de Jack Daniel's Black. E o tradiție de familie.*

- Poți veni puțin, te rog?

- Imediat, domnule.

Andrew se ridică de la birou, întorcîndu-se spre fereastră. Mîinile îi erau sigure, nu? I s-o fi rostogolit stomacul ca pe niște valuri uleioase, o fi avut spinarea umezită de o sudoare rece, dar mîinile încă îi mai erau sigure. Era stăpîn pe sine.

O auzi intrînd și închizînd încet ușa.

- Anchetatorul de la asigurări va fi aici la unsprezece, spuse Andrew, fără să se întoarcă. Ai grijă să n-am nimic altceva în program.

- V-am contramandat toate întîlnirile pe ziua de azi, cu excepția celor esențial domnule doctor Jones.

- Bine, îți mulțumesc. Aă...

Se apucă de șaua nasului, sperînd să-și destindă întrucîtva tensiunea.

- Va trebui să programăm o ședință cu personalul, numai șefii de departamente. Cît mai curînd posibil după prînz.

- La ora unu, domnule doctor Jones.

- Perfect. Trimite-i un memoriu surorii mele. Aș dori să lucreze cu departamentul de publicitate la o declarație. Informează-i pe toți reporterii care ne caută că vom emite un comunicat de presă spre seară, iar deocamdată nu avem de făcut nici un comentariu.

- Am înțeles. Domnule doctor Jones, domnul detectiv Cook ar dori să mai discute cu dumneavoastră, cît mai repede. E jos.

- Cobor și eu imediat. Trebuie să redactăm o scrisoare către doamna doctor Stanford-Jones și domnului doctor Charles Jones, descriind în detaliu incidentul și situația actuală. Au...

Se întrerupse la auzul bătăii în ușă, apoi se întoarse, cînd intră Miranda.

- Scuză-mă, Andrew. Pot reveni, dacă ești ocupat.

- E-n regulă. O scutim pe domnișoara Purdue de scrierea unui memoriu. Poți lucra cu publicitatea la o declarație?

- Mă apuc imediat, răspuse Miranda, văzîndu-i clar ridurile de încordare în jurul ochilor. Ai vorbit la Florența.

Andrew surîse subțire:

- Florența a vorbit cu mine. Voi întocmi o scrisoare, cu toată povestea asta nenorocită, și i-o trimit ei și lui tata.

- De ce n-aș face-o eu?

Cearcănele de sub ochii lui erau prea închise, după părerea ei, iar cutele din jurul gurii prea adînci.

- Te mai scap de neplăcere și de consumul de timp.

- Ți-aș fi recunoscător. Anchetatorul de la asigurări vine nu peste mult, iar Cook mă cheamă din nou.

- Aha, își înlănțui Miranda mîinile, ținîndu-și-le nemișcate. Domnișoară Purdue, ne lași o clipa?

- Desigur. Merg să anunț ședința de personal, domnule doctor Jones.

- Cu șefii de departamente, îi explică Andrew Mirandei, cînd ușa se închise. La ora unu.

- Bine. Andrew, în legătură cu Cook. Va dori să se intereseze despre cele de azi-noapte. Unde-ai fost, ce-ai făcut, cu cine ai fost. Le-am spus că am plecat împreună de-aici pe la șapte și că amîndoi am fost acasă toată noaptea.

- Perfect.

Miranda își răsuci degetele.

- Ai fost și tu?

- Unde? Acasă? Da, își înclină Andrew capul, cu ochii îngrijorați. De ce?

- Nu știam dacă ai fost plecat sau nu. Desfăcîndu-și mîinile, își frecă fața cu ele.

- Am considerat doar că era mai bine să spun că n-ai fost plecat.

- Nu e nevoie să mă protejezi, Miranda. N-am făcut nimic - ceea ce, după părerea mamei, este o problemă.

- Știu că n-ai făcut nimic. Nu asta am vrut să spun, întinse ea mîna, atingîndu-l pe braț. Mi s-a părut doar mai puțin complicat să spun că ai stat acasă toată noaptea. Apoi, am început să mă gîndesc, dacă de fapt ai ieșit și ai fost văzut...?

- Cherchelit în vreun bar?

În glas i se simțea un resentiment amar.

- Sau învîrtindu-mă prin jurul clădirii?

- Of, Andrew, se așeză Miranda pe brațul unui fotoliu, nefericită. Hai să nu ne luăm la harță. Totul e că mă neliniștește Cook asta și am început să mă tem că, dacă mă prinde cu vreo minciună, oricît de nevinovată, ar fi cu atît mai rău.

Ofînd, Andrew se trînti pe scaun.

- Se pare că am intrat în rahat pîn-la gît.

- Eu, una, am intrat pînă peste cap, mormăi Miranda. Mi-a ordonat să-mi iau concediu. Am refuzat.

- Ca să controlezi singură situația, sau doar ca să-i faci ei în ciudă?

Miranda se încruntă, studiindu-și unghiile. *Cum te simți ca o ratată?* Nu, n-avea să cedeze.

- Le pot face pe amîndouă,

- Fii atentă să nu te arzi. Aseară, aș fi fost de acord cu ea - nu din același motiv, dar i-aș fi dat dreptate, împlinirea de azi schimbă complet situația. Am nevoie de tine aici.

- Nu plec nicăieri,

Înainte de a se ridica, Andrew o bătu pe genunchi.

- Mă duc să vorbesc cu Cook. Trimite-mi un exemplar al comunicatului de presă și scrisoarea. A, mi-a dat adresa tatei din Utah, rupse el o hîrtie din bloc-notesul de pe birou

și i-o întinse. Scrisorile să fie trimise diseară. Cu cât primesc mai repede în scris, cu atât mai bine.

- Atunci, ne vedem la unu. A, Andrew, Ryan m-a rugat să-ti transmit salutările de rămas-bun din partea lui.

Andrew se opri cu mîna pe clanță.

- De rămas-bun?

- Trebuie să se întoarcă la New York diseară.

- A trecut pe-aici? Fir-ar să fie. A și aflat despre porcăria asta? Și Vasari-urile?

- E întru totul alături de noi. M-a asigurat că problema asta nu va afecta tranzacția. Mă gîndesc să mă duc pînă la New York, peste două săptămîni.

De fapt, abia îi venise ideea.

- Ca să... grăbim împrumutul.

Distrat, Andrew dădu din cap.

- Bine, excelent. Vorbim despre asta mai tîrziu. Niște exponate noi sînt exact ceea ce ne trebuie ca să contracaram încurcătura asta.

Porni spre parter, uitîndu-se la ceas. Fu uimit să vadă că era abia zece. Avea senzația că situația dura de zile în șir. Pe la parter roiau polițiștii, în uniformă și în civil. Presărau peste vitrină o pudră despre care bănuie că era pentru amprente. Cerculețul de sticlă dispăruse, în vreun plic pentru probe materiale, probabil.

Andrew îl întrebă pe un polițist în uniformă și află că îl putea găsi pe detectivul Cook la intrarea de sud.

Porni într-acolo, încercînd să-și imagineze cu trecuse pe-acolo și hoțul. Îmbrăcat în negru, presupunea, un om cu fizionomie dură. Poate și cu o cicatrice pe obraz. Avusese oare armă? Cuțit? Un cuțit, conchise Andrew. În caz de necesitate, ar fi vrut să ucidă rapid și silențios.

Se gîndi cît de multe seri lucra Miranda în laborator sau în cabinet, pînă tîrziu, și înjură violent.

Pe sub piele îi clocotea un nou val de furie, cînd intră în hol și-l găsi pe Cook servindu-se cu produsele automatului de gustări.

- Așa-l găsiți pe nenorocitul ăla? întrebă Andrew. Molfăind cartofi prăjiți?

- De fapt, prefer covrigii, apăsă Cook butoanele respective, calm. O las mai moale cu grăsimile.

Punga căzu pe tăvița de metal. Cook băgă mîna în locaș și o scoase.

- Excelent. Un copoi adept ai alimentației sănătoase.

- Ai sănătate, ai de toate, declară Cook, desfăcînd punga.

- Vreau să știu ce faceți pentru a-l găsi pe ticălosul care a pătruns în institutul meu.

- Îmi fac meseria, domnule doctor Jones. Ce-ar fi să luăm loc aici? indică detectivul una dintre măsuțele joase, de cafea. Se pare că v-ar prinde bine o cafea.

Ochii lui Andrew scăpărară, cu o străfulgerare bruscă de enervare care-i transformă chipul armonios într-unul aspru și poate chiar crud. Schimbarea rapidă îl puse pe Cook pe gînduri.

- Nu vreau să iau loc, se răsti Andrew, și nici de cafea n-am poftă.

Ar fi făcut moarte de om pentru o ceașcă.

- Sora mea muncește pînă seara tîrziu, domnule detectiv. Adeseori lucrează noaptea, singură, în clădirea asta. Dacă aseară nu-i era rău, poate că ar fi fost aici cînd a intrat individul. Aș fi putut pierde ceva mult mai de preț pentru mine decît un simplu bronz.

- Vă înțeleg îngrijorarea.

- Ba nu cred că puteți înțelege.

- Am și eu familie.

În pofida refuzului lui Andrew, Cook numără cîteva monede și se întoarse spre aparatul de cafea.

- Cum o beți?

- Am spus că... Neagră, bombăni Andrew. Și amară.

- Și eu obișnuiam la fel. Încă îi mai simt lipsa. Cook inspiră adînc, în timp ce cafeaua începea să țîșnească în ceașca termoizolată.

- Dați-mi voie să vă liniștesc un pic, domnule doctor Jones. În mod tipic, un spărgător - și mai ales unul deștept - nu caută să agrezeze pe nimeni. Ba chiar, ar renunța la o lovitură înainte de a de încurca în așa ceva. Nici măcar nu poartă armă, fiindcă asta i-ar spori condamnarea, dacă e prins.

Puse cafeaua pe masă și se așeză, în așteptare. După un moment, înduplecîndu-se, Andrew i se alătură, în timp ce fulgerele de enervare i se stingeau din ochi, chipul său îngust se calmă, iar umerii reveniră la poziția lor obișnuită, ușor cocoșată.

- Poate că omul nostru nu era un caz tipic.

- Și eu așa spune că nu era, dar, dacă e atît de inteligent pe cît cred, a respectat regula. Fără arme, fără contacte cu oamenii. Cum a intrat, așa a ieșit. Dacă sora dumneavoastră era aici, ar fi evitat-o.

- N-o cunoașteți pe sora mea.

Cafeaua îl făcea puțin mai uman.

- E o doamnă puternică sora dumneavoastră?

- N-a avut încotro. Dar, recent, a fost jefuită, chiar în fața casei noastre. Individul avea cuțit, iar ei îi e groază de hoți., N-a putut face nimic.

Cook își țuguie buzele.

- Cînd s-a întîmplat asta?

- Acum vreo două săptămîni, cred, zise Andrew trecîndu-și degetele prin păr. A doborît-o la pămînt, i-a luat poșeta și servieta...

Lăsă fraza neterminată, luînd încă o gură de aer și încă o înghițitură de cafea.

- A zguduit-o, pe amîndoi ne-a răvășit. Și cînd mă gîndesc că ar fi putut să fie aici cînd a intrat ăla...

- Acest gen de hoț nu e din categoria celor care lovesc femeile și le fură gentile.

- N-o fi. Dar nici pe cel de-atunci nu l-au prins. A îngrozit-o, i-a luat lucrurile și a plecat.. Miranda e sătulă pînă peste cap - și de problemele astea, și de cele din Florența.

Surprins, Andrew constată că se relaxa și, pentru numele lui Dumnezeu, conversa despre Miranda!

- Nu despre asta ați vrut să-mi vorbiți.

- De fapt, îmi e de folos, domnule doctor Jones.

O tîlhărie și o spargere, în mai puțin de o lună. Aceeași victimă? Foarte interesant, trase concluzia Cook.

- Spuneați că sora dumneavoastră nu s-a simțit bine aseară. Ce i se întîmplase?

- O problemă la Florența, răspunse scurt Andrew. Niște dificultăți cu mama noastră.

O tulburaseră.

- Mama dumneavoastră este în Italia?

- Acolo locuiește. Tot acolo lucrează. Conduce organizația *Standjo*. Este un laborator de expertizare a obiectelor de artă și a artifactelor. Face parte din afacerile familiei. Un vlăstar al Institutului.

- Deci, între mama și sora dumneavoastră există unele fricțiuni?

Andrew mai luă o sorbitură de cafea, pentru a se liniști, privindu-l pe Cook peste buza ceștii. Ochii i se înăspriră din nou.

- Relațiile noastre de familie nu sînt treaba poliției.



- Nu încerc decît să-mi formez o viziune de ansamblu, în fond, este o organizație de familie. Nu există nici un semn de forțare a ușii.

Mîna lui Andrew tresări, aproape vărsînd cafeaua.

- Poftim?

- Nu s-a găsit nici un semn vizibil de forțare a ușilor, la cele două intrări, arată Cook cu degetul spre ușa exterioară și cea interioară. Amîndouă erau încuiate. Din afară, este nevoie de cartelă-cheie și cod, nu?

- Da. Numai șefii de departamente pot folosi intrarea asta. Zona e folosită ca salon al personalului. Mai există și un salon pentru angajații de nivel inferior, la etajul doi.

- Am nevoie de o listă a șefilor de departamente.

- Desigur. Credeți că a fost cineva care lucrează aici?

- Nu cred nimic. Cea mai mare greșeală e să abordezi o anchetă cu idei preconceptuate, zîmbi vag Cook. Nu e decît o procedură de rutină.

\* \* \*

Spargerea de la Institut a fost cea mai importantă știre a actualităților de la ora zece. În New York a obținut treizeci de secunde într-a doua jumătate de oră.

Întins pe o canapea, în apartamentul său de pe Central Park South, Ryan sorbea un brandy, savura aroma unei țigări de foi cubaneze subțiri și reținea detaliile.

Nu erau multe. Dar, la urma urmei, în New York existau destule crime și scandaluri locale pentru a umple spațiul de emisie.

Dacă Institutul n-ar fi fost o piatră de reper, iar familia Jones atît de proeminentă în New England, spargerea n-ar fi meritat nici o secundă de atenție în afara statului Maine.

Poliția ancheta cazul. Ryan zîmbi cu havana în gură, gîndindu-se la Cook. Cunoștea genul. Îndărătnic, meticulos, cu un trecut solid de cazuri rezolvate. Îl mulțumea gîndul de a avea un polițist bun la investigația ultimei sale misiuni. Îi încheia frumos cariera.

Urmăreau mai multe piste. Aiurea. Nu exista nici o pistă, dar trebuia să spună că aveau, ca să salveze aparențele.

Se îndreptă de spate, cînd o zări pe Miranda ieșind din clădire. Avea părul strîns la ceafă. Pentru aparatele de filmat o făcuse, își zise el, reamintindu-și cît de despletit și de încurcat îi fusese părul cînd o sărutase la despărțire. Avea fața calmă, stăpînită. Rece, conchise Ryan.

Femeia aceea avea o mare doză de răceală, care-i trezea cheful s-o topească. Ceea ce ar fi și făcut, dacă ar fi avut puțin mai mult timp.

Totuși, era mulțumit să vadă că făcea față onorabil situației. Era dură. Cu toate undele ei de sfială și tristețe, era o femeie dură. Încă o zi-două, calculă ei, și viața avea să-și revină la proza cotidiană. Micul cucui pe care i-l provocase urma să se retragă, compania de asigurări plătea despăgubirile, iar poliția îndosaria cazul și îl dădea uitării.

Iar el, reflectă Ryan în timp ce sufla rotocoale vesele de fum spre tavan, avea un client mulțumit, un trecut perfect și o mulțime de timp liber.

Poate, numai poate, avea să încalce în mod excepțional regulile și s-o ducă pe Miranda în Indiile de Vest, pentru vreo două săptămîni. Soare, nisip și sex. Urma să-i facă bine, conchise el.

Și, mai mult ca sigur, nici lui nu avea ce rău să-i facă.

\* \* \*

Apartamentul lui Annie McLean ar fi încăput întreg în *living room-ul* lui Ryan, dar avea totuși vedere spre parc. Dacă se apleca destul de mult pe fereastra dormitorului, își răsucea gîtul pînă o durea și-și forța ochii. Dar se mulțumea și cu atîta lucru.

O fi fost mobila de la *second hand*, dar avea culori vii. Era covorul de la o vînzare de ocazie, însă îl șamponase de minune. Și-i plăceau trandafirii cît verzele de pe margini.

Singură instalase rafturile, le vopsise în verde închis și le încărcase cu cărți pe care le cumpăra la vânzarea anuală a bibliotecii.

Clasici, în majoritate. Cărți pe care neglijase să le citească în școală, iar acum tânjea să le exploreze. O făcea ori de câte ori avea câte o oră liberă, două, ghemuită sub șalul vesel cu dungi albastre și verzi croșetat de mama ei și adîncindu-se în Hemingway, Steinbeck sau Fitzgerald.

CD. *player-ul* fusese un cadou indulgent de Crăciun pe care singură și-l făcuse, cu doi ani în urmă. Intenționat, colecționase o gamă largă de muzică - eclectică, după cum îi plăcea ei s-o numească.

Fusese prea ocupată cu munca pentru a-și dezvolta o paletă cuprinzătoare de gusturi la cărți și muzică, în adolescență și în prima tinerețe. O sarcină, un avort și o inimă frîntă, toate înainte de optsprezece ani, îi schimbaseră direcția în viață. Se hotărîse să ajungă cineva, să aibă o bază solidă.

Iar apoi, se lăsase vrăjită de Buster, un ticălos cu vorba unsă și trai pe picior mare - și bun de nimic.

Hormonii, își spuse ea, și nevoia de a-și întemeia un cămin, de a avea propria ei familie, o orbiseră față de imposibilitatea căsniciei cu un mecanic mai mult șomer, îndrăgostit de berea *Coors* și de blonde.

Își dorise un copil, medita ea. Poate, Dumnezeu s-o ierte, în locul celui pierdut.

Trăiește și învață, își spusese Annie de multe ori. Ea le făcuse pe amîndouă. Iar acum, era o femeie independentă, cu o firmă solidă, o femeie care-și sacrifica timpul și energia pentru a progresa intelectual.

Îi plăcea să-și asculte clienții, cu părerile și opiniile lor, comparîndu-le cu ale ei. Își lărgea perspectivele și calcula că, în cei șapte ani de cînd avea *Annie's Place*, învățase despre politică, religie, sexualitate și economie mai mult decît orice absolvent de colegiu.

Dacă existau unele nopți cînd, culcîndu-se singură în pat, jinduia după cineva care s-o asculte, s-o îmbrățișeze, să rîdă împreună cu ea cînd povestea întîmplările de peste zi, prețul era mic pentru independența pe care și-o cîștigase.

Știa din experiență că pe bărbați nu-i interesa să asculte ce aveai de spus, nu voiau decît să strîmbe puțin din nas și să se scarpine-n fund. Și pe urmă, să-ți scoată cămașa de noapte și să te reguleze.

Îi era mult mai bine singură.

Într-o bună zi, poate avea să-și cumpere o casă, cu curte. N-ar fi deranjat-o nici să aibă un cîine. Urma să-și mai reducă orele de serviciu, să angajeze un barman, eventual să-și ia o vacanță. Mai întîi, în Irlanda, evident. Dorea să vadă colinele - și cîrciumile, bineînțelese.

Dar suferise umilința de a nu avea destui bani, de a i se închide ușile-n nas cînd cerea câte un împrumut, de a i se spune că era un factor de risc pentru toată lumea.

Nu avea de gînd să mai treacă prin așa ceva.

Prin urmare, își investea profiturile în afaceri, - iar ceea ce mai păstra din ele intra în acțiuni și obligațiuni conservatoare. Nu avea nevoie să fie bogată, dar intenționa să nu mai fie niciodată săracă.

Toată viața, părinții ei alunecaseră pe muchia de cuțit a sărăciei. Făcuseră tot ce puteau pentru ea, dar tatăl său - Dumnezeu să-l binecuvînteze - se ținuse de bani ca de apă. Încotînuu îi scăpaseră printre degete.

Cînd se mutaseră în Florida, cu trei ierni în urmă, Annie îi sărutase la despărțire, plînsese puțin și-i strecurase mamei sale cinci sute de dolari. Erau bani munciți din greu, dar știa că mama ei îi putea face să ajungă de-a lungul multora dintre planurile de îmbogățire rapidă ale tatălui.

Le telefona în fiecare săptămână, duminica după-amiază, când impulsurile erau ieftine, și-i trimitea mamei sale câte un cec o dată la trei luni. Le promitea că avea să-i viziteze mai des, dar nu reușise să facă decât două voiajuri scurte în trei ani. Annie se gîndea la ei, în timp ce privea sfîrșitul actualităților de noapte, închizînd cartea pe care se chinuise s-o citească.

Părinții ei îl adorau pe Andrew. Desigur, nu știuseră niciodată despre noaptea aceea de pe plajă, despre copilul procreat atunci și apoi pierdut.

Clătină din cap, își alungă toate gîndurile din minte, închise televizorul, luă cana cu ceai care se răcise și o duse în debaraua pe care proprietarul o declara bucătărie.

Tocmai întindea mîna să stingă lumina, cînd bătu cineva la ușă. Annie aruncă o privire spre Bîta Louisville pe care o ținea în colț - soră geamănă a celei de sub bar. Deși nu avusese niciodată ocazia s-o folosească pe oricare dintre ele, o făceau să se simtă mai în siguranță.

- Cine e?

- Eu, Andrew. Deschide-mi, vrei? Proprietarul tău ține holurile astea la temperatura de îngheț.

Deși nu-i făcea o deosebită plăcere să-l găsească în pragul ei, Annie scoase lanțul, trase zăvorul și descuie, după care deschise ușa.

- E tîrziu, Andrew.

- Mie-mi spui? replică el, deși Annie purta un halat cadrilat și șosete negre, groase. Am văzut lumină pe sub ușă. Hai, Annie, fii fată bună și poștește-mă înăuntru.

- De băut nu-ți dau.

- E-n regulă.

Odată intrat, vîrî mîna sub haină și scoase o sticlă.

- Mi-am adus singur. Am avut o zi grea și nenorocită, Annie, mărturisi el, cu o privire de cîine bătut, care-i frînse inima. N-am vrut să mă duc acasă.

- Bine.

Nemulțumită, se duse în bucătărie și luă un pahar mic.

- Ești adult, dacă vrei să bei, vei bea.

- Vreau.

Andrew își turnă și ridică paharul într-un fel de salut.

- Mulțumesc. Cred că ai aflat vestea.

- Da, și-mi pare rău.

Se așeză pe canapea, ascunzînd exemplarul din *Moby Dick* între perne, deși n-ar fi putut explica de ce se jena ca Andrew să i-l vadă.

- Sticleții cred că a fost cineva din interior, rîse el puțin, bînd. Niciodată nu m-am crezut în stare să folosesc expresia asta într-o propoziție. Mai întîi, s-au uitat lung la mine și la Miranda.

- De ce Dumnezeu ar crede că v-ați jefui singuri?

- Oamenii o fac tot timpul. Compania de asigurări anchetează și ea. Sîntem studiați cu cea mai mare atenție.

- Este doar o procedură de rutină, se aplecă ea, preocupată, să-l ia de mîină pentru a-l așeza alături.

- Mhm. O rutină idioată. Țineam mult la bronzul ăla.

- La care? Cel furat?

- Îmi spunea ceva: Tînărul David doborînd uriașul, gata să lupte împotriva spadei cu o piatră. Curajul. Genul pe care eu nu l-am avut niciodată.

- De ce-ți faci asta? întrebă Annie iritată, în timp ce se îndesa lîngă el.

- Eu nu mă iau niciodată de uriași, răspuse Andrew, luînd iarăși sticla. Mă las dus de val și respect ordinele. Părinții mei spun: „E timpul să preiei conducerea Institutului, Andrew.” Iar eu răspund: „Cînd vreți să încep?”

- Institutul ți-e drag.

- O coincidență fericită. Dacă mi-ar fi spus să mă duc în Borneo și să învăț obiceiurile băștinașilor... pariez că pînă acum eram, bronzat ca un aborigen. Elise zice: „E vremea să ne căsătorim;” eu zic: „Fixează data.” Ea zice: „Vreau să divorțez;” și eu: „I-auzi, iubito, și vrei să plătesc eu avocatul?”

„Eu îți spun că sînt gravidă,” completă Annie în sinea ei, „iar tu mă întrebi dacă vreau să ne căsătorim.”

Andrew își studie băutura din pahar, privind cum lumina lampadarului se infiltra prin lichidul chihlimbariu.

- Nu m-am împotrivit niciodată sistemului, fiindcă nu părea să merite efortul. Iar așa ceva nu e prea onorabil pentru Andrew Jones.

- Și-atunci bei, fiindcă e mai ușor decît să înțelegi dacă are importanță?

- Poate.

Dar puse paharul jos ca să vadă dacă putea, să afle ce simțea dacă spunea, fără proptele, alt lucru care-i chinua conștiința.

- N-am făcut ceea ce se cuvenea nici față de tine, Andrew, nu ți-am stat cu adevărat alături așa cum ar fi trebuit, atunci demult, fiindcă mă temeam de ceea ce ai fi făcut.

- Nu vreau să vorbim despre asta.

- N-am vorbit niciodată, mai mult fiindcă bănuiam că nu voiai tu. Dar ai adus vorba data trecută.

- N-ar fi trebuit.

Simplul gînd făcea ca în stomac să i se încovoiaie un mic deget de panică.

- E o poveste veche.

- E povestea noastră, Annie, spuse el cu blîndețe, distingînd o umbră a panicii aceleia.

- Las-o-n pace, se retrase Annie, încrucișîndu-și brațele pe piept, într-o atitudine defensivă.

- De acord.

„De ce să zgîndărești vechile răni,” se întrebă Andrew, „cînd ai altele, noi și suculente?”

- Vom merge mai departe cu viața și epoca lui Andrew Jones. În momentul ăsta al ei, aștept cu răbdare ca poliția să-mi spună că nu trebuie să intru în închisoare.

De astă dată, cînd întinse mîna după sticlă, Annie o smulse, se ridică și, mergînd în bucătărie, turnă conținutul la chiuvetă.

- Ce naiba, Annie!

- N-ai nevoie ce whiskey ca să fii nefericit, Andrew. Te descurci și singur, de minune. Părinții tăi nu te-au iubit destul. E trist.

O nervozitate despre care nu știusese că mocnea în ea se destinase ca un arc.

- Ai mei m-au iubit o grămadă, dar tot stau singură seara cu amintirile și regretele care-mi sfîșie inima. Nici soția ta nu te-a iubit îndeajuns. Despărțirea a fost grea. Soțul meu se ungea pe dinăuntru cu două baxuri de bere și mă iubea indiferent dacă voiam sau nu.

- Annie. Christoase.

Nu știusese, nu și-o imaginase.

- Îmi pare rău.

- Nu-mi spune că-ți pare rău, ripostă ea. Am scos-o la capăt. Am scos-o la capăt și cu tine, și cu el, dîndu-mi seama că făcusem o greșală și dregînd-o.

- Nu-ncepe cu din astea.

Ca de niciunde, i se trezi furia. O luminiță amenințătoare îi licărea în ochi, înăsprindu-i, când se ridică în picioare.

- Nu compara ceea ce a fost între noi cu ce-a fost între tine și el.

- Atunci nu te folosi nici tu de povestea noastră la fel cum te- ai folosit de a ta și a lui Elise.

- Nu m-am folosit la fel. Nu e același lucru.

- Fii sigur că nu, fiindcă ea era frumoasă și inteligentă, îl împunse Annie cu un deget în piept, destul de tare, încât să-l facă să se retragă cu un pas. Și poate că tu n-ai iubit-o destul. Dacă o iubeai, ai mai fi avut-o și acum. Fiindcă niciodată n-ai știut să trăiești fără ceea ce vrei cu adevărat. Chiar dacă nu ridici piatra și nu te duci la luptă, pînă la urmă tot cîștigi.

- Ea a vrut să plece! strigă Andrew. Nu poți obliga pe nimeni să te iubească.

Annie se rezemă de micul bufet, închise ochii și, spre surprinderea lui, începu să rîdă.

- Mai mult ca sigur că nu.

Își șterse lacrimile pe care i le adusese în ochi accesul de rîs.

- Oi fi avînd tu doctoratul în arte, domnule doctor Jones, dar tot prost ești. Ești un om prost și am obosit. Mă culc. Poți să pleci și singur.

Și trecu pe lîngă el ca o furtună, aproape sperînd că-l înfuriase îndeajuns ca să se repeadă la ea. Dar n-o făcu, iar Annie intră în dormitor singură. Când îl auzi ieșind, când auzi ușa închizîndu-se în urma lui, se ghemui în pat și se lăsă pradă unui plîns lung și binefăcător.

## Capitolul 10

Tehnologia îl încîntase și-l uimise pe Cook dintotdeauna. Când își începuse cariera de polițist, cu douăzeci și trei de ani în urmă, înțelesese că munca unui detectiv presupunea ore întregi de convorbiri telefonice, hîrțogărie și vizite din ușă în ușă. Nici pe departe așa cum se arăta la Hollywood, și nici cum intenționase el - tînăr și entuziast - după înrolare.

Plănuise să-și petreacă acea după-amiază de duminică pescuind în Miracle Bay, întrucît vremea se calmase, iar temperaturile erau în creștere. Dar, în urma unui impuls, ocolise pe la secție. Credea în presimțiri, pe care le considera doar la un pas de intuiție.

Pe birou, printre teancurile de dosare aglomerate, se afla raportul imprimat pe computer de tînăra și drăguța ofițereasă Mary Chaney.

În ceea ce-l privește pe Cook, acesta aborda computerul cu prudența și respectul unui polițist de stradă care se apropie de un toxicoman într-un gang întunecos. Trebuia să ai de-a face cu el, dar știai al dracului de bine că la cel mai mic pas greșit, praful se alegea de toate.

Cazul Jones avea prioritate, fiindcă familia era bogată, iar guvernatorul îi cunoștea personal pe membrii ei. De vreme ce cazul îl preocupa, îi ceruse lui Mary să efectueze un studiu pe computer, căutînd infracțiuni asemănătoare.

Informațiile pe care le avea la dispoziție acum ar fi cerut săptămîni de muncă, presupunînd că reușea să le adune, în primii lui ani de meserie. Astăzi, avea în fața lui o listă care-i alunga din minte planurile de pescuit, în timp ce se așeza pe scaun s-o studieze.

Figurau șase cazuri pe o perioadă de zece ani și de două ori pe-atîtea alte atacuri, îndeajuns de asemănătoare pentru a se merita menționate,

New York, Chicago, San Francisco, Boston, Kansas City, Atlanta. Cîte un muzeu sau galerie din toate aceste orașe reclamasă o spargere și pierderea unei piese, în ultimul deceniu. Valoarea obiectelor varia de la o sută de dolari pînă la un milion și ceva. Nici o avarie, nici un deranj, nici un semnal de alarmă. Toate piesele fuseseră asigurate și nu se făcuse nici o arestare. Frumos, reflectă el. Tipul lucră elegant.

În duzina de cazuri care urmau, apăreau unele variațiuni. Fuseseră furate cîte două sau mai multe piese și, într-o situație, se pusese somnifer în cafeaua paznicului, iar sistemul de securitate fusese scos pur și simplu din funcțiune pentru treizeci de minute. În alt caz, se efectuase o arestare. Un paznic încercase să șterpelească o camee din secolul al cincisprezecelea. Fusese arestat și mărturisise, dar susținea că luase medalionul după descoperirea spargerii. Peisajul de Renoir și portretul de Manet furate cu aceeași ocazie nu mai reapăruseră niciodată. Interesant, își spuse din nou Cook. Profilul prăzii care i se contura în minte nu includea vizite neglijente pe la casele de amanet. Era posibil să fi corupt un paznic, ca sursă dinăuntru. Trebuia să verifice.

Și nu strica să vadă unde fuseseră membrii familiei Jones în momentele celorlalte furturi. În fond, nu era decît un alt fel de pescuit.

\* \* \*

Primul lucru care-i veni Mirandei în minte cînd deschise ochii, duminică dimineață, fu însăși „Doamna întunecată”. Trebuia s-o revadă, s-o examineze din nou. Altfel, cum putea să afle unde greșise atît de total?

Căci, pe zi ce trecea, ajunsese la dureroasa concluzie că se înșelase. Ce altă explicație putea să existe? O cunoștea prea bine pe mama ei. Ca să salveze reputația organizației *Standjo*, Elizabeth ar fi pus în discuție toate detaliile celei de-a doua expertize. Ar fi insistat și ar fi primit proba concludentă a corectitudinii acesteia.

Nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin nici în ruptul capului.

Cea mai practică atitudine era aceea de a accepta concluziile și a-și salva mîndria fără să mai spună nimic în problema respectivă pînă nu se linișteau lucrurile. Făcînd valuri, nu rezolva nimic pozitiv, de vreme ce răul se produsese deja.

Conchizînd că își putea folosi mai bine timpul decît rumegîndu-și gîndurile luă pe ea un trening. O oră, două, la clubul sportiv o puteau ajuta să-și elimine prin transpirație o parte din deprimare.

Peste două ceasuri, reveni acasă, unde îl găsi pe Andrew împleticindu-se mahmur. Tocmai se pregătea să urce în camera ei, cînd auzi soneria de la ușă.

- Să vă iau haina, domnule detectiv Cook, răsună glasul lui Andrew.

Cook? Duminică după-amiază? Miranda își trecu mîinile prin păr, își dresă vocea și se așeză.

Cînd Andrew îi introduse pe detectiv în casă, Miranda îl primi cu un zîmbet politic.

- Aveți vești pentru noi?

- Nimic concret, domnișoară doctor Jones. Doar de lămurit un detaliu, două.

- Luați loc, vă rog.

- Ce casă mare aveți, scrutară ochii de polițist ai lui Cook camera, pe sub sprîncenele stufoase, în timp ce se îndrepta spre un fotoliu. Face impresie foarte bună, aici, pe faleză.

Banii de demult, reflectă el, aveau un miros, un aspect propriu. Aici, răspîndeau aroma cerii de albine și a uleiului cu parfum de lămîie. Mobilier moștenit, tapet decolorat și ferestre din podea pînă-n tavan, încadrate într-o cascadă de mătase, probabil, bordeaux.

Clasă și privilegii, și exact atîta dezordine cît să dea senzația unui cămin.

- Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

- Studiez un anumit punct de vedere. Mă întreb dacă mi-ați putea spune unde ați fost, amîndoi, în noiembrie, anul trecut. În prima săptămînă a lunii.

- În noiembrie trecut...

Era o întrebare foarte ciudată. Andrew își scormoni memoria.

- Eu am fost aici, la Jones Point. În toamna trecută n-am călătorit nicăieri. Nu-i așa? o întrebă el pe Miranda.

- Din câte-mi amintesc eu, nu. Ce importanță are, domnule detectiv?

- Pun în ordine niște detalii, atîta. Ați fost și dumneavoastră acasă, domnișoară doctor Jones?

- Eu am fost în D.C. pentru cîteva zile, la începutul lui noiembrie. O consultație la Smithsonian. Ca să fiu sigură, trebuie să mă uit în agendă.

- V-ar deranja? zîmbi Cook a scuză. Doar ca să fie totul lămurit.

- De acord.

Nu vedea ce rost avea, dar nici cu ce ar fi putut să strice.

- E sus, în biroul meu.

- Da, domnule, continuă Cook, după ce Miranda ieși. Grozavă casă. Trebuie să vă usuce cu încălzirea.

- Consumăm multe lemne de foc, bombăni Andrew.

- Călătoriți mult, domnule doctor Jones?

- Institutul mă ține destul de aproape de casă. Miranda zboară mai frecvent. Oferă multe consultații, cîte o conferință ocazională.

Pianota cu degetele pe genunchi și observă că privirea lui Cook se abătuse spre sticla de *Jack Daniel's*, de pe masa de lîngă canapea. Umerii i se adunară, în defensivă.

- Ce legătură are luna noiembrie a anului trecut cu spargerea de la noi?

- Nu sînt sigur dacă are vreuna, analizez doar o pistă. Pescuiți?

- Nu, am rău de mare.

- Ce păcat.

- Conform agendei mele, spuse Miranda, intrînd, am fost la Washington între datele de 3 și 7 noiembrie.

Îar spargerea din San Francisco avusese loc în dimineața zilei de 5, își aminti Cook.

- Cred că ați mers cu avionul.

- Da, am aterizat pe National, răspunse ea, cu privirea în agendă. Cursa USAir patru mii opt, cu plecarea din Jones Point la zece și cincisprezece, sosirea pe National la douăsprezece și cincizeci și nouă. Am locuit la *The Four Seasons*. Vă ajunge atît?

- Sigur că da. Fiind om de știință, văd că notați meticolos datele.

- Într-adevăr.

Se apropie de fotoliul lui Andrew și se așeză pe brațul acestuia, lîngă el. Formau o entitate unită.

- Despre ce e vorba?

- Îmi fac doar ordine în cap. Scrie în caietul acela unde ați fost în iunie? Să zicem, în a treia săptămîină.

- Evident.

Încurajată de mîna lui Andrew pe genunchi, Miranda întoarse paginile pînă la iunie.

- Toată luna iunie am fost la Institut. Muncă de laborator, cîteva cursuri de vară. Ai predat și tu vreo două, nu-i așa, Andrew, cînd i-a venit lui Jack Goldbloom alergia și și-a luat concediu medical?

- Mda, închise Andrew ochii, pentru a-și aminti mai bine. A fost spre sfîrșitul lui iunie. Arta orientală a secolului douăzeci.

Deschise din nou ochii, zîmbindu-i:

- Tu nu te-atingi de ea, iar eu a trebuit să-mi aglomerez programul. Vă putem spune prea ușor datele exacte, domnule detectiv, continuă el. Și la Institut ținem o documentație excelentă.

- Perfect. V-aș fi recunoscător.

- Vom coopera, confirmă Miranda, vorbind aspru și răspicat. Și așteptăm de la dumneavoastră același lucru. Nouă ni s-a furat proprietatea, domnule detectiv. Cred că avem dreptul să știm ce direcții investigați.

- Nici o problemă, își rezemă Cook mâinile pe genunchi. Verific o serie de spargerii care corespund profilului celei de la dumneavoastră. Poate ați auzit cîte ceva, din moment ce lucrați în același domeniu, despre un furt din Boston, în iunie, trecut.

- Muzeul de artă al Universității *Harvard*, confirmă Miranda, cu un fior pe șira spinării, *Kuang-ul*. Monument funerar chinez, atribuit sfîrșitului de secol al treisprezecelea sau începutului secolului al doisprezecelea înainte de Christos. Tot din bronz.

- Aveți o bună memorie a amănuntelor,

- Am. A fost o pierdere enormă. Era una dintre cele mai minunate conservate piese chineze de bronz găsite vreodată și valoarea mult mai mult decît *David-ul* nostru.

- Iar în noiembrie, s-a întîmplat la San Francisco, un tablou de astă dată.

Nu un bronz, își spuse Miranda și, din cine știe ce motiv, aproape tremură de ușurare.

- A fost M.H.-ul de la Young Memorial Museum.

- Exact.

- Artă americană, interveni Andrew. Perioada colonială. Care e legătura?

- N-aș spune că există vreuna, deși cred că da, se ridică detectivul. S-ar putea să avem de-a face cu un hoț care are gusturi artistice eclectic, le-ați putea numi. Mie, unui, îmi plac lucrările de Georgia O'Keefe. Sînt vesele, reprezintă ceea ce se vede. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se întoarse spre ușă, apoi reveni.

- Mă întreb dacă v-aș putea lua cu împrumut agenda, domnișoară doctor Jones. Și dacă aveți amîndoi consemnări scrise din anul trecut. Numai ca să-mi fie mai ușor să pun totul în ordine.

Miranda ezită, gîndindu-se din nou la avocați. Dar mîndria o făcu să se ridice, întinzîndu-i caietul subțire, cu scoarțe de piele.

- Cu plăcere, și am calendare pe ultimii trei ani de zile, în cabinetul meu de la Institut.

- Vă mulțumesc. Pentru asta, am să vă dau o recipisă.

Luă agenda și o scoase pe a sa, pentru a nota datele și a se semna.

Andrew se ridică și el.

- Pe-a mea am să v-o trimit prin cineva.

- Mi-ar fi de mare ajutor.

- E greu să nu ne simțim jigniți, domnule detectiv.

Cook își înălță sprîncenele spre Miranda:

- Regret, domnișoară doctor Jones. Nu încerc decît să-mi fac datoria.

- Presupun că da și, după ce ne veți elimina, pe fratele meu și pe mine, de pe lista suspectilor, v-o veți putea face mai rapid și mai eficient. Motiv pentru care sîntem dispuși să suportăm acest tratament. Vă conduc.

Cook îl salută din cap pe Andrew, urmînd-o în vestibul.

- N-am vrut să vă descumpănesc, domnișoară doctor Jones.

- Ba ați vrut, nici vorbă, deschise ea smucit ușa. La revedere.

- Domnișoară.

Un sfert de secol în poliție nu-l imunizase față de limba ascuțită a unei femei furioase. Își feri capul, cu o mică strîmbătură, cînd ușa se trînti zgomotos în urma lui.

- Omul ăsta ne crede niște hoți.



Fierbînd, Miranda reveni cu pași mari în salon. Fu nemulțumită, dar nu surprinsă, să-l vadă pe Andrew turnându-și de băut.

- Crede că alergăm de colo-colo prin țară, jefuind muzeele.

- Ar fi distractiv, nu?

- Ce?

- Încerc doar să risipesc tensiunea, zise Andrew ridicînd paharul. Într-un fel sau altul.

- Nu e un joc, Andrew, și nu-mi face plăcere să fiu întinsă ca o mînjitură pe lamelă sub microscopul poliției.

- Tot ce poate descoperi e adevărul.

- Nu scopul mă îngrijorează, ci mijloacele. Sîntem anchetati. Există toate șansele ca presa să afle.

- Miranda, o tempera el biînd, cu un zîmbet afectuos. Semeni periculos de mult cu mama.

- N-are nici un rost să mă insulti.

- Iartă-mă, ai dreptate.

- Mă duc să fac un pui la ceaun, anunță Miranda, pornind spre bucătărie.

- Pui la ceaun, se bine-dispuse vizibil Andrew. Cu cartofiori și morcovi?

- Cartofii îi cureți tu. Ține-mi de urît, Andrew.

O cerea atît pentru ea, cît și ca să-l îndepărteze de sticlă.

- Nu vreau să fiu singură.

- Sigur că da.

Andrew puse paharul jos. Oricum, se golise. Și o cuprinse cu un braț pe după umeri.

\* \* \*

Masa le prinse bine, ca și pregătirea ei. Mirandei îi plăcea să gătească și o considera o știință printre altele. Doamna Patch o învățase, încîntată că pe fetiță o interesa munca de bucătărie. Căldura acelei bucătării și compania doamnei Patch erau cele care o atrăseseră într-acolo pe Miranda. Restul casei era atît de rece, atît de înregimentat. La bucătărie, însă, porunca doamna Patch. Nici chiar Elizabeth nu îndrăznea să se amestece. Sau, mai degrabă, n-o interesa, își spuse Miranda, în timp ce se pregătea de culcare. Niciodată n-o văzuse pe mama ei pregătind o mîncare, iar acest fapt simplu făcea să găsească și mai atrăgător învățatul artei culinare. N-avea să fie o oglindă a lui Elizabeth.

Puiul la ceaun își făcuse datoria, medita ea. Carne sănătoasă, consistentă, cu cartofi, biscuiți de muiat în sos pe care-l făcuse din resturi, conversație cu Andrew. Poate că acesta băuse mai mult vin la cină decît îi convenea ei, dar cel puțin nu mîncase de una singură.

Fusese aproape o seară fericită. Stabiliseră, cu tact, să nu discute despre institut, nici despre problemele din Florența. Era mult mai relaxant să se certe pe tema diversității lor de opinii muzicale și literare.

Întotdeauna se contraziseseră din această cauză, își aminti Miranda, luîndu-și pijamaua. Întotdeauna își împărtășiseră părerile, gîndurile și speranțele. Se îndoia că ar fi supraviețuit nevătămată copilăriei, fără el. Își fuseseră ancore unul altuia, pe o mare înghețată, de cînd ținea minte.

Nu-și dorea decît să fi putut face mai mult pentru a-l sprijini acum și a-l convinge să solicite ajutor medical, însă, ori de cîte ori aborda subiectul băuturii, Andrew se închidea în sine. Și bea și mai mult. Nu putea decît să-l privească și să-i rămînă alături pînă cînd avea să simtă marginea prăpastiei unde stătea într-un echilibru atît de precar. Iar atunci, urma să-l ajute să adune cioburile.

Se vîrî în pat, aranjîndu-și pernele ca să se sprijine cu spatele de ele, și luă volumul din care citea la culcare. Unii ar fi putut spune că lecturile repetate din Homer nu erau o ocupație deosebit de relaxantă. Pentru ea, însă, dădea rezultate.

Pe la miezul nopții, avea mintea plină de bătălii grecești și trădări, cu toate grijile risipite. Puse semnul de carte, lăsă volumul pe noptieră și stinse lumina. În câteva momente, adormi adânc. Destul de adânc, încât să nu audă când ușa se deschise, apoi se închise la loc. Nu auzi broasca încuiată încet, nici pașii care se apropiau de pat.

Se trezi cu o tresărire, simțind o mână înmănușată peste gură și o alta strângându-o de gât, iar glasul unui bărbat îi șopti amenințător la ureche:

- Aș putea să te sugrum.

## **PARTEA a II - a**

### **HOȚUL**

#### **Capitolul 11**

*„Tuturor oamenilor le place să-și însușească  
lucrurile altora. Este o dorință universală;  
nu diferă decât modul de a o face”*

Alain Ren Lesage

Mintea îi îngheță complet. Cuțitul. Preț de-un hidos moment, fu gata să jure că simțise pe gât înțepătura lamei, nu strînsoarea netedă a mâinilor, și trupul i se înmuie de groază.

Visa, cu siguranță că visa. Dar simțea miros de piele și bărbat, simțea apăsarea pe gât care o silea să inspire cu efort și mîna ce-i acoperea gura, blocînd orice sunet. Vedea un contur vag, forma unui cap, lățimea umerilor.

Creierul ei năucit înregistra și prelucra toate aceste informații în câteva secunde ce părură ore întregi.

Nu, niciodată, își făgădui Miranda. Niciodată n-avea să se mai repete.

Într-o reacție instinctivă, mîna dreaptă i se strînse pumn și sări de pe saltea cu o zvîcnitură. Individul fu mai rapid, sau poate îi citea gândurile, căci se feri cu o clipă înainte de impact. Pumnul Mirandei ricoșă inofensiv din bicepsul lui.

- Stai locului și taci, șuieră el, adăugînd un mic zgîlțuit convingător. Oricît de mult aș vrea să te lovesc, n-o voi face. Fratele tău sforăie în celălalt capăt al casei, așa că n-ai șanse să te audă dacă țipi. În plus, nici n-ai să țipi, nu?

Degetele lui i se plimbară pe gât, într-o înfiorătoare mîngîiere.

- Ți-ar leza mîndria de yankee.

Miranda îngăimă ceva în mînușa lui. Individul își retrase mîna, dar pe cealaltă și-o menținu pe gîtul ei.

- Ce vrei?

- Vreau să-ți dau un șut în fundul ăla distins de să zbori pîn-la Chicago. La naiba, domnișoară doctor Jones, rău ai mai cacarisit-o.

- Nu știi despre ce vorbești.

Îi era greu să-și țină respirația sub control, dar reuși. Tot din mîndrie.

- Dă-mi drumul. N-am să strig.

N-ar fi făcut-o, fiindcă s-ar fi putut ca Andrew să audă și să năvălească mugind. Iar cel care o imobiliza pe pat era înarmat, probabil.

Ei bine, își spusese Miranda, și ea era. Dacă reușea să ajungă la sertarul noptierei și să scoată pistolul.

Drept răspuns, omul se așeză pe pat lângă ea și, continuând s-o țină nemișcată, aprinse lampa de pe noptieră. Miranda clipi repede din ochi în lumina neașteptată, apoi se holbă la el, uimită.

- Ryan?

- Cum ai putut face o greșeală atât de prostescă, șleampătă, neprofesionistă?

Era îmbrăcat în negru, cu jeanși strâmți, ghete, pulover și geacă de piele. Avea chipul seducător ca întotdeauna, dar în ochi nu i se mai citeau căldura și atracția pe care și le amintea Miranda. Erau aprinși, nervoși și de o amenințare inconfundabilă.

- Ryan, bîiguie ea din nou. Ce cauți aici?

- Încerc să dreg porcăria făcută de tine.

- Înțeleg.

Poate că avusese un soi de... criză. Era esențial să-și păstreze calmul, își reaminti Miranda, să nu-l alarmeze. Încet, îl prinse de încheietura mâinii și i-o împinse de la gîtul lui. Se ridică în capul oaselor, instinctiv, și-și aranja pudică gulerul pijamalei.

- Ryan, se chinui ea să afișeze un surîs liniștitor. Ești în dormitorul meu, la miezul nopții. Cum ai intrat?

- Așa cum intru de obicei în casele care nu-s ale mele. Cu șperaclul. Trebuie să te păzești mai bine.

- Cu șperaclul...

Clipi din ochi, o dată, și încă o dată. Nu arăta deloc ca un om în plină criză psihică, ci clocotea de furie abia stăpînită.

- Ai intrat cu forța în casa mea?

Iar cuvintele îi aduseră în minte o idee ridicolă.

- Cu forța, repetă ea.

- Exact, se jucă Ryan cu părul ce i se revărsa peste umăr; era nebun după părul ei. Cu asta mă ocup.

- Dar ești om de afaceri, patron al artelor. Ești... de fapt, nici nu te numești Ryan Boldari, așa-i?

- Ba, cu siguranță, zise el, arborînd pentru prima oară zîmbetul acela răutăcios, luminîndu-i ochii aurii. Așa mă cheamă de cînd m-a botezat binecuvîntata mea mamă, acum treizeci și doi de ani, în Brooklyn. Și, pînă m-am asociat cu tine, numele ăsta a însemnat ceva.

Surîsul se pierdu într-un mîrîit.

- Excelență, perfecțiune. Afurisitul de bronz era fals.

- Bronzul?

Sîngele i se scurse din față. Îl simțea părăsind-o strop cu strop.

- De unde știi despre bronz?

- Știu, fiindcă eu am furat căcățelul ăla de nimic, își înclină el capul. Sau, poate, te gîndești la bronzul din Florența, celălalt cu care ai încurcat borcanele. Ieri am prins de veste, după ce m-a muștruluit clientul pentru că-i adusesem un fals. Un fals, pentru numele Înduratului Dumnezeu.

Prea indignat ca să mai stea locului sări de pe pat, începînd să se plimbe prin cameră.

- Douăzeci de ani și mai bine, fără pată, și-acum asta. Și totul, fiindcă am avut încredere în tine.

- Încredere, se ridică Miranda în genunchi, cu pumnii strînși; nu mai exista loc pentru teamă sau neliniște, cînd revolta i se încheaga atît de tare și de repede prin sînge. M-ai jefuit, ticălosule.

- Ei, și? Ceea ce ți-am luat valorează cel mult o sută de dolari, ca greutate pentru hîrtii, se apropie Ryan din nou, nemulțumit că-i găsea atît de atrăgătoare scăpărarea aprinsă a ochilor și roșeața furioasă din obraji. Cîte nimicuri de-astea mai ai expuse în muzeul ăla al tău?

Miranda nu gîndi, acționa doar. Sări din pat ca un glonț, repezindu-se asupra lui. La înălțimea ei de un metru și șaptezeci și opt, nu era tocmai ușoară, iar Ryan fu izbit în plin de trupul tonifiat și energia sa rebelă. O afecțiune înnăscută pentru femei îl făcu să-și schimbe poziția pentru a-i amortiza căderea - gest pe care îl regretă în clipa cînd ajunseră pe podea. Ca să scape amîndoi de alte greutateți, se rostogoli și o bloca sub el.

- M-ai prădat! se încordă Miranda, zbătîndu-se, fără a-l clinti nici c-un centimetru. Te-ai folosit de mine. Te-ai dat la mine, afurisitul.

Da, ăsta era cel mai rău lucru. O flatase, cochetase cu ea și o adusese pînă în pragul căderii în ispită.

- Asta de la urmă a fost un avantaj colateral, îi strînse el încheieturile în mîini, împiedicînd-o să-l lovească. Ești foarte atrăgătoare. Nu mi-a fost deloc greu.

- Hoțule! Nu ești decît un pungaș ordinar.

- Dacă-ți închipui că mă insulti, n-ai nimerit-o. De fapt, sînt un hoț de mare artă. Acum, putem să stăm calmi și să discutăm, sau să ne tăvălim mai departe pe-aici. Dar te previn că, pînă și în pijamaua asta incredibil de lălfie, tot atrăgătoare ești. De tine depinde, Miranda.

Rămase încremenită, iar Ryan privi, cu admirație ezitantă; cum jarul din ochi i se prefăcea în gheață.

- Scoală-te de pe mine. Dă-te dracului jos de pe mine.

- Okay, se retrase el, săltîndu-se agil în picioare. Deși îi întinse o mîină, Miranda i-o dădu la o parte dintr-o lovitură și se ridică.

- Dacă i-ai făcut ceva lui Andrew...

- De ce naiba i-aș face ceva lui Andrew? Tu ești cea care ai autentificat bronzul.

- Iar tu cel care l-a furat, își smulse ea halatul de la picioarele patului. Acum, ce-ai să faci? Mă împuști și o ștergi din casă?

- Nu omor oameni. Sînt hoț, nu criminal.

- Atunci, ești de o prostie remarcabilă. Ce crezi că voi face în clipa cînd ai plecat? îi aruncă Miranda peste umăr, în timp ce-și lua halatul pe ea. Mă duc direct la telefon, îl sun pe detectivul Cook și-i spun cine a prădat Institutul.

Ryan se mulțumi să-și agate degetele mari în buzunarele pantalonilor. Halatul, conchise el, era la fel de dizgrațios ca pijamaua. Nu exista absolut nici un motiv de a-și stăpîni pofta să-și croiască drum prin toate țesăturile alea.

- Dacă anunți sticleții, ai să te faci de rîs. În primul rînd, fiindcă nu te-ar crede nimeni. Nici măcar nu mă aflu aici, Miranda. Sînt la New York. Pe buzele lui se lărgi un zîmbet țanțoș și sigur de sine. Și există destui oameni care ar fi încîntați s-o confirme sub jurămînt.

- Niște bandiți.

- Nu se cade să vorbești așa despre familia și prietenii mei. Mai ales cînd nu-i cunoști. În al doilea rînd, continuă el, pe cînd Miranda scrîșnea din dinți, va trebui să explici la poliție de ce piesa furată avea o asigurare de șase cifre și nu valora nici două parale.

- Minți. Eu însămi am autentificat-o. E din secolul ai șaisprezecelea.

- Mda, iar bronzul Fiesole era turnat de Michelangelo, rîse el afectat. Asta ți-a închis gura. Și-acum, stai jos și-am să-ți spun cum vom proceda.

- Prefer să ieși afară, îți rezezi Miranda bărbia în sus. Pleacă imediat din casa asta.

- Că de nu...?

Era un impuls, un impuls necugetat, dar Miranda făcu excepția de a-și urma instinctul. Se rezezi la sertar, îl deschise și apucă pistolul. Mîna lui Ryan i se încleștă pe încheietură. Cu un blestem scăzut, îi smulse arma, O împinse pe pat cu cealaltă mîna.

- Știi cîte accidente se întîmplă în casele unde oamenii țin arme încărcate?

Era mai puternic decît se așteptase. Și mai rapid.

- Asta n-ar fi fost un accident, replică ea.

- Puteai să te rănești, bombăni Ryan, scoțînd încărcătorul cu un gest scurt. Îl vîrî în buzunar și aruncă pistolul la loc în sertarul nopțierei. Și acum...

Miranda dădu să se ridice, dar Ryan îi propti palma desfăcută pe față și o împinse înapoi.

- Stai jos. Ascultă, îmi ești datoare, Miranda.

- Îți... aproape se înecă ea. Îți sînt *datoare*?

- Aveam un trecut impecabil. De fiecare dată cînd primeam o misiune, mulțumeam clientul. Iar asta a fost ultima, fir-ar a dracului să fie. Nu-mi vine să cred că ajunseseam pînă la capăt și o roșcovană mintoasă mi-a stricat reputația. A trebuit să-i dau clientului o piesă din colecția mea privată și să-i returnez avansul, pentru a onora contractul.

- Trecut? Client? Contract? abia se abțînu Miranda să nu urla, smulgîndu-și părul din cap. Ești un hoț, pentru Dumnezeu, nu comerciant cu obiecte de artă.

- N-am de gînd să discut cu tine semantică, răspunse el calm, complet stăpîn pe situație. O vreau pe mica Venus, de Donatello.

- Scuză-mă, ce ziceai că vrei?

- Mica Venus din aceeași vitrină cu David-ul falsificat. Aș fi putut merge singur s-o iau, dar cu asta nu ne achitam. Vreau s-o iei tu, să mi-o dai, iar dacă e autentică, vom considera afacerea încheiată.

Nici un efort de voință n-ar fi putut-o împiedica să rămîna cu gura căscată.

- Ți-ai pierdut mințile.

- Dacă nu mi-o dai, aranjez ca David-ul să iasă din nou pe piață. Cînd îl va recupera compania de asigurări - și-o să-i facă expertiza, conform uzanțelor - incompetența ta va ieși la iveală.

Își înclină capul, observînd după cum i se încrețise fruntea că era conștientă de același lucru.

- Peste tot dezastrul recent din Florența, așa ceva ți-ar pune capăt carierei, definitiv și deloc plăcut, domnișoară doctor Jones. Aș dori să te scutesc de o asemenea situație penibilă, deși n-am idee de ce.

- Nu-mi face tu mie favoruri. Nu vei obține de la mine prin șantaj nici un Donatello, și nici altceva. Bronzul nu e fals, iar tu ai să intri în pușcărie.

- Nu poți recunoaște că ai greșit, așa-i? *Erai atît de sigură, nu-i așa? Se pare că te-ai înșelat. Cum vei explica?*

Se cutremură, înainte de a putea să se stăpînească.

- Cînd greșesc, nu mă ascund.

- La fel ca la Florența? ripostă Ryan și-i zări o tresărire în ochi. Prin toată lumea oamenilor de artă umblă vorba despre gafa aia. Părerile sînt împărțite aproape egal, dacă ai măsluit testele sau n-ai fost decît neprișor.

- Nu mă interesează părerile altora, declară ea, dar fără convingere, începînd să-și maseze brațele pentru a se încălzi.

- Dacă aflam cu câteva zile mai devreme, n-aș mai fi riscat să sustrag o piesă autenticată de tine.

- E imposibil să fi făcut o greșeală, închise Miranda ochii, căci pe neașteptate îi trecuse prin minte un lucru mult, mult mai rău decât faptul că Ryan se folosise de ea ca să fure. Mai ales o greșeală ca asta. N-aveam cum.

Deznădejdea calmă din vocea ei îl făcu să-și îndese mâinile în buzunare. Deodată, arăta fragilă și insuportabil de istovită.

- Toată lumea poate greși, Miranda. Face parte din condiția umană.

- Nu și în domeniul meu.

Cînd deschise ochii să-l privească, erau plini de lacrimi.

- În munca mea, eu nu fac greșeli. Sînt mult prea atentă. Nu mă reped la concluzii. Urmăresc procedura. Și...

Vocea începu să i se întretaie, cu pieptul palpitîndu-i. Își apăsă peste stern mâinile împreunate, pentru a încerca să-și oprească nodul fierbinte ce i se ridica în gît.

- Okay, liniștește-te. Să nu devenim emotivi.

- N-am să plîng. N-am să plîng, începu Miranda să repete, ca o mantră.

- Mă bucur. E vorba de afaceri, Miranda.

Ochii aceia mari și albaștri erau umezi, sclipitori. Și înnebunitori.

- Să rămînem la nivelul ăsta și vom fi amîndoi mai mulțumiți.

- Afaceri, își frecă ea gura cu dosul palmei, ușurată că absurditatea declarației îi stăvilise torentul de lacrimi, în regulă, domnule Boldari. Despre afaceri. Susții că bronzul e fals. Eu afirm că nu e. Spui că nu voi anunța poliția. Eu răspund că ba da. Acum ce vei face?

O studie un moment. În domeniul lui - al amîndurora - de activitate, trebuia să judece oamenii rapid și precis, îi era ușor să se convingă că avea să se țină de cuvînt, chemînd poliția. Partea a doua nu-l îngrijora prea mult, dar ar fi cauzat unele dificultăți.

- Okay, îmbracă-te.

- De ce?

- Mergem la laborator - poți testa bronzul din nou, în fața mea, ca să satisfacem primul nivel de afaceri.

- E două noaptea.

- Deci, nu ne va deranja nimeni. Dacă n-ai de gînd să vii în pijama, ia ceva pe tine.

- Nu pot testa ceea ce nu am.

- Îl am eu, arătă Ryan spre geanta de piele pe care o lăsase lîngă ușă. L-am adus cu mine, hotărît să ți-l vîr pe gît. Dar rațiunea a învins. Îmbracă-te gros, îi propuse, așezîndu-se comod în fotoliu. S-a făcut frig.

- Nu te duc la Institut.

- Ești o femeie logică. Fii logică și acum. Am în mâinile mele și bronzul, și reputația ta. Dorești o șansă ca să-l recuperezi pe primul și s-o salvezi pe a doua. Ți-o acord.

Așteptă un moment, pentru ca vorbele să-și facă efectul.

- Îți las timp destul să-l testezi, dar voi sta alături, suflîndu-ți în ceafă, cît lucrezi, Asta-i ideea, domnișoară doctor Jones. Fii deșteaptă. Nu refuza.

Trebuia să se convingă, nu? Să fie sigură. Și, după ce se asigură, avea să-l dea pe mîna poliției înainte de a apuca să clipească din ochisorii lui frumoși.

Îi putea face față, hotărî Miranda. Adevărul era că mîndria ei îi cerea să profite de ocazie tocmai în acest scop.

- N-am să mă schimb în fața ta.

- Domnișoară doctor Jones, dacă îmi stătea mintea la sex, am fi rezolvat-o cînd ne zbenguiam pe covor. Afaceri, repetă el. Și nu te scap din ochi pînă nu le încheiem,

- Zău că te urăsc.

O spusese cu o asemenea silă, încît Ryan nu găsi nici un motiv să se îndoiască de cuvîntul ei. Dar zîmbi în sinea lui, cînd Miranda se închise în debara și umerășele începură să zăngăne.

\* \* \*

Era om de știință, femeie cu studii, educată impecabil și de o reputație nepătată. Îi apăruseră articole într-o duzină de reviste de știință și artă. *Newsweek* publicase un reportaj despre ea. Ținuse conferințe la *Harvard* și petrecuse trei luni ca profesor invitat la *Oxford*.

Nu era posibil să conducă mașina prin noaptea friguroasă din Maine cu un hoț, intenționînd să pătrundă în propriul ei laborator și să expertizeze clandestin un bronz furat.

Apăsă pe frînă, trăgînd mașina în dreapta șoselei.

- N-o pot face. E ridicol, ca să nu spun și cît de ilegal. Chem poliția.

- Perfect, ridică Ryan din umeri, în timp ce Miranda întindea mîna după telefonul din mașină. Așa să faci, scumpo. Și le vei explica lor ce căuta la tine o fierătanie de două parale pe care ai încercat s-o dai drept operă de artă. Apoi, poți să explici și la firma de asigurări - ai depus deja petiția, nu? - cum și de ce aștepți de la ei cinci sute de bătrîne pentru un fals. Unul autentificat de tine, personal.

- Nu e un fals, scrîșni ea printre dinți, dar fără să mai formeze 911.

- Dovedește, o fulgeră zîmbetul lui Ryan, în întuneric. Mie, domnișoară doctor Jones, și ție însăși. Dacă reușești... vom negocia.

- Negociere, la ochi! În pușcărie ai s-ajungi, replică Miranda, întorcîndu-se cu fața spre el. Am eu grijă.

- Toate la timpul lor, o ciupi Ryan amical de bărbie, amuzîndu- se. Anunță paza. Spune-le că vii cu fratele tău să lucreți ceva în laborator.

- Pe Andrew nu-l amestec.

- Andrew este amestecat deja. Telefonează acolo. Folosește ce pretext vrei. N-ai avut somn, așa că te-ai hotărît să faci puțină treabă cît e liniște. Haide, Miranda. Vrei să știi adevărul, nu?

- Știu adevărul. Tu nu l-ai recunoaște nici dac-ar sări să te muște.

- Îți cam pierzi din calmul ăla de înaltă societate, cînd te-apucă dracii, se aplecă el, sărutînd-o ușor înainte de a apuca să-l respingă. Îmi place.

- Ia-ți mîinile de pe mine.

- Nu mîinile erau.

O luă de umeri, mîngîietor:

- Uite, astea-s mîinile. Dă telefon.

Miranda îl împinse cu cotul și apăsă butoanele. Camerele de luat vederi erau în funcțiune, își spuse ea. În veci n-ar fi trecut drept Andrew, așa că terminaseră încă înainte să înceapă. Șeful pazei, dacă avea un dram de minte, avea să anunțe poliția. Ei nu-i rămînea decît să spună ce avea de spus, iar Ryan Boldari urma să fie pus în cătușe, închis și scos din viața ei.

- Aici doctor Miranda Jones, se răsti, în timp ce Ryan o bătea pe genunchi aprobator. Fratele meu și cu mine sîntem pe drum. Da, venim să lucrăm. Cu toată zăpăceala din ultimele zile, am rămas în urmă cu munca de laborator. Ajungem cam în zece minute. Vom intra pe poarta principală. Mulțumesc.

Închise și-și trase nasul. Îl prinsese, conchise ea, și și-o făcuse cu mîna lui.

- Mă așteaptă, iar cînd ajung vor închide alarma.

- Perfect, își întinse Ryan picioarele lungi, în timp ce Miranda pornea mașina din nou. Pentru tine o fac, să știi.

- Nici nu-ți pot spune cît de recunoscătoare sînt.

- Nu e nevoie să-mi mulțumești, făcu el un gest de lehamite, zîmbind cînd îi auzi mîrîitui. Serios. În ciuda tuturor problemelor pe care mi le-ai creat, îmi plăci.

- Vai de mine, mă faci să roșesc.

- Vezi? Ai stil, ca să nu mai spun și de gura aia care cerșește să fie savurată ceasuri îndelungate, în întuneric. Tare am mai regretat că n-am avut mai mult timp cu gura asta a ta.

Mîinile Mirandei se strînseră pe volan. Respirația i se întretăia de furie. N-ar fi permis să fie din altă cauză.

- O să ai timp destul, Ryan, îi promise ea, cu voce suavă. Gura asta a mea o să te roadă și-o să te scuipe iar, înainte să terminăm.

- Abia aștept. Ce zonă frumoasă, comentă el pe ton de conversație, în timp ce străbăteau drumul de coastă, intrînd în oraș. Bătută de vînt, dramatică, pustie, dar cu cultura și civilizația la doi pași. Ți se potrivește. Casa ai moștenit-o din familie, pun pariu.

Nu-i răspunse. Oricît de ridicole îi erau acțiunile, n-avea să se compromită și mai mult legînd o șuetă cu el.

- E de invidiat, continuă Ryan, deloc jignit. Moștenirea, și banii, desigur. Dar, dincolo de privilegiu, mai e și numele, înțelegi? Familia Jones din Maine. Trăsnește a înaltă clasă.

- Spre deosebire de Boldari din Brooklyn, bombăni ea, reușind, doar să-i stîrnească un hohot de rîs.

- A, noi trîsnim a altele. Ți-ar plăcea familia mea. Altfel nu se poate. Și mă întreb ce părere ar avea ei despre tine, domnișoară doctor Jones?

- Poate facem cunoștință la proces.

- Tot hotărîtă să mă aduci în fața justiției ești.

Îi aprecia profilul aproape la fel de mult ca pe umbrele stîncilor colțuroase, printre care marea se întrezărea scurt.

- Fac jocul ăsta de douăzeci de ani, iubito. N-am de gînd să calc greșit în ajunul retragerii.

- Cine-a fost odată hoț, hoț rămîne.

- A, în adîncul inimii, sînt de aceeași părere. Dar, în faptă... oftă el. După ce-mi achit datoriile, am terminat. Dacă nu încurcai tu totul, în momentul ăsta aș fi fost într-o binemeritată vacanță pe St. Bart.

- Ce tragedie pentru tine.

- Mda, mă rog... ridică el iarăși din umeri. Încă mai pot recupera cîteva zile.

Își desfăcu centura de siguranță și se întoarse să ia de pe bancheta din spate geanta pe care o aruncase acolo.

- Ce faci?

- Aproape am ajuns, răspunse Ryan, fluierînd ușor, în timp ce scotea o bonetă de schi și și-o trăgea pe cap, acoperindu-și complet părul; urmă un fular lung de cașmir, cu care își înfășură gîtul și partea de jos a feței. Poți încerca să alertezi gărzile, continuă el, coborînd parasolarul mașinii pentru a se verifica în oglinjoară. Dar atunci, n-ai să mai vezi nici bronzul, nici pe mine. Așa că joacă cinstit, intră și îndreaptă-te spre laborator, cum ai face în mod normal, și totul va fi bine. Andrew e puțin mat înalt, socoti el mai departe, în timp ce desfăcea un palton lung și negru. Nu contează. Vor vedea ceea ce se-așteaptă să vadă. Așa se-ntîmplă întotdeauna.

Cînd introduse mașina în parcare, Miranda fu nevoită să-i dea dreptate. Arăta atît de anonim, în costumație de iarnă, încît nimeni nu l-ar fi învrednicit cu o a doua privire. Mai mult, cînd coborîră, pornind spre intrarea principală, își dădu seama că l-ar fi putut lua drept Andrew chiar și ea însăși. Limbajul trupului, mersul, poziția ușor adusă a umerilor, toate erau perfecte.



Smulse cartela din fantă cu o mișcare nervoasă. După un moment, formă codul. Își imagină cum s-ar fi strîmbat în obiectivul camerei, repezindu-se la Ryan și luîndu-i la pumni mutra îngîmfată pînă dădeau năvală paznicii. În schimb, bătu ușor cu cartela peste lamă, așteptînd semnalul sonor și deblocarea ușii.

Ryan deschise chiar el ușile, punîndu-i frățește o mîină pe umăr. Ținea capul în piept, murmurînd în timp ce intrau:

- Fără ochelari, domnișoară doctor Jones. N-ai nici o nevoie de necazuri, nici de publicitate.

- De bronz am nevoie.

- Ai să-l capeți imediat. Temporar, cel puțin.

Continuă să-i țină mîina pe umăr, conducînd-o de-a lungul culoarelor, pe scară, pînă la ușa laboratorului. Din nou, Miranda o deschise cu cartela și codul.

- Nu vei ieși de-aici cu proprietatea mea la tine.

Ryan aprinse luminile,

- Începe expertiza, propuse el, scoțîndu-și paltonul. Pierdem vremea.

Rămînînd cu mănușile pe mîini, scoase bronzul și i-l întinse.

- Mă pricep și eu la autentificări, domnișoară doctor Jones, și te voi urmări atent.

Ceea ce, reflectă Ryan, era unul dintre cele mai mari riscuri din lunga lui carieră. Faptul că venise acolo, cu ea. Se vîrîse singur și al dracului să fie dacă putea explica motivul. A, să se întoarcă la locul faptei era una, dar asta, cu totul altceva, își mai spuse el în gînd, privind-o cum scotea dintr-un sertar și-și punea pe nas o pereche de ochelari cu rame de sîrmă.

Avusese dreptate. Savanta sexy. Punînd gîndul la păstrare, se făcu comod, pe cînd Miranda ducea bronzul la un post de lucru, pentru o recoltare.

Erau în joc reputația și mîndria lui - adică una și aceeași.

Misiunea, care ar fi trebuit să constituie o încheiere de carieră plăcută, ordonată și neieșită din comun, sfîrșise costîndu-l o grămadă de bani, probleme și pierderea prestigiului.

Dar ceea ce ar fi trebuit să facă, așa cum și intenționase, era să se confrunte cu ea, s-o amenințe, s-o șantajeze pînă-și recupera pagubele și să plece.

Nu se putuse abține să nu se arate mai abil decît ea. Nu se îndoia că avea de gînd să măsluiască testele în favoarea ei, pentru a încerca să-l convingă că bronzul era veritabil. Iar atunci, avea s-o coste.

Se gîndea că sculptura de Cellini ar fi fost o despăgubire cinstită pentru indulgența lui. Institutul, conchise el, înfundîndu-și mîinile în buzunare pe cînd o privea cum lucra, era pe cale să facă o donație generoasă Galeriei *Boldari*.

Iar asta avea s-o omoare.

Cu sprîncenele îmbinate, Miranda se ridică de la microscop. Simțea în stomac un junghi care nu mai avea nimic comun cu furia sau surescitarea nervoasă. Nu scoase nici o vorbă, dar notă ceva cu o mîină sigură.

Mai recoltă puțină pilitură de pe bronz, atît patină cît și metal, o aplică pe o lamelă și o studie la rîndul său. Avea fața palidă și crispată, cînd puse bronzul pe o balanță și mai făcu cîteva însemnări.

- Trebuie să testez nivelul de coroziune, să fac radiografiile ale urmelor de scurte.

- Perfect. Să mergem.

O însoți prin laborator, gîndindu-se unde avea să expună sculptura de Cellini. Mica Venus de Donatello pe care urma să i-o dea Miranda avea să intre în colecția lui personală, dar Cellini-ul era pentru galerie, pentru public, și ar fi adăugat un frumos supliment de prestigiu firmei.

Scoase din buzunar o țigară de foi subțire și bricheta.

- Aici nu se fumează, se răsti ea.
- Ryan se mulțumi să apuce havana în dinți și și-o aprinse.
- Cheamă poliția, îi sugeră el. Ce zici de-o cafea?
- Lasă-mă-n pace. Taci.

Junghiul din stomac era mai ascuțit și se răspîndea ca acidul, cu fiecare minut. Respecta procedura ca la carte. Dar știa deja.

Încălzi argila, așteptînd, rugîndu-se să vadă scînteierea cristalelor. Și fu nevoită să-și muște buzele, pentru a nu țipa. N-avea să-i dea satisfacție.

Dar, cîpd ridică radiografia și-și văzu confirmate toate temerile, degetele i se răciră ca gheața.

- Ei? Își arcui Ryan o sprinceană, în așteptarea minciunii.
- Bronzul ăsta e o imitație.

Întrucît picioarele i se înmuieră, Miranda se așeză pe un taburet, fără să-i observe licărul surprins din ochi.

- Formula, din cîte îmi pot da seama după testele preliminare, este corectă. Patina, însă, a fost aplicată recent, iar nivelurile de coroziune nu corespund cu cele ale unui bronz din secolul al șaisprezecelea. Nici efectele ustensilelor. E bine lucrat, continuă ea, apăsîndu-și involuntar cu o mîină golul din stomac. Dar nu este autentic.

- Ei, ei, domnișoară doctor Jones, murmură Ryan, mă uimești.
- Nu e bronzul pe care l-am autentificat acum trei ani.

Vîrîndu-și degetele mari în buzunare, Ryan se legănă pe călcîie.

- Ai rasolit-o, Miranda. Trebuie să ai curaj și să recunoști.

- Nu este același bronz, repetă ea, cu șira spinării îndreptîndu-i-se smucit cînd se ridică de pe scaun. Nu știi ce-ai crezut că poți dovedi, aducîndu-mi falsul ăsta și obligîndu-mă la o asemenea șaradă ridicolă.

- Asta e bronzul pe care l-am luat din Galeria de Sud, spuse el calm, pe baza reputației tale, domnișoară doctor. Așa că să nu mai mîncăm rahat și să ne înțelegem.

- Nu mă înțeleg cu tine, smulse Miranda bronzul, împingîndu-i-l în față. Îți închipui că poți să intri la mine-n casă și pe urmă să dai drept proprietatea mea imitația asta flagrantă, ca să primești altceva în schimb? Ești nebun.

- Am furat bronzul de bună credință.
- Of, pentru numele lui Dumnezeu, eu chem paza.

Ryan o înșfacă de braț, împingînd-o brutal peste o masă.

- Ascultă, scumpo. Am făcut tot jocul ăsta, deși știam că nu e prudent. Acum, faptul e consumat. Poate n-ai încercat să înșeli pe nimeni. Poate a fost o greșeală nevinovată, dar...

- N-am făcut nici o greșeală. Eu nu greșesc.
- Numele Fiesole nu-ți spune nimic?

Roșeața furioasă îi pieri din obraji. Ochiul îi deveni tulburat, sticloș. Un moment, Ryan crezu că avea să i se scurgă din mîini ca apa. Dacă simula deznădejdea, își dădu seama că o subestimase.

- N-am greșit, repetă ea, cu vocea tremurîndu-i de astă dată. O pot dovedi. Am documentația, însemnările, radiografiile și rezultatele testelor asupra bronzului original.

Vulnerabilitatea ei își făcu efectul, îndeajuns pentru ca Ryan să-i dea drumul, în timp ce se zbătea. Clătină din cap, urmînd-o într-o încăpere plină cu fișete.

- Greutatea era alta, spuse grăbită Miranda, moșmondind cu cheile să descuie un sertar. Pilitura pe care am prelevat-o nu se potrivea, dar greutatea... am știut că nu e în regulă de cum am luat-o în mîină. Era prea grea și... Unde naiba-i dosarul ăla?

- Miranda...

- Era prea grea, doar o idee mai grea, iar patina e pe-aproape, dar nu perfectă. Nu corespunde. Și chiar dacă asta ți-ar scăpa, n-au cum să-ți scape nivelurile de coroziune. Pe alea nu le poți confunda.

Îndrugînd la nesfîrșit, trînti sertarul și descuie altul, apoi altul.

- Nu-i aici. Dosarele nu sînt aici. Lipsesc.

Cu un efort de a-și păstra calmul, închise ultimul sertar.

- Fotografiiile, însemnările, rapoartele, toată documentația David-ului de bronz a dispărut. Tu le-ai luat.

- În ce scop? Întrebă Ryan, cu o răbdare pe care o considera de-a dreptul sfîntă. Ascultă, dacă am putut intra aici să iau un fals, puteam lua orice voiam. Ce rost ar fi avut să mai joc toată comedia asta, Miranda?

- Trebuie să mă gîndesc. Taci. Trebuie să gîndesc.

Își apăsă mîinile pe gură, începînd să se plimbe prin cameră. „Logică, fii logică,” își impuse. „Ocupă-te de fapte.”

Ryan furase bronzul, iar bronzul era fals. Ce sens ar fi avut să fure un fals, apoi să-l aducă înapoi? Nici unul, absolut nici unul. Dacă era autentic, de ce s-ar mai fi aflat acum acolo? N-ar fi revenit. Prin urmare, povestea pe care i-o spusese el, oricît de absurdă, era adevărată.

Expertizase piesa și ajunsese la aceeași concluzie cu el.

Făcuse oare o greșeală? O, Doamne, făcuse o greșeală?

„Nu. Logică, nu emotivă”, își reaminti. Se sili să înceteze cu mișcările haotice, stînd perfect nemișcată. Logica, aplicată corect, era uluitor de simplă.

- Cineva ți-a luat-o înainte, spuse ea calmă. Cineva a ajuns aici înaintea ta și l-a înlocuit cu un fals.

Se întoarse spre Ryan, văzînd, după expresia gînditoare de pe chipul lui, că judeca la fel.

- Ei bine, domnișoară doctor Jones, se pare că amîndoi am primit un șut în cur, își înclină el capul, studiind-o. Ce facem acum?

## Capitolul 12

Miranda se hotărî să se resemneze cu ideea că era o zi a comportamentelor anormale, cînd se pomeni așezată într-o bodegă de camionagii, lîngă Șoseaua 1, la ora șase dimineața.

Chelnerița le aduse o cafetieră plină, două căni maron cu pereți groși și două menu-uri laminate.

- Ce căutăm aici?

Ryan turnă, miroși, sorbi, apoi oftă:

- Asta, da, cafea.

- Boldari, ce facem aici?

- Luăm micul dejun, se înclină el pe spate cu scaunul, studiind lista.

Miranda trase adînc aer în piept.

- E ora șase dimineața. Am avut o noapte grea și sînt obosită. Am niște probleme serioase la care să mă gîndesc și n-am timp să stau într-un popas de camioane făcînd schimb de spirite cu un hoț.

- Pînă acum, n-ai fost tocmai spirituală. Dar, cum spuneai, ai avut o noapte grea. Riști să te întîlnești aici cu vreun cunoscut?

- Evident că nu.

- Exact. Avem nevoie de mîncare și să stăm de vorbă, puse Ryan menu-ul jos, aruncîndu-i un zîmbet chelnerîței care se apropiase, cu carnetul în mînă. Eu iau clătite și ochiuri cu șuncă, te rog.

- S-a marcat, șefu'.Da' matale, scumpo?

- Eu...

Resemnată, Miranda își miji ochii, scrutînd lista în căutarea unui aliment comestibil.

- Doar... un păsat de ovăz. Aveți lapte prins?

- Să văd ce pot face și viu înapoi într-un minuțel.

- Okay, să recapitulăm situația, continuă Ryan. Acum trei ani, ai dobîndit o statueta de bronz reprezentîndu-l pe David. Cercetările mele arată că ai obținut-o prin intermediul tatălui tău, dintr-o excavație privată de lîngă Roma.

- Cercetările tale sînt corecte. Am donat majoritatea obiectelor găsite Muzeului Național din Roma. Tata a adus David-ul acasă, pentru institut. Ca să-l studiem, să-l autentificăm și să-i expunem.

- Iar tu l-ai studiat și l-ai autentificat.

- Da.

- Cine a mai lucrat cu tine?

- Fără hîrțiile mele, nu pot fi sigură.

- Încearcă să-ți amintești.

- Au trecut trei ani...

Întrucît avea mintea tulbure, gustă cafeaua. Parcă ar fi sorbit fulger lichid.

- Andrew, desigur, începu ea. Ținea foarte mult la piesa aia. Îl atrăgea. Cred că s-ar putea s-o fi desenat. Tatăl meu intra și ieșea din laborator, verificînd procesele de testare. Era mulțumit de rezultate. Și John Carter, adăugă ea, frecîndu-și mijlocul frunții, care o durea. Șeful de laborator.

- Deci, a avut și el acces ta ea. Și altcineva?

- Aproape toți cei care au lucrat în laborator în acea perioadă. Nu era un proiect prioritar.

- Cîți lucrează în laborator?

- Între doisprezece și cincisprezece, depinde.

- Și toți au acces la dosare?

- Nu.

Făcu o scurtă pauză, în timp ce li se servea micul dejun.

- Nu toți asistenții și tehnicienii au cheile.

- Ai încredere-n mine, Miranda. Cheile sînt depășite, zîmbi el iarăși sclipitor, în timp de umplea din nou cînite cu cafea. Vom presupune că toți cei ce lucrează în laborator au avut acces la dosare. Trebuie să obții o listă de nume de la personal.

- Serios?

- Vrei s-o găsești? Ai un interval de trei ani, începu să-i explice Ryan. Din momentul cînd ai autentificat piesa pînă cînd te-am ușurat eu de imitația ei. Cel care a înlocuit-o trebuie să fi avut acces la original, ca să facă duplicatul. Cel mai simplu și mai inteligent mod de a o face era să scoată un mulaj de silicon și o reproducere de ceară după el.

- Presupun că falsurile nu mai au nici o taină pentru tine, comentă Miranda, trîgîndu-și nasul, în timp ce lua o lingură de ovăz.

- Numai ceea ce îi e necesar unui om din domeniul... din domeniile mele de activitate. Ca să faci mulajul, ai nevoie de original, continuă el. Cea mai eficientă cale era de a-l face cît timp bronzul încă se mai afla în laborator. Odată expus, trebuia să rezolve cu paza, iar a voastră e destul de bună.

- Mulțumesc foarte mult. Țasta nu-i lapte prins, se plînsese ea, încruntîndu-se spre carafa pe care chelnerița i-o adusese odată cu păsatul de ovăz.

- Îndrăgește primejdiile, replică Ryan sărîndu-și ochiurile. Uite cum văd eu lucrurile. Cineva din laborator a văzut încotro înclinau testele. Este o piesă mica și drăguță, pentru care orice colecționar ar plăti un preț frumos. Deci, respectivul, poate are datorii sau e supărat pe tine ori pe familia ta, poate s-a hotărît doar să-și încerce norocul. Într-o noapte, face mulajul. Nu e un proces complicat și se află deja într-un laborator. Nimic mai simplu. Dacă nu știe cum să-l toarne el însuși, cunoaște cu siguranță pe cineva care se pricepe. Mai mult, știe cum să facă bronzul să pară, la suprafață, vechi de cîteva secole. Cînd termină, înlocuiește piesele - cel mai probabil, chiar înainte de expunerea în galerie. Și nimeni nu bănuiește nimic.

- N-o putea face la libera inspirație. Avea nevoie de timp, de planificare.

- Nu spun că a fost la libera inspirație. Dar nici chiar atît de mult timp nu i-ar fi consumat. Cît timp a stat bronzul în laborator?

- Nu știu sigur. Două săptămîni, poate trei.

- Mai mult decît suficient, gesticula Ryan cu o felie de șuncă, înainte de a mușca din ea. Eu, să fiu în locul tău, aș expertiza și alte cîteva piese.

- Altele?

Nu înțelegea de ce nu-i venise și ei ideea, mai ales acum, cînd o izbi cu atîta forță.

- O, Doamne.

- A făcut-o o dată, și încă destul de bine ca să-i meargă. De ce n-ar mai face-o o dată? Nu mai face mutra asta distrusă, iubită. Am să te-ajut.

- Să mă ajuți, își apăsă Miranda degetele pe ochii care o usturau. De ce?

- Fiindcă vreau bronzul. La urma urmei, i l-am garantat clientului.

Miranda lăsă mîinile să-i cadă.

- Mă vei ajuta să-l iau înapoi ca să-l poți fura din nou?

- Am și eu interesele mele. Termină-ți micul dejun. Avem de lucru...

Își luă cana cu cafea, zîmbindu-i:

- ...colega.

\* \* \*

Colega. Cuvîntul o făcu să se înfioare. Poate că era prea obosită ca să judece clar, dar în acel moment nu întrezărea nici o cale de a-și recupera piesa fără el.

Se folosise de ea, își aminti Miranda în timp ce descuria ușa casei. Acum, avea să se folosească ea de el. După care, urma să ia măsuri ca să-l trimită pentru următorii douăzeci de ani din viață la făcut duș cu grupul într-o instituție federală.

- Aștepți pe cineva azi? Îngrijitoarea, tipu' de la cablu, instalatorul?

- Nu. Compania de curățenie trimite femeia marțea și vinerea.

- Compania de curățenie, zise Ryan seoțîndu-și haina. De la femeile de serviciu nu primești ghiveci ca la mama acasă, nici sfaturi înțelepte. Ai nevoie de o servitoare numită Mabel, cu șorț alb și pantofi decenti.

- Compania de curățenie e eficientă și discretă.

- Mare păcat.

Se uită la ceas: era opt și un sfert.

- La ora asta, Andrew trebuie să fi plecat la lucru. Asistenta ta cînd ajunge?

- Lori sosește pe la nouă, de obicei puțin mai devreme.

- Va trebui s-o suni. Ai numărul ei de-acasă?

- Da, dar...

- Dă-i un telefon, spune-i că azi nu vii.

- Ba cum să nu mă duc? Am o mulțime de întîlniri.

- O să ți le contramandez ea.

Ryan trecu în salon și se făcu comod, începînd să pregătească surcele pentru foc.

- Spune-i să scoată copii după dosarele personalului de la laborator, din urmă cu trei ani. E cel mai bun început. Să ți le trimită prin rețea în computerul de-aici.

Aprinse focul și, în câteva secunde, lemnele începură să trosnească. Miranda nu spuse nimic, în timp ce Ryan alegea doji bușteni din ladă și-i punea peste flăcări cu eficiența unui cercetaș.

Cînd se ridică și se întoarce, îi văzu zîmbetul tăios și ostil ca o sabie scoasă din teacă.

- Mai pot face ceva?

- Iubito, va trebui să primești ordinele puțin mai veselă, înțelegi, cineva trebuie să fie șeful.

- Și tu ești ăla.

- Exact, se apropie Ryan de ea, luînd-o de umeri. Mă pricep puțin mai bine decît tine la furtișaguri.

- Majoritatea oamenilor nu l-ar considera un atribut potrivit pentru șefie.

- Majoritatea oamenilor nu încearcă să prindă un hoț, își lăsă el privirea să coboare, pînă spre gura ei.

- Nici să nu te gîndești.

- Nu-mi cenzurez niciodată gîndurile. Cauzează la ulcer. Ne-am putea delecta cu... această asociere, mult mai mult, dacă ai fi puțin mai prietenoasă.

- Mai prietenoasă?

- Mai flexibilă.

O trase spre el.

- În anumite zone.

Miranda își lăsă trupul să se ciocnească ușor de al lui și își îngădui o fluturare din gene.

- Ca de pildă?

- Ei bine, pentru început...

Își coborî capul, înșpirîndu-i mirosul, anticipînd gustul. Iar aerul i se revărsă dureros din plămîni, cînd Miranda îi trînti un pumn în plex.

- Ți-am spus să-ți ții mîinile acasă.

- Într-adevăr.

Dînd încet din cap, Ryan se frecă pe burtă. Mai la sud cu o palmă și l-ar fi lăsat fără bărbăție.

- Solid pumn ai, domnișoară doctor Jones.

- Fii recunoscător că m-am stăpînit, Boldari.

Deși n-o făcuse cîtuși de puțin.

- Altfel, acum te-ai fi tîrît în patru labe, fără aer. Cred că în privința asta ne-am înțeles.

- Perfect. Dă telefon, Miranda. Și să ne apucăm de treabă.

Făcu ceea ce-i ceruse, pentru că avea sens. Singura soluție era să înceapă, iar pentru a începe îi trebuia un punct de pornire.

Pe la nouă și jumătate, se afla în cabinetul de-acasă, afișînd date pe display.

Încăperea era la fel de eficient organizată ca și cea de la Institut, deși puțin mai comodă. Ryan aprinsese și aici focul, deși Miranda nu considera că era atît de frig, încît să fie necesar.

Flăcările trosneau vesele în șemineul de piatră; soarele iernii tîrzii strălucea printre draperiile trase.

Stăteau așezați unul lîngă altul la birou, parcurgînd lista de nume.

- Se pare că ai avut o schimbare neobișnuit de mare, acum un an jumate, observă ei.

- Da. Maică-mea și-a reorganizat laboratorul din Florența. Mai mulți angajați s-au transferat la ea, ori s-au mutat de acolo la Institut.

- Mă mir că nu te-ai repezit.

- La ce?

- Mutarea la Florența.

Miranda expedie fișierul la imprimantă. Transferul pe hîrtie ar fi scutit-o de a mai sta lîngă el.

- Nu se pune problema. Andrew și cu mine conducem Institutul. Mama mea conduce organizația *Standjo*.

- Înțeleg.

Înțelegea într-adevăr, după părerea lui.

- Ceva fricțiuni între tine și mămica?

- Relațiile mele de familie nu te privesc.

- Deci, mai mult decît simple fricțiuni, așa zice. Dar cu tatăl tău?

- Poftim?

- Ești fetița lu' taticu'?

Miranda rîse înainte de a apuca să se stăpînească, apoi se ridică să scoată foaia din imprimantă.

- N-am fost niciodată fetița nimănui.

- Mare păcat, comentă el, cu sinceritate.

- Nu de familia mea e vorba, se așeză Miranda pe canapeaua de culoarea zmeurei, încercînd să se concentreze asupra numelor care i se tot încețoșau în fața ochilor oboșiți.

- Ba s-ar putea să fie. Aveți o firmă de familie. Poate că cineva a vrut să lovească familia, luînd bronzul.

- Vorbește italianul din tine, replică ea sec, făcîndu-l să zîmbească.

- Și irlandezii sînt la fel de răzbunători, iubito. Vorbește-mi despre oamenii de pe listă.

- John Carter. Șeful de laborator. Și-a luat doctoratul la *Duke*. Lucrează în Institut de șaisprezece ani. Specialitatea lui e arta orientală.

- Nu, treci la cele personale. E căsătorit? Plătește pensie alimentară? Joacă la cazinou, consumă combustibil lichid, se îmbracă femeiește sîmbăta seara?

- Nu fi ridicol, încercă Miranda să stea mai dreaptă, după care renunță și se ghemui cu picioarele pe canapea. E căsătorit, nedivorțat. Doi copii. Cred că cel mai mare tocmai a intrat la colegiu.

- Creșterea unor copii, taxele de studii costă mult, urmări el pe tabel, pînă la salariul anual. Cîștigă onorabil, dar onorabilitatea nu satisface pe oricine.

- Soția lui este avocată și, după toate probabilitățile, scoate mai mulți bani decît el. N-au nici un fel de probleme financiare.

- Finanțele sînt întotdeauna o problemă. Ce mașină are?

- Habar n-am.

- Cum se îmbracă?

Miranda dădu să ofteze, deși înțelegea încotro bătea Ryan.

- Sacouri vechi și cravate aiurite, începu ea, închizînd ochii pentru a încerca să-l revadă în minte pe șeful de laborator. Nimic strident, deși nevastă-sa i-a cumpărat un *Rolex* la aniversarea a douăzeci de ani de căsnicie.

Își înăbuși un căscat și se cuibări mai adînc în perne.

- Poartă aceiași pantofi în fiecare zi. Mocasini moi. Cînd sînt gata să-i cadă din picioare, își cumpără altă pereche.

- Trage un pui de somn, Miranda.

- N-am nimic, își forță ea ochii să rămână deschiși. Cine urmează? A, Elise. Fosta soție a fratelui meu.

- Un divorț urât?

- Nu mi le imaginez niciodată prea drăguțe, dar a fost foarte înțelegătoare cu el. A lucrat aici ca asistentă a lui John, apoi s-a transferat la Florența. E șefa de laborator a mamei mele. Ea și Andrew s-au cunoscut la Institut, de fapt, chiar eu le-am făcut prezentările. S-a îndrăgostit mort de ea. Peste șase luni, erau căsătoriți.

- Și cât i-a ținut?

- Vreo doi ani. În cea mai mare parte a timpului, păruseră foarte fericiți, apoi totul a început să se destrame,

- Ce voia? Haine șic, vacanțe în Europa, o casă mare și somptuoasă?

- Voia atenția lui, mormăi Miranda, rezemându-și capul pe mâini. Voia să rămână treaz și concentrat asupra căsniciei, E blestemul familiei Jones. Pur și simplu nu sîntem în stare. Avem o diformitate în materie de relații. Trebuie să-mi odihnesc ochii un minut.

- Sigur, te rog.

Și continuă să studieze lista. În acel moment, pentru el nu erau decît niște nume înșirate pe o hîrtie. Intenționa să devină mult mai mult. Pînă atunci, avea să afle detalii de natură intimă. Bilanțurile bancare. Vicii. Obiceiuri.

Iar pe acea listă mai adăugă trei nume: Andrew Jones, Charles Jones și Elizabeth Standford-Jones.

Se ridică, apoi se aplecă să-i scoată ochelarii și-i puse pe masă, lîngă ea, Cînd dormea, nu arăta ca o fată inocentă, ci ca o femeie extenuată.

Cu mișcări încete, luă șalul de senil de pe spătarul canapelei și o înveli cu el. Avea s-o lase să doarmă, o oră-două, să-și reîncarce bateriile trupului și ale minții.

Undeva, înăuntrul ei, se găseau răspunsurile, nu avea nici o îndoială. Ea era veriga de legătură.

În timp ce Miranda dormea, Ryan dădu un telefon la New York. La ce bun să ai un frate cu geniu în computere, dacă nu-l mai și folosești din cînd în cînd?

- Patrick? Ryan sînt, se rezemă el în fotoliu, privind-o pe Miranda cum dormea. Am de rezolvat cîteva chestii și o mică treabă de hacker de care n-am timp să mă ocup. Te interesează?

Rîse:

- Da, ies bani frumoși.

☀☀☀

Băteau clopotele la biserică. Muzica lor răsuna cu ecou peste acoperișurile de țiglă roșie, spre colinele din depărtare. Aerul era cald, iar cerul albastru ca interiorul unei dorințe.

Dar, în subsolul umed al vilei, umbrele erau dense. Avu un fior, în timp ce desprindea treapta scării. Era acolo, știa că era acolo.

O aștepta.

Lemnul lovit se așchie. *Mai repede. Mai repede.* Respirația începea să-i țiuie în plămîni, sudoarea i se prelingea neplăcut pe spate. Iar mîinile îi tremurau cînd le întinse, scoase obiectul din întuneric și îi lumină trăsăturile cu lanterna.

Brațe ridicate, sîni generoși, o cascadă de păr seducătoare. Bronzul era lucios, fără patina verde-albăstruie a vremii. Își putea plimba degetele peste el, simțind răceala metalului.

Apoi se auzi cîntec de harpă și rîsul vesel al unei femei. Ochii statuetei dobîndiră viață și strălucire, gura de bronz surîse și-i rosti numele.

*Miranda.*



Se deșteaptă cu o tresărire, simțind că inima-i alerga la galop. Un moment, ar fi fost gata să jure că simțise miros de parfum - floral și puternic. Și auzea ecoul slab al coardelor de harpă.

Dar ceea ce se auzea era apelul soneriei de la ușă, repetat și cu o oarecare nervozitate. Răvășită, Miranda aruncă șalul la o parte și ieși repede din cameră.

O surprinse destul de faptul de a-l vedea pe Ryan în dreptul ușii deschise. Dar fu șocată pînă-n adîncul inimii să-și vadă tatăl stînd în prag.

- Tată...

Își drese vocea îngroșată de somn și mai încercă o dată.

- Bună. Nu știam că vii în Maine.

- Tocmai am ajuns.

Era un bărbat înalt, zvelt, ars de soare. Avea părul des, lucitor ca oțelul șlefuit, se potrivea cu mustața, barba tunsă scurt și chipul îngust.

Ochii - de aceeași culoare albastră intensă ca ai fiicei sale - priveau prin lentilele ochelarilor cu rame metalice, studiindu-l pe Ryan.

- Văd că ai musafiri. Sper că nu deranjez.

Evaluînd rapid situația, Ryan îi întinse mîna:

- Domnule doctor Jones, ce plăcere. Rodney J. Pettebone. Sînt un asociat al fiicei dumneavoastră și prieten, sper. Tocmai am sosit de la Londra, continuă el, făcînd un pas înapoi și trăgîndu-l lin pe Charles în casă; aruncă o privire spre scară, de unde Miranda continua să se holbeze la el ca și cum i-ar fi crescut două capete. Miranda a fost destul de amabilă ca să-mi acorde puțin din timpul ei, cît sînt aici, draga de ea, întinse Ryan o mînă, cu un zîmbet ridicol de adorator.

Nu era sigură ce o nedumerea mai mult, zîmbetul de cățeluș, sau accentul britanic scortșos care i se rostogolea de pe limbă ca și cum ar fi avut sînge regal în vene.

- Pettebone? se încruntă Charles, în timp ce Miranda stătea nemișcată și rigidă ca unul dintre bronzurile ei. Băiatul lui Roger.

- Nu, e unchiul meu.

- Unchi? Nu știam ca Roger să aibă frați sau surori.

- Un frate pe jumătate, Clarence. Tatăl meu. Pot să vă iau haina, domnule doctor Jones?

- Da, mulțumesc. Miranda, tocmai am trecut pe la Institut. Mi s-a spus că nu te simți prea bine.

- Am avut... O migrenă. Nimic...

- Ne-a prins, iubito,' urcă Ryan scara ca s-o ia de mînă, strîngîndu-i-o mai-mai să-i frîngă oasele. Sînt convins că tatăl tău va înțelege.

- Ba nu, răspunse hotărîtă Miranda, nu va înțelege nimic.

- Numai eu sînt de vină, domnule doctor Jones. Stau în țară doar cîteva zile.

Își accentua cuvintele sărutînd cu drag degetele Mirandei.

- Mă tem că am convins-o pe fiica dumneavoastră să-și ia liber. Mă ajută la cercetările asupra artei flamande din secolul al șaptesprezecelea. Fără ea, nu m-aș descurca.

- Înțeleg, luci o dezaprobare vizibilă în ochii lui Charles. Teamă mi-e...

- Mă pregăteam să fac un ceai, îl întrerupse, la țanc, Miranda; avea nevoie de un moment ca să-și pună gîndurile în ordine. Scuză-ne un moment, tată. Ce-ar fi să aștepți în salon? Nu durează mult. Rodney, îmi dai o mînă de ajutor, da?

- Cu plăcere, zîmbi el radios, cînd Miranda îi răspunse cu aceeași strînsoare de menghină a mîinii.

- Ți-ai pierdut mințile? șuieră ea, în timp ce intra ca o furtună pe ușa bucătăriei. Rodney J. Pettebone? Țta cine naiba mai e?

- Pe moment, eu. Nu sînt aici, ai uitat? o ciupi el de bărbie.

- Pentru Dumnezeu, i-ai dat tatălui meu impresia că tragem chiulul, înhață Miranda ibricul de pe aragaz, ducîndu-l la chiuvetă. Și nu numai atît, ci și că ne petreceam ziua brăntălindu-ne.

- Brăntălindu-ne!

Nu se mai putu abține și o îmbrățișa, prinzînd-o din spate. Nici nu crîcni la cotul primit în coaste.

- Ce drăgălașă ești, Miranda.

- Nu-s nici o drăgălașă, iar minciuna asta ridicolă nu mă încîntă deloc.

- Mă rog, cred că i-am fi putut spune că eu am furat bronzul. Apoi, puteam să-i explicăm că e un fals, iar institutul a intrat pînă la gît într-o fraudă de asigurări. Nu știi de ce, cred că brăntăleala între tine și un englez tăntălău ar fi mai digerabilă.

Cu dinții strînși, Miranda puse ibricul la încălzit.

- De ce un tăntălău englez, pentru numele lui Dumnezeu?

- A fost o inspirație. M-am gîndit că s-ar putea să fie genul tău.

Zîmbi cuceritor, cînd Miranda îl pîrjoli cu o privire peste umăr.

- Problema e, Miranda, că tatăl tău a venit aici, a trecut pe la Institut și e clar că dorește niște explicații. Trebuie să te gîndești ce răspunsuri îi dai,

- Crezi că nu știi și eu asta? Îți par cumva tîmpită?

- Deloc, dar aș spune că ești de o cinste inerentă. Minciunile presupun talent. Ceea ce ai de făcut e să-i spui tot ce știai pînă azi-dimineață, cînd eu am apărut în patul tău.

- Putea să-mi treacă și mie prin minte, Rodney.

Stomacul, însă, începuse deja să i se încleșteze în jurul golului dinăuntru.

- N-ai dormit nici trei ore. Te împletecești. Unde ții ceștile? întrebă el deschizînd un dulap.

- Nu, nu le punem pe cele obișnuite, dădu Miranda din mîină, absentă. Scoatem porțelanurile bune din vitrină.

Ryan își înălță sprînceneje. Porțelanul bun era pentru musafiri, nu pentru rude. Îi dezvăluia o fațetă nouă a Mirandei Jones.

- Merg să pregătesc două. Rodney înțelege, cred, că tatăl tău vrea să discutați între patru ochi.

- Lașule, bombăni Miranda.

Aranjă meticulos pe tavă ceainicul, ceștile și farfurioarele, încercînd să nu se enerveze că Ryan urcase la etaj pe scara din spate, lăsînd-o să se descurce lingură, își îndreptă umerii, ridică tava și o duse în salon, unde tatăl ei stătea în picioare, citind dintr-un carnețel cu scoarțe de piele, în fața șemineului.

Cît de chipeș era, fu singurul gînd care-i putu trece prin cap. Înalt, bronzat, cu trup drept și păr strălucitor. În copilărie, i se păruse că arăta ca o ilustrație dintr-e carte cu povești. Nu un prinț sau un cavaler, ci un vrăjitor, înțelept și demn.

Dorise cu atîta disperare s-o iubească. S-o ducă în spate și s-o salte pe genunchi, să o învelească seara la culcare și să-i spună istorioare caraghioase.

Și cînd colo, trebuise să se mulțumească doar cu un soi de afecțiune moderată și adeseori absentă. Nimeni n-o purtase în spate, nici nu-i spusese anecdote amuzante.

Își alungă cu un oftat tristețea amintirilor, înaintînd în cameră.

- L-am rugat pe Rodney să ne lase singuri cîteva minute, începu ea. Presupun că vrei să-mi vorbești despre spargere.

- Într-adevăr. E un lucru foarte supărător, Miranda.

- Da, cu toții sîntem foarte supărați, zise ea. Puse tava pe masă, așezîndu-se pe un scaun și începu să toarne, așa cum fusese învățată. Poliția face cercetări. Avem speranțe să recuperăm bronzul.

- Și, între timp, publicitatea păgubește Institutul. Mama ta e distrusă, iar eu a trebuit să-mi abandonez proiectul într-un moment-cheie, ca să vin aici.

- Nu aveai nici un motiv să vii, îi întinse Miranda, cu mîna sigură, ceașca. Se face tot ce este omenește posibil.

- E clar că măsurile noastre de pază nu sînt la un nivel acceptabil. Fratele tău răspunde pentru asta,

- Nu e vina lui Andrew.

- Am lăsat Institutul în mîinile lui și într-ale tale, îi aminti Charles, sorbind alene din ceai.

- Și se descurcă minunat. Participarea la cursuri a crescut cu zece la sută, încasările, la poartă au sporit. În ultimii cinci ani, calitatea achizițiilor a fost uluitoare.

O, și cît o mai înfuria să fie nevoie să apere și să justifice totul, cînd omul din fața ei părăsise responsabilitățile Institutului la fel cum le abandonase și pe cele familiale.

- Institutul nu a fost niciodată pe primul plan pentru tine, spuse ea calmă, știind că n-avea decît să-și controleze furia. Ai preferat munca de teren. Andrew și cu mine i-am acordat tot timpul și energia noastră.

- Iar acum, avem primul furt, în răstimp de peste o generație. Așa ceva nu se poate trece cu vederea, Miranda.

- Nu, dar timpul, eforturile, munca și progresele noastre, astea pot fi trecute cu vederea.

- Nimeni nu vă pune la îndoială entuziasmul, alungă Charles ideea, cu un gest. Totuși, trebuie rezolvată și problema asta. Iar dacă adăugăm publicitatea negativă a pasului tău greșit de la Florența, ajungem într-o situație foarte dificilă.

- Pasul meu greșit, murmură Miranda; cît era de tipic pentru ei, să folosească eufemisme șchioape pentru situații de criză. La Florența am făcut tot ceea ce mi s-a cerut. Totul.

Simțind că o năpădea emoția, și-o înghiți și îi făcu față la nivelul lipsit de pasiune pe care îl aștepta el.

- Dacă aș fi putut vedea rezultatele noii expertize, mi le puteam analiza pe ale mele și aș fi determinat unde s-au făcut greșelile.

- Problema asta trebuie s-o lămurești cu mama ta. Deși pot să-ți spun că e foarte nemulțumită. Dacă n-ar fi fost anunțată presa...

- N-am vorbit eu cu presa, se ridică Miranda, incapabilă să mai stea jos, să se prefacă liniștită. N-am discutat despre „Doamna întunecată” cu *nimeni* din afara laboratorului. La naiba, de ce-aș fi făcut-o?

Charles tăcu un moment, punîndu-și ceașca de ceai deoparte. Nu putea suferi confruntările, îi displăceau emoțiile neclare care perturbau luciditatea productivă. Era pe deplin conștient că în sufletul fiicei sale clocoteau torente din aceste emoții tulburi. Niciodată nu putuse înțelege de unde proveneau.

- Te cred.

- Și să fiu acuzată... De ce?

- Te cred. Chiar dacă ești încăpățînată și adeseori orientată greșit, după părerea mea, nu te-am știut niciodată să fii necinstită. Dacă îmi spui că n-ai vorbit cu presa despre problema astă, atunci te cred.

- Îți... se bîlbîi Miranda, simțind că o ustura gîtlejul. Îți mulțumesc.

- Oricum, asta nu prea schimbă situația. Publicitatea trebuie să fie atenuată în împrejurările existente, tu te afli în centrul furtunii, ca să zic așa. Mama ta și cu mine considerăm că ar fi mai potrivit să-ți iei un concediu cît mai lung.

Lacrimile care-i veniseră în ochi se uscară pe loc.

- Am și discutat cu ea. Și i-am spus că n-am de gând să mă ascund. N-am făcut nimic.

- Nu este vorba de ceea ce ai făcut sau n-ai făcut tu. Pînă cînd se rezolvă ambele probleme, prezența ta e în detrimentul Institutului.

Charles își netezi genunchii pantalonilor și se ridică.

- Cu începere de azi, îți iei un concediu personal de o lună. Dacă trebuie, poți să te duci și să-ți termini toate treburile actuale, dar ar fi mai bine dacă ai pleca de-aici, în următoarele patruzeci și opt de ore.

- Poți la fel de bine să-mi scrii pe frunte un V de la „vinovat”.

- Exagerezi, ca de obicei.

- Iar tu te eschivezi, ca de obicei. Ei bine, acum știu cum stau. Sînt singură.

Deși era umilitor, mai încercă pentru ultima oară:

- N-ai putea ca o dată, măcar o dată, să fii de partea mea?

- Nu se pune problema „părților”, Miranda. Și nici nu e un atac personal. Este soluția cea mai bună pentru toți cei implicați, atît pentru Institut cît și pentru *Standjo*.

- Pe mine mă lezează.

Charles își drese glasul, evitîndu-i ochii.

- Sînt sigur că, după ce vei avea timp să te gîndești pe îndelete, vei fi de acord că e cea mai logică atitudine. Dacă mai ai nevoie de mine, mă găsești la *Regence*, pînă mîine.

- Nu te-am putut găsi niciodată, răspunse ea încet. Mă duc să-ți aduc haina.

Cu oarecare regret, tatăl ei o urmă în vestibul,

- Ar trebui să profiți de timp, să mai călătorești și tu. Fă puțină plajă. Poate... poate că dacă te-ar însoți și tînărul tău...

- Tînărul meu ce? întrebă ea, scoțînd haina din debara, după care privi în susul scării; și izbucni în rîs. A, sigur.

Fu nevoită să-și șteargă lacrimile, chiar în timp ce recunoștea începutul nevrîcos al isteriei.

- Pun prinsoare că bătrînul Rodney ar muri de plăcere să vină cu mine.

Îl conduse pînă afară, apoi se așeză pe treapta de jos a verandei și rîse ca o descreierată - pînă începu să plîngă.

### Capitoul 13

Un bărbat care are trei surori știe totul despre lacrimile femeilor. Există cele încete și mai degrabă fermecătoare, care se pot prelinge pe obrajii unei femei ca niște mici diamante lichide, făcînd din bărbat un cerșetor. Există cele fierbinți și furioase, care țîșnesc din ochii femeii ca fulgere limpezi, iar pe bărbatul înțelept îl îndeamnă să se ascundă. Și mai sînt lacrimile ascunse atît de adînc în suflet, încît, atunci cînd izbucnesc, se dezlănțuie o furtună de durere mai presus de liniștea oricărui bărbat.

Așa că o lăsă în pace, ghemuită pe treaptă, în timp ce lacrimile acelea izvorîte din inimă făceau prăpăd. Știa că suferința de unde se revărsa un asemenea potop o închidea în ea însăși. Nu putea decît să-i respecte discreția și să aștepte. Cînd suspinele acelea aspre și sfîșietoare se potoliră, Ryan străbătu culoarul, deschise debaraua și scotoci prin ea pînă găsi o canadiană.

- Poftim, i-o întinse el Mirandei. Hai să respirăm puțin aer.

Îl privi cu ochii umflați și nedumeriți. Uitase pur și simplu că era și el acolo.

- Ce?

- Să luăm puțin aer, repetă Ryan și, întrucât încă mai era în mare măsură neajutorată, o ridică în picioare. Îi trase scurta peste brațe, o răsuci în loc și-i încheie cu dibăcie nasturii.

- Aș prefera să stau singură, încercă ea să pară rece, dar gîtul continua s-o usture și nu prea reuși.

- Ai fost destul timp singură.

Își luă și el haina, o îmbracă și o trase pe Miranda de mîna afară.

Aerul era înviorător, iar soarele destul de puternic ca s-o doară ochii inflamați. Începea să se infiltreze umilița. Lacrimile nu-i foloseau la mare lucru, dar, cel puțin, atunci cînd plîngi în singurătate, nu vede nimeni că ți-ai pierdut controlul.

- E un loc minunat, spuse Ryan, pe ton de conversație; continuă să-i țină mîna într-a lui, chiar și cînd degetele i se flexară pentru a se elibera. Discreție, o vedere mortală, mirosul mării în fața ușii. Grădinii i-ar prinde bine puțină îngrijire.

Familia Jones, conchise el, nu-și petrecea destul timp în aer liber. Dincolo de peluza ondulată se înălțau doi copaci bătrîni care cereau să se întindă un hamac între ei.

Se îndoia că Miranda explorase vreodată miracolele unui hamac la umbra unei după-amieze de vară.

Mai existau arbuști, desfrunziți la sfîrșitul iernii, pe care și-i imagină înflorind superb - și fără grijă - primăvara. Gazonul avea porțiuni golașe, strigînd să fie săpate și însămînțate din nou.

O fi fost Ryan un orășean pur-sînge, dar știa să aprecieze atmosfera rustică.

- Nu ai grijă de ceea ce aveți aici. Mă surprinzi, Miranda. Credeam că o femeie cu firea ta practică ar insista să-și întrețină bine proprietatea și să-și ocrotească o asemenea moștenire.

- E o casă.

- Mda, este! Și ar trebui să fie un cămin. Aici ai crescut?

- Nu.

Își simțea capul îngreunat și tulbure de-atîta plîns. Ar fi vrut să se întoarcă în casă, să înghită o aspirină și să se culce într-o cameră întunecată. Dar nu-i rămăsese, destulă putere pentru a rezista cînd Ryan o trase pe cărarea de pe faleză.

- A fost a bunicii mele.

- Se leagă. Nu l-aș fi văzut pe tatăl tău locuind de bunăvoie aici la maturitate. Nu i se potrivește deloc.

- Nu-l cunoști pe tatăl meu.

- Ba cum să nu-l cunosc?

Vîntul șuiera, pe cînd urcau. Secolele de rafale continue roseseră stîncile, lăsîndu-le netede, rotunjite. Luceau precum cositorul în lumina soarelui.

- E pompos și arogant. Are vederile înguste care pot foarte bine să-l facă un specialist strălucit în domeniul lui, și o ființă umană lipsită de considerație. Nu te auzea, adăugă el, cînd ajunseră la pragul plat ce se întindea peste mare. Fiindcă nu știe să asculte.

- Pe cînd tu știi, evident, își smulse Miranda mîna dintr-a lui, cuprinzîndu-și defensiv trupul cu brațele. Nu știu de ce mă miră că cineva care își cîștigă existența jefuindu-i pe alții s-ar coborî să tragă cu urechea la conversațiile private.

- Nici eu nu știu. Dar adevărul e că ai fost lăsată în voia vînturii. Acum ce-ai să faci?

- Ce pot să fac? Autoritatea pe care o am la Institut provine totuși din faptul că lucrez pentru ei. Am fost degrevată temporar de îndatoririle mele, și cu asta, basta.

- Nici o asta basta, pînă nu vrei tu - dacă ai puțină șiră a spinării.

- Nu știi nimic, se răsuci Miranda spre el, în timp ce mila de ea însăși din ochi i se transforma în furie. Ei trag sforile, dintotdeauna au făcut-o. Indiferent cât de optimist privești, eu fac doar ce mi se spune. Conduc Institutul împreună cu Andrew, fiindcă nici unul dintre ei n-a vrut să se deranjeze cu problemele lui cotidiene. Și am știut mereu că ne pot trage preșul ăsta de sub picioare oricând au chef. Iar acum, au.

- Și vei permite să fii aruncată la gunoi așa? Lovește și tu, Miranda, o înhață Ryan de părul pe care vîntul îl răvășea sălbatic. Arată-le din ce aluat ești făcută. Institutul nu e singurul loc unde poți străluci.

- Crezi că mai există vreun muzeu sau laborator important care să mă primească, după toată povestea asta? Bronzul Fiesole m-a ruinat. Aș da orice să nu-l fi văzut niciodată.

- Atunci, întemeiază-ți laboratorul tău propriu.

- Țasta-i un vis frumos.

- Și mie mi-au spus mulți același lucru, cînd am vrut să-mi deschid galeria de la New York, se așeză el alături, cu picioarele încrucișate.

Miranda rîse scurt:

- S-ar putea ca diferența să fie aia că eu nu intenționez să fur pentru a pune bazele unei firme.

- Toți facem lucrul la care ne pricepem cel mai bine, replică Ryan cu nepăsare; scoase o havană și o aprinse, cu mîinile puse căuș în jurul capătului. Ai relații, nu? Ai și minte. Și bani.

- Am minte și bani. Relațiile... ridică ea din umeri. Acum nu mai pot conta pe ele. Îmi iubesc meseria, își auzi propria voce, continuînd. Îi iubesc structura, aventura descoperirii. Majoritatea oamenilor consideră știința o scară cu treptele dăltuite în piatră, dar nu e așa. Este un joc de puzzle și nu toate piesele își găsesc locul. Cînd reușești să asamblezi cîteva laolaltă, pentru a întrezări o soluție, e fascinant. Nu vreau să pierd asta.

- N-ai s-o pierzi, dacă nu te dai bătută.

- În clipa cînd am văzut bronzul Fiesole, cînd am înțeles în ce consta proiectul, am fost complet captivată de posibilitățile care se conturau. Am știut că era în parte orgoliu, dar cui îi păsa? Aveam să-l autentific, să dovedesc cât de deșteaptă și de pricepută sînt, iar mama mea urma să mă aplaude. Ca mamele care-și văd copiii pe scenă la serbarea școlară. Cu entuziasm și mîndrie profesională, își lăsă ea capul pe genunchi. E jalnic.

- Ba nu e jalnic deloc. Cei mai mulți dintre noi continuăm și la maturitate să ne producem în fața părinților, sperînd că au să ne aplaude.

Miranda întoarse capul spre el, curioasă:

- Și tu?

- Mai țin minte și-acum inaugurarea galeriei din New York. Momentul cînd au intrat părinții mei. Tatăl meu, în costumul cel bun - pe care-l purta întotdeauna la nunți și înmormîntări -, și mama, într-o rochie albastră, nouă, cu părul coafat necruțător la *Betty's Salon*. Îmi amintesc expresia de pe fețele lor. Mîndrie și entuziasm sentimental.

Rîse ușor.

- Și nu puțină surprindere. Pentru mine a contat foarte mult

Întorcînd capul, Miranda își rezemă bărbia în mîini, privind din nou spre mare, unde valurile se spărgeau cu putere, albe și reci.

- Eu îmi amintesc expresia mamei mele cînd m-a concediat din proiectul Fiesole, oftă ea. Aș fi rezistat mai bine la decepție sau regret, decît la acel dispreț înghețat și tăios.

- Lasă-l încolo de Fiesole.

- Cum aș putea? De la el a pornit toată lunecarea asta nenorocită în jos. De-aș putea doar să mă întorc și să văd unde am greșit... își apăsă ochii cu degetele.

- Să-l testez a doua oară, la fel ca „David”-ul.

Încet, își coborî mîinile. Palmele i se umeziseră.

- La fel ca „David”-ul, murmură ea. O, Doamne. Sări în picioare - atît de repede, încît, un moment,

Ryan crezu că voia să se arunce.

- Stai așa, o apucă el strîns de mînă, ridicîndu-se. Ești cam prea aproape de margine ca să stau liniștit.

- S-a întîmplat același lucru, îl împinse Miranda, după care îl prinse de reverele hainei. Am respectat procedura, pas cu pas. Știu ce am avut în mîini. Știu.

Îl împinse din nou, răsucindu-se în loc, cu un bocănit de tocuri pe piatră.

- Am făcut totul corect. Amănunțit. Măsurările, formulele, nivelurile de coroziune. Aveam toate datele, toate răspunsurile. Cineva l-a înlocuit.

- L-a înlocuit?

- La fel ca „David”-ul, îl bătu ea cu pumnul în piept, ca pentru a-i băga cu forța în cap adevărul. S-a întîmplat același lucru. Obiectul pe care l-a expertizat laboratorul *Ponti* era într-adevăr un fals, dar nu mai era același bronz. Era o copie. Trebuie să fi fost o copie.

- Ăsta-i un salt destul de îndrăzneț, domnișoară doctor Jones.

Iar posibilitățile îi inundau capul ca un vin de soi ales.

- Interesant.

- Se leagă. Are sens. E singurul lucru care are sens.

- De ce? Își înălță el sprîncenele. De ce n-ar fi mai logic că ai comis o greșeală?

- Fiindcă n-am comis-o. Of, nu-mi vine să cred că am lăsat asta să încețoșeze ceea ce știu, își trecu Miranda mîinile prin păr, apăsîndu-și capul cu pumnii. Nu judecam limpede. Cînd ți se spune destul de des că greșești, și destul de convingător, începi să crezi. Chiar și cînd nu greșești.

Începu să se plimbe, cu pașii aceia lungi și hotărîți, lăsînd vîntul să-i limpezească mințile, să-i răcorească sîngele în clocot.

- Și așa fi continuat s-o cred, dacă nu se întîmpla povestea cu „David”-ul.

- Bine că ți l-am furat eu.

Îi aruncă o privire piezișă. Ryan își potrivea pasul după al ei, părăind să savureze o plimbare indiferentă într-o după-amiază cu vînt.

- Așa se pare, mormăi Miranda. De ce tocmai piesa aia? De ce ai furat piesa aia și nu alta?

- Ți-am spus, am avut un client.

- Cine?

Buzele i se arcuiră:

- Zău așa, Miranda, unele lucruri sînt sacrosancte.

- Ar putea să aibă o legătură.

- „David”-ul meu și doamna ta? E cam forțat.

- „David”-ul *meu* și doamna *mea* - și nu e deloc forțat. Ambele sînt de bronz, opere renescentiste, între *Standjo* și Institut există destule legături, iar eu am lucrat la amîndouă. Asta e realitatea. Ambele erau veritabile, ambele au fost înlocuite cu duplicate.

- Toate astea sînt speculații, nu fapte.

- E o teorie logică și argumentată, îl contrazise ea, și baza unei concluzii preliminare.

- Pe clientul ăsta îl cunosc de ani de zile. Crede-mă, nu-l interesează intrigile și planurile complicate. Pur și simplu își dorește un obiect pe care-l vede și dă o comandă. Dacă o găsesc fezabilă, o primesc. Cît se poate de simplu.

- Simplu...

Slavă Domnului, era o atitudine pe care n-avea s-o înțeleagă niciodată.

- Și - adăugă Ryan, e cam greu să-mi fi comandat furtul unei imitații.

La auzul acestor cuvinte, fruntea Mirandei se încreți.

- Eu continui să cred că acela care l-a înlocuit pe „David” a înlocuit și „Doamna Întunecată”.

- Sînt de acord că e o posibilitate clară și care mă intrigă.

- Și aș putea întări concluzia, dacă aș vedea și compara ambele piese.

- Okay.

- Okay, ce?

- Hai s-o facem.

Miranda se opri la baza farului, unde nisipul scrîșnea sub picioare.

- Ce să facem?

- Să le comparăm. Pe una o avem. Nu ne rămîne decît s-o luăm și pe cealaltă.

- S-o furăm? Nu fi ridicol.

În timp ce se întorcea, Ryan o apucă de braț:

- Vrei să afli adevărul, nu?

- Da, vreau să știu adevărul, dar nu mă duc în Italia să pătrund prin efracție într-o instituție de stat și să fur o copie fără valoare.

- N-avem nici un motiv să nu luăm și o piesă de valoare, dacă tot ajungem acolo. Era doar o idee, adăugă el, văzînd-o că-l privea cu gura căscată. Dacă ai dreptate, și o dovedim, vei face mai mult decît să-ți salvezi reputația. Ți-o vei mări și mai mult.

Era imposibil, dement. Nu se putea face. Dar, văzîndu-i licărul din ochi, Miranda căzu pe gînduri.

- Și de ce te-ai deranja? Tu ce-ai avea de cîștigat?

- Dacă ai dreptate, voi ajunge cu un pas mai aproape de „David”- ul original. Și eu am o reputație de salvat.

Și, tot dacă avea dreptate, adăugă Ryan în sinea lui, iar „Doamna Întunecată” era autentică, urma să ajungă mai aproape cu un pas și de ea. Avea s-o găsească. Ce contribuție minunată ar fi fost pentru colecția lui personală.

- N-am de gînd să încalc legea.

- Ba ai și început. Stai de vorbă cu mine, nu? Ești complice post-factum, domnișoară doctor Jones, o cuprinse Ryan amical cu brațul pe după umăr. Nu te-am amenințat cu pistolul la tîmplă, nici cu un cuțit în spate, continuă el, în timp ce mergeau spre casă. Ai stat toată ziua cu mine, știind perfect că dețin un bun furat. Ești implicată deja.

O sărută prietenește pe creștetul capului.

- Poți foarte bine să mergi pînă la capăt.

Apoi se uită la ceas, calculînd:

- Te duci sus și-ți faci bagajele. Trebuie să facem mai întîi o escală la New York. Am de pus la punct niște chestiuni acolo și să-mi iau haine și instrumente.

- Instrumente? Își dădu Miranda la o parte părul din față; era mai bine să nu știe, conchise ea. Nu pot să zbor pe nepusă masă în Italia. Trebuie să vorbesc cu Andrew, să-i explic.

- Lasă-i un bilet, îi propuse Ryan, deschizînd ușa din spate. Scurt, spunîndu-i că lipsești două săptămîni. Rezumă-te la atît, și nu va fi implicat dacă sticleții devin prea băgăcioși.

- Poliția. Dacă plec așa înainte de încheierea anchetei, ar putea crede că sînt amestecată.

- Ceea ce e cu atît mai palpitant, nu? Mai bine să nu folosim telefonul, murmură el. Există oricînd posibilitatea să se verifice convorbirile. Îl scot pe-al meu din geantă. Trebuie să-l sun pe vărul meu Joey.

Mirandei i se învîrtea capul.

- Vărul tău Joey?



- E agent de voiaj. Fă-ți bagajele, repetă Ryan. Ne va găsi bilete la primul avion. Nu-ți uita pașaportul și laptopul. Va trebui să terminăm de parcurs fișierele alea de personal.

Încercă să inspire adânc:

- Mai trebuie să-mi iau ceva?

- Pofta de mîncare, replică Ryan, scoțînd telefonul mobil. Ajungem în New York la ora cinei. O să mori după *linguine*-le mamei mele.

☀ ☀ ☀

Era aproape șase, cînd Andrew reuși să ajungă acasă. Încercase s-o sune pe Miranda de zece ori, dar nu-i răspunsese decît robotul. Nu era sigur în ce stare avea s-o găsească - turbînd de nervi sau distrusă de durere. Spera să fie pregătit pentru oricare variantă, sau chiar pentru amîndouă.

Dar nu găsi decît un bilet pe frigider.

*Andrew, sînt sigură că știi că mi s-a ordonat să-mi iau concediu de la Institut. Îmi pare rău că te las încurcat într-o perioadă ca asta. Nu vreau să spun că n-am de ales, așa că voi spune că aleg singura soluție potrivită pentru mine. Am să lipsesc vreo două săptămîni. Te rog, nu-ți face griji. Iau legătura cu tine cînd pot.*

*Nu uita să duci gunoiul. A rămas destul friptură de duminică pentru a-ți mai ajunge încă de-o masă, două. Ai grijă să mîncîci.*

*Cu drag,  
Miranda.*

- Căca-m-aș, smulse Andrew hîrtia de pe frigider și o mai citi o dată. Unde naiba ești?

## Capitolul 14

- Nu înțeleg de ce n-am zburat direct la Florența.

Miranda se gîndise, se răzgîndise, iar acum se răzgîndea, în timp ce Ryan pornea un B.M.W. mic și cochet, ieșind de pe aeroportul *La Guardia*.

- Dacă ne-am pus în cap nebunia asta, n-are nici un rost să mai facem ocoluri.

- Nu e un ocol, e o escală programată. Am nevoie de anumite lucruri.

- Puteai să-ți cumperi haine în Italia.

- Probabil c-am să-mi iau. Dacă ar îmbrăca-o italienii, lumea ar arăta mult mai atrăgător. Totuși, există anumite lucruri de care am nevoie și nu se găsesc întotdeauna ușor pe piața cu amănuntul.

- Instrumentele tale, bombăni ea. Scule de spărgător.

- Printre altele.

- Bine, bine, se foi Miranda în scaun, bățîndu-se cu degetele pe genunchi.

Într-un fel, trebuia să accepte faptul că acum coopera cu un infractor. Un hoț, care prin definiție era lipsit de integritate.

Fără ajutorul lui, nu întrezărea nici o cale de a mai revedea vreodată bronzul - sau falsul. Și *există* un fals, se asigură ea. Era o teorie logică, necesitînd mai multe date și studii pentru a fi dovedită.

Dacă și-ar fi înghițit mîndria și i-ar fi prezentat teoria mamei sale? Ideea aproape o făcu să rîdă. Elizabeth ar fi respirîs-o cu tot cu fiica ei, într-o clipă, punînd totul pe seama aroganței, a încăpățînării și a deznădejdiei.

Și nu complet fără temei, recunosc Miranda.

Singurul om dispus să asculte, să exploreze posibilitățile, era un hoț profesionist care acționa cu siguranță în interes propriu - și aștepta de la ea să-i dăruiască „Venus” de Donatello ca taxă de consultație.

Ei bine, asta rămânea de văzut.

Era un factor în ecuație, își reaminti ea, nimic mai mult. Găsirea și autentificarea „Doamnei întunecate” erau mai importante decât mijloacele folosite pentru îndeplinirea scopului.

- N-avem nici un motiv să mergem în Brooklyn.

- Ba sigur că avem.

Ryan bănuia că știa destul de bine ce se întâmpla în admirabilul ei creier. Avea o față foarte expresivă, când nu știa că i se dădea atenție.

- Mi-e dor de mîncarea mamei mele.

Îi zîmbi radios, depășind un sedan rablagit. Era atît de ușor să-i citească gîndurile. Miranda detesta teribil situația, jonglînd în minte cu argumentele pro și contra pentru a încerca să găsească justificarea deplină a hotărîrii pe care o luase.

- Și ar fi de rezolvat cîteva probleme de familie înainte de a merge în Italia. Sora mea o să vrea pantofi, mormăi el. Întotdeauna vrea pantofi. Este bolnavă de *Ferragamo*.

- Furi pantofi pentru sora ta?

- Te rog, se încruntă el spre mașini, jignit sincer. Nu șterpelesc din magazine.

- Scuză-mă, dar furtul tot furt rămîne.

Sprînceană lui cu cicatrice se arcui răutăcios:

- Nici pe departe.

- Și nu am nici un motiv să vin și eu în Brooklyn. De ce *nu mă* lași la hotelul unde voi sta?

- În primul rînd, nu stai la nici un hotel. Trebuie să stai la mine.

Capul Mirandei se răsuci în loc, cu ochii îngustați:

- Fii sigur că nu.

- Și în al doilea rînd, mergem în Brooklyn fiindcă, după cum se pare că ai uitat, sîntem ca doi frați siamezi pînă se termină toată povestea asta. Unde merg eu, vii și tu... domnișoară doctor Jones.

- Dar e ridicol.

Și incomod. Avea nevoie de timp, complet singură, ca să scrie totul ordonat pe hîrtie. Să cugete și să analizeze. Nu-i lăsase deloc timp de gîndire.

- Chiar tu ai spus că sînt prea profund implicată ca să pot face altceva decît să cooperez. Dacă n-ai încredere în mine, nu faci decît să complici lucrurile și mai mult.

- Încrederea în tine ar complica lucrurile, preciza Ryan. Problema e că ai conștiință. Din cînd în cînd, se va răzvrăti și te va ispiti să chemi poliția și să mărturisești totul.

O bătu liniștitor pe dosul mîinii.

- Consideră-mă doar îngerul cel rău de pe umăr, care-l pocnește în față pe cel bun ori de cîte ori începe să îndruge despre cînte și adevăr.

- Nu stau cu tine. N-am de gînd să mă culc cu tine.

- Na, c-ai zis-o. Ce rost mai are viața?

Rîsul din glasul lui o făcu să strîngă din dinți, astfel că fu nevoită să vorbească printre ei:

- Știi foarte bine că vrei să mă culc cu tine.

- A fost visul meu de-o viață, iar acum s-a spulberat. Nu știu cum am să mai trăiesc.

- Mă scîrbești, șuieră ea și, cînd Ryan rîse din nou, le făcu nervilor și amorului ei propriu favoarea de a întoarce capul spre fereastră, fără a-l mai lua în seamă tot restul drumului.



Nu știa la ce se așteptase, dar în nici un caz la casa agreabilă, cu un etaj și brîu galben, dintr-un cartier liniștit.

- Aici ai copilărit?

- Aici? Nu, zîmbi Ryan, auzindu-i vocea șocată.

Probabil se așteptase s-o ducă în vreo mahala mizeră, unde zarva glasurilor ridicate era la fel de omniprezentă ca mirosul de gunoaie și usturoi.

- Familia mea s-a mutat aici acum vreo zece ani. Haide, ne așteaptă, iar mama a și pregătit niște spaghetti, cu siguranță.

- Cum adică, ne așteaptă?

- I-am telefonat ca s-o anunț că venim.

- I-ai telefonat? Și cine-ai spus că sînt eu?

- Asta-i o întrebare la care fiecare va trebui să găsească singur răspunsul.

- Ce i-ai spus? insistă Miranda, apucînd clanța în timp ce Ryan se apleca să deschidă portiera.

- Că aduc o femeie la cină.

Rămase un moment pe loc, cu trupul înclinat, lipit de al ei, și fața foarte aproape.

- Nu fi timidă. Sînt oameni foarte înțelegători.

- Nu-s timidă deloc.

Dar avea în stomac senzația de ușoară greață dintotdeauna, cînd urma să întîlnească în societate noi cunoștințe, în acel caz, își spuse ea, asemenea lucruri erau absurde.

- Vreau doar să știu cum i-ai explicat... Termină! Se întrerupse, cînd privirea lui coborî, stăruindu-i spre gură.

- Hmm.

Tare mai dorea să-i guste încet, cu savoare, buza aceea îndărătnică de jos.

- Iartă-mă, eram distrat. Miroși... interesant, domnișoară doctor Jones.

Momentul cerea acțiune și mișcare - nu ridicola fantezie care-i răsări în creier, de a-l apuca de păr cu ambele mîini, smucindu-i gura spre a ei. În schimb, îi propti o mîină în piept, cu cealaltă deschise portiera și se repezi afară.

Ryan chicoti puțin, ceea ce-l ajută să risipească ghemul de tensiune care i se strînsese în josul pîntecelui - și coborî pe partea opusă.

- Hei, Remo.

Cîinele mare și cafeniu care dormea în curte se descovrigă, scoase un lătrat răsunător ca o bubuitură de tun și sări afectuos spre el

- Credeam că ai mai învățat ceva bune maniere, îl scarpină el între urechi, zîmbind. Ce s-a întîmplat cu școala supunerii? Iarăși ai chiulit, este? întrebă Ryan, în timp ce se îndreptau spre ușă.

Parcă pentru a evita întrebarea, cîinele întoarse capul într-o parte, privind-o pe Miranda. Limba i se bălăbănea într-un rînjit canin.

- Nu ți-e frică de cîini, nu-i așa?

- Îmi plac, răspunse ea, în timp ce Ryan deschidea ușa casei. Dinăuntru răzbătea sonorul actualităților de seară, glasuri, unul bărbătesc, celălalt femeiesc, pîrînd să se certe violent și cu înverșunare, arome delicioase de usturoi prăjit și mirodenii, și o pisică mare și pătată care se repezi spre libertate și declanșa imediat un război cu cîinele.

- Casă, dulce casă, murmură Ryan, tîrînd-o și pe ea în toată învălmășeala.

- Dacă nu te poți purta ca o ființă umană civilizată, nu vreau să mai vorbești cu nici unul din prietenii mei, niciodată.

- N-am făcut decît să amintesc că dacă și-ar face o operație estetică elementară, și-ar ameliora aspectul, respectul de sine și viața sexuală.

- Ești un porc, Patrick.

- Mda, mă rog, prietena ta are o coadă ca aripa din spate a unui *Chevy* model '57.  
- Și nu numai porc, dar și un bou superficial, pe deasupra.  
- Încerc și eu să ascult știrile, aicea. Continuați afară pînă se termină sportul, pentru numele scumpului Dumnezeu.

- Se vede clar, spuse Miranda, răspicat și precis, că e un moment penibil.

- Nu, e normal, o asigură Ryan, în timp ce o trăgea în livingul spațios, aglomerat și zgomotos.

- Salut, Ry!

Bărbatul - de fapt, doar un băiat, observă Miranda cînd se întoarse, cu un zîmbet aproape la fel de ucigător ca al lui Ryan - făcu cîțiva pași lungi și îi dădu iui Ryan un pumn în umăr. Semn de afectiune, presupuse ea.

Avea părul negru și cîrlionțat, ochii căprui-aurii sclipitori și un chip despre care Miranda presupuse că le făcea pe colegile de liceu să ofteze noaptea în pernă.

- Pat, zise Ryan la fel de afectuos, pentru a face prezentările. Fratele meu mai mic, Patrick, Miranda Jones. Să fii cuminte, îl preveni el pe Patrick.

- Normal. Ura, Miranda, ce faci?

Înainte de a apuca să răspundă, se apropie și tînăra cu care se certase Patrick. O măsură pe Miranda cu o privire lungă, în timp ce-l îmbrățișa pe Ryan, lipindu-și obrazul de al lui.

- Mi-a fost dor de tine. Bună, Miranda, eu sînt Colleen.

Nu-i întinse mîna, rămînînd cu brațele înlănțuite posesiv în jurul fratelui său.

- Îmi pare bine că vă cunosc, răspunse Miranda cu un zîmbet rece pentru Colleen și unul puțin mai cald adresat lui Patrick.

- Ai de gînd să ții fata la ușă toată ziua, sau o aduci aici ca să-i arunc și eu o privire? bubui un glas, făcîndu-i pe toți cei trei Boldari să zîmbească.

- O aduc, tată. Dă haina-ncoace.

I-o dădu, cam fără tragere de inimă, și auzi ușa închizîndu-se în spatele ei, cu entuziasmul unei femei care tocmai a fost ferecată în celulă.

Giorgio Boldari se ridică din fotoliu și, politico, dădu televizorul mai încet. Miranda trase concluzia că Ryan nu moștenise constituția fizică de la tatăl său.

Bărbatul care o studia era scund, îndesat și ațîșat o mustață căruntă deasupra buzelor care nu zîmbeau. Purta pantaloni kaki, cămașă călcată cu grijă, adidași *Nike* scîlcițați și un medalion cu Sfînta Fecioară pe un lăncișor la gît.

Nimeni nu vorbea. Mirandei începeau să-i țiuie urechile de enervare.

- Nu ești italiancă, nu-i așa? întrebă el după un timp.

- Nu sînt.

Giorgio își țuguie buzele, cercetîndu-i fața cu privirea.

- Cu un păr ca ăsta, probabil că ai ceva sînge irlandez în vene.

- Mama tatălui meu era o Riley, își stăpîni Miranda imboldul de a se foi pe picioare, înălțîndu-și în schimb o sprînceană.

În sfîrșit, Giorgio zîmbi, repede și orbitor ca fulgerul.

- Fata asta are clasă în ea, Ry. Servește fata cu puțin vin, pentru Dumnezeu, Colleen. O lași să stea aici uscată de sete? Rău au rasolit-o azi yankeii. Urmărești baseball-ul?

- Nu, eu...

- Ar trebui. Îți prinde bine.

Se întoarse spre fiul său și îl strînse într-o îmbrățișare de urs.

- Ar fi cazul să stai mai mult pe-acasă.

- Se rezolvă. Mama e în bucătărie?

- Mhm, mhm. Maureen! scoase el un strigăt mai-mai să crape cimentul. A venit Ryan cu drăguță-sa. Și arată strașnic.

li făcu Mirandei cu ochiul:

- Cum de nu-ți place baseball-ul?

- Nu-mi displace neapărat. Doar că...

- Ryan a jucat bază trei - colțul fierbinte. Ți-a spus?

- Nu, eu...

- A avut o medie la lovituri de patru douășcinci, în ultimul an. Nimeni n-a furat mai multe baze ca Ryan al meu.

Miranda întoarse capul spre Ryan:

- Pot să pariez.

- Avem trofee. Ry, arată-i fetei trofeele.

- Mai târziu, tată.

Colleen și Patrick se luară din nou la ceartă, în șoapte șuierătoare, pe când fata aducea o tavă cu pahare. Cîinele lătra încontinuu la ușa din față, iar Giorgio strigă din nou la nevastă-sa să vină naibii de-acolo ca s-o cunoască pe drăguța lui Ryan.

Cel puțin, își spuse Miranda, nu i se cerea să facă prea multă conversație. Oamenii aceia monopolizau totul, comportîndu-se ca și cum nici n-ar fi avut o persoană străină în casă.

Casa era aglomerată, plină de lumină și artă. Văzu că Ryan avusese dreptate în legătură cu acuarelele mamei sale. Cele trei visătoare scene new-yorkeze de [strada de](#) pe perete erau fermecătoare.

În spatele unei canapele cu perne albastre presărate cu păr de cîine, se înălța o încîlceală stranie de metal - cel mai probabil, opera tatălui său.

Peste tot se vedeau mărunțișuri și fotografii înrămate, pe jos zăcea o frînghie înnodată și scămoșată care purta urmele dinților lui Remo, iar pe masuță erau împrăștiate ziare și reviste.

Nimeni nu se grăbea să le adune sau să prezinte scuze pentru dezordine.

- Bun venit în casa Boldari, luă Ryan două pahare de pe tavă și cu o licărire în ochi, îi oferi unul și închină. S-ar putea ca viața ta să nu mai fie niciodată aceeași.

Începea să-l creadă.

Chiar cînd luă prima sorbitură, în cameră intră grăbită o femeie, ștergîndu-și mîinile pe un șorț stropit cu sos. Maureen Boldari era mai înaltă cu un cap decît soțul ei, mlădioasă ca o salcie, cu o frapantă înfățișare irlandeză oacheșă. Părul lucios i se unduia artăgător în jurul feței energice, iar ochii albaștri vii scînteiau de plăcere cînd desfăcu brațele.

- Uite-l pe băiatul meu. Hai să te pupe mama.

Ryan se supuse, ridicînd-o în aer și făcînd-o să rîdă cu poftă.

- Patrick, Colleen, terminați cu ciorovăiala pînă nu vă rad la amîndoi două perechi de palme. Avem musafiri. Giorgio, unde ți-s bunele maniere? Închide televizorul ăla. Remo, încetează cu lătratul.

Cînd se făcură toate, rapid și fără comentarii, Miranda înțelese definitiv cine era capul familiei.

- Ryan, prezintă-mă domnișoarei.

- Da, să trăiți. Maureen Boldari, iubirea vieții mele, și domnișoara doctor Miranda Jones. Drăguță, nu, mamă?

- Într-adevăr. Bine ai venit în casa noastră, Miranda.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați primit, doamnă Boldari.

- Bine crescută, comentă Maureen, dînd scurt din cap. Patrick, adu spaghete și ne vom cunoaște mai bine. Ryan, arată-i Mirandei unde poate să se aranjeze.

Ryan o conduse afară din living, pe un hol scurt, pînă într-o mică toaletă decorată în roz și alb. Miranda îl înșfacă de cămașă:

- Le-ai spus că sîntem încurcați.

- Păi, sîntem.

- Înțelegi ce vreau să zic, continuă ea, în aceeași șoaptă furioasă. Drăguța ta? E ridicol.

- Nu le-am spus că ești drăguța mea, își coborî și el glasul pînă la șoaptă, căci îl amuza. Am treizeci și doi de ani, vor să mă însor și să fac copii. Au presupus-o singuri.

- De ce n-ai dat clar de înțeles că sîntem asociați de afaceri?

- Ești femeie, frumoasă, nemăritată. N-ar fi crezut că eram doar asociați de afaceri. Ce mare lucru?

- Una la mîină, sora ta s-a uitat la mine de parcă ar fi fost gata să mă pocnească în nas, dacă nu te ador destul, iar a doua la mîină, e o minciună. Deși n-aș crede că asemenea delicatese cum e cinstea contează prea mult pentru tine.

- Cu familia mea sînt cinstit întotdeauna.

- Sigur că da. Fără îndoială, mama ta este foarte mîndră cu hoțul de fiu-său.

- Bineînțeles că este.

Miranda începu să se bîlbîie, uitînd ce voise să mai spună:

- Adică vrei să mă convingi că știe că furii?

- Normal. Ce, ți s-a părut proastă? clătină el din cap. Nu-mi mint niciodată mama. Și-acum, grăbește-te, da?

Cum Miranda îl privea cu gura căscată, îi dădu un ghiont să intre în toaletă:

- Mi-e foame.

Nu-i mai fu foame multă vreme. Nimănui nu i-ar fi putut fi.

În scurt timp, fu servită destulă mîncare ca să hrănească o mică armată înfometată din Lumea a Treia.

De vreme ce aveau musafiri, puseseră masa în sufragerie, cu pereții ei vârgați atractiv și eleganta mobilă de mahon. Scoseseră porțelanurile bune, cristalurile sclipeau, iar vinul curgea îmbelșugat cît să poată pluti pe el un crucișător.

Conversația nu slăbea o clipă. De fapt, dacă nu-ți împingeari cuvintele repede și cu furie, nu mai găseai loc pentru ele. Cînd observă că nivelul vinului roz din paharul ei se ridica din nou pînă la buză ori de cîte ori sorbea, Miranda îl lăsă în pace și începu să se concentreze asupra mîncării.

Ryan avusese dreptate într-o privință. Murea după *linguine*-le mamei lui.

Fu pusă la curent în legătură cu familia. Michael, fiul al doilea, conducea *Boldari Gallery* din San Francisco. Era căsătorit cu iubita lui din colegiu și aveau doi copii. Ultimul amănunt fusese servit de mîndrul bunic, cu o privire plină de subînțeles către Ryan și un zîmbet cu ridicări din sprîncene adresat Mirandei.

- Îți plac copiii? o întrebă Maureen.

- Aă, da.

Într-un mod vag și prudent, completă Miranda în gînd.

- Îți echilibrează viața, asta fac copiii. Îți oferă un scop real și celebrează dragostea care-i aduce pe bărbat și pe femeie împreună, declară Maureen, întinzîndu-i Mirandei un coș cu pîine irezistibil de proaspătă.

- Nu mă îndoiesc că aveți dreptate.

- Uite-o de pildă pe Mary Jo a mea...

Și Miranda fu informată despre virtuțile fiicei sale mai mari, care avea un butic în Manhattan și trei copii.

Urmă apoi Bridgit, care abandonase o carieră publicistică pentru a sta acasă cu fetița ei nou-născută.

- Se vede că sînteți foarte mîndră de ei.  
- Sînt copii buni. Educați, îi zîmbi Maureen lui Ryan. Toți copiii mei au urmat colegiul. Patrick e în primul an. Știe totul despre computere.

- Nu zău?

Părea un subiect mult mai sigur, așa că Miranda îi surîse lui Patrick:

- E un domeniu fascinant.

- Parcă ți-ai cîștiga traiul jucîndu-te. Ry, am obținut cîteva dintre datele pe care mi-ai cerut să le accesez.

- Excelent.

- Ce date? încetă Colleen s-o mai măsoare pe Miranda, îngustîndu-și ochii spre Ryan, bănuitoare.

- Rezolvăm o mică afacere, fetiço, îi strînse el nepăsător mîna. Mamă, astă seară te-ai întrecut pe dumneata însăși.

- Nu schimba vorba, Ryan.

- Colleen.

Vocea lui Maureen era blîndă, cu miez de dur-oțel.

- Avem oaspeți. Ajută-mă să strîng masa. Am făcut tiramisu, favoritul tău, Ry.

- O să mai discutăm noi, mîrîi Colleen printre dinți, dar se ridică ascultătoare să strîngă farfuriile.

- Să te-ajut, se ridică și Miranda, dar gazda îi făcu semn să se așeze la loc.

- Musafirii nu strîng masa. Stai jos.

- Nu-ți face griji cu Colleen, spuse Patrick, în momentul cînd fata nu mai putu să-l audă. Ne descurcăm noi cu ea.

- Gura, Patrick.

Deși Ryan îi zîmbi Mirandei, observă în ochii lui o sclipire jenată,

- Cred că nu ți-am spus cu ce se ocupă Colleen.

- Nu mi-ai spus.

- E polițistă, se ridică el, cu un oftat. Merg să le ajut la cafea.

- Minunat.

Orbește, Miranda întinse mîna după paharul cu vin.

☀ ☀ ☀

Nu stătu în drum, respectînd regulile casei prin a se retrage în *living room* după cafea și desert. Întrucît Giorgio era ocupat s-o piseze cu întrebări despre meseria ei, de ce nu se măritase, avea mintea angrenată în activitate. Replicile furioase care răsunau din bucătărie nu păreau să deranjeze pe nimeni.

Cînd apăru Colleen, ca o furtună, Patrick se rezumă să-și dea ochii peste cap.

- Iar începe.

- Mi-ai promis, Ry. Mi-ai dat cuvîntul tău.

- Și mi-l țin, își trecu el o mîna prin cap, frustrat. Termin doar ce am început, fetiço.

Pe urmă, gata.

- Iar ea ce legătură are? arătă Colleen cu degetul spre Miranda.

- Colleen, nu e frumos să arăți cu degetul, o muștră Giorgio.

- Of, la dracu'.

Și, aruncînd peste umăr ceva nemăgulitor în italiană, Colleen ieși din casă.

- Fir-ar al naibii, pufni Ryan, cu un zîmbet de scuză spre Miranda. Vin imediat.

- Ăă...

Mai stătu un moment pe loc, aproape foindu-se, în timp ce Giorgio și Patrick o priveau lung.

- Mă duc să văd dacă doamna Boldari n-are totuși nevoie de ajutor.

Evada într-o zonă unde spera că domnea cât de cât normalitatea. Bucătăria era mare și aerisită, păstrînd mirosurile calde și prietenoase ale mîncării. Cu dulapurile ei lucitoare și pardoseala albă, scînteietoare, părea scoasă dintr-o reclamă.

Ușa frigiderului era plină cu zeci de desene indescifrabile, în creion. Pe masă stătea un vas cu fructe proaspete, iar la ferestre erau perdele bej.

Normalitatea, conchise Miranda.

- Speram să faceți o excepție de la regulă și să-mi permiteți să vă dau o mîină de ajutor.

- Stai jos, îi indică Maureen masa. Ia o cafea. Vor termina cu cearta curînd. Ar fi trebuit să-i păruiesc pe amîndoi, că fac scene în fața musafirilor. Aștia-s copiii mei, concluziona ea punînd în funcțiune un filtru de cappuccino și începînd să pregătească o ceașcă. Pasiune, minte și o încăpătînire cît toate zilele. Se iau după tatăl lor.

- Credeți? Eu vă recunosc mult în Ryan,

Era exact replica potrivită. Ochii lui Maureen deveniră calzi și iubitori.

- Întîiul născut. Oricît de mulți ai, unul singur este primul. Pe toți îi iubești atît de mult, încît te miri că nu ți se rupe inima. Dar primul e numai unul. Vei ști și tu, într-o bună zi.

- Hmmrn, se abținu Miranda de la orice comentariu, în timp ce Maureen lua caimacul de pe lapte. Cred că e puțin cam neliniștitor, să aveți un copil care lucrează într-o instituție de aplicare a legii.

- Colleen e o fată care știe ce vrea. Niciodată nu merge nici la stînga, nici la dreapta, numai înainte... fata asta. Cîndva, va ajunge căpitan. Ai să vezi. E furioasă pe Ryan, continuă ea pe ton de conversație, punînd ceașca în fața Mirandei. O vrăjește el să-i treacă.

- Nu mă îndoiesc. E absolut fermecător.

- Dintotdeauna s-au ținut fetele după el. Dar Ryan al meu e cu totul aparte. A pus ochii pe tine.

Miranda socoti că era momentul să lămurească situația.

- Doamnă Boldari, am impresia că Ryan n-a fost destul de clar în problema asta. Nu sîntem decît asociați de afaceri.

- Așa crezi? replică placidă Maureen, întorcîndu-se să pună vasele în spălător. Nu arată destul de bine pentru tine?

- Arată foarte bine, dar...

- Poate fiindcă este din Brooklyn, nu de pe Park Avenue, n-are destulă clasă pentru o doctoriță?

- Nu, nici nu mă gîndeam. Pur și simplu... pur și simplu nu sîntem decît asociați de afaceri.

- Nu te sărută?

- Păi... el... eu...

Pentru numele lui Dumnezeu, fu singurul gînd care-i putu trece prin minte și-și umplu gura cu cafea fierbinte și cu caimac ca să tacă.

- Bănuiam eu. Mi-aș face griji pentru băiatul ăsta, dacă n-ar săruta o femeie care arată ca tine. Și-i place și deșteptăciunea. Nu e un superficial. Dar poate că nu-ți place cum sărută. Are importanță, adăugă, în timp ce Miranda stătea cu privirea în ceașca de cafea. Dacă un bărbat nu-ți înfierbîntă sîngele cu sărutările lui, nu puteți avea o relație fericită. Sexul e foarte important. Oricine susține contrariul n-a cunoscut niciodată sexul reușit.

„Vai de mine," își spuse Miranda.

- Ce? Crezi că nu știu că băiatul meu are relații sexuale? Mă crezi handicapată mintal?



- Cu mine n-a avut.
- De ce?
- De ce?

Miranda nu putu decît să clipească din ochi, în timp ce Maureen închidea cu grijă spălătorul de vase și începea să umple chiuveta cu apă pentru a spăla cratițele.

- Abia ne-am cunoscut.

Nu-i venea să creadă că purta acea conversație.

- Nu mă culc cu fiecare bărbat atrăgător pe care-l întîlnesc.

- Foarte bine. Nu vreau ca băiatul meu să umble cu femeii ușurate.

- Doamnă Boldari... Miranda se întrebă dacă era în stare să nu se dea cu capul de masă. Nu „umblăm” împreună. Avem o relație strict profesională.

- Ryan nu-și aduce asociații de afaceri acasă să mănînce *linguine-le* mele.

Din moment ce la asta nu avea nici un răspuns, Miranda își ținu iarăși gura. Își ridică privirea ușurată cînd prin arcadă intrară Ryan și sora lui.

Așa cum se așteptaseră, o împăcaseră pe Colleen. Miranda observă că zîmbeau și se țineau pe după mijloc. Pentru prima oară, Colleen îi aruncă Mirandei o privire prietenoasă.

- Scuză-mă pentru adineauri. Aveam doar de lămurit cîteva lucruri.

- Nici o problemă.

- Deci... se așeză Colleen la masă, ridicîndu-și picioarele pe scaunul din fața ei. Ai vreo părere fermă cu privire la cine ar fi putut fura bronzul original?

Miranda clipi din ochi.

- Poftim?

- Ryan m-a pus la curent. Poate reușesc să vă ajut.

- De șase luni a absolvit academia și parc-ar fi Sherlock Holmes, se aplecă Ryan s-o sărute pe păr. Vrei să șterg eu vasele, mamă?

- Nu, e rîndul lui Patrick, zise Maureen privind în jur. Cineva a furat ceva de la domnișoara ta?

- Da, eu, răspunse el nepăsător, așezîndu-se cu ele la masă. A reieșit că era un fals. Încercăm s-o rezolvăm.

- Perfect.

- Stați. Așteptați o clipă, ridică Miranda mîinile. Perfect? Așa ați spus? Adică știți că fiul dumneavoastră e un hoț?

- Ce, sînt bătută-n cap? Își șterse Maureen mîinile înainte de a și le pune în șolduri. Sigur că știu.

- Ți-am spus și eu că știe, preciza Ryan.

- Da, dar...

Pur și simplu nu-l crezuse. Zăpăcită, se foi în loc, studiind fața plăcută a lui Maureen..

- Și vă încîntă? Vi se pare perfect? Și tu... o arată ea cu degetul pe Colleen. Ești ofițer de poliție. Fratele tău fură. Cum se împacă una cu alta?

- Se retrage, ridică din umeri Colleen, A întîrziat puțin cu programul.

- Nu înțeleg, își strînse Miranda capul între mîini. Sînteți mama lui. Cum îl puteți încuraja să încalce legea?

- Dacă-l încurajez? rîse iarăși Maureen cu poftă. Cine a avut nevoie să-l încurajeze? Hotărîndu-se să-i acorde vizitatoarei bunăvoința unei explicații, puse jos cîrpa de vase.

- Crezi în Dumnezeu?

- Cum? Ce legătură are?

- Nu discuta, răspunde doar. Crezi în Dumnezeu?

Lîngă Miranda, Ryan zîmbi. N-avea de unde să știe, dar cînd mama lui vorbea pe tonul acela cu o persoană însemna că o plăcea.

- În regulă, da.

- Cînd Dumnezeu îți dăruiește un talent, e un păcat să nu-l folosești.

Miranda închise un moment ochii.

- Vreți să spuneți că Dumnezeu i-a dat lui Ryan un talent și ar fi un păcat să nu spargă clădirile și să fure?

- Dumnezeu l-ar fi putut înzestra cu talentul la muzică. Așa a făcut cu Mary Jo, care cîntă la pian ca un înger. Lui, în schimb, i-a dăruit talentul ăsta.

- Doamnă Boldari...

- N-o contrazice, murmură Ryan. N-ai să te-alegi decît cu o durere de cap.

Se uită urît la el, apoi încercă din nou:

- Doamnă Boldari, vă apreciez loialitatea față de fiul dumneavoastră, dar...

- Știi ce face cu talentul ăsta?

- Dacă tot mă întrebați, da.

- Cumpără această casă pentru familia lui, fiindcă vechiul cartier nu mai e sigur, preciză ea desfăcîndu-și brațele, pentru a cuprinde întreaga bucătărie, după care legănă un deget. Se îngrijește ca frații și surorile lui să învețe la colegiu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat altfel. Oricît de mult am fi muncit Giorgio și cu mine, nu poți ține șase copii în colegiu din două salarii de profesori. Dumnezeu l-a înzestrat cu un talent, repetă ea, punîndu-și mîna pe umărul lui Ryan. Poți să-l contrazici pe Dumnezeu?

☀ ☀ ☀

Ryan avusese din nou dreptate. O durea capul. Și-l obloji cu ajutorul tăcerii, în timpul drumului spre Manhattan. Nu era sigură ce anume o nedumerea mai mult în acel moment, atitudinea fermă a lui Maureen pentru a apăra cariera aleasă de fiul ei, sau îmbrățișările calde cu care se despărțiseră de ea toți membrii familiei la plecare: Ryan o lăsa în pace. Cînd opri în fața clădirii, îi dădu cheile portarului:

- Ura, Jack. Vezi ca mașina asta de închiriat să ajungă înapoi la aeroport, te rog, și trimite bagajele domnișoarei doctor Jones - sînt în portbagaj - sus în apartamentul meu.

- Sigur, domnule Boldari. Bine ați venit acasă.

Polul care se mută discret dintr-o mîna în alta îl făcu pe Jack să zîmbească și mai larg.

- Vă doresc o seară plăcută.

- Nu-ți înțeleg viața, începu Miranda, în timp ce o escorta printr-un hol elegant, decorat cu antichități lăcuite - și obiecte de artă atractive.

- Nu face nimic. Nici eu n-o înțeleg pe a ta.

Intrară într-un lift elegant, iar Ryan se folosi de o cheie pentru a porni spre ultimul etaj.

- Cred că ești frîntă. Jack îți aduce lucrurile imediat. Poți să te faci comodă.

- Mama ta a vrut să știe de ce nu am relații sexuale cu tine.

- Și eu mă întreb același lucru, tot timpul.

Ușile ascensorului se deschiseră spre un living spațios, zugrăvit în nuanțe vii de albastru și verde. Prin ferestrele largi ale terasei se vedea o superbă panoramă a orașului New York. Era clar că se complăcuse în afecțiunea lui pentru tot ce poate fi mai rafinat, conchise Miranda, aruncînd o privire rapidă în jur. Lămpi *Art Deco*, mese *Chippendale*, cristaluri *Baccarat*.

Se întrebă cît de multe erau furate.

- Toate cumpărate cu forme legale, zise el, citindu-i perfect gîndurile. Sau, mă rog, lampa aia mai puțin, dar nu i-am putut rezista. Bei un păhărel înainte de culcare?

- Nu, nici nu mă gîndesc.

Podelele erau din lemn în culoarea mierii, băițuit, scos în evidență cu unul dintre cele mai frumoase covoare orientale pe care le văzuse vreodată. Tablourile de pe pereți mergeau de la un Corot cețos pînă la o adorabilă acuarelă blîndă reprezentînd un peisaj pe care îl recunosc drept irlandez.

- Un tablou al mamei tale?
- Da, e talentată, nu-i așa?
- Foarte. Ciudată, dar foarte talentată.
- Te place.

Cu un oftat, Miranda se îndreaptă spre fereastră.

- Și eu o plac, nu știu de ce.

Propria ei mamă n-o îmbrățișase niciodată în felul acela, strîngînd-o zdravăn, puternic, cu afecțiune și admirație. Tatăl ei nu-i zîmbise niciodată cu acel licăr viu în ochi, ca tatăl lui Ryan. Se mira că, în pofida tuturor, familia lui păru-se mult mai normală decît a ei.

- Au venit bagajele.

Auzind soneria, Ryan se duse să vorbească prin interfon, apoi dădu drumul liftului. Bagajele fură predate rapid, în schimbul unui nou bacșiș.

Cînd ușile ascensorului se închiseră la loc cu un foșnet, Ryan lăsă bagajele unde erau și se apropie de ea.

- Ești încordată, murmură el, după ce începu să-i maseze umerii. Sperasem ca o seară cu familia mea să te relaxeze.

- Cum să se relaxeze cineva cu toată energia pe care o emană în jurul lor? se arcui Miranda spre mîinile lui, înainte de a apuca să se stăpînească. Pesemne ai avut o copilărie interesantă.

- Am avut o copilărie extraordinară. Departe de cea privilegiată pe care o cunoscuse ea și, după toate aparențele, mult mai plină de iubire.

- Grea zi, murmură Ryan și, știind că începea să se relaxeze, se aplecă s-o muște ușor de gît.

- Da, foarte. Nu.

- Mă pregăteam să pornesc pînă... aici.

O răsuci și-i acoperi gura cu a lui, tăindu-i respirația.

Mama lui spusese că trebuia ca sărutările să înfierbînte sîngele. I se înfierbîntase, ba bine că nu, clocotind sub piele, vîjiindu-i prin cap, pompînd prin vene mult prea tare și repede.

- Nu, repetă ea, dar era un protest fără vlagă, ignorat ușor de amîndoi.

Ryan simțea nevoia fierbînd în ea. Nu conta că nu i se adresa neapărat lui. N-avea s-o lase să conteze. O dorea, voia să fie el acela care-i spărgea pavăza și descoperea vulcanul despre care nu se îndoia că ardea înăuntrul ei. Ceva anume la Miranda îl atrăgea cu o forță constantă care refuza să se lase neluată în seamă,

- Lasă-mă să te ating.

Chiar în timp ce i-o cerea, o făcu, ridicîndu-și mîinile pe trupul ei pentru a și le trece ușor peste sîni.

- Lasă-mă să te am.

„O, da.” Oftatul acestui răspuns dădea tîrcoale prin creierul ei încețoșat ca și cum ar fi căutat un loc de aterizare. „Atinge-mă. Vreau să fiu a ta. Doamne, te rog, nu mă lăsa să gîndesc.”

- Nu.

Fu șocată să-și audă propriul răspuns. Să-și dea seama că se retrăgea tocmai în momentul cînd tînjea să se apropie.

- N-o să meargă.

- Pentru mine mergea de minune, își vârî Ryan mâna pe sub cureaua pantalonilor ei, smucind-o scurt. Și așa zice că și pentru tine mergea la fel de bine.

- N-am să mă las sedusă, Ryan.

Se concentra asupra străfulgerării nemulțumite din ochii lui, fără a lua în seamă urletele propriului ei organism după eliberarea pe care o făgăduia gura aceea.

- Nu voi fi a ta. Dacă vrem să terminăm cu succes relația asta, trebuie să rămână la nivel profesional. Și nimic mai mult.

- Nivelul ăla nu-mi place.

- Așa ne-am înțeles și nu se negociază.

- Nu-ți degeră niciodată limba când vorbești pe tonul ăsta? își înfundă Ryan mâinile în buzunare, în timp ce Miranda îl privea cu furie. Okay, domnișoară doctor Jones, să rămânem la nivel de afaceri. Îți arăt camera.

Se duse să-i ia valizele și urcă pe o scară metalică arcuită fluid, cu o ușoară patină verzuie. Apoi, punându-le după ușă, dădu din cap:

- Ar trebui s-o găsești destul de confortabilă și de intimă. Avem bilete mâine seară. Așa, îmi rămîne timp să mai lichidez cîteva probleme aici. Somn ușor, adăugă și-i închise ușa în față înainte de a avea timp să i-o trîntească ea în nas.

Miranda dădu să ridice din umeri, apoi făcu ochii mari, cînd auzi țacănitul unei broaște. Dintr-un salt, fu la ușă, zgîlțîind clanța.

- Ticălosule! Nu mă poți încuia aici!

- Un dram de prevedere, domnișoară doctor Jones.

Prin ușă, glasul lui răsuna lin ca mătasea.

- Doar ca să mă asigur că rămîi pînă mâine unde te-am pus eu.

Și se îndepărtă fluierînd, în timp ce Miranda bătea cu pumnii în ușă și jura răzbunare.

## Capitolul 15

Deși știa că era un gest inutil, de dimineață Miranda încuie ușa băii. Făcu un duș rapid, străduindu-se să stea cu ochii spre ușă în caz că Ryan avea chef de joacă.

L-ar fi crezut în stare.

După ce fu în siguranță, cu halatul pe ea, continuă pe îndelete. Voia să fie complet îmbrăcată, cu încrederea în ea însăși sporită de pavăza machiajului și a părului aranjat cu grijă, înainte de a-l revedea. Se hotărîse să nu fie rost de nici o șuetă comodă la micul dejun, în pijama.

Evident, mai întîi trebuia să-i deschidă. Ticălosul.

- Dă-mi drumul de-aici, Boldari, strigă, ciocănind energic în ușă.

Îi răspunse numai tăcerea, indignată, bătut mai tare, strigă și mai tare și începu să adauge amenințări pline de inventivitate.

Răpire, decise ea; avea să adauge și răpirea pe lista acuzațiilor contra lui. Spera ca deținuții ceilalți din unitatea federală unde avea să-și petreacă restul vieții aveau să se distreze torturîndu-l.

Frustrată, începu să scuture clanța. Ușa se deschise aproape de la sine, făcînd ca roșeața furiei să se intensifice și mai mult, de jenă.

Ieși, privind prudentă în hol. Ușile erau deschise, așa că se duse la prima, hotărîtă să-l înfrunte.

Se pomeni într-o bibliotecă plină cu rafturi din podea pînă în tavan, încărcate de cărți, fotolii comode din piele, un mic șemineu de marmură cu o pendulă ornatantată

decorînd consola. O vitrină hexagonală conținea o impresionantă colecție de tabachere orientale. Miroși și o dată. O fi avut el cultură și gusturi rafinate, dar tot hoț era.

Încercînd ușa următoare, îi găsi dormitorul. Patul mare, cu tăblii rococo, era destul de impresionant, dar faptul că era făcut cu grijă, avînd plapuma gris-perie aranjată frumos, o determină să-și înalțe sprîncenele. Fie nu dormise acolo, fie mama lui îl instruisese cu strășnicie. După ce o cunoscuse pe Maureen, vota pentru a doua variantă.

O cameră foarte masculină, conchise Miranda, și totuși subtil senzuală, cu pereți verde ca jadul și brîu crem. Femei sinuoase, în stilul *Art Deco* de care părea îndrăgostit, țineau abajururi din sticlă mată care împlînzeau lumina. Un fotoliu enorm, de aceeași culoare gri ca lumina lunii, stătea întors tentant spre un șemineu mare, clădit din marmură cu vinișoare roz. Lâmi ornamentali, în vase uriașe, încadrau fereastra largă ale cărei draperii fuseseră trase pentru a lăsa să intre lumina și să se vadă priveliștea.

Scrinerul era *Duncan Phyfe* și, pe lîngă statuia de bronz a zeului persan Mithras, mai conținea ceva mărunțiș, un cotor de bilet, un plic de chibrituri și alte obiecte firești pentru buzunarele unui bărbat.

Simți tentația să cotrobăiască în debara, să deschidă sertarele, dar rezistă. Nu se cuvenea ca Ryan să apară în acel moment și să aibă impresia că o interesa cît de cît viața lui.

Exista și o a treia cameră, în mod vizibil cabinetul unui om care-și putea permite tot ceea ce era mai bun pentru munca la domiciliu. Două computere, ambele cu imprimante laser, faxul și copiatorul de birou la care se așteptase, un telefon cu două linii, dulapuri de stejar pentru documente. Pe rafturile solide din aceeași esență se aflau cărți, obiecte mărunte și zeci de fotografii înrămate ale familiei.

Copiii nu puteau fi decît nepoții și nepoatele lui, își spuse ea. Mutre drăgălașe pozînd în fața camerei. Femeia senină ca o madonă, cu un copil mic în brațe, trebuia să fie sora lui, Bridgit, bărbatul chipeș-lustruit cu ochii unui Boldari era desigur Michael, iar femeia pe care o ținea pe după umeri cu brațul, soția lui. Își aminti că locuiau în California.

Văzu o fotografie a lui Ryan cu Colleen, zîmbind identic, și o poză de grup a întregii familii, făcută vizibil în preajma Crăciunului. Luminile bradului se zăreau într-o neclaritate plăcută, în spatele mulțimii de chipuri.

Păreau fericiți, își spuse ea. Uniți și deloc rigizi, cum apar adesea oamenii în pozele de grup. Constată că stăruia cu privirea asupra lor, studiind încă o fotografie, cu Ryan sărutînd mîna surorii lui, care purta o rochie de mireasă ca a unei prințese de basm și un voal asemenea.

Invidia i se trezi înainte de a putea să și-o înăbușe, în casa ei nu existau fotografii sentimentale care să immortalizeze momentele cu familia.

Își dori, cu naivitate, să se fi putut strecura într-una din acele fotografii, să se cuibărească sub un braț dezinvolt și primitiv și să simtă ceea ce simțeau și ei.

Să simtă iubire.

Izgoni gîndul, întorcîndu-se cu hotărîre dinspre rafturi. Nu era momentul să se întrebe de ce era atît de caldă familia Boldari, iar a ei, atît de rece. Trebuia să-l găsească pe Ryan și să-i zică vreo două, pînă nu-i trecea nemulțumirea.

Porni spre nivelul inferior, mușcîndu-și limba pentru a nu-l chema pe nume. Nu voia să-i dea satisfacție. În *living room* nu era, nici în cabinetul cam hedonist, cu televizor mare, stereo, complicat, și joc pinball în mărime naturală - cu potrivitul titlu de „Hoții și vardiștii”. Probabil o considera o ironie reușită. Nu-l găsi nici în bucătărie. Dar văzu o cafetieră pe jumătate plină, lăsată la încălzit. Nu era nicăieri în apartament. Smulse receptorul din furcă, hotărîtă să-l sune pe Andrew și să-i explice totul. Nu avea ton. Înjurînd murdar, se repezi înapoi în living și apăsă pe butonul liftului. Nu scoase nici un sunet. Se întoarse spre ușă și o găsi încuiată.

Cu ochii îngustați, deschise interfonul, de unde nu auzi decît foșnetul static.

Afurisitul descuiase ușa dormitorului, dar nu făcuse decît să-i lărgască perimetrul cuștii.

Trecuse de ora unu, cînd auzi murmurul scăzut al ascensorului. Nu pierduse vremea. Profitase de ocazie pentru a cerceta fiecare centimetru pătrat al locuinței. Scotocise prin debara fără urmă de vinovăție. Tindea, sfidător, spre confecțiile italienești. Îi umblase prin sertare. Prefera chiloții de mătase sexy și cămăși și pulovere din fibre naturale.

Spre enervarea ei, toate birourile - în dormitor, în bibliotecă și cabinet - erau încuiate. Pierduse cîtva timp atacînd broaștele cu agrafe de păr. Parolele computerelor o blocaseră, terasa de piatră a livingului o fermecase, iar cafeina pe care o băuse încontinuu în timp ce-și băga nasul peste tot îi activase oranismul.

Era mai mult decît pregătită să-l primească, în momentul cînd ieși din lift.

- Cum îndrăznești să mă încui așa în casă? Nu-s prizonieră.

- O simplă măsură de prevedere, zise Ryan punînd jos servieta și sacoșele pe care le adusese.

- Și pe urmă ce urmează? Cătușele?

- Numai după ce ne vom cunoaște mai bine. Cum a fost azi?

- Te...

- ...urăsc, detest, disprețuiesc, încheie Ryan în locul ei, scoțîndu-și haina. Deci, am lămurit-o și pe-asta.

Și-o agăță cu grijă. Avusese dreptate, mama lui îl antrenase bine.

- Am avut de făcut cîteva comisioane. Sper că în lipsa mea te-ai simțit ca acasă,

- Plec. Trebuie să fi avut o criză de nebunie temporară, cînd am crezut că am putea lucra împreună.

Ryan așteptă pînă ajunse la baza scării.

- „Doamna întunecată" este într-o magazie de la, Bargello, pînă se va stabili de unde provine și cine a turnat-o.

Miranda se opri, așa cum se așteptase, și se întoarse încet:

- De unde știi?

- Treaba mea e să știu. Acum, cu sau fără tine, mă duc în Italia și o eliberez. Cu foarte puțin efort, pot găsi alt arheometrist și în cele din urmă vom descoperi ce s-a întîmplat și de ce. Dacă pleci, ai ieșit definitiv din combinație.

- N-ai s-o scoți niciodată de la Bargello.

- A, ba da, zîmbi el scurt, răutăcios. Am s-o scot. După aia, poți s-o studiezi, sau să te întorci în Maine și să aștepti pînă cînd părinții tăi hotărăsc că nu mai ești consemnată.

Miranda trecu peste ultimul comentariu. Presupunea că era destul de aproape de adevăr.

- Cum ai s-o scoți?

- Mă privește.

- Dacă vrei să fiu de acord cu planul ăsta cretin, trebuie să cunosc detaliile.

- Te voi informa din mers cu cele necesare. Ai de ales, domnișoară doctor Jones.

Rămii sau pleci. Pierdem timpul.

Își dădu seama că era momentul hotărîtor, punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Ryan o privea, așteptînd, cu exact atîta aroganță în ochi cît să-i zgîndărească mîndria.

- Dacă reușești să faci un miracol și să intri la Bargello, nu iei nimic altceva decît bronzul. Nu mergem la cumpărături.

- De acord.

- Iar dacă intrăm în posesia bronzului, eu răspund de el.

- Tu ești omul de știință, adăugă Ryan, cu un surîs. N-avea decît să răspundă de copie. El voia originalul.

- Ai de ales, repetă. Rămîi sau pleci?

- Rămîn! Îi răbufni Mirandei aerul din piept, Dumnezeu să mă ajute.

- Perfect. Și-acum, deschise el servieta, aruncînd lucrurile pe masă, astea-s pentru tine.

Miranda luă cărțulia bleumarin.

- Nu e pașaportul meu.

- Este, acum.

- Nu e nici numele meu - de unde ai fotografia asta? Își privi ea propria imagine. E poza mea de pașaport.

- Exact.

- Ba nu, e din *pașaportul* meu. Și permisul meu de conducere, continuă ea, smulgîndu-l de pe masă. Mi-ai furat portofelul.

- Am împrumutat anumite lucruri din el, preciză Ryan.

Vibra. Alt cuvînt nu exista ca să-i descrie furia.

- Ai intrat în camera mea cînd dormeam și mi-ai luat lucrurile.

- Erai agitată, își aminti Ryan. Te tot suceai și te învîrteai. Poate ar trebui să încerci meditația, ca să-ți eliberezi o parte din tensiune.

- A fost o infamie.

- Nu, o necesitate. O infamie ar fi fost dacă mă strecuram în pat lîngă tine. Distractiv, dar tot o infamie.

Miranda trase aer pe nări:

- Ce-ai făcut cu actele mele originale?

- Sînt la loc sigur. Nu vei avea nevoie de ele pînă nu ne întoarcem. Dau tributul cuvenit prudenței, iubito. Dacă își bagă nasul copoii, e mai bine să nu știe că ai plecat din țară.

Miranda aruncă pașaportul pe masă.

- Nu mă numesc Abigail O'Connell.

- Doamnă Abigail O'Connell - sîntem în cea de-a doua lună de miere. Și cred c-am să te numesc Abby. E mai intim.

- Nu mă voi preface că sînt măritată cu tine. Mai degrabă m-aș mărita cu un psihopat.

În fond, își reaminti Ryan, era o novice. Se cerea puțină răbdare.

- Miranda, călătorim împreună. Vom locui în același apartament la hotel. Un cuplu căsătorit nu dă naștere la comentarii sau întrebări. Fac toate astea ca să fie cît mai simplu. În următoarele cîteva zile, eu voi fi Kevin O'Connell, soțul tău devotat. Sînt broker de acțiuni, tu lucrezi în publicitate. Sîntem căsătoriți de cinci ani, locuim în Upper West Side și ne gîndim să punem bazele unei familii.

- Deci, acum am ajuns și Yuppies<sup>1</sup>.

- Nimeni nu mai folosește termenul ăsta, dar, în esență, ai dreptate. Ți-am obținut două cartele de credit.

Miranda privi spre masă:

- Cum ai procurat actele astea?

- Prin pile, răspuse el simplu.

Și-l imaginează într-o cameră întunecoasă și mirositoare, lîngă un individ enorm, cu un șarpe tatuat și respirația puturoasă, care falsifica acte de identitate și arme de asalt.

---

<sup>1</sup>Tineri în ascensiune socio-profesională (n.tr.)

Nu se apropia nici pe departe de vila împărțită în două din New Rochelle, unde un văr de-al doilea al lui Ryan, contabil, tipărea documente în pivniță.

- E ilegal să intri într-o țară străină cu acte false.

Ryan o privi fix zece secunde în cap, apoi hohoti de râs.

- Ești superbă. Serios. Acum, am nevoie de o descriere detaliată a statuetei. Trebuie s-o pot recunoaște rapid.

Îl studie, întrebându-se cum ar fi putut suporta cineva un om care trecea de la ilaritate la seriozitatea afacerilor cât ai clipi din ochi.

- Nouăzeci de centimetri și patru milimetri înălțime, douăzeci și patru de kilograme și șase sute optzeci de grame greutate, nud feminin cu patina albastră-verzuie tipică pentru un bronz mai vechi de cinci sute de ani.

În timp ce vorbea, în minte îi apăru, vie, imaginea sculpturii.

- Stă pe vîrfurile picioarelor, cu brațele ridicate... Mi-ar fi mai ușor să ți-o desenez.

- Excelent, se duse Ryan la un dulap și scoase din sertar un bloc și un creion. Cît poți de precis. Nu suport să greșesc.

Miranda se așeză și, cu o iuțea și o precizie care-l făcuseră să-și înalțe sprîncenele, desenă pe hîrtie imaginea pe care o avea în minte: fața, zîmbetul șiret și senzual, degetele întinse în sus, căutînd parcă, arcuirea fluidă a trupului.

- Superbă. Absolut superbă, murmură Ryan, aplecîndu-se peste umărul ei, frapat de expresivitatea imaginii. Ai talent. Pictezi?

- Nu.

- De ce?

- De-aia, făcu ea un efort să nu smucească din umăr. Obrazul lui aproape de rezema de al ei, în timp ce schița ultimele detalii.

- Ai un real talent. De ce ți-l irosești?

- Nu mi-l irotesc. Schițele reușite îmi pot fi de mare folos în muncă.

- Un talent artistic trebuie să-ți aducă plăcere în viață, zise el luînd schița și studiind-o încă un moment. Ești înzestrată.

Miranda puse creionul jos și se ridică.

- E un desen exact. Dacă ai noroc să dai peste bronz, ai să-l recunoști.

- Norocul nu prea are nimic a face aici, îi mîngîie Ryan alene obrazul cu un deget. Semeni puțin cu ea - forma feței, structura osoasă puternică. Ar fi interesant să te văd cu surîsul ăsta șmecher pe față. Nu zîmbești prea des, Miranda.

- În ultima vreme, n-am prea avut motive.

- Cred că asta se poate rezolva. Mașina ajunge aici cam într-o oră... Abby. Profită de timp și obișnuiește-te cu noul tău nume. Iar dacă nu crezi că vei ține minte să mă numești Kevin...

Îi făcu cu ochiul.

- Spune-mi doar „scumpule”.

- Nici nu mă gîndesc.

- A, încă un lucru.

Ryan scoase din buzunar o cutiuță de bijuterii. Cînd deschise capacul, sclipirea diamantelor o făcu să clipească din ochi.

- În numele Domnului, și așa mai departe, rosti el, scoțînd inelul din cutie și luînd-o de mîină.

- Nu.

- Termină cu idioteniile. E de ochii lumii.

Îi fu imposibil să nu privească în jos, orbită de strălucire, cînd i-l puse pe deget. Verigheta era bătută în briliante tăiate pătrat, patru la număr, care scînteiau ca gheața.

- Halal de ochii lumii. Presupun că e furat.



- Mă jignești. Am un prieten cu un magazin în sectorul diamantelor. L-am luat en gros. Acum trebuie să-mi fac bagajele.

Miranda începu să-și răsucescă inelul pe deget, în timp ce Ryan urca scara. Era absurd, însă și-ar fi dorit să nu i se potrivească atât de perfect.

- Ryan? Chiar ești în stare să reușești?

Îi răspunse făcându-i cu ochiul peste umăr:

- Fii atentă la mine.

Ryan observă, imediat că-i umblase prin lucruri. Procedase ordonat, dar nu îndeajuns. În orice caz, n-ar fi avut cum să vadă micile semne pe care le lăsase împrăștiate prin cameră - firul de păr pus peste mânerul ușilor de la debara, bucățița subțire de scotch de pe sertarul de sus al scrinului. Era un vechi obicei, pe care și-l respecta cu sfințenie, oricât de bun era sistemul de securitate al clădirii.

Clătină din cap. Oricum, n-ar fi găsit nimic din ce nu voia el să găsească.

Deschise debaraua, apăsă un mecanic ascuns sub o parte a barei și intră în camera secretă. Alegerea celor necesare nu-i luă mult timp. Se gândise încă dinainte, metodic. Avea nevoie de șperacluri, de aparatura electronică de buzunar a meseriei. Apoi, colacul de coardă subțire și flexibilă, mânușile chirurgicale. Gumă arabică, vopsea de păr, câteva cicatrici, două perechi de ochelari. Se îndoia că misiunea avea să ceară deghezări, iar dacă decurgea corect, nu necesita decât instrumentele de bază. Totuși, prefera să fie pregătit pentru orice.

Le împacheta pe toate cu grijă sub fundul fals al valizei. Adăugă articolele normale pe care le-ar fi luat un bărbat într-o vacanță romantică în Italia, umplând valiza și un sac de haine.

În cabinet, își pregăti propriul laptop și alese dischetele de care avea nevoie. Pe când împacheta, revedea lista din minte, adăugând câteva obiecte pe care le cumpărase la *Spy 2000*, în centru, și le perfecționase singur.

Satisfăcut, încuie actele de identitate autentice în seif, dincolo de volumele cu opere complete ale lui Edgar Allan Poe - părintele misterului ușii încuiate - și, pradă unui impuls, luă verigheta simplă de aur pe care o ținea acolo. Fusese a bunicului său. Mama lui i-o dăduse la priveghi, cu doi ani în urmă. Deși mai avusese și în trecut ocazia să poarte o verighetă ca acoperire, pe aceea n-o folosisese niciodată.

Fără să se întrebe de ce de data asta o dorea, și-o puse, încuie și se duse să-și ia valizele.

Interfonul sună, anunțând sosirea mașinii, în timp ce cobora cu ele. Miranda își adusese deja lucrurile. Geamantanele ei, laptopul și servieta erau înșirate în ordine. Ryan își înălță o sprânceană.

- Îmi plac femeile care știu să fie gata la timp. Totul e gata?

Trase adânc aer în piept. Sosise momentul.

- Să mergem. Nu pot suferi să alerg la aeroport.

- Bravo, fetița mea, îi zîmbi Ryan, apleându-se să-i ia o valiză.

- Pot să-mi car singură bagajele, îi dădu Miranda mâna la o parte, luând-o ea. Și nu-s fetița ta.

Ridicînd din umeri, Ryan făcu un pas înapoi și o așteptă să-și agațe curelele peste umeri și să ridice valizele.

- După, dumneata, domnișoară doctor Jones.

☼ ☼ ☼

N-ar fi trebuit să se mire că reușise să rezerve două locuri la clasa întâi, într-un timp atât de scurt. Întrucît tresărea ori de câte ori stewardul i se adresa cu „doamnă O'Connell", Miranda se afundă în paginile lui Kafka imediat după decolare.

Ryan acordă cîtva timp celui mai recent roman cu spărgători al lui Lawrence Block. Apoi, bău șampanie și îl privi pe Arnold Schwarzenegger dînd șuturi în cur în stil mare, pe ecranul video. Miranda bău apă minerală, încercînd să se concentreze asupra unui documentar despre natură.

La jumătatea zborului peste Atlantic, noaptea agitată o ajunse din urmă. Străduindu-se să-și ignore vecinul de scaun, lăsă pe spate spătarul, se întinse și-i impuse creierului să adoarmă.

Se afla în cu statul Maine, cu falezele sub care se zbugiuma marea și cu o ceață cenușie și deasă care îneca formele. Lumina licărea într- un fascicul tulbure, călăuzind-o spre far.

Era singură, complet singură.

Și speriată, îngrozitor de speriată.

Împiedicîndu-se, bîjbîind, făcînd eforturi să nu suspine, oricît de tare îi ardea aerul plămîinii. O sîcîia un rîs de femeie, încet și amenințător, așa că o luă la fugă.

Și, fugind, se pomeni pe marginea falezei, deasupra unei mări în clocot.

Cînd o mîna i-o apucă pe a ei, se agăță strîns. *Nu mă lăsa singură.*

Lîngă ea, Ryan privi cele două mîini împreunate. A ei avea degetele albite, chiar și în somn. Oare ce o fugărea prin vise, se întrebă el, și ce anume o împiedica să iasă?

Îi mîngîie degetele cu cel mare, pînă se relaxară. Dar rămase cu mîna ei într-a lui, găsind că era o senzație curios de liniștitoare, în timp ce închidea și el ochii și adormea.

## Capitolul 16

- Are doar un singur dormitor.

Miranda nu vedea din fermecătorul apartament nimic altceva decît singurul dormitor, cu grațiosul său pat regal și eleganta cuvertură albă.

În salon, Ryan deschise ușile duble și ieși pe o terasă enormă, unde aerul mirosea a primăvară și soarele Italiei strălucea vesel peste roșul blînd al acoperișurilor.

- Ia uită-te ce vedere avem. Terasa asta e unul din motivele pentru care am vrut să închiriez aceeași cameră. Ți-ai putea petrece aici toată viața.

- Perfect, deschise Miranda ușile dormitorului, ieșind și ea. Ce- ar fi să faci exact asta?

N-avea să se lase fermecată de panorama superbă a orașului, nici de geraniile vesele ce se înșirau în lădițe sub parapetul de piatră. Și nici de bărbatul ce se apleca pe deasupra lor, arătînd de parcă s-ar fi născut pentru a sta tocmai în acel loc.

- E numai un dormitor, repetă ea.

- Sîntem căsătoriți. Ce-ai zice să-mi aduci o bere?

- Nu mă îndoiesc că există un anumit gen de femei care te găsesc irezistibil de amuzant, Boldari. Întîmplător, eu nu sînt genul, se apropie ea de balustradă. Iar în acel unic dormitor, e un singur pat.

- Dacă ești pudică, putem dormi cu rîndul pe canapeaua din salon. Tu mai întîi, o cuprinse el cu un braț pe după umeri, strîngînd-o amical. Destinde-te, Miranda! M-ar amuza să te tăvălesc în așternut, dar nu asta mă interesează în primul rînd. O asemenea vedere compensează lungul zbor cu avionul, nu?

- Pe mine nu vederea mă interesează în primul rînd.

- Dacă tot e aici, nimic nu te împiedică s-o apreciezi, în apartamentul de-acolo locuiește o tînără pereche, o întoarse el puțin, arătîndu-i o fereastră de la ultimul etaj al unei clădiri de un galben-deschis, mai la stînga. Duminica dimineață, lucrează amîndoi în grădina de pe terasă. Iar într-o noapte au ieșit și au făcut dragoste acolo.

- Te-ai uitat la ei?  
- Numai pînă cînd intențiile au devenit de neconfundat. Nu-s pervers.  
- În privința asta, juriul e încă retras pentru deliberare. Deci, ai mai fost aici.  
- Kevin O'Connell a locuit aici acum cîteva zile, anul trecut. Motiv pentru care ne folosim din nou de el. Într-un hotel bine gospodărit ca ăsta, personalul tinde să țină minte clienții - cu atît mai mult dacă dau bacșișuri grase, iar Kevin are un suflet generos.  
- De ce-al venit sub numele de Kevin O'Connell?  
- O mică problemă cu un relicvariu și un fragment de os ai lui Ioan Botezătorul.  
- Ai furat o relicvă? O relicvă *sfîntă*? Osul lui Ioan Botezătorul?  
- Un fragment numai. Ce naiba, prin toată Italia sînt împrăștiate bucăți din el - mai ales aici, unde sfîntul patron al orașului.

Nu se putu stăpîni, căci năuceala ei îl încînta enorm.

- Foarte popular băiat, Ionică al nostru. Nimeni n-o să simtă lipsa unei așchii, două, de os.

- N-am cuvinte, murmură Miranda.  
- Clientul meu avea cancer și era convins că relicva avea să-l vindece. Sigur, a murit, dar a trăit cu nouă luni mai mult decît îi acordaseră medicii. Deci, cine poate să-l judece? Hai să despachetăm, o bătut el pe braț. Vreau să fac un duș și pe urmă ne apucăm de treabă.

- Treabă?

- Am de făcut niște cumpărături.

- N-am de gînd să-mi petrec toată ziua căutînd pantofi *Ferragamo* pentru sora ta.

- Nu va dura mult și am nevoie de flecuștețe pentru restul familiei.

- Ascultă, Boldari, cred că avem probleme mai importante decît să adunăm suveniruri pentru familia ta.

Spre furia ei, Ryan se aplecă și o sărută pe vîrfurile nasului.

- Nici o grijă, iubito. Am să-ți cumpăr și ție ceva. Încalță-te cu pantofi comozi, o sfătui și intră în baie să faci duș.

☼ ☼ ☼

Cumpără o brățară subțire și fluidă de aur, cu smaralde șlefuite, dintr-un magazin de pe Ponte Vecchio - se apropia ziua de naștere a lui Maureen - și ceru să fie trimisă la hotel. Delectîndu-se vizibil cu forfota de turiști și vînători de chilipiruri care mișunau pe pod, peste pașnicul rîu Arno, mai luă cîteva lăncișoare de aur italian scînteietor, cercei de marcasit și broșe în stil florentin. Pentru surorile lui, îi explică el Mirandei, care aștepta nerăbdătoare și refuza să se lase fermecată de sclipirile din vitrine.

- Dacă stai aici destul timp, comentă el, poți auzi toate limbile din lume.

- Și n-am stat destul?

O luă cu un braț pe după umeri, clătînd din cap cînd Miranda deveni rigidă.

- Tu nu-ți permiți niciodată să trăiești clipa, domnișoară doctor Jones? Sîntem la Florența, pe cel mai vechi dintre podurile orașului. Soarele strălucește. Trage aer în piept și lasă totul să-ți umple sufletul.

Approape că o făcu, nu lipsi mult să se reazeme de el și să-i urmeze sfatul.

- N-am venit aici pentru atmosferă, replică ea, pe un ton destul de rece, după cum spera, ca să potolească atît entuziasmul lui, cît și propriile ei porniri complet necharacteristice.

- Totuși, atmosfera există. Și noi la fel.

Nedescurajat, o luă de mîină și o trase după el pe pod.

Prăvălioarele și tarabele îl încîntau nespuse, observă Miranda, privindu-l cum se tocmea pentru poșete de piele și cutii de mărunțișuri, lîngă Piazza della Repubblica.

Nu-i luă în seamă sugestia de a se trata cu ceva și, îndreptându-și atenția spre arhitectură, îl așteaptă într-o tăcere ce fierbea la foc scăzut.

- Ei, asta-i pentru Robbie, luă ei de pe un umerăș o minusculă geacă de piele neagră, cu tighele argintii.

- Robbie?

- Nepotu-meu. Are trei ani. O să-i stea nemaipomenit.

Era frumos croită, scumpă fără-ndoială și destul de adorabilă pentru a o face pe Miranda să-și strângă buzele ca să nu surîdă.

- E complet nepractică pentru un copiii de trei ani.

- A fost făcută pentru unul de trei ani, o contrazise Ryan. De asta-i așa de mică. *Quando?* îl întrebă pe vânzător și începură să se târuiască.

Cînd termină runda, porni spre vest. Dar, dacă sperase s-o ducă în ispită cu elegantele case de modă de pe Via del Tornabuoni, îi subestima voința.

Cumpără trei perechi de pantofi, în catedrala *Ferragamo* a încălțăminteii. Miranda nu cumpără nimic - nici chiar o pereche formidabilă de esarpini din piele gris perle care-i atraseră atenția și-i ațîțară dorința.

Cartelele de credit din portofel, își reaminti, nu purtau înscris numele ei. Mai degrabă ar fi umblat desculță, decît s-o folosească pe vreuna.

- Majoritatea femeilor, remarcă Ryan, în timp ce mergeau spre rîu, ar fi avut pînă acum brațele pline cu pungi și cutii.

- Eu nu-s majoritatea femeilor.

- Am observat. Totuși, îți stă al naibii de bine în haine de piele.

- În fanteziile tale schiloade, Boldari.

- Fanteziile mele nu au nimic schilod, se apropie el de un magazin, deschizînd ușa de sticlă.

- Acum ce mai e?

- Nu putem veni la Florența fără să cumpărăm și ceva obiecte de artă.

- N-am venit să cumpărăm nimic. Era un voiaj de afaceri.

- Stai liniștită, o luă el de mîină, ridicîndu-i-o la buze cu un gest înflorit. Ai încredere-n mine.

- Cînd e vorba de tine, sfaturile astea două nu se vor putea aplica niciodată.

Magazinul era plin cu reproduceri de marmură și bronz. Zei și zeițe dansau spre a ademini turiștii să-și scoată cărțile de credit și să cumpere cîte o copie după opera unui maestru sau o ofertă a unui artist tînăr.

Ajunsă la capătul răbdării, Miranda se pregătea să irosească încă o oră prețioasă pînă-și onora Ryan obligațiile de familie. Dar în nici cinci minute, spre surprinderea ei, acesta arătă cu capul spre o Venus zveltă.

- Cum ți se pare?

Se apropie serioasă, încercuind sculptura de bronz șlefuit.

- Este adecvată, nu deosebit de reușită, dar dacă cineva din legiunile tale de rude caută un bibelou ieftin, ar merge destul de bine.

- Mda, și eu cred că va merge, îi adresă el un zîmbet încîntat vânzătorului, după care, spre nedumerirea Mirandei, scoase ghidul de conversație în italiană.

Pe tot parcursul turneului de cumpărături, vorbise fluent limba, adeseori condimentîndu-și exprimarea cu expresii colocviale. Acum, masacra frazele cele mai elementare cu un accent mizerabil care-l făcea pe vânzător să-i surîdă radios.

- Sînteți american. Știm englezește.

- Așa? Slavă Domnului, rîse Ryan, trăgînd-o pe Miranda de mîină mai aproape. Soția mea și cu mine vrem ceva deosebit, să luăm cu noi acasă. Ar arăta splendid în solar, nu crezi, Abby?

- Hmmm, fu răspunsul Mirandei.

De astă dată nu se mai tocmi, ci doar se strîmbă la auzul prețului, apoi o luă deoparte ca pentru a se consulta între patru ochi.

- Despre ce-i vorba? se pomeni Miranda șoptind, întrucît Ryan își ținea capul aplecat lîngă ai ei.

- Nu voiam s-o cumpăr fără a fi sigur că soția mea e de acord.

- Ești un aiurit.

- Uite cu ce m-aleg pentru că sînt un soț atent, se aplecă el sărutînd-o apăsător pe gură - și reușind să-i evite dinții numai grație instinctului. Promite-mi c-ai s-o încerci iar, mai tîrziu.

Înainte de a apuca sa riposteze, se întoarse spre vînzător:

- O luăm...

După ce se încheie tîrgul, iar statueta fu împachetată și pusă în cutie, Ryan refuză oferta de a fi trimisă la hotel.

- Nu-i nevoie. Oricum urma să ne întoarcem.

Luă sacoșa, apoi o cuprinse pe Miranda cu un braț, lovind de ea unul dintre cele două aparate de -fotografiat pe care le avea agățate pe umeri.

- Hai să luăm din drum o înghețată, Abby.

- N-am nevoie de nici o înghețată, bombăni ea, cînd ieșiră.

- Ba cum să nu? Trebuie să-ți conservi energia. Mai avem de făcut un popas.

- Ascultă, sînt obosită, mă dor picioarele și nu-mi place să mă trambalez pe la cumpărături. Mai bine să ne întîlnim la hotel.

- Și să pierzi distracția? Mergem la Bargello.

- Acum? exclamă ea, simțind pe șira spinării uni amestec de groază și fascinație. Acum o facem?

- Acum ne mai jucăm puțin de-a turiștii, coborî Ryan de pe bordură, făcîndu-i loc pe trotuarul îngust. Vom studia incinta, facem cunoștință cu situația, fotografiem, îi făcu el cu ochiul. Marcăm terenul, cum se spune în filme.

- Marcăm terenul, murmură Miranda.

- Unde sînt camerele de securitate? Cît de departe de intrarea principală e „Bacchus” de Michelangelo?

Știa, însă, cu precizie. Nu era prima lui vizită, indiferent sub ce identitate.

- Ce lățime are curtea? Cîte trepte sînt pînă la loggia de la parter? Cînd se schimbă garda? Cîți...

- Bine, bine, am înțeles, își azvîrli ea mîinile în sus. Nu știi de ce nu ne-am dus acolo de la bun început.

- Toate la timpul lor, iubito. Era firesc ca Abby și Kevin să viziteze orașul, în prima zi, nu?

Presupunea că arătau exact ca niște turiști americani - cu aparate foto, pungi de cumpărăturii ghiduri. Din mers, îi cumpără un cornet de înghețată. Întrucît o putea ajuta să-și răcorească ghemul de tensiune fierbinte din stomac, Miranda începu să lîngă înghețata de lămîie, în timp ce Ryan mergea agale, arătînd clădiri și statui, privind în vitrine sau la listele de bucate de la intrarea în cîte o *trattoria*.

Poate că toate aveau un rost, conchise ea. Nimeni nu-i învrednicea cu o a doua privire și, dacă se concentra, aproape că putea crede că hoinărea prin oraș pentru prima oară în viața ei. Parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. „Vacanța lui Abby și Kevin în Italia”. Numai de n-ar fi fost o actriță atît de slabă.

- Fabulos, nu-i așa? se opri Ryan, înlănțuindu-și degetele printre ale ei, pe cînd admira splendida catedrală care domia orașul.

- Într-adevăr. Cupola lui Brunelleschi a fost o revoluție în arhitectură. N-a folosit schele. Giotto a făcut proiectul campaniei, dar n-a apucat s-o vadă terminată, își potrivea mai bine ochelarii de soare.

- Fațada neo-gotică de marmură îi reproduce stilul, dar a fost adăugată în secolul al nouăsprezecelea,

Își dădu părul la o parte din față și văzu că Ryan îi zîmbea.

- Ce e?

- Ții într-un mod foarte interesant Secția de istorie, domnișoară doctor Jones.

Cînd Miranda își șterse cu grijă orice expresie de pe față, Ryan i-o încadra între mîini:

- Nu nu. N-a fost un banc, ci un compliment, îi atinse el ușor obrazii cu degeteie; cît de multe locuri sensibile, reflectă. Mai spune-mi și altceva.

Dacă rîdea de ea, se pricepea de minune să se prefacă. Prin urmare, riscă:

- Michelangelo l-a sculptat pe „David” în curtea de la Museo dell’Opera del Duomo.

- Zău?

O spusese atît de serios, încît buzele Mirandei tresăriră.

- Zău. De asemenea, l-a copiat pe „Sfîntul Ioan” al lui Donatello pentru „Moise”. Un adevărat compliment. Dar mîndria muzeului, după părerea mea, este „Piet”. Despre chipul lui Nicodim se crede că e autoportret, executat superb. Dar fața Mariei Magdalena din aceeași sculptură e inferioară, lucrată evident de un elev de-al lui. Nu mă săruta, Ryan, se grăbi ea, închizînd ochii, cînd gura lui se apropie la un deget distanță. Complici lucrurile.

- Trebuie să fie simple?

- Da, deschise ea din nou ochii, privindu-l fix. În cazul de față, da.

- În mod normal, aș fi de aceeași părere, îi mîngîie el buzele cu degetul mare, îngîndurat. Ne simțim atrași unul de altul, ceea ce ar trebui să fie simplu. Dar se pare că nu e.

Își coborî mîinile pe umerii ei, apoi în lungii brațelor, pînă la încheieturi. Miranda avea pulsul rapid și puternic, și în condiții firești l-ar fi bucurat. Ryan, însă, făcu un pas înapoi:

- Okay, să rămîină cît mai simplu posibil. Du-te și stai acolo.

- De ce?

- Ca să te fotografiez, iubito, își coborî el ochelarii de soare pe nas, făcîndu-i cu ochiul. Vrem să le arătăm pozele tuturor prietenilor noștri de-acasă, nu-i așa, Abby?

Deși i se părea de un prost gust criminal, Miranda poză în fața marelui Duomo, lîngă sute de alți vizitatori, lăsîndu-l s-o fotografieze cu magnifica marmură albă, verde și roz din spate.

- Iar acum, fă-mi tu mie una, se apropie Ryan, cu pretențiosul său *Nikon* în mîină. În esență, ochești și tragi. Ajunge să...

- Știi cum funcționează o cameră, îi smulse ea aparatul din mîină, ...Kevin.

Făcu un pas înapoi, se opri și vizualiza. Poate că inima îi șovăi puțin. Arăta uluitor, înalt, brunet și zîmbind țanțoș în obiectiv.

- Poftim. Acum ești mulțumit?

- Aproape.

Agăță doi turiști, care acceptară bucuroși să-i fotografieze pe tinerii americani.

- E ridicol, bombăni Miranda, pomenindu-se că poza încă o dată, cu Ryan ținînd-o de mijloc.

- Asta-i pentru mama, răspunse el, după care, cedînd unui impuls, o sărută.

Un stol de porumbei își luară zborul, într-un iureș de aripi și stîrnind o adiere. Miranda nu avu timp să se opună sau să se ferească. Gura lui era caldă, fermă, lunecînd peste a ei în timp ce brațul de pe talie o trăgea mai aproape. Sunetul scăzut pe care-l

scoase nu avea nimic de protest în el. Mîna pe care i-o ridică spre față nu voia decît să-l țină lîngă ea.

Soarele era alb, orbitor, văzduhul plin de sunete. Iar inima ei tremura în pragul a ceva extraordinar.

Fie se retrăgea, fie se prăbușea, își spuse Ryan. Se întoarse cu buzele în palma ei.

- Scuză-mă, spuse, fără să zîmbească. Îi era cam greu să-și revină. Cred că m-a furat momentul.

Și o lăsă acolo, cu genunchii tremurînd, ca să-și ia aparatul înapoi.

Și-l puse la loc, luă sacoșă cu cumpărături și, cu ochii într-ai ei, îi întinse o mînă:

- Să mergem.

Miranda aproape că uitase planul, scopul prezenței lor acolo. Dînd din cap, își potrivi pasul după al lui.

Cînd ajunseră la porțile vechiului palat, Ryan scoase ghidul din buzunarul de la spate, ca orice bun turist.

- A fost construit în 1255, spuse el. Din secolul al șaisprezecelea pînă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, a fost închisoare. Execuțiile aveau loc în curte.

- Foarte potrivit, în situația dată, bombăni ea. Și cunosc și eu istoria.

- Domnișoara doctor Jones cunoaște istoria, Abby, iubito, îi dădu el o palmă afectuoasă la fund.

În clipa cînd ajunseră în sala principală de la parter, își scoase camera video.

- Extraordinar, Abby, nu-i așa? Uită-te la ăsta - a dat cîteva pe gît, nu?

Îndreptă camera spre splendidul „Bacchus” de bronz, apoi începu să panorameze lent prin sală.

- Stai numai pîn-au să vadă Jack și Sally. Or să se înverzească de invidie.

Întoarse camera spre o ușă, unde un paznic stătea cu ochii pe vizitatori.

- Plimbă-te, mîrîi el, printre dinți. Fă pe uimita și pe burgheza.

Mirandei îi transpirau palmele. Era ridicol, desigur. Aveau tot dreptul să se afle acolo. Nimeni nu putea ști ce se întîmpla în capul ei. Dar inima îi bătea dureros în piept, pe cînd dădea ocol sălii.

- Groaznic de frumos, nu-i așa?

Tresări puțin, cînd Ryan apără lîngă ea, prefăcîndu-se că admira „Adam și Eva” de Bandinelli.

- E o piesă importantă a epocii.

- Numai datorită vechimii. Arată ca doi mahalagii care își fac fiecare weekend într-o colonie de nudiști. Hai să vedem păsările lui Giambologna, în loggia.

După o oră, Miranda începu să suspecteze că o mare parte din activitatea infracțională implica o muncă istovitoare. Intrau prin toate spațiile publice, immortalizînd pe banda video fiecare colț. Și uitase că Sala del Bronzetti conținea cea mai valoroasă colecție din Italia de bronzuri renascentiste. Întrucît o duceau cu gîndul la „David”, începu iarăși să se enerveze.

- Încă n-ai terminat?

- Aproape. Du-te și flirtează cu paznicul de-acolo.

- Ba să mă scuzi.

- Distrage-i atenția, coborî Ryan camera, descheind rapid primii doi nasturi de la bluza apretată de bumbac a Mirandei.

- Ce naiba faci?

- Mă asigur că va fi atent la tine, *cara*. Pune-i cîteva întrebări, vorbește italiana prost ca în ghid, dă din gene și fă-l să se simtă important.

- Tu ce-ai să faci?

- Nimic, dacă nu-i poți distra atenția cinci minute. Atîta timp să-mi acorzi, apoi întrebă-l unde-i toaleta și pornește într-acolo. Ne întîlnim în curte, peste zece minute.

- Dar...

- Hai, se răsti el, cu o inflexiune tăioasă în glas. Sînt exact atîția oameni aici ca să-mi reușească.

- Of, Doamne. Bine.

Stomacul i se înclină spre genunchii tremurînzi, cînd se întoarse să-l interpeleze pe paznic.

- Ăă... *scusi*, începu ea, pronunțînd cuvîntul cu un puternic accent american. *Per favore...*

Văzu ochii paznicului coborînd spre deschizătura bluzei, pentru a reveni apoi către fața ei, cu un zîmbet. Înghiți un nod și-și desfăcu mîinile, neajutorată:

- *English?*

- *Sì, signora*, puțin.

- O, minunat.

Experimentă cu filfiitul din gene și văzu, după căldura din zîmbetul paznicului, că acele trucuri jalnice chiar dădeau rezultate,

- Am studiat italiana înainte de a pleca, dar toate mi se învălmășesc în cap. Sînt așa de împrăștiată. E îngrozitor, nu, că americanii nu vorbesc o a doua limbă, cum obișnuiesc europenii?

Ochii lui sticloși îi dădură de înțeleș că vorbea prea repede ca s-o poată urmări. Cu atît mai bine.

- Totul e atît de frumos aici. Mă întreb dacă mi-ați putea spune ceva despre...

Alese o sculptură la întîmplare.

Ryan așteptă pînă văzu atenția paznicului concentrată asupra decolteului Mirandei, pentru a reveni apoi, după care scoase o agrafă subțire din buzunar și se apropie de o ușă laterală.

Mergea destul de ușor, chiar și lucrînd cu mîinile la spate. Administrația muzeului nu se prea aștepta ca vizitatorii să vină utilați cu șperacle sau să încerce intrarea în încăperi încuiate, ziua-n amiaza mare.

Planul muzeului se afla într-un fișier, pe una din dischetele lui. Precum și alte cîteva zeci. Dacă sursa era demnă de încredere, Ryan avea să găsească după ușă ceea ce dorea, într-una din magazii dezordonate de la acel nivel.

Atent la camera de luat vederi, trase de timp pînă cînd prin fața lui se îmbulzi un grup de iubitori de artă.

Pînă să treacă, intră pe ușă și o închise repede în urma lui.

Inspiră prelung, mulțumit, își trase mînușile pe care le adusese în buzunar și-și flexă degetele. Nu putea pierde prea mult timp.

Era un labirint de cămăruțe pline cu statul și tablouri, dintre care majoritatea aveau o disperată nevoie de restaurare, în general, după cum știa, oamenii care-și cîștigau existența cu ajutorul direct sau indirect al artei nu eray cei mai organizați din lume.

Îi atraseră atenția mai multe piese, inclusiv o Madonă cu ochi triști și umărul spart. Dar el căuta un cu totul alt gen de doamnă...

Sunetul unui fluierat atonal, însoțit de pași, îl făcu să caute rapid un ascunziș.

☼ ☼ ☼

Miranda așteptă zece minute, apoi cincisprezece. După douăzeci, își frîngea mîinile pe banca din curte unde se așezase, imaginîndu-și cum ar fi fost să stea un timp într-o închisoare italiană.

Poate că aveau mîncare bună.



Cel puțin, în ultima vreme nu mai omorau hoții, spînzurîndu-le leșurile sub ferestrele palatului Bargello, ca mărturie despre justiția sumară.

Se uită încă o dată la ceas, frecîndu-și gura cu degetele, îl prinseseră, nu se îndoia. Chiar în acel moment, era interogată în cine știe ce cămăruță înăbușitoare și avea să-i trădeze numele fără pic de mustrare de cuget. Lașul.

Apoi îl văzu, venind agale prin curte ca un om fără nici cea mai mică grijă și nici urmă de hoție în suflet. Fu atît de ușurată, încît sări în picioare, aruncîndu-și brațele pe după gîtul lui.

- Unde-ai fost? Crezusem că te-au...

O sărută, să o amuțească, dar și pentru a profita de situație.

- Hai să bem ceva. O să stăm de vorbă spuse el, cu gura lipită de a ei.

- Cum m-ai putut lăsa aici așa? Ai spus zece minute și a trecut aproape o jumătate de oră.

- A durat puțin mai mult.

Încă mai stăteau gură în gură, iar Ryan îi zîmbi:

- Ți-a fost dor de mine?

- Nu. Mă întrebam ce-au diseară la cină, în închisoare.

- Ai puțină încredere, o luă el de mîină, legăndu-i-o din mers. Acum ar merge de minune puțină brînză și vin. Piazza della Signoria nu e la fel de pitorească precum altele, dar e aproape.

- Unde te-ai dus? întrebă Miranda. Mi-am făcut de lucru cu paznicul cît am putut de mult, iar cînd m-am uitat, dispăruseși.

- Voiam să văd ce e după ușa cu numărul trei. O fi fost aici un palat cîndva, și crescătorie de curcani pe urmă, dar ușile interioare sînt o joacă de copii.

- Cum ai putut risca așa, să intri într-o zonă interzisă, cu un paznic la nici trei metri distanță?

- De obicei, așa e cel mai ușor.

Se uită din mers într-o vitrină, reamintindu-și să-și găsească mai mult timp pentru cumpărături.

- Am găsit-o pe doamna noastră, continuă el, nepăsător.

- Ești iresponsabil, necugetat și nimic altceva decît un egocentric... Ce???

- Am găsit-o, se luminează chipul lui într-un zîmbet ca soarele Toscanei. Și nu cred că era prea fericită să adune praful în întuneric. Răbdare, îi mai spuse, înainte de a apuca să-l ia la întrebări. Mi-e sete.

- Ți-e sete? Cum îți poate sta minea la vin și brînză, pentru numele lui Dumnezeu? Ar trebui să facem ceva. Să plănuim pasul următor. Nu putem să stăm sub umbrelă și să bem *Chianti*.

- Ba exact asta o să facem și nu te mai tot uita peste umăr ca și cum ar fi *polizia* pe urmele noastre.

O trase spre umbrarul larg din fața unei *trattoria* aglomerate, manevrînd printre mese spre una liberă.

- Ți-ai ieșit din minți. Cumpărături, suveniruri, scurte de piele pentru țînci, rătăceli prin Bargello de parcă n-ai mai fi fost acolo în viața ta. Și acum...

Se întrerupse, șocată, cînd Ryan o împinse pe un scaun. Mîna i se strînse cu putere peste a ei, în timp ce se apleca peste masă. Zîmbetul pe care i-l adresă era la fel de rece și de aspru ca, glasul lui:

- Acum, stăm aici un timp și nu-mi mai faci dificultăți.

- Dar...

- Nici un fel de greutate.

Zîmbetul i se înveseli, cînd își ridică privirea spre chelner. Întrucît camuflajul părea absurd pe moment, mitralie într-o italiană perfectă o comandă de vin local și diverse sortimente de brînză.

- Nu-ți voi tolera tentativele nenorocite de a mă brusca.
- Scumpo, vei tolera ceea ce-ți spun eu să tolerezi. Am luat-o pe doamna.
- Trăiești cu impresia că... *Ce-ai spus?!?*

Roșeața care-i năvălise în obraji păli din nou,

- Cum adică, ai luat-o pe doamna?
- E sub masă.
- Sub...

Cînd fu pe punctul să-și împingă scaunul înapoi, pentru a se arunca dedesubt, Ryan o strînse de mîină atît de tare, încît fu nevoită să-și înăbușe un țipăt.

- Uită-te la mine, *cara*, și prefă-te că ești îndrăgostită, îi ridică el la buze degetele strivite.

- Vrei să spui că ai intrat într-un muzeu și ai ieșit cu bronzul, în toiul zilei?
- Sînt priceput. Ți-am spus.
- Dar tocmai acum? Acum? Ai lipsit doar treizeci de minute.
- Dacă nu intra, un paznic în magazie să tragă o gură de vin, ar fi durat doar pe jumătate.

- Dar ai spus că trebuie să studiem terenul, să-l marcăm, să facem măsurători, să simțim atmosfera.

Ryan îi sărută iarăși degetele.

- Am mințit.

Îi ținu mîina într-a lui, continuînd s-o privească visător în ochi, pe cînd chelnerul puse pe masă vinul și brînzeturile. Recunoscîndu-i ca fiind îndrăgostiți, le zîmbi indulgent și-l lăsă singuri.

- Ai mințit.

- Dacă-ți spuneam că urma s-o iau, ai fi fost neliniștită, nervoasă și, foarte probabil, ai fi încurcat totul.

Turnă vin pentru amîndoi, îl gustă și dădu din cap laudativ.

- Vinul din regiunea asta e excepțional. Nu-l încerci?

Holbîndu-se mai departe la el, Miranda ridică paharul și dădu pe gît conținutul din cîteva înghițituri prelungi. Devenise complice la furt.

- Dacă-ai de gînd să bei așa, mai bine dizolvă-l puțin, zise el tăind o felie de brînză.

Poftim.

Îi dădu mîina la o parte, luînd sticla.

- Cînd ai intrat, știai că urma să faci asta.
- Cînd am intrat, știam că dacă se ivea ocazia, aveam să fac înlocuirea.
- Care înlocuire?

- Cu bronzul pe care l-am cumpărat înainte. L-am pus în locul ei. Ți-am mai spus, majoritatea oamenilor văd ceea ce se așteaptă să vadă. În magazie este statuia de bronz a unei femei. Sînt toate șansele ca nimeni să nu observe că e alta, pentru o bună bucată de timp.

Gustă puțină brînză, îi plăcu și-și puse pe o crochetă.

- Iar atunci, o vor căuta pe cea inițială, probabil crezînd că a fost mutată. Iar cînd n-o vor găsi, nu vor putea ști cînd a dispărut. Dacă norocul e de partea noastră, la ora aia vom fi oricum în State.

- Trebuie s-o văd.

- Avem timp și pentru asta. Trebuie să-ți spun că, atunci cînd știi că furi un fals... nu mai este la fel de palpitant.

- Nu? murmură ea.  
- Nnț. Și am să simt lipsa palpitațiilor ăstora, când mă voi fi retras complet. Apropo, ai făcut treabă bună.

- Aha...

Ea nu simțea nici un fel de palpitații, numai un gol în stomac.

- Diversiunea cu paznicul. Mai bine fortifică-te, zise Ryan oferindu-i din nou brânză. Mai avem de lucru.

☀ ☀ ☀

Era ireal, să stea în camera de hotel, cu „Doamna întunecată” în mâini. O examina cu atenție, observînd de unde fuseseră prelevate mostre și pitudini, apreciind greutatea, criticînd stilul.

Era o lucrare grațioasă și splendidă, cu patina verde-albăstruie conferindu-i demnitatea vechimii,

O puse pe masă, lîngă „David”.

- E formidabilă, comentă Ryan, pufăind din trabuc. Ai desenat-o foarte exact. Nu i-ai prins spiritul, dar ai reținut cu siguranță detaliile. Ai fi o graficiană mai bună, dacă ai pune puțin suflet în ce lucrezi.

- Nu sînt graficiană, răspuse ea, cu gîtlejul uscat ca nisipul. Sînt om de știință, iar ăsta nu e bronzul pe care l-am expertizat.

Ryan își înălță o sprinceană.

- De unde știi?

Nu-i putea spune că senzația era alta. Nici măcar față de ea însăși nu putea recunoaște că pur și simplu n-o furnicau la fel degetele cînd îl ținea în mâini. Așa că îi prezentă date concrete.

- Este foarte posibil ca o persoană cu experiență să recunoască opere din secolul douăzeci doar la un examen vizual. În cazul de față, evident, nu m-aș baza numai pe atît. Dar am recoltat pilitură. De aici, și de aici, arată ea cu degetul partea dinapoi a gambei și curbura umărului. Pe piesa asta nu e nici un semn. Laboratorul lui Ponti a prelevat mostre din spate și de la bază. Astea nu sînt urmele lăsate de mine. Am nevoie de echipamente și însemnările mele, pentru confirmare, dar nu e bronzul la care am lucrat.

Gînditor, Ryan scutură havana în scrumieră.

- Mai întîi să verificăm.

- N-o să mă creadă nimeni. Chiar dacă voi confirma, nimeni nu va crede că ăsta nu e bronzul inițial.

Îl măsură cu privirea:

- De ce-ar face-o?

- Te vor crede, cînd găsim originalul.

- Cum...

- Ia-le pe rînd, domnișoară doctor Jones. Mai întîi, schimbă-te. Negrul merge cel mai bine pentru o seară distractivă cu pătrundere prin efracție. Cu transportul rezolv eu.

Miranda își umezi buzele:

- Mergem la *Standjo*?

- ăsta-i planul.

O simți că era gata să se opună și se rezemă în scaun.

- Doar dacă nu preferi să-i telefonezi mamei tale, să-i explici totul și să-i ceri puțin timp de laborator.

Cu o expresie rece, Miranda se ridică.

- Mă duc să mă schimb.

Ușa dormitorului nu avea broască, așa că trase scaunul de la birou și îl fixă sub mîner. O făcea să se simtă mai bine. Se folosea de ea, la altceva nu putea să se

gîndească, de parcă n-ar fi fost decît o unealtă oarecare. Ideea parteneriatului dintre ei era o iluzie. Iar acum, îl ajutase să fure.

Și se pregătea să prade firma familiei ei. Cum l-ar fi oprit, dacă se hotăra să facă mai mult decît o expertiză elementară?

Îl auzi vorbind la telefonul din salon și se schimbă încet cu o bluză și pantaloni negri. Avea nevoie de un plan al ei propriu, de ajutorul cuiva de încredere.

- Trebuie să cobor pînă la recepție, strigă Ryan, prin ușă. Și tu, grăbește-te. Vin într-un minut și trebuie să mă schimb și eu.

- Voi fi gata.

În clipa în care auzi ușa închizîndu-se, luă scaunul de la ușă.

- Fii acolo, fii acolo, fii acolo, murmură ea înnebunită, în timp ce smulgea din servietă agenda. Răsfoind-o, găsi numărul dorit și îl formă.

- Pronto.

- Giovanni, Miranda la telefon.

- Miranda?

În glas i se simțea nu plăcerea, ci îngrijorarea.

- Unde ești? Fratele tău a...

- Sînt în Florența, îl întrerupse ea. Trebuie să ne vedem imediat. Te rog, Giovanni, vino la Santa Măria Novella, înăuntru. În zece minute.

- Dar...

- Te rog, e ceva vital.

Închise repede și, cu mișcări grăbite, acoperi la nimereală bronzurile cu plasticul de împachetat și le îndesă la loc în geantă. Luă geanta și poșeta și ieși în fugă.

Coborî pe scară, alergînd pe treptele mochetate, cu inima bubuindu-i în piept și brațele chinuite de greutatea genții. La parter, încetini și ieși.

Îl văzu pe Ryan la recepție, conversînd vesel cu recepționerul. Nu putea risca să traverseze holul și încercă să se strecoare, nevăzută, pe după colț, după care fugi prin salon. Merse mai departe, ieșind pe ușile de sticlă în curtea frumos îngrijită, cu piscina scînteietoare și copacii umbroși. Porumbeii se împrăștiară din calea ei.

Deși geanta era grea, nu se opri să-și tragă respirația pînă cînd nu ocoli clădirea și ajunse în stradă. Chiar și atunci, zăbovi doar atît cît să mute greutatea dintr-o mîină în cealaltă, aruncînd o privire neliniștită în urmă. După care porni direct spre biserică.

Santa Maria Novella, cu modelele sale de marmură verde și albă, era la cîțiva pași de hotel.

Miranda își stăpîni imboldul de a fugi și intră în naosul răcoros, semiobscur. Cu picioarele moi, găsi o banchetă lîngă partea stîngă a altarului. Odată ajunsă acolo, încercă să înțeleagă ce naiba făcea.

Ryan avea să se înfurie și nu era sigură cîtă violență pîndea sub suprafața lui elegantă, dar făcea lucrul cel mai potrivit, singurul lucru logic.

Pînă și copia trebuia protejată pînă ajungeau la o concluzie clară. Nu puteai avea încredere într-un om care-și cîștiga existența din furt.

Giovanni avea să vină, își spuse ea. Îl cunoștea de ani de zile. Oricît de cochet, oricît de excentric era, avea sufletul unui om de știință. Și îi fusese întotdeauna prieten. Avea s-o asculte, să judece. Avea s-o ajute.

Încercînd să se calmeze, închise ochii.

Plutea ceva anume în aerul acelor clădiri, temple ale vechimii, credinței și puterii. La anumite niveluri, în religie fusese vorba întotdeauna de putere. Aici, acea putere se manifestase în arta de mare valoare, din care atît de multă fusese plătită din banițele familiei de Medici.

Își cumpărau nemurirea sufletului? se întrebă ea. Își echilibrau faptele rele și păcatele creînd grandoarea unei biserici? Lorenzo își înșelase soția cu Doamna întunecată - oricît de acceptabile erau pe-atunci aventurile de acest gen. Iar cel mai mare protejat al lui o immortalizase în bronz.

Știusese, oare?

Nu, nu, își aminti ea, era deja mort cînd se turnase bronzul. Giulietta trecuse la Piero, sau la unul dintre verii mai tineri.

N-ar fi renunțat la puterea pe care i-o aducea frumusețea ei, refuzînd un nou protector. Era prea deșteaptă pentru așa ceva, prea practică. Ca să prospere, sau măcar să supraviețuiască în acea perioadă, o femeie avea nevoie de scutul unui bărbat, sau de propria ei bogăție, de o ascendență acceptabilă.

Sau de frumusețe, cu o minte lucidă și o inimă rece, care știa cum s-o folosească.

Giulietta știusese.

Înfiorîndu-se, Miranda deschise din nou ochii. Bronzul conta acum, își aminti ea, nu femeia. Știința, nu speculația, avea să rezolve misterul. Auzi pașii repezi și se încorda. O găsisse. O, Doamne. Sări în picioare, răsucindu-se, și fu cît pe ce să plîngă de ușurare.

- Giovanni.

Membrele i se înmuiară, cînd înainta spre el să-l îmbrățișeze.

- *Bella*, ce cauți aici? o îmbrățișa și el, cu un amestec de exasperare și de afecțiune. De ce mă chemi cu teamă în voce și-mi dai întîlnire ca unui spion?

Privi spre altarul înalt.

- Și în biserică.

- E liniște, e sigur. Ca în orice sanctuar, zîmbi ea vag, retrăgîndu-se. Vreau să-ți explic, dar nu știu cît timp am. De-acum, știe că am plecat și o să mă caute.

- Cine?

- E prea complicat. Stai jos puțin. Vorbea în șoaptă, așa cum se cuvinea în biserici și conspirații.

- Giovanni, bronzul. „Doamna întunecată” - era un fals.

- Miranda, eu stau așa și-așa cu engleza, dar, ca să existe un fals, trebuie să ai ce să falsifici. Bronzul era o făcătură, o glumă proastă, o...

Își căută cuvîntul.

- Un ghinion, se hotărî el. Autoritățile l-au interogat pe instalator, dar se pare că și el s-a lăsat păcălit. Așa se spune? Cineva spera ca statuia să treacă drept autentică și a fost cît pe ce să reușească,

- Era autentică.

Giovanni o luă de mîini:

- Știi că ți-e greu.

- Ai văzut rezultatele expertizei.

- *Si*, dar...

O durea să vadă îndoiala și suspiciunea în ochii unui prieten.

- Crezi că le-am măsluit?

- Cred că s-au strecurat unele greșeli. Ne-am grăbit prea tare, cu toții. Miranda...

- Graba nu modifică rezultatele. Acel bronz era real. Țasta este o imitație, se aplecă ea și ridică pe geantă statueta împachetată.

- Ce-i asta?

- Copia. Cea pe care a testat-o Ponti.

- *Dio mio!* Cum ai luat-o? ridică el glasul, făcînd cîteva capete să se întoarcă. Se aplecă mai aproape, cu o strîmbătură, continuînd în șoaptă: Era la Bargello.

- N-are importanță. Important e că Țasta nu-i bronzul cu care am lucrat noi. Vei vedea cu ochii tăi. După ce-l duci în laborator.

- În laborator? Miranda, ce-i nebunia asta?

- Este contrariul nebuniei.

Trebuia să se agate de acea convingere.

- Mi s-a interzis accesul la *Standjo*. Toate documentele sînt acolo, Giovanni, și echipamentele. Am nevoie de ajutorul tău. În geanta asta e și un „David” de bronz. Tot un fals. L-am testat deja. Dar vreau să le iei pe amîndouă, să le examinezi, să faci ce teste poți. Vei compara rezultatele de la bronzul Fiesole cu cele ale analizelor inițiale. Și vei dovedi că nu e același bronz.

- Miranda, fii rațională. Chiar dacă fac ceea ce-mi cer, nu va dovedi decît că te-ai înșelat,

- Ba nu. Ia însemnările mele, și pe ale tale. Și pe-ale lui Richard. Fă testele, compară-le. Nu se poate să ne fi înșelat cu toții, Giovanni. Aș face-o eu însămi, dar sînt unele complicații.

Se gîndi la Ryan, furios, scormonind tot orașul după ea și bronzuri.

- Iar dacă le fac eu, nu voi mai convinge pe nimeni. E nevoie de cineva obiectiv. Și numai în tine pot avea încredere.

Îi strînse mîinile, știind că miza pe slăbiciunea lui pentru prietenie. Și-ar fi putut stăpîni lacrimile care-i înotau în ochi, dar erau sincere.

- E vorba de reputația mea, Giovanni. De munca mea, viața mea.

Giovanni înjură încet, apoi se strîmbă, amintindu-și unde se afla. Adăugă repede o rugăciune și-și făcu cruce.

- Nu vei fi decît cu atît mai nefericită.

- Mai nefericită decît sînt nu se poate. Pentru prietenia noastră, Giovanni. Pentru mine.

- Voi face ceea ce-mi ceri.

Miranda închise strîns ochii, în timp ce îi creștea inima de recunoștință.

- La noapte, neîntîrziat.

- Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Laboratorul e închis pentru cîteva zile, așa că nu va ști nimeni.

- Închis, de ce?

Pentru prima oară, Giovanni zîmbi:

- Mîine, frumoasa mea păgîină, e Vinerea Mare.

Nu așa intenționase să-și petreacă sărbătorile. Oftă, atingînd geanta cu vîrfurile piciorului.

- Unde te găsesc cînd termin?

- Te caut eu.

Se aplecă să-i atingă buzele cu ale ei.

- *Grazie, Giovanni. Miile grazie*. Niciodată nu te voi putea recompensa pentru asta.

- O explicație, cînd termin, ar fi un bun început.

- Una completă, îți promit. O, mă bucur atît de mult că te văd. Aș vrea să mai pot rămîne, dar trebuie să mă întorc și... în fine, să suport consecințele, cred că pot spune. Voi găsi eu o cale de a-ți telefona, mîine dimineață. Să ai mare grijă de ele, adăugă, împingînd geanta spre el cu piciorul. Așteaptă un minut, două, înainte de a pleca, te rog. Pentru orice eventualitate.

Îl mai sărută o dată, cu căldură, și plecă.

De vreme ce nu privi nici la stînga, nici la dreapta, nu văzu silueta care stătea în penumbră, întoarsă ca pentru a contempla frescele șterse ale Infernului lui Dante.

Nu simți furia, nici amenințarea.

I se luase o piatră de pe inimă, povara care-i apăsa capul, sufletul, conștiința. Ieși în lumina aurie a soarelui ce cobora la apus. Pe baza probabilității ca Ryan s-o fi căutat mergînd pe jos, porni în direcția opusă hotelului, spre rîu.

Nu era bine, își spuse, s-o găsească înainte de a se fi îndepărtat cît mai mult de Giovanni.

Era un drum lung și avu timp să se calmeze, să gîndească și, pentru prima oară, să mediteze la perechile care se plimbau, de mîna, privindu-se sau îmbrățișîndu-se lung.

Giovanni îi spusese odată că în aerul Florenței plutea romantismul și nu trebuia decît să-l miroasă.

Gîndul o făcu să zîmbească, apoi să ofteze.

Pur și simplu nu era croită pentru idile. Și n-o dovedise? Singurul om care o ațîțase vreodată pînă la durere era un hoț cu tot atîta integritate ca o ciupercă.

Îi era mai bine, mult mai bine, singură. Cum îi fusese dintotdeauna.

Ajunse la rîu, privind soarele care asfințea cu ultimele raze sclipind pe apă. Cînd în spatele ei răsună un duduie de mașină, cînd motorul fu ambalat violent, nervos, știu că o găsisse. Știuse că avea s-o găsească.

- Urcă.

Întoarse capul, îi văzu chipul furios, felul cum mînia putea transforma ochii aceia aurii și calzi într-o gheață ucigătoare. Acum era îmbrăcat complet în negru, la fel ca ea, și stătea călare pe o motocicletă albastră. Vîntul îi răvășise părul. Arăta periculos și absurd de sexy.

- Pot merge pe jos, mulțumesc.

- Urcă, Miranda. Fiindcă, dacă va trebui să cobor și să te pun eu pe motocicletă, o să te doară.

Întrucît singura alternativă era aceea de a fugi ca o lașă și, cel mai probabil, numai pentru a fi călcată cu motocicleta, ridică din umeri, cu nepăsare. Merse la bordură și ridică un picior, așezîndu-se în spatele lui. Se prinse de șa ca să nu cadă.

Dar, cînd motocicleta porni ca un bolid, instinctul de conservare o învinse, făcînd-o să-l cuprindă strîns cu brațele.

## Capitolul 17

- Cred că la urma urmei tot ar fi trebuit să folosesc cătușele.

După ce străbătuse străzile înguste și întortocheate cu o viteză și o nepăsare potrivite cu starea lui de spirit, Ryan frînă brusc în Piazzale Michelangelo.

Părea un loc adecvat, cu o seducătoare vedere peste toată Florența și colinele toscane înălțîndu-se în spate. Avea și discreția necesară, în caz că se hotăra să treacă la violență.

Piața era aproape goală, cu vînzătorii ce umpleau zona plecați pentru seara aceea și cu o furtună sumbră adunîndu-și norii la apus, unde soarele se ținea plecat pe linia orizontului.

- Jos, ordonă el, așteptînd-o să-și desprindă mîinile de mijlocul lui. Îi trăsese cîteva sperieturi bune pe drum. Așa și voise.

- Conduci ca un dement.

- Jumate italian, jumate irlandez. La ce te-așteptai? Coborî și el, apoi o tîrî spre zid, sub care Florența se întindea ca un giuvaer vechi. Mai erau cîteva turiști care făceau fotografii cu marea fîntînă, dar, întrucît erau japonezi, bănuia că putea risca s-o muștruluiască fie în engleză, fie în italiană. O alese pe cea din urmă, găsind-o mai pasională.

- Unde-s?

- În siguranță.

- Nu te-am întrebat cum sînt, ci unde. Ce-ai făcut cu bronzurile?

- Cel mai logic lucru. Vine furtuna, spuse ea, cînd un fulger linse cerul cu același sfîrîit tăios ca al nervilor ei din stomac. Ar trebui să ne adăpostim undeva.

Ryan nu făcu decît s-o împingă spre perete, ținînd-o acolo, cu trupul lipit de al ei.

- Vreau bronzurile, Miranda.

Rămase înfruntîndu-i privirea. N-avea să ceară ajutorul celor cîtorva turiști. Își făgăduise să rezolve situația prin forțe proprii.

- Pentru tine nu au nici o valoare.

- Asta eu hotărăsc. Ce dracu', am avut încredere în tine.

Din ochii Mirandei țîșniră flăcări.

- Vrei să spui că nu m-ai putut înclua în hotel, cum ai făcut la tine acasă.

Vorbea încet, cu vocea deja răgușită, acum mai aspră din cauza enervării.

- Nu m-ai putut lăsa să aștept ca la Bargello, cînd mi-ai luat-o înainte și ai acționat fără să-mi spui ce planuri aveai. De data asta, ți-am luat-o eu înainte.

O cuprinse cu brațele, arătînd ca doi îndrăgostiți prea captivați unul de altul pentru a mai lua în seamă furtuna sau orașul. Strînsoarea lui îi tăia respirația.

- Ai luat-o înainte și ce-ai făcut?

- Niște aranjamente. Mă doare.

- Ba încă nu. A trebuit să le dai cuiva. Maică-ti. Nu, conchise el, cînd Miranda continuă să-l privească. Nu mamei tale. Încă mai speri s-o faci să ți se tîrască la picioare fiindcă s-a îndoit de tine. Ai un amic aici în Florența, domnișoară doctor Jones, unul pe care l-ai putut duce cu zăhărelul să ascundă bronzurile pînă credeai c-aveam să mă dau bătut? Și-acum, le vreau înapoi - pe amîndouă.

Tunetul bubui, rostogolindu-se mai aproape.

- Ți-am spus, sînt în siguranță. Am aranjat. Am făcut ce-am considerat că era mai bine.

- Par cumva să dau o ceapă degerată pe ce consideri tu?

- Vreau să dovedesc că sînt niște copii. Și tu la fel. Dacă fac eu testele și comparațiile, se poate susține că le-am falsificat. N-am ajunge nicăieri. Sarcina ta a fost să iei bronzul de la Bargello, a mea e să determin cum se poate dovedi că e o imitație.

- Le-ai dat cuiva de la *Standjo*, se retrase el doar atîta cît să-i poată lua fața între mîini. Chiar atît de idioată ești?

- I le-am dat cuiva de încredere, unui om pe care-l cunosc de ani de zile.

Trase adînc aer în piept, sperînd să răspundă furiei cu glasul rațiunii.

- Va face expertiza, fiindcă l-am rugat eu. Iar mîine, îl caut și obțin rezultatele.

Ryan simți o poftă nebună s-o dea cu capul de zid, numai pentru a vedea dacă era într-adevăr atît de tare pe cît bănuia.

- Urmărește logica asta, domnișoară doctor Jones. „Doamna întunecată” e falsă. Prin urmare, cineva de la *Standjo* a făcut copia. Cineva care știe ce vor arăta testele, cum s-o facă să pară destul de reală pentru a trece de examenele preliminare, cineva care, foarte probabil, are o sursă dispusă să plătească o sumă fabuloasă pentru original.

- N-ar face asta. Munca lui e prea importantă pentru el.

- Și a mea e importantă pentru mine. Să mergem.

- Unde?

O trăgea deja prin piață, spre motocicletă, cînd căzura primii stropi de ploaie.

- La laborator, scumpo. Să ne interesăm cum progresează prietenul tău.

- Nu înțelegi? Dacă intrăm în laborator, testele nu vor mai avea nici o valoare. Nimeni nu mă va crede.



- Uیți că eu te cred deja. Face și asta parte din problemă. Și-acum urcă sau te las aici și rezolv singur toată afacerea.

Miranda stătu pe gânduri, după care conchise că ultimul lucru de care avea nevoie Giovanni era Ryan, năvălind furios în laborator.

- Lasă-l să facă expertiza; își împinse ea din față părul ud. Numai așa va fi valabilă.

Ryan se mulțumi să ambaleze motorul.

- Urcă.

Se așeză în șa și, în timp ce motocicleta pornea din piață, încercă să se convingă că avea să-l facă să judece rațional când ajungeau la *Standjo*.

La jumătate de cvartal distanță, Ryan opri motocicleta printre alte câteva, la marginea drumului.

- Să faci liniște, spuse el, coborînd să scoată niște pungi din buzunarele șeii. Fă ce-ți spun eu și ia-o pe asta.

Îi îndesă în mâini o pungă, apoi o apucă strîns de braț și porni cu ea în lungul străzii.

- Intrăm prin spate, în caz că e cineva destul de curios ca să se uite afară, în ploaie.

Mergem direct spre laboratorul foto de pe scară.

- De unde cunoști locurile?

- Îmi fac și eu cercetările mele. Am pe dischetă planurile întregii clădiri.

Ocoli pînă în spatele clădirii, unde scoase o pereche de mănuși chirurgicale.

- Pune-ți-le.

- N-o să...

- Am spus să taci și să faci ce-ți zic eu. Mi-ai cauzat deja mai multe greutăți decît era necesar. Voi bloca alarma din sectorul ăsta, ceea ce înseamnă că nu te îndepărtezi de mine mai mult decît un pas, cît sîntem înăuntru.

În timp ce vorbea, își trase și el mănușile, fără să-i pese de ploaia care șiroia peste ei.

- Dacă e nevoie să intrăm în altă zonă a clădirii, rezolv dinăuntru cu securitatea. Va fi mai ușor. Paznici nu sînt, totul e electronic, așa că nu riscăm să dăm peste altcineva cu excepția bunului tău amic care lucrează de sărbători.

Miranda dădu să protesteze din nou, apoi se abținu, îi trecu prin minte că, odată ce intra, urma să-l aibă alături și pe Giovanni. Cu siguranță, amîndoi împreună puteau face față unui hoț enervant.

- Dacă nu e înăuntru, cu bronzurile, am să te fac să-ți pară foarte rău.

- E acolo. Mi-a dat cuvîntul lui.

- Mhm, la fel cum mi l-ai dat și tu pe al tău.

Ryan se apropie de ușă, lăsîndu-și geanta jos pentru a se pregăti de acțiune. Apoi, ochii i se îngustară, în timp ce privea instalația de lîngă ușă.

- Alarma e scoasă din funcțiune, murmură el. Prietenul tău este neglijent, domnișoară doctor Jones. N-a deschis din nou sistemul, din interior.

Miranda nu luă în seamă fiorul care-i străbătu pielea.

- Probabil n-a crezut că e necesar.

- Mm-hmmm. Ușa este încuiată, totuși. Se închide automat. O rezolvăm noi.

Desfășură o fișie de piele moale, ascunzînd instrumentele cu trupul său, pe cît de bine putea. Mai tîrziu, trebuia să le șteargă de umezeală. Nu putea risca să-i ruginească.

- N-ar trebui să dureze mult, dar ține totuși ochii deschiși.

Fredona ușor, o frază muzicală pe care Miranda o recunoscuse din *Aida*. Își încrucia brațele pe piept, îi întoarse spatele și rămase cu privirea în ploaia torențială.

Cei care instalaseră sistemul de alarmă nu doriseră să desfigureze cu încuietori moderne frumoasa ușă veche. Clanțele de aramă erau în formă de heruvimi cu fețe triste,

potriviți cu arhitectura medievală, păzind o serie de broaște eficiente, dar discrete pe plan estetic.

Ryan clipi să-și alunge ploaia din ochi, dorindu-și vag o umbrelă.

Trebuia să lucreze numai pe pipăite. Răpăitul ploii îl împiedica să audă slabul și mulțumitorul țcănit al lamelelor. Dar solidele încuietori britanice cedau una câte una.

- Adu geanta, ceru el, când deschise ușa masivă. Cu ajutorul creionului-lanternă, lumină drumul spre scară.

- Îi explici prietenului tău că te ajut, iar mai departe mă descurc eu. Dacă e aici, adică.

- Am spus că va fi aici. Mi-a promis.

- Atunci, îi place să lucreze pe întuneric, îndreptă Ryan raza lanternei înainte. Țsta-i laboratorul tău, nu?

- Da, răspunse Miranda, încruntându-se; înăuntru era întuneric beznă, înseamnă că încă n-a ajuns.

- Cine a închis alarma?

- Păi... O fi în laboratorul de chimie. E domeniul lui.

- Verificăm într-un minut. Pînă atunci, vom vedea dacă însemnările tale mai sînt în birou. Pe-aici?

- Da, pe ușă și la stînga. N-a fost decît temporar biroul meu.

- Ai înregistrat datele pe hardul computerului?

- Da.

- Atunci, le vom obține.

Ușile erau descuiate, ceea ce-l bucură. Hotărît să procedeze prudent, stinse lanterna.

- Rămîi în spatele meu.

- De ce?

- Fă ce-ți zic.

Se strecură pe ușă, protejîndu-i trupul cu al lui. Timp de cîteva secunde, ascultă și, neauzind altceva decît foșnetul aerului prin ventilație, întinse mîna să aprindă luminile.

- O, Doamne, îl apucă Miranda de umăr, instinctiv. O, Doamne, Dumnezeuule.

- Credeam că oamenii de știință sînt ordonați, murmură el.

Arăta de parcă cineva s-ar fi dezlăntuit într-o criză de furie sau ar fi dat un bairam de groază. Computerele erau sfărîmate, pe jos zăcînd cioburi de displayuri și eprubete. Bancurile de lucru fuseseră răsturnate, hîrțiile erau împrăștiate peste tot. Din ordinea chirurgicală a meselor nu mai rămăsese decît o învălmășeală de resturi, în aer se simțea duhoarea chimicalelor amestecate la întîmplare.

- Nu înțeleg. Cum se explică?

- N-a fost o spargere, spuse calm Ryan. Computerele sînt sparte, nu furate. Am impresia, domnișoară doctor Jones, că prietenul tău a venit și a plecat.

- Giovanni n-ar fi făcut niciodată asta, se înghesui ea pe lîngă Ryan, pornind prin grămezile de resturi. Au fost niște vandali, niște tineri puși pe distrus. Toate echipamentele de-aici, atîtea date, le deplînse Miranda soarta, umblînd furioasă. Distruse, ruinate.

Vandali? Ryan nu credea. Unde erau mîzgălele pe pereți, sfidarea? Autorul acționase la furie și cu un scop precis. Și presimțise că totul avea să revină ca un bumerang asupra lor.

- Să plecăm de-aici.

- Trebuie să mă uit în celelalte secții, să văd cît de mari sînt pagubele. Dacă au ajuns în laboratorul de chimie...

Se întrerupse, înaintînd printre rămășițe chinuită de gîndul unei bande de tineri infractori cu un stoc volatil de substanțe chimice furate.

- Nu poți drege nimic, bombăni printre dinți Ryan, pornind după ea. Cînd o ajunse, Miranda stătea într-o ușă deschisă, clătîndu-se pe picioare, cu privirea fixă.

Giovanni se ținuse de cuvînt și n-avea să mai plece nicăieri. Zăcea pe spate, cu capul răsucit într-o poziție nefirească, peste o baltă de lichid lucios, închis la culoare. Ochii, deschiși și goi, stăteau spre „Doamna întunecată”, care zăcea alături, avînd mîini le grațioase și fața zîmbitoare pline de sînge.

- Sfinte Iisuse!

Era atît o rugăciune, cît și un blestem. Ryan o smuci înapoi, întorcînd-o cu forța, astfel încît să privească în ochii lui, nu în camera din fața lor.

- E prietenul tău?

- E... Giovanni.

Pupilele i se dilataseră de șoc, iar ochii îi erau negri și neînsuflețiți ca ai unei păpuși.

- Stăpînește-te. Trebuie să-ți păstrezi firea, Miranda, fiindcă s-ar putea să n-avem prea mult timp. Bronzul ăla e plin de amprente noastre, înțelegi?

Iar bronzul tocmai promovase, de la fals, la armă a unei crime.

- Numai pe ele le va găsi poliția. Ni s-a întins o cursă.

Miranda auzea un vuiet în urechi - valurile furioase ale oceanului izbind stîncite.

- Giovanni e mort.

- Mda, este, și-acum, nu te mișca de-aici.

Ca să meargă mai repede, o rezemă de perete. Intră în cameră, respirînd pe gură pentru a nu inhala mirosul morții. Încăperea trăsnea, iar duhoarea era obscen de proaspătă. Deși îl făcu să se strîmbe, luă bronzul și-l îndesă în geantă. Străduindu-se să nu privească fața ce se holba la el, căută rapid prin camera devastată.

„David”-ul fusese aruncat într-un colț. O spărtură arăta locul unde lovise peretele.

Foarte deștept, își zise el, în timp ce-l vîra în geantă. Excelent gîndit. Să lase ambele piese acolo, pentru ca totul să se lege. Să se lege strîns la gîtul Mirandei, ca un laț.

O găsi la fel cum o lăsase, dar acum tremura și avea pielea de culoarea aluatului.

- Poți să mergi, spuse el aspru. Poți să și fugi, dacă trebuie, fiindcă plecăm de-aici.

- Nu putem... nu-l putem lăsa. Acolo. Așa. Giovanni. E mort.

- Și nu mai poți face nimic pentru el. Mergem.

- Nu-l pot părăsi.

Ca să nu mai piardă vremea cu discuțiile, o luă în brațe ca un pompier. Miranda nu se zbătu, lăsîndu-se doar moale și repetînd aceleași cuvinte la nesfîrșit, ca o litanie:

- Nu-l pot părăsi. Nu-l pot părăsi.

Cînd ajunseră la ușă, Ryan abia mai respira. Totuși, și-o potrivi mai bine în brațe deschizînd ușa doar atît cît să poată privi în stradă. Nu văzu nimic anormal, dar ceafa continuă să-l furnice ca și cum ar fi simțit vîrful unui cuțit.

Cînd ieșiră în ploaie, o lăsă jos, zgîlțînd-o cu putere.

- Să nu-mi cazii de pe picioare pînă n-am luat distanță. Pune-o la păstrare, Miranda, și fă ceea ce ai de făcut.

Fără a-i aștepta consimțămîntul, o trase pe după colț, în lungul străzii. Miranda se așeză pe motocicletă la spatele lui, ținîndu-se atît de strîns, încît Ryan îi simți bătăile puternice ale inimii pe spate în tot timpul drumului prin ploaie.

☼ ☼ ☼

Ar fi vrut s-o ducă înăuntru cît mai repede, dar se sili să mai meargă prin oraș pe străzi înguste, la întîmplare, pentru a fi sigur că nu-i urmărea nimeni. Cel care îl ucisese pe Giovanni putea să fi supravegheat clădirea, așteptîndu-i își rezerva părerea asupra acestui lucru pînă reușea să scoată de la Miranda toată povestea.

Convins că nu avea nici o coadă, opri în fața hotelului. Luă gentile, apoi se întoarse să-i dea la o parte din față părul ud.

- Ascultă-mă. Fii atentă la mine, îi ținu el capul în mâini pînă cînd ochii ei sticloși se limpeziră. Trebuie să trecem prin hol. Mergi drept spre lift. Vorbesc eu la recepție. Tu du-te și așteaptă-mă la lift. Înțelege?

- Da.

Cuvintele păreau să iasă de undeva, de deasupra capului ei, nu din gură. Pluteau derutant, fără sens.

Cînd intră, Miranda avu senzația că umbla printr-un sirop gros, dar merse înainte, concentrată intens asupra ușilor lucioase ale ascensoarelor. Acela era țelul ei, își spuse. Nu trebuia decît să ajungă la lift.

Ca prin vis, îl auzi pe Ryan vorbind cu recepționarul, un amestec de rîsete bărbătești. Privi fix ușa, întinse mîna și-și trecu degetele pe suprafața metalică, parcă pentru a-i studia textura. Atît de netedă, de răcoroasă. Ciudat, n-o mai observase niciodată. Își depuse palma pe ușă, cînd Ryan sosi în spatele ei și apăsă butonul de urcare.

Duruia ca un tuner, își dădu seama Miranda. Roți dințate rotindu-se, în angrenaje. Iar ușa scoase un fișit ușor cînd se deschise.

Nu avea mai multă culoare în obraji decît cadavrul pe care-l lăsaseră în urmă, observă Ryan. Și începeau să-i clănțane dinții. Presupunea că era înghețată pînă-n măduva oaselor. Dumnezeu îi era martor că el așa ajunsese, și nu numai din cauza drumului cu motocicleta prin ploaia torențială.

- Ia-o înainte pe culoar, îi ordonă, mutîndu-și gentile pentru a o putea ține cu un braț de talie. Miranda nu se rezemă de el, nu părea să-i fi rămas în trup destulă substanță pentru a avea greutate, dar Ryan o ținu cu brațul pînă intrară în apartament.

Încuie ușa, punînd și lanțul de siguranță, înainte de a o conduce în dormitor.

- Scoate hainele ude și pune-ți un halat.

Ar fi preferat s-o bage în cada cu apă fierbinte, dar se temea să nu alunece dedesubt, încîndu-se.

Controla ușile terasei, asigurîndu-se că și ele erau încuiate, după care scoase o sticlă de brandy din bar. Nu pierdu vremea cu paharele.

Miranda stătea așezată pe pat, exact așa cum o lăsase.

- Trebuie să dai jos hainele astea. Ești udă leoarcă.

- Nu-mi... Nu mă ascultă degetele.

- Okay, okay. Uite, înghite.

Scoase capacul sticlei și i-o duse la buze. Miranda se supuse mașinal, pînă cînd focul lichid i se prelinse pe beregată, pînă în stomac.

- Nu-mi place brandy-ul.

- Nici mie nu-mi place spanacul, dar maică-mea mă pune să-l mănînc. Încă o dată. Haide, fii fată ascultătoare.

Reuși să-i mai toarne o înghițitură pe gît, înainte ca Miranda să-i împingă mîna, tușind.

- N-am nimic. N-am nimic.

- Bineînțeles.

Sperînd să-și potolească și sieși greața din stomac, duse sticla la gură și luă și el o dușcă sănătoasă.

- Și acum, hainele, spuse, punînd sticla deoparte pentru a începe să-i descheie nasturii.

- Nu...

- Miranda.

Dîndu-și seama că nici picioarele lui nu erau complet sigure, se așeză lîngă ea.

- Ți se pare că-mi mai poate sta mintea la fleacuri? Ești șocată. Ai nevoie să te încălzești și să te usuci. Și eu la fel.

- Pot și singură. Pot.

Se ridică în picioare, clătinându-se, și intră împleticită în baie.

Cînd ușa se închise, își stăpîni imboldul de a o deschide din nou, ca să se asigure că nu căzuse grămadă pe dușumea.

Un moment, își lăsă capul în mâini, impunându-și să respire și nimic mai mult. Era prima lui întîlnire personală și de aproape cu moartea violentă. Recentă, brutală și reală, își spuse, trîgînd încă o dușcă de brandy din sticlă.

Era o experiență pe care nu voia s-o repete.

- Comand ceva de mîncare. Ceva cald.

În timp ce vorbea, își scoase geaca. Rămînînd atent spre ușă, se dezbracă, își aruncă hainele ude și trase pe el o pereche de pantaloni și o cămașă.

- Miranda?

Cu mîinile în buzunare, privi încruntat spre ușă. Dracu' s-o ia de pudoare, conchise, deschizînd-o.

Miranda luase pe ea un halat, dar avea încă părul ud leoarcă. Stătea în mijlocul băii și se legăna, cuprinzîndu-și strîris trupul în brațe. Îl privi pe Ryan cu o expresie de nefericire indescriptibilă.

- Giovanni.

- E-n regulă, o încercui el cu brațele, rezemîndu-i capul pe umărul său. Ai făcut față bine, te-ai descurcat de minune. Acum poți să te prăbușești liniștită.

Nu făcea decît să-și strîngă și să-și desfacă mîinile în spatele lui.

- Cine i-a putut face asta? Niciodată n-a făcut rău nimănui. Cine-a fost în stare?

- Vom afla. Cu siguranță. Vom discuta totul, pas cu pas.

O strînse și mai tare, mîngîindu-i cu o mînă părul ud pentru a o liniști atît pe ea, cît și pe sine.

- Dar trebuie să rămîi cu mintea limpede. Am nevoi de creierul tău. De logica ta.

- Nu pot gîndi. Îl tot văd, cum zăcea acolo. Atît sînge. Era prietenul meu. A venit la mine cînd l-am che mat.

Și oroarea totală a crimei o izbi, ca o lovitură brutală, sfîșiindu-i inima și limpezindu-i mintea cu o claritate șocantă și insuportabilă.

- O, Doamne, Ryan. Eu l-am ucis.

- Nu-i adevărat, o îndepărtă Ryan, privind-o în ochi. L-a omorît cel care i-a zdrobit capul. Vei trece peste asta, Miranda, fiindcă nu ne ajută cu nimic.

- Numai din cauza mea a venit acolo astă seară. Dacă nu i-o ceream, ar fi fost acasă, sau la o întîlnire, sau în vreo *trattoria*, bînd vin cu prietenii.

Își duse pumnii la gură, cu ochii dilatați de groază deasupra lor.

- A murit fiindcă i-am cerut să mă ajute, fiindcă nu aveam încredere în tine și fiindcă reputația mea e atît de importantă, atît de vitală, încît trebuia să iasă cum voiam eu, clătină ea din cap. N-am să mi-o iert niciodată.

Oricît de nefericiți îi erau ochii, culoarea îi revenise în obraji și avea vocea mai puternică. Vinovăția putea nu numai să paralizeze, ci și să energizeze.

- Okay, atunci folosește-te de asta. Șterge-ți părul, pînă comand eu de mîncare. Avem multe de discutat.

Miranda se șterse pe cap și îmbracă o pijama albă de bumbac, luînd apoi halatul pe deasupra. Avea să mănînce, își spuse, fiindcă altfel i s-ar fi făcut rău. Trebuia să fie sănătoasă, în putere și cu mintea limpede, dacă voia să-l răzbune pe Giovanni.

Să-l răzbune? se întrebă ea, cu un fior. Nu crezuse niciodată în răzbunare. Acum, părea perfect normală, perfect logică. Expresia „ochi pentru ochi” i se învîrtea cu

înverșunare prin cap. Cel care îl omorîse pe Goyanni se folosise de ea ca de o armă, cu tot atîta sînge rece cum folosise și bronzul. Cu orice preț, oricît de mult timp dura, avea să i-o plătească.

Ieșind din dormitor, văzu că Ryan îi ceruse chelnerului să pună masa pe terasă. Ploaia încetase și era aer curat. Masa aștepta veselă sub prelata cu dungi albe și verzi vii, iar luminările pîlpîiau pe fața de masă din în.

Bănuî că avea rostul de a o face să se simtă mai bine. Fiindu-i recunoscătoare, își dădu toată silința să simuleze că așa era.

- Arată foarte frumos, izbuti ea să imite un zîmbet. Ce mîncăm?

- Supă cu fidea, pentru început, apoi două fripturi florentine. O să-ți ajute. Stai jos și mănîncă.

Miranda se așeză pe un scaun, ba chiar luă lingura și gustă supa. I se oprea în gît ca o cocă, dar se sili să înghită. Ryan avusese dreptate, căldura începea să-i topească întrucîtva gheața din abdomen.

- Trebuie să-ți prezint scuzele mele.

- Okay. Nu refuz niciodată scuzele unei femei.

- Mi-am călcat cuvîntul față de tine.

Își ridică ochii, privindu-l în față.

- Nici un moment n-am avut de gînd să mi-l țin. Îmi spuneam că o promisiune făcută unui om ca tine nu trebuie să fie onorată. Am greșit și îmi pare rău.

Simplitatea, tonul ei calm îl mișcă pînă-n adîncul inimii. Ar fi preferat altfel.

- Acționăm din motive diferite. Asta-i situația. Totuși, avem un scop comun. Vrem să găsim bronzurile originale. Iar acum, cineva a mărit miza. S-ar putea să fie mai potrivit să te retragi, să lași totul baltă. Dovada că ai avut dreptate nu valorează cît viața ta.

- A valorat viața unui prieten, își strînse Miranda buzele, după care se sili să mai ia o lingură de supă. N-am să dau bir cu fugiții, Ryan. N-aș mai putea trăi cu cugetul curat, dacă aș face-o. Sînt sigură că e din vina mea. Nu comunic bine cu oamenii.

- Ești prea aspră cu tine însăși. Comunici foarte bine cînd lași garda jos. Cum ai făcut cu familia mea.

- Nu mi-am lăsat garda jos. Pur și simplu nu i-am dat atenție. Te invidiez pentru relația pe care o ai cu ei.

Vocea îi tremura puțin, așa că mai luă puțină supă, clătinînd din cap.

- Iubirea necondiționată, bucuria curată pe care o trăiți împreună. Un asemenea dar nu se poate cumpăra, zîmbi ea ușor. Și nici fura.

- Poți și tu. Nu e nevoie decît de voință.

- Cineva trebuie să dorească darul pe care îl ai de dat, oftă Miranda, hotărîndu-se să riște o înghițitură de vin. Dacă părinții mei ar fi avut relații mai bune cu mine, noi doi n-am fi stat acum aici. Acolo e cauza. Disfuncțiile nu se manifestă întotdeauna prin pumni și ridicări de ton. Uneori, poate fi chiar și o politețe insidioasă.

- Le-ai spus vreodată ce simți?

- Nu în felul la care îmi imaginez că te referi, privi Miranda pe lîngă el, spre oraș, unde licăreau luminile, iar luna începea să se profileze pe cerul tot mai senin. Nici nu sînt sigură că am știut ce simțeam, pînă recent. Iar, acum, nu mai contează. Nu contează decît să-l găsim pe cel care i-a făcut-o lui Giovanni.

O lăasă pe-a ei și, întrucît hotărîse că era rîndul lui să se ocupe de aspectele practice, luă capacele de pe fripturi.

- Nimeni nu înțelege mai bine decît florentinii cum e mai bine să fie tratată o fleică de carne în sînge. Vorbește-mi despre Giovanni.

Îi simți cererea ca un pumn în inimă, iar șocul loviturii o făcu să-l privească lung:

- Nu știu ce vrei să-ți spun.

- Mai întâi, spune-mi ce știai despre el și cum ai aflat. Avea s-o ducă treptat, bănuia Ryan, spre detaliile care-l interesau cel mai mult.

- Este... A fost un cercetător strălucit. Chimist. S-a născut aici, la Florența, și a venit la *Standjo* acum vreo zece ani. Aici a lucrat cel mai mult, dar a petrecut cîtva timp și în laboratorul de la Institut, unde am colaborat cu el prima oară, acum șase ani.

Ridică o mîină să-și maseze tîmpla.

- Era un om fermecător, drăguț și amuzant. Necăsătorit, îi plăceau femeile și era un mare crai, foarte atent cu ele. Observa amănuntele. Dacă purtam o bluză nouă sau ne coafam altfel.

- Ați fost amaniți?

Tresări, dar clătină din cap.

- Nu. Doar prieteni. Îi respectam foarte mult competența. Aveam încredere în judecata lui și mă bazam pe loialitatea lui. M-am folosit de ea, declară Miranda încet, după care se ridică de la masă pentru a se apropia de balustradă.

Din nou, avea nevoie de cîteva momente ca să-accepte realitatea. Giovanni murise. N-avea cum să schimbe situația. De cîte ori, se întrebă ea, cîți ani de-acum încolo, avea să descopere că se adapta la acele două fapte singulare?

- Giovanni mi-a dat telefon ca să-mi spună că bronzul fusese discreditat, continuă ea. Nu voia să fiu nepregătită, cînd mă căuta mama mea.

- Deci, era omul ei de încredere.

- Făcea parte din echipa mea de-aici, din proiect. Și a fost chemat la ordine cînd s-au pus în discuție constatările mele.

Mai sigură pe sine, reveni la masă și se așeză din nou.

- M-am folosit de loialitatea lui și de prietenia noastră. Știam că o puteam face.

- Azi ai vorbit cu el prima dată despre faptul că bronzul e o copie?

- Da. L-am sunat cînd ai coborît tu. I-am dat întîlnire în Santa Maria Novella. I-am spus că era ceva urgent.

- Unde l-ai sunat?

- La laborator. Știam că-l puteam găsi înainte de sfîrșitul zilei de lucru. Am luat bronzurile, am coborît scara și am ieșit prin curtea din spate, în timp ce tu erai la recepție. A venit imediat. Nu se poate să fi trecut mai mult de cincisprezece minute.

Timp suficient, socoti Ryan, pentru a fi informat pe cineva despre telefon. Pe cine nu trebuia.

- Și ce i-ai spus?

- Aproape totul. I-am explicat că aveam la mine bronzul expertizat de Ponti și că nu era același cu care lucraserăm noi. I-am spus cît am putut de mult despre „David”. Cred că nu m-a crezut. Dar m-a ascultat.

Încetă să-și mai împingă friptura prin farfurie. Trebuia să facă eforturi prea mari pentru a se preface că mîncă.

- I-am cerut să ducă bronzurile la laborator, să le testeze, să facă niște comparații. Am spus că urma să-l caut mîine. Nu i-am dat numele hotelului, fiindcă nu voiam să telefoneze sau să vină. Nu voiam să știi ce făcusem cu bronzurile.

Ryan se rezemă de spătar, înțelegînd că nici unul dintre ei nu putea să acorde mîncării respectul cuvenit. Scoase în schimb o havană.

- Se prea poate ca din cauza asta să stăm acum aici, admirînd lumina lunii.

- Ce vrei să spui?

- Pune-ți mintea la contribuție, domnișoară doctor Jones. Prietenul tău avea la el bronzurile, iar acum a murit. Arma crimei și „David”-ul au fost lăsate la locul faptei. Care e legătura între una și alta? Tu.

Își aprinse țigara, pentru a-i lăsa timp să asimileze ideea.

- Dacă polițiștii găseau cele două statui la fața locului, ar fi pornit în căutarea ta. Cel care a făcut-o știe că ai dedus destul de multe pentru a căuta niște răspunsuri și a încălca legea suficient pentru a te împiedica să amesteci poliția.

- L-a asasinat pe Giovanni ca să mă implice pe mine.

Era o ipoteză prea rece, prea hidoasă, ca s-o analizeze. Și prea logică pentru a o ignora.

- Un câștig în plus. Dacă era un om cinstit, după teste ar fi început să-și pună și el întrebări. Îți consulta mai atent însemnările, rezultatele.

- De-asta a devastat laboratorul, murmură Miranda. Acum, nu vom mai găsi niciodată documentația mea.

- A luat-o sau a distrus-o, confirmă Ryan. Prietenul tău îi stătea în drum. Iar tu, Miranda, de asemenea.

- Da, înțeleg.

Cumva, era mai bine așa, mai ușor.

- E mai important ca oricînd să găsim originalul. Cel care l-a înlocuit e asasinul lui Giovanni.

- Știi ce se spune despre crimă? Prima e mai grea. Celelalte sînt niște treburi banale. Miranda nu luă în seamă înfrigurarea care o cuprinsese.

- Dacă asta înseamnă că vrei să încheiem asocierea noastră acum și aici, nu te condamn.

- Nu? se rezemă el iarăși în scaun, trăgînd alene din țigară.

Se întrebă cît de mult contribuia faptul că-l credea laș. Și cît cîntărea nevoia de a o apăra în hotărîrea pe care deja o luase.

- Termin ceea ce am început. Ușurarea se revărsă ca un rîu, dar Miranda luă paharul de vin și îl ridică într-un gest de semitoast.

- Și eu.

## Capitolul 18

Încă nu bătuse de miezul nopții, cînd Carlo ieși din trattoria, pornind spre casă. Îi promisese soției sale că n-avea să întîrzie. Regulamentul căsniciei lor includea o seară pe săptămînă în care să bea și să mintă cu prietenii. Sofia avea și ea o seară la dispoziție, cu un festin de bîrfe la sora ei, ceea ce după părerea lui Carlo însemna cam același lucru.

De obicei, stătea pînă la douăsprezece, sau puțin peste, prelungind oaza de masculinitate, dar în ultima vreme începuse s-o scurteze. Devenise de rîsul tuturor, de cînd scrisese în ziare că *Doamna întunecată* era o farsă.

N-o crezuse nici o clipă. Ținuse statueta în mîini, îi simțise adierea respirației pe obraji. Un artist știa să recunoască arta. Dar, ori de cîte ori o spunea, prietenii rîdeau de el.

Autoritățile îl interogaseră ca pe un criminal. *Dio mio*, nu făcuse nimic altceva decît ceea ce trebuia. Poate comisese o mică eroare de judecată, scoțînd statueta din vilă.

Dar, în fond, el o găsisese. O ținuse în mîini, îi privise fața, îi simțise frumusețea și puterea la fel ca vinul în sînge. Îl transfigurase, își spunea acum Carlo. Îl vrăjise. Și totuși, pînă la urmă făcuse ceea ce era just și o predase.

Iar acum, încercau să susțină cu nu avea nici o valoare. Un plan abil pentru a păcăli lumea artei. Carlo știa, în adîncul inimii, în oase, că era o minciună.

Sofia spunea că îl credea, dar știa ca nu era adevărat. I-o spunea fiindcă era loială și iubitoare și pentru că astfel se iscau mai puține certuri în fața copiilor. Reporterii cu care vorbise îi consemnaseră toate declarațiile și îl făcuseră să pară un nătărău.



Încercase să stea de vorbă cu americanca, femeia care conducea marele laborator unde fusese dusă doamna lui. Ea, însă, nu voise să-l asculte. Își pierduse calmul și ceruse să discute cu domnișoara doctor Miranda Jones, care dovedise că doamna era reală.

*Diretrrice*-a chemase paza și pusese să fie dat afară. Fusese cel mai umilitor lucru.

N-ar fi trebuit s-o asculte pe Sofia, își spunea el acum, în timp ce mergea pe drumul liniștit din afara orașului, spre casă, cam împiedicat, cu vinul care i se urcase la cap. Era mai bine să fi păstrat doamna, așa cum voise. O găsisse, o scosese din beciul umed și întunecos și o adusese la lumină. Îi aparținea lui.

Iar acum, chiar dacă susțineau că nu valora nimic, n-aveau să i-o mai restituie. Carlo o dorea înapoi.

Telefonase la laboratorul din Roma, cerînd să i se returneze proprietatea. Se răstise, strigase la ei, făcîndu-i pe toți mincinoși și escroci. Dăduse telefon chiar și în America, lăsînd un mesaj disperat și incoerent pe robotul de la serviciul Mirandei. Considera că ea era veriga de legătură cu doamna lui. Cumva, avea să-l ajute.

Nu-și putea regăsi odihna pînă nu o vedea din nou, pînă n-o ținea iarăși în mîinile lui.

Avea să angajeze un avocat, hotărî el, inspirat de vin și de umiliința rîsetelor răutăcioase. Avea s-o caute iarăși pe americancă, în locul numit Maine, și s-o convingă că totul era o conspirație pentru a-i fura lui statuia.

Își amintea fotografia ei din ziare. O față puternică, cinstită. Da, avea să-l ajute.

Miranda Jones. Ea avea să-l asculte. Nu privi în urmă cînd auzi mașina care se apropia. Drumul era liber, iar Carlo mergea pe acostament. Se concentra asupra chipului din ziare, asupra celor pe care avea să i le spună acelei cercetătoare științifice.

Gîndul îi stătea la Miranda și la „Doamna întunecată”, cînd mașina îl lovi în plină viteză.



Stînd pe terasă, în lumina puternică a dimineții, Miranda privea peste oraș. Poate că abia acum îi aprecia pentru prima oară deplina frumusețe. Sfîrșitul vieții lui Giovanni o schimbase pe a ei irevocabil. Undeva, în adîncul sufletului său, avea să rămînă un loc întunecat, ivit din vinovăție și durere. Și totuși, simțea mai multă lumină decît cunoscuse vreodată. Avea nevoia urgentă de a se agăța, de a savura detaliile, fără grabă.

Sărutarea blîndă a brizei care-i adia peste obraji, strălucirea soarelui ce scâldea orașul și colinele, piatra caldă sub tălpile goale.

Își dădu seama că dorea să coboare. Să se îmbrace, să iasă și să umble pe străzi fără nici o țintă, fără un scop care să-i determine fiecare pas. Doar să se uite la vitrine, să hoinărească de-a lungul rîului. Să simtă că trăia.

- Miranda.

Trase aer în piept, privind peste umăr pentru a-l vedea pe Ryan în ușa terasei.

- Este o dimineață frumoasă. Primăvară, renaștere. Cred că pînă acum n-am mai apreciat-o cu adevărat.

Traversă terasa și-și puse mîna peste a ei, pe parapet. Miranda poate că ar fi zîmbit, dacă nu-i vedea expresia din ochi.

- O, Doamne! Ce mai e? Ce s-a întîmplat?

- Instalatorul. Carlo Rinaldi. A murit. L-a călcat o mașină, fugind de la locul accidentului, azi-noapte. Tocmai am auzit, la știri.

Mîna ei se întoarse sub a lui, apucîndu-i-o.

- Mergea spre casă, aproape de miezul nopții. N-au dat multe detalii.

O furie rece își croia drum prin el.

- Avea trei copii și un al patrulea pe drum.

- Poate a fost un accident.

Voia să se agate de posibilitatea asta, bănuia că ar fi putut, dacă nu se uita în ochii lui Ryan.

- Dar n-a fost. De ce să-l fi omorât cineva? N-are nici o legătură cu laboratorul. Nu poate ști nimic.

- Făcea multă zarvă. Ce știm noi, poate să fi fost implicat de la bun început. Oricum, a găsit-o, a ținut-o la el câteva zile. E posibil s-o fi studiat. Era un nod în papură, Miranda, iar nodurile se taie.

- La fel ca Giovanni.

Se îndepărtă de el. Putea suporta gândul, își zise. Trebuia.

- N-au spus nimic la știri despre Giovanni?

- Nu, dar vor spune. Îmbracă-te. Leșim.

leșeau, dar nu ca să se plimbe pe străzi, să hoinărească pe malul râului, să trăiască pur și simplu.

- Bine.

- Fără discuție? Înălță el o sprinceană. Fără de ce, unde, cum?

- De data asta, nu.

Intră în dormitor și închise ușile.

☀ ☀ ☀

Cu glasul cât putea de ascuțit, într-o șoptă nervoasă și o italiană colocvială, Ryan anunță existența unui cadavru în laboratorul de la etajul întâi, la Standjo. Închise telefonul în timpul șirului rapid de întrebări.

- Cu asta am rezolvat-o. Să mergem, în caz că poliția italiană poate localiza convorbirea.

- Ne întoarcem la hotel?

- Nu, răspuse el, încălăcînd pe motocicletă. Mergem la mama ta. Condu-mă.

- La mama mea?

Promisiunea de a nu pune întrebări fu măturată de șoc.

- De ce? Ai înnebunit? Nu te pot duce la mama mea.

- Presupun că nu ne va da linguine cu sos de roșii la masă, dar luăm o pizza pe drum. Așa, ar trebui să rămînă timp suficient.

- Pentru ce?

- Pentru ca poliția să găsească trupul și să afle și ea. Ce crezi că va face cînd aude?

- Se va duce direct la laborator.

- Pe asta contez și eu. Ne va lăsa un interval îndestulător ca să-i scotocim domiciliul.

- Vrei să intrăm prin efracție în casa mamei mele?

- Doar dacă nu iasă cheia sub ștergătorul de picioare. Pune-ți asta, scoase el o șapcă de baseball din buzunarul șei. Vecinii ți-ar vedea părul de la o milă distanță.

☀ ☀ ☀

- Nu-i văd rostul, spuse Miranda o oră mai tîrziu, stînd pe motocicletă în spatele lui, la o jumătate de cvartal distanță de casa lui Elizabeth. Nu am nici o justificare să intru prin efracție în casa mamei mele și să-i cotrobăiesc prin lucruri.

- Toate hîrțile legate de testele tale care erau ținute în laborator s-au pierdut. Există șanse să aibă unele copii aici.

- De ce să le fi luat?

- Fiindcă ești fiica ei.

- Pentru ea nu contează.

„Dar contează pentru tine”, replică Ryan în sinea lui.

- Poate că da, poate că nu. Asta-i ea?

Miranda privi spre casă, ascunzîndu-se în spatele lui Ryan ca o elevă trăgînd chiulul.

- Da, cred că partea asta a planului a reușit.

- Atrăgătoare femeie. Nu prea semeni cu ea.

- Mulțumesc foarte mult.

Ryan se mulțumește să chicotească, privind-o pe Elizabeth care, gătită într-un taior de culoare închisă, își descuria mașina.

- Își păstrează calmul, observă el. Nici n-ai bănui, când te uiți la ea, că tocmai i s-a spus că i-a fost spartă firma și unul din salariații ei e mort.

- Mama mea nu se dedă la manifestări exterioare de emoție.

- Cum spuneam, nu prea semeni cu ea. Okay, de aici o luăm pe jos. Va lipsi câteva ore, dar noi vom termina într-una singură, ca să fie cât mai simplu.

- Nu e nimic simplu în povestea asta, răspunse Miranda, privindu-l cum își agăța geanta pe urmă. Într-adevăr, își repetă ea, viața n-avea să mai fie niciodată aceeași. Devenise o delincventă.

Ryan se duse direct la ușa din față și sună.

- Are servitori? Cîine? Amant?

- Are o îngrijitoare, cred, dar nu internă. Animalele nu-i plac, își trase Miranda șapca mai sigur pe cap. Despre viața ei sexuală nu știu nimic.

Sună din nou. După părerea lui, nimic nu era mai jenant decît să intri într-o casă pustie pentru a-ți face meseria și să descoperi că locatarul era acasă, bolnav de gripă.

Își scoase șperaclul și învinse broasca în mai puțin timp decît dacă ar fi descuiat cu cheia.

- Sistem de alarmă?

- Nu știu. Probabil.

- Okay, ne vom ocupa de el. Intră, văzu tabloul de pe perete și becul care indica necesitatea unui cod. Avea la dispoziție un minut, calculă Ryan și, cu o șurubelniță, desprinse capacul și tăie două sîrme, scoțînd sistemul din funcțiune.

Întrucît spiritul ei științific nu putea să nu-i admire eficiența rapidă și economică, Miranda se sili să vorbească fără intonație:

- Mă faci să mă întreb de ce se mai complică oamenii cu așa ceva. De ce nu lasă ușile și ferestrele deschise?

- Exact la fel mă gîndesc și eu, îi făcu el cu ochiul, apoi privi prin antreu. Frumoasă locuință! Artă foarte ispititoare - cam statică, dar atractivă. Unde-i biroul?

Miranda îl privi lung câteva momente, întrebîndu-se de ce o amuzau criticile lui nepăsătoare la adresa gusturilor mamei ei. Ar fi trebuit să se simtă jignită.

- La etajul întîi, pe stînga, cred. N-am stat prea mult pe-aici.

- Să încercăm.

Ryan porni pe o scară grațioasă. Casei i-ar fi prins bine ceva mai multă culoare, după opinia lui, câteva surprize. Totul era perfect ca într-un cămin model și inspira aceeași senzație de nefolosîntă. Avea, desigur, clasă, dar prefera propriul său apartament din New York sau casa elegant-degradată a Mirandei, din Maine.

Găsi cabinetul feminin, însă nu încărcat, rafinat dar și eficient, rece însă nu tocmai ostil. Se întrebă dacă reflecta personalitatea ocupantei și găsi că era foarte posibil.

- Seif?

- Nu știu.

- Atunci, uită-te-n jur, îi propuse el, începînd prin a da la o parte câteva tablouri. Uite-l, după această foarte frumoasă gravură de Renoir. Mă ocup eu de el, tu caută prin birou.

Miranda ezită. Încă din copilărie, știuse că nu era bine să intre în nicio cameră a mamei sale fără permisiunea acesteia. În veci n-ar fi luat cu împrumut o pereche de cercei, nici nu s-ar fi stropit cu parfum. Și, cu siguranță, nu s-ar fi atins de conținutul biroului.

Se părea că era pe punctul să scoată pîrleia.

Împinse în lături condiționarea de-o viață și se avîntă, cu mult mai mult entuziasm decît ar fi recunoscut vreodată.

- Sînt multe dosare aici, îi spuse ea lui Ryan, în timp ce le frunzărea. Majoritatea par să fie personale. Asigurări, chitanțe, corespondență.

- Caută mai departe.

Se așază pe scaunul de la birou - încă o premieră -și mai scotoci printr-un sertar. Emoția începuse să i se răzvrătească în pîntec, o stare de vinovăție și rușine.

- Copii după contracte, murmură ea, și referate. Cred că lucrează cîte ceva și aici.

A...

Degetele îi încremeniră.

- Bronzul Fiesole. Are un dosar.

- Ia-l. Ne uităm prin el mai tîrziu.

Ryan ascultă ultimul culbutor răsturnîndu-se.

- Ți-am venit de hac, dulceață mică. Ce frumos, ce drăgălaș, șopti, deschizînd o casetă de catifea, pentru a examina un dublu șirag de perle. Moșteniri - ți-ar sta bine.

- Pune-le la loc.

- Nu le fur. Nu mă ocup de bijuterii.

Mai deschise însă o cutie și scoase un *hmm* la vederea diamantelor.

- Cercei de înaltă clasă, cam trei carate fiecare, tăietură pătrată, par albe rusești, probabil la prima apă.

- Parcă ziceai că nu te ocupi de bijuterii.

- Asta nu înseamnă că nu mă interesează. Ar fi mortale, alături de inelul tău.

- Nu e inelul meu, replică Miranda înțepată, deși privirea îi coborî spre diamantul care-i scînteia pe deget. E de ochii lumii.

- Exact. Uită-te-aici, scoase el un plic de plastic transparent. Ți se par cunoscute.

- Radiografiile.

Se rezezi de la birou și ie înhață într-o clipă.

- Și imprimatele de computer. Uite-le, uită-te la ele. Sînt aici. Se văd cu ochiul liber.

Nivelul de coroziune. Uite. Aici e. E real.

Cuprinsă de o emoție neașteptată, își apăsă fruntea cu podul palmei, închizînd strîns ochii.

- Aici sînt. Nu m-am înșelat. N-am făcut nici o greșală.

- Nici o clipă n-am crezut că făcuseși.

Miranda deschise iarăși ochii, zîmbind.

- Mincinosule! Ai dat buzna în dormitorul meu, amenințîndu-mă că mă strîngi de gît.

- Am spus că te puteam strînge de gît, îi încercui el din nou grumazul cu mîinile. Iar asta a fost înainte de a te cunoaște. Adună-te, iubito. Avem destul ca să ne țină ocupați o bună bucată de vreme.

☀ ☀ ☀

Petrecură următoarele cîteva ore în apartamentul de hotel, Miranda parcurgînd copiile rapoartelor cuvînt cu cuvînt, iar Ryan cocoșat pe computer.

- Toate sînt aici. Tot ce-am făcut, pas cu pas. Fiecare test, fiecare rezultat.

Recunosc, documentația este cam subțire, dar se susține. De ce nu și-a dat seama?

- Uită-te puțin aici și vezi dacă am procedat bine.

- Ce e?

- Am făcut o contraverificare, o chemă el cu un gest. Astea-s numele care mi-au ieșit. Oameni care aveau acces la ambele bronzuri. Probabil sînt mai mulți, dar ăștia sînt principalii.

Ridicîndu-se, Miranda începu să citească peste umărul lui. Strînse doar din dinți, cînd observă că în capul listei era numele său.

Urmasu mama și tatăl ei, Andrew, Giovanni, Elise, Carter, Hawthorne, Vincente.

- Andrew n-a avut acces la „Doamna întunecată”.

O șuviță din părul strâns în agrafe căzu, gîdilînd obrazul lui Ryan. Încordarea imediat din josul pîntecului îl făcu să expire prelung, fără zgomot. Dacă altceva nu, își spuse, părul ei avea să-l îndemne la băut înainte de a termina lucrul.

- Are relații cu tine, cu mama ta și cu Elise. De-ajuns atît.

Miranda își trase nasul, împingîndu-și ochelarii mai sus.

- E jignitor.

- Mă interesează cît e de exact. Comentariile păstrează-ți-le pentru tine.

- E destul de complet, dar tot jignitor.

Mhm, acum mai începu și cu tonul ăla înțepat. Îl omora dorința de a-l transforma în gemete.

- Nevasta lui Hawthorne a venit cu el la Florența?

- Nu.

- Richard e divorțat.

Ce naiba, se întrebă el și, spre propria-i tortură, întoarse capul exact atît cît să-i poată mirosi o dată, zdravăn, părul.

- Mai era căsătorit cînd și-a făcut stagiul în Maine?

- Nu știu. Abia îl cunosc. De fapt, nu mi-am amintit de el pînă nu mi-a spus el că ne cunoscuserăm.

Nemulțumită, întoarse capul, pentru a se pomeni ochi în ochi cu el - iar expresia lui nu era concentrată asupra lucrului. Inima Mirandei făcu o tumbă rapidă, azvîrlindu-i în pîntece mici arcuri de dorință.

- Ce importanță are?

- Ce importanță are ce?

Doamne, cît dorea gura aceea. La dracu', avea tot dreptul s-o guste.

- Faptul că... Richard e divorțat.

- Este important fiindcă oamenii le spun soțiilor și amantelor tot felul de lucruri confidentiale. Sexul, murmură el, înfășurîndu-și pe deget șuvița desprinsă, e un excelent mediu de comunicare.

O tracțiune, își spuse, una mică, și gura aceea avea să se lipească de a lui. Ar fi luat în mîini tot acel păr, toată claua buclată și despletită. Ar fi dezbrăcat-o în cinci minute. Cu excepția ochelarelor, începea să-și facă niște fantezii incredibile, cu Miranda avînd doar ochelarii pe ea. Cu real regret, nu trase, ci desfășură părul, se întoarse și privi încruntat spre display.

- Trebuie să parcurgem și albinele lucrătoare, dar avem nevoie de o pauză.

- O pauză?

În mintea Mirandei nu mai rămăsese nici măcar un singur gînd coerent. Nervii îi sfîrîiau sub suprafața pielii ca o rețea străbătută de mici fulgere.

Dacă o atingea în acel moment, dacă o săruta, știa că ar fi explodat ca o rachetă. Se îndreptă, închizînd ochii. Și jinduind.

- La ce te gîndești?

- Să lăsăm totul așa și să mergem la masă.

Ochii i se deschiseră brusc.

- La ce?

- La mîncare, domnișoară doctor Jones, răspuse Ryan, pianotînd concentrat pe keyboard, fără a o vedea cum își freca fața cu mîinile la spatele lui.

- Da, să mîncăm.

Vocea îi tremura ușor - de rîs sau de disperare, nici ea nu mai era sigură.

- Bună idee.

- Ce ți-ar plăcea în ultima seară la Florența?
- Ultima seară?
- Situația de-aici s-ar putea să se complice. E mai bună să lucrăm pe teren propriu.
- Dar dacă „Doamna întunecată” e aici...
- Ne vom întoarce s-o luăm.

Închise computerul, ridicându-se de la micul birou.

- Florența nu e un oraș mare, domnișoară doctor Jones, Mai devreme sau mai târziu, te va vedea un cunoscut, îi dădu el un bobîrnac în păr. Pur și simplu nu te poți pierde în peisaj. Și- acum, vrei ceva ușor, elegant sau savuros.

Acasă. Constată că dorea foarte mult să se întoarcă acasă, s-o vadă cu ochii aceia noi..

- Cred că mi-ar plăcea ceva savuros, ca să mai schimbăm.

- Excelentă alegere. Știu locul cel mai potrivit.



Era zgomotos, aglomerat, iar luminile puternice se reflectau din picturile exagerat de țipătoare ce acopereau peretele. Se potriveau perfect cu lanțurile de cîrnați și șuncile afumate întregi care alcătuiau principalele elemente de decor ale restaurantului. Mesele erau adunate la un loc, astfel încît clienții - prieteni și străini deopotrivă - înfulecau cot la cot porțiile enorme de paste făinoase cu carne.

Fură înghesuiți într-un colț de un om rotofei, cu șorț pătat, care luă dînd din cap comanda lui Ryan de vin roșu local. În stînga Mirandei stătea jumătatea unui cuplu american gay care făcea turul Europei. Începură să ia pîine din același coș, în timp ce Ryan îi angaja în conversație cu o ușurință și o dezinvoltură admirabile.

Miranda n-ar fi vorbit niciodată cu străini într-un restaurant, decît în cele mai stricte limite. Dar, cînd vinul fu adus la masă și turnat în pahare, știa că erau din New York, aveau un restaurant în Greenwich Village și trăiau împreună de zece ani. Acum făceau voiajul aniversar.

- Noi sîntem în a doua lună de miere, luă Ryan mîna Mirandei, amuzîndu-se, și o sărută. Nu-i așa, Abby, iubito?

Descumpănită, îl privi lung, apoi răspuse la micul lui ghiont cu piciorul pe sub masă:

- A, da. Ăă... nu ne-am putut permite o lună de miere, cînd ne-am căsătorit. Kevin era abia la început, iar eu eram... doar o funcționară inferioară la agenție. Acum ne facem de cap, pînă nu apar copiii.

Uimită de ea însăși, dădu vinul pe gît, în timp ce Ryan îi zîmbea radios.

- A meritat să așteptăm. În Florența, inspiri romantismul cu fiecare gură de aer.

Sfidînd toate legile fizicii, chelnerul își croi drum prin așa - zisul spațiu dintre mese, pentru a-i întreba ce doreau.

Peste mai puțin de-o oră, Miranda mai vru vin.

- E minunat. Un local extraordinar.

Se întoarse în scaun, pentru a zîmbi afectuos spre o masă de englezi care conversau pe tonuri politicoase, în timp de nemții de la masa alăturată turnau pe gît bere locală, cîntînd.

- Nu merg niciodată în locuri ca ăsta.

Toate i se învîrteau în cap, mirosurile, vocile, vinul.

- Mă întreb de ce.

- Vrei și desert?

- Sigur că da. Să mănînc, să beau și să fiu veselă.

Își mai turnă un pahar de vin, zîmbindu-i afumată.

- Îmi place la nebunie aici.

- Da, se vede, împinse Ryan sticla mai departe, să n-o poată ajunge, și-i făcu semn chelnerului.

- Nu-i așa că erau un cuplu drăguț? surîse sentimental Miranda spre locul pe care tocmai îl eliberaseră comensii lor. Se iubeau cu adevărat. Îi vom căuta, nu-i așa, când ne întoarcem acasă? Nu, când ajung ei acasă. Noi mergem acasă mâine.

- Vom încerca zabaglionele, îi spuse Ryan chelnerului, privind-o pe Miranda pe sub sprîncenele înălțate, în timp ce începea să fredoneze împreună cu germanii beți. Și cappuccino.

- Aș mai prefera vin.

- N-ar fi bine.

- De ce nu? luă ea paharul, golindu-l dintr-o sorbitură, plină de iubire pentru cel de lângă ea. Îmi place.

- Ți se urcă la cap, ridică din umeri Ryan, când Miranda înhăță din nou sticla. Ține-o tot așa, și n-o să-ți cadă deloc bine zborul spre casă.

- Rezist foarte bine la zbor.

Cu ochii îngustați, turnă pînă când vinul ajunsese la exact un centimetru de buza paharului.

- Vezi, sînt neclintită ca o stîncă. Domnișoara doctor Jones rămîne întotdeauna neclintită.

Chicotind, se aplecă spre el conspirativ:

- Dar Abby e o dezmățată.

- Kevin e destul de îngrijorat c-o să cadă șub masă și va trebui s-o ducă pe sus pînă acasă.

- N-n, își frecă Miranda nasul cu dosul mîinii. Domnișoara doctor Jones n-ar permite una ca asta. E prea penibil. Hai s-o luăm pe jos pe lângă rîu. Vreau să mă plimb pe malul rîului, la lumina lunii. Abby te va lăsa s-o săruți.

- E o ofertă interesantă, dar cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

- Mor după Maine, se rezemă ea de spătar, legănînd paharul în mînă. Mor după faleze, ceață și valuri care se sparg, și bărcile de pescari. Am să plantez o grădină. Anul ăsta, chiar o fac. Mmmm... (Asta era opinia despre desertul cu frișca din fața ei.) Îmi place să mă răsfăț.

Puse paharul jos doar atîta timp cît să înfigă lingurița.

- N-am știut niciodată că pot fi așa.

- Ia o gură de cafea, îi propuse el.

- Vreau vin.

Dar, când dădu să ia sticla, Ryan i-o smulse.

- Îți pot cîștiga interesul cu altceva?

Îl studie îngîndurată, apoi zîmbi:

- Adu-mi capul Botezătorului, comandă ea, după care o apucă un șir de chicoteli. Chiar i-at furat oasele? Nu-s în stare să înțeleg un om capabil să fure oasele unui sfînt. Dar e fascinant.

Era timpul să plece, hotărî Ryan și scoase rapid din buzunar mai mult decît destule lire pentru a acoperi consumația.

- Hai la plimbarea aia, iubito,

- Okay, se ridică ea vioaie, dar imediat trebui să se rezeme de perete. Vai de mine, cam puternică gravitația pe-aici.

- Poate afară e mai slabă, o cuprinse el de talie, ca s-o tragă prin restaurant, rîzînd la rîndul său în timp ce Miranda își lua veselă rămas bun de la ceilalți.

- Mare figură ești, domnișoară doctor Jones.

- Cum se numea vinul ăla? A fost deficiós. Vreau să cumpăr o ladă întregă.

- Te-ai descurca de minune ca s-o bei.  
O conduse pe trotuarul denivelat, traversînd strada liniștită, recunoscător că alesese să meargă pe jos, nu cu motocicletă. Ar fi trebuit s-o lege.

- Am să-mi vopsesc obloanele.  
- Bună idee.  
- Mama ta are obloane galbene. Sînt așa de vesele. Toți din familia ta sînt veseli.  
Luîndu-l la rîndul ei de mijloc, îl antrena într-un cerc larg, împleticit.

- Dar cred că un albastru viu s-ar potrivi perfect cu casa mea. Un albastru viu și frumos, și-am să pun un balansoar pe verandă.  
- Nimic nu se compară cu un balansoar pe verandă. Fii atentă la bordură. Așa, fetiço.  
- Azi am intrat cu forța în casa maică-mii.  
- Așa se vorbește.  
- Stau la hotel cu un hoț și am spart casa maică-mii. Puteam s-o jefuiesc de nu se vedea.

- Ajungea doar să mi-o ceri. La stînga, pe-aici. Aproape am ajuns.  
- A fost extraordinar.  
- Ce?  
- Spargerea. Atunci, n-am vrut să spun, dar așa a fost, își aruncă ea în sus brațele, nimerindu-l drept în bărbie. Poate mă înveți și pe mine să forțez broaște. Vrei, Ryan?  
- A, da, ajungem noi și acolo, răspunse Ryan, frecîndu-și bărbia și cîrmind-o spre intrarea hotelului.  
- Te pot seduce pînă o faci.

Miranda se răsuci, prăvălindu-se peste el la marginea elegantei mochete din hol, și-i strivi gura sub a lui înainte de a apuca să-și regăsească echilibrul. De astă dată, i se învîrți capul, de parcă i-ar fi supt tot sîngele.

- Miranda...  
- Pentru tine, Abby, amice, murmură ea, în timp ce recepționerul se uita în altă parte, discret. Deci, cum rămîne?  
- Vorbim sus, o tîrî el spre lift, la adăpost.  
- Nu vreau să vorbim, se lipi Miranda de el, atacîndu-i cu dinții lobul urechii. Vreau sex, nebun, slăbatic. Chiar acum.  
- Cine n-ar vrea? răspunse jumătatea masculină a unei perechi îmbrăcate elegant, care tocmai ieșea din ascensor.  
- Vezi? îi atrase atenția Miranda, pe cînd Ryan o smucea în cabină. E de acord cu mine. Am vrut să te răstorn de cînd te-am văzut și-am auzit semnalul.  
- Semnalul.

Începea să i se taie respirația, în timp ce încerca s-o desprindă de la gîtul lui.

- Cu tine, aud mereu semnale. În clipa asta, am capul plin de clopoței. Mai sărută-mă o dată, Ryan. Doar știi că vrei și tu.  
- Termină, îi împinse el mîinile, aproape disperat, înainte de a apuca să-i descheie cămașa. Ești mangă.  
- Și ce-ți pasă? își aruncă Miranda capul pe spate, rîzînd. Tot timpul ai încercat să mă tragi în pat. Acum e momentul.  
- Există unele reguli, bombăni el, clătinîndu-se ca un om beat, cînd Miranda se agăță iarăși. Unul dintre ei avea nevoie de un duș rece, era clar.  
- A, acum mai avem și reguli, îi scoase ea cămașa din pantaloni. În timp ce mîinile i se repezeau pe spate, încercuindu-l spre burtă, Ryan se chinuia să bage cheia în broască.  
- Doamne ferește. Miranda... lisuse Christoase! Mîinile acelea hotărîte își croiseră drum în jos.  
- Ascultă, am spus nu.



Cînd se rostogoliră amîndoi înăuntru, se uita cruciș.

- Vino-ți în fire.

- Nu pot. Ne-am prins.

Îi dădu drumul doar atîta cît să sară în sus, cuprinzîndu-l cu picioarele pe după mijloc, să-i înfigă mîinile în păr și să-și contopească gura cu a lui.

- Te doresc. O, cît te mai doresc!

Respirînd sacadat, începu să-i cutreiere fața cu buzele.

- Fă dragoste cu mine. Atinge-mă. Vreau să-ți simt mîinile pe mine.

Erau deja. Nu și le putea opri să frămînte fundul acela delicios. Sîngele îi țipa după ea, limba i se lupta cu a ei. Ultima rază de luciditate ce-i mai rămăsese în minte pălea cu repeziciune.

- Dimineață, mă vei urî și pe mine, și pe tine.

- Și ce dacă? rîse ea din nou, privindu-l cu ochii ei de un albastru orbitor; își scutură părul pe spate, ceea ce-i transformă tot organismul într-o singură glandă uriașă, care pulsa. Acum e acum. Trăiește clipa cu mine, Ryan. Nu vreau să fiu singură.

Privirile le rămaseră împreunate, în timp ce o ducea pe ușă, în dormitor.

- Atunci, să vedem cît de mult poate dura clipa. Și ține minte, domnișoară doctor Jones, îi prinse el buza de jos între dinți, trase, îi dădu drumul. Tu ai vrut-o.

Căzură împreună pe pat, în lumina lunii care șiroia pe ușile terasei, printre umbrele care dansau în colțuri. Greutatea lui o înfiora, liniile dure ale trupului său o apăsau pe saltea.

Gurile li se întîlniră din nou, într-un sărut aproape violent de-atîta lăcomie, care continuă la nesfîrșit, cu limbile înlănțuite fierbinte, cu dinții mușcînd.

Voia totul, și mai mult decît atît. Totul, apoi imposibilul! Și știa că, alături de el, avea să-l găsească.

Se multă sub trupul lui, nedorind să joace rolul părții pasive. Mișcările aspre îi făceau capul să se învîrtească, aerul îi ieșea din piept în gemete rîzînde. O, Doamne, cît de liberă era! Și vie; atît de vie. În graba de a-i simți pielea, îl trase de cămașă, făcînd nasturii să sară din mătasea elegantă.

- O, da, șopti, cînd Ryan îi sfîșie mîneca bluzei. Mai repede.

Ryan n-ar fi putut încetini ritmul mai ușor decît putea opri timpul în loc. Mîinile lui repezi și iscusite erau aspre, în timp ce-i smulgeau sutienul și se umpleau cu sîinii ei.

Albi ca marmura, moi ca apa.

Cînd atingerea nu mai fu îndestulătoare, o răsuci iarăși sub el și începu s-o devoreze.

Miranda țipă, arcuindu-se, în timp ce buzele, limba și dinții săi o luau cu asalt. Își înfipse unghiile în spatele lui, zgîriind de-a lungul crestei încordate de mușchi, pe cînd undele de șoc ale plăcerii i se revărsau prin trup.

Senzațiile o izbeau într-o rebeliune confuză de dureri delicioase, plăceri întunecate și nervi întinși la limită.

- Acum. Acum. În clipa asta.

Dar gura lui îi cobora în josul torsului. Nu încă. Nici pe departe.

Îi smuci chiloții simpli de bumbac de pe șolduri și-și înfipse limba în centrul acelei fierbințeli pîrjolitoare. Miranda juisă pe loc, violent, aproape paralizîndu-i pe amîndoi cu atît de imensa voluptate. Îi suspină numele, încurcîndu-și degetele în părul lui pe cînd eliberarea era din nou înlocuită de dorință, iar dorința scrișnea cu disperare spre nevoie.

Trupul ei era un miracol, o operă de artă, cu trunchi și picioare lungi, pielea albă ca laptele și mușchii tremurători. Voia s-o savureze, să urce lingînd și iarăși să coboare. Voia să-și îngroape chipul în acea cascadă de păr pînă asurzea și orbea.

Dar animalul din el se zbătea înnebunit să se elibereze.

Se rostogoliră din nou, luptându-se pe pat și chinându-se unul pe altul cu mîngîieri și mușcăături.

Văzul era tulbure, plămîinii ardeau în erupția unui nou orgasm, pustiindu-i corpul, activîndu-l cu o energie nemăsurată. Respirația ei devenise o serie de țipete scurte ce-i frigeau pieptul, trupul îi era insuportabil de receptiv a fiecare atingere, la fiecare gustare.

Chipul lui Ryan părea să plutească peste al ei, apoi redeveni clar, cu toate trăsăturile limpezi ca desenate cu diamantul pe sticlă. Respirațiile li se amestecau, șoldurile Mirandei se arcuiau în sus. Și o pătrunse.

Orice mișcare încetă, preț de-o secundă trepidantă și atemporală. Uniți, el îngropat adînc în ea, se priviră. Încet, dintr-o mișcare prelungă, Miranda își duse mîinile la spatele lui și îl apucă de șolduri.

Împreună, începură să penduleze, cu viteză tot mai mare, cu trupurile alunecoase de sudoare, plăcere rostogolindu-se peste plăcere pînă cînd organismul fu răpus, iar judecata, învinsă.

Totul, și mai mult decît atît, își spuse amețită Miranda, în timp ce urca spre pisc. Totul, apoi imposibilul, îl găsi, cînd se strînse în jurul lui, sfărîmîndu-se.

## Capitolul 19

O trezi lumina strălucitoare a soarelui. Preț de-un oribil moment, crezu că-i luaseră foc ochii și începu să și-i frece cu palmele, pînă se dezmetici pe deplin.

Descoperi că nu avea combustie spontană. Și nici singură în pat nu era. Nu reuși decît să scoată un geamăt înfundat și închise ochii la loc.

Ce făcuse?

Mă rog, era destul de clar ce făcuse - și încă de două ori, dacă n-o înșela memoria. În intervalul dintre numere, Ryan o pusese să înghită trei aspirine și un mic ocean de apă. Bănuia că acel mic gest de considerație o ajuta acum să-și păstreze capul pe umeri.

Prudentă, fură o privire spre Ryan. Stătea culcat pe burtă, cu fața îngropată în pernă. Presupuse că nici el nu era prea înnebunit după strălucirea soarelui, dar nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin minte să tragă draperiile în noaptea trecută.

O, Doamne sfinte!

Sărise pe el, îl pipăise, îi smulsese hainele ca o descreierată.

Și chiar și acum, în plină luminata zilei, îi lăsa gura apă la gîndul de a o face din nou. Încet, sperînd să-și păstreze demnitatea cel puțin atîta timp cît să ajungă la duș, se strecură jos din pat. Ryan nu-și mișcă nici un mușchi, nu scoase nici un sunet, iar Miranda, mulțumită de acea mică binecuvîntare, se repezi în baie.

Din fericire pentru starea ei de spirit, nu-l văzu cum deschise un ochi, zîmbind spre fundul ei gol.

Vorbi singură în tot timpul dușului jalnic de recunoscătoare pentru aburii apei fierbinți. Îi alungau parțial durerile. Dar cele mai profunde, cele mai dulci, pe care le accepta ca provenind de la sexul zdravăn și sănătos, rămîneau.

Mai luă încă trei aspirine, cu speranță.

Cînd ieși, Ryan era pe terasă, sporovăind nepăsător cu chelnerul de la room service. Fiind prea tîrziu ca să se retragă înăuntru, reuși să le adreseze amîndurora un mic zîmbet.

- *Buon giorno*. E o zi minunată, *si*? Vă simțiți bine, luă ospătarul nota semnată, cu o mică plecăciune. *Grazie. Buon appetito*.

Îi lăsa singuri, cu masa plină de mîncare și un porumbel care se plimba pe balustradă, privind lacom bunătățile.

- Știi... eu...

Își îndesă mâinile în buzunarele halatului, căci îi venea să și le filfîie.

- Bea o cafea, îi propuse Ryan. Purta pantaloni gri ușori și o cămașă neagră, care-l făceau să arate foarte dezinvolt și cosmopolitan. Iar Mirandei îi aminteau că avea părul umed și încîlcit.

Fu gata să profite de diversiune, dar clătină din cap. Era o femeie care privea adevărul în față.

- Ryan, azi-noapte... Cred că ar trebui să-mi prezint scuzele.

- Serios? turnă ei două cești, așezîndu-se comod la masă.

- Am băut prea mult. Nu e o justificare, doar un fapt.

- Iubito, erai pulbere. Și foarte drăgălașă, adăugă Ryan, privind-o, în timp ce ungea cu gem un corn. Și uluitor de agilă.

Închise ochii, dîndu-se bătută, și se așeză.

- Am avut un comportament regretabil și de neiertat, și-mi pare rău. Te-am pus într-o poziție foarte neplăcută.

- Eu îmi amintesc mai multe poziții.

Sorbi din cafea, fermecat de roșeața ușoară care urca pe gîtul ei.

- Dintre care nici una n-a fost deloc neplăcută.

Miranda luă cafeaua, sorbi grăbită și-și opări limba.

- De ce e nevoie de scuze? se întrebă Ryan, alegînd din coș o prăjiturică și punîndu-i-o pe farfurie. Ce rost au regretele? Am făcut vreun rău cuiva?

- Problema e...

- Problema - dacă trebuie neapărat să existe una - e că amîndoi sîntem adulți sănătoși, singuri, fără obligații, care simt o atracție reciprocă puternică. Noaptea trecută, ne-am lăsat guvernați de ea.

Luă capacul de pe o omletă aurie sclipitoare.

- Eu, unul, m-am simțit foarte bine.

Tăie omleta în două și mută o parte pe farfuria ei.

- Dar tu?

Și pornise în mod conștient cu gîndul să se umilească, să se scuze, să-și asume deplina responsabilitate. De ce n-o lăsa?

- Pierzi din vedere esențialul.

- Ba nu-l pierd deloc. Nu sînt de acord cu ceea ce bîjbîi să demonstrezi. A, iată, ți se vede în ochi o mică licărire din temperamentul tău înghețat. E mult mai bine așa. Și-acum, deși apreciez faptul că ai destul bun-simț să nu dai vine pe mine că aș fi profitat de situație - de vreme ce tu mi-ai smuls prima hainele - îți spun că e o prostie la fel de mare să te învinuiești pe tine însăși.

- Învinuiesc vinul, replică ea, țeapănă.

- Nu-i adevărat, ai spus deja că nu e o scuză, rîse Ryan, luîndu-i mîna pentru a-i pune în ea o furculiță. Am vrut să fac dragoste cu tine din clipa cînd te-am văzut - și cu cît te cunoșteam mai bine, cu atît o doream mai mult. Mă fascinezi, Miranda. Și acum, mîncînd-ți ouăle pînă nu se răcesc.

Își privi farfuria. Era imposibil să se supere pe el.

- Nu am aventuri sexuale întîmplătoare.

- Ți s-a părut ceva întîmplător? expiră prelung Ryan. Să mă ferească Dumnezeu, cînd va fi serios.

Simțînd că-i tresăreau buzele, Miranda abandonă.

- A fost fabulos.

- Mă bucur că-ți amintești. Nu eram sigur că de limpezi ți-erai mințile. Aș vrea să avem mai mult timp de stat aici, continuă, jucîndu-se cu părul ei umed. Florența e excelentă pentru îndrăgostiți.

Miranda trase adînc aer în piept, îi privi drept în ochi și se angajă într-un mod fără precedent pentru ea:

- În Măine e minunat primăvara.

Zîmbind, o mîngîie cu degetul pe obraz:

- O să-mi facă mare plăcere să mă conving.

☀ ☀ ☀

„Doamna întunecată” stătea sub un singur fascicul de lumină. Ființa care o studia era cufundată în întuneric. Avea mintea calmă, clară și rece, ca în momentul crimei.

Omorul nu fusese planificat. Forțele propulsoare fuseseră puterea și ceea ce era just. Dacă totul ar fi decurs corect, dacă mergea bine, n-ar fi fost necesară violența.

Dar nu mersese corect, nici bine, așa că se făcuseră ajustări. Vina pentru pierderea celor două vieți se asocia cu furtul lui „David”. Cine ar fi putut să prevadă, să controleze o asemenea eventualitate?

Se putea numi o carte a hazardului. Da, un joker.

Dar omorul nu era chiar atît de respingător pe cît s-ar fi crezut. Și acela antrena cu sine putere. Nimeni și nimic nu putea să confirme existența „Doamnei întunecate” și să i se permită să trăiască în continuare. Nimic mai simplu.

Avea să se ocupe, să rezolve situația, curat, complet și definitiv.

La momentul potrivit, avea să termine. Cu Miranda.

Era mare păcat ca o asemenea minte inteligentă și sclipitoare să fie distrusă. Cîndva, ar fi fost de ajuns numai compromiterea reputației. Acum, trebuia să ia totul, în știință, ca și în putere, nu era loc pentru sentimente. Un accident, eventual, deși ar fi fost de preferat sinuciderea.

Da, sinuciderea. Avea să fie atît de... satisfăcătoare. Ce ciudat, că nu anticipase cît de satisfăcătoare avea să fie moartea ei.

Era nevoie de gîndire, de planificare. Era nevoie de... Se ivi un zîmbet la fel de șiret ca acela de pe superba față de bronz. Era nevoie de răbdare.

Cînd „Doamna întunecată” rămase singură sub acea unică rază de lumină, nu fu nimeni care să audă rîsul scăzut al damnării. Sau ai demenței.

☀ ☀ ☀

Peste Maine se răspîndea primăvara. În văzduh plutea o gingășie care cu o săptămîină în urmă nu existase. Sau, cel puțin, Miranda nu o simțise.

Pe colină, casa cea veche se înălța cu spatele spre mare și ferestrele aurite de soarele la apus. Minunat era acasă.

Intră și îl găsi pe Andrew în cabinet, cu o sticlă de *Jack Daniel's* să-i țină de urît. Optimismul liniștit i se prăbuși.

Andrew se ridică grăbit în picioare, clătînîndu-se puțin. Miranda observă că avu nevoie de cîteva secunde pentru a-și limpezi privirea, că nu se bărbierise de o zi, două, că avea hainele boțite.

Și își dădu seama că era beat mort și probabil așa fusese de cîteva zile.

- Unde-ai fost? făcu el doi pași împleticiți, după care o cuprinse într-o îmbrățișare stîngace. Am fost îngrijorat pentru tine. Le-am telefonat tuturor la care m-am putut gîndi. Nimeni nu știa unde plecaseși.

În ciuda aburilor denși de whiskey care pluteau în jurul său, Miranda știa că îngrijorarea lui Andrew era sinceră. Deși îl strînse și ea în brațe, dorind acea uniune, intenția de a-i spune totul șovăi. Cîtă încredere puteai avea într-un bețiv?

- Sînt în concediu, îi aminti ea. Ți-am lăsat un bilet.

- Mda, și nu-mi spunea mai nimic, se retrase el, cercetîndu-i fața, după care o bătu pe cap cu mîna lui mare. Cînd a venit bătrînul la Institut, am știut că intraserăm în rahat pîn-aici. M-am întors acasă cît am putut de repede, dar tu plecaseși deja.

- Nu mi-au dat de ales. Te-a luat tare?  
- Nu mai mult decît mă așteptasem, alungă Andrew gîndul, cu o ridicare din umeri; chiar și cu instinctele îngreunate de whiskey, observa că se schimbase ceva. Ce se întîmplă, Miranda? Ce-ai făcut?

- Am plecat pentru cîteva zile.

Cu regret, luă hotărîrea de a ține pentru sine ceea ce știa.

- La New York, m-am întîlnit întîmplător cu Ryan Boldari.

Se întoarce în altă parte, căci nu știa să mintă, nici chiar în cele mai favorabile împrejurări. Iar pe Andrew nu-l mințea niciodată.

- Acum, s-a întors în Maine. Va sta aici cîteva zile.

- Aici?

- Da, am... sîntem combinați.

- Sînteți... Aha.

Își trecu limba peste dinți, încercînd să gîndească.

- Okay. A fost... cam repede.

- Nu tocmai. Avem multe în comun. Nu voia să insiste asupra subiectului.

- Ancheta a mai progresat cu ceva?

- Am ajuns într-o fundătură. Nu găsim documentația despre „David”.

Deși se așteptase, simți o tresărire în stomac. Își trecu o mină nervoasă prin păr, pregătindu-se să continue cu înșelătoria.

- N-o găsiți? Trebuie să fie în fișier.

- Știu unde trebuie să fie, Miranda, luă el sticla, iritat, și-și mai turnă un pahar. Nu-i acolo. Nu e nicăieri în Institut. Am căutat peste tot.

Își apără ochii cu degetele.

- Compania se asigurări face scandal. Dacă n-o aducem, vom suporta pierderile. Tu ai făcut expertiza.

- Da, răspunse cu grijă Miranda. Eu am făcut-o. Am autentificat piesa, iar documentația a fost îndosariată corespunzător, știi bine, Andrew. Și tu ai lucrat la ea.

- Mda, ei bine, acum a dispărut. Cei de la compania de asigurări resping orice cerere pînă nu primesc documentele, mama amenință că vine să vadă de ce sîntem atît de incapabili încît pierdem nu numai un obiect de artă valoros, ci și toate hîrțile aferente, iar Cook mă fute la cap.

- Îmi pare rău că te-am lăsat singur în situația asta.

Îi părea și mai rău cînd vedea cum îi făcea față.

- Andrew, te rog, se apropie ea, luîndu-i paharul din mîină. Nu pot vorbi cu tine cînd ești beat.

Andrew nu făcuse decît să zîmbească, în obraji apărîndu-i gropițele:

- Încă nu-s beat.

- Ba ești.

Trecuse și ea prin același lucru, destul de recent ca să recunoască semnele.

-Trebuie să intri într-un program de dezalcoolizare.

Gropițele se șterseră, lisuse Christoase, altceva nu-i putu trece prin minte. Exact asta-i mai lipsea.

- Ceea ce-mi trebuie e puțină cooperare și sprijin, smulse el paharul înapoi, enervat, și trase o dușcă prelungă. Ți-o fi părînd ție rău că m-ai lăsat singur în mizeria asta, dar altceva n-ai făcut. Iar dacă vreau să beau și eu cîteva pahare după o zi nenorocită în care am avut de-a face cu poliția, am condus Institutul și am făcut sluj în fața părinților noștri, nu-i treaba nimănui în paste de măsii.

În timp ce-l privea, pieptul i se strînse, strivindu-i inima.

- Te iubesc.

Cuvintele o dureau, doar puțin, fiindcă știa că nici unul dintre ei nu le rostea destul de des.

- Te iubesc, Andrew, iar tu îți scurtezi zilele sub ochii mei. Din cauza asta, e și treaba mea.

I se iviseră lacrimi în ochi și în vocea care miza pe vinovăția lui, înfuriindu-l și mai rău.

- Bine, atunci am să-mi scurtez zilele fără martori. Și nici aia n-o să fie treaba ta.

Luă sticla și ieși.

Se detesta pentru ceea ce făcea, pentru că adusese acea dezamăgire și durere în ochii singurei persoane pe care se putuse baza vreodată în totalitate. Dar, ducă-se la dracu' și la mama dracului, era viața lui. Trînti ușa dormitorului, fără să remarce duhoarea de whiskey stătut din noaptea trecută. Se așeză pe un scaun și bău direct din sticlă.

Avea tot dreptul să se destindă, nu? Își făcuse treaba, își făcea meseria - la ce i-o mai fi folosit și aia - și-atunci de ce trebuia să înghită mizerii numai pentru două-trei pahare?

Sau două-trei duzini, completă el în gând, cu un rîs răutăcios. Cine mai stătea să le numere?

Poate că-l cam îngrijorau ruperile de film, acele intervale de timp goale și nefirești pe care nu reușea să și le amintească. Probabil că erau din cauza stresului, iar soluția cea mai bună era un pahar de tărie.

Ba bine că nu.

Își spunea că-i era dor de soția lui, deși îi devenea din ce în ce mai dificil să-și readucă în minte o imagine clară a feței sale, sau să-și amintească timbrul exact al vocii. Ocazional, cînd era treaz, avea cîte o străfulgerare de adevăr. N-o mai iubea pe Elise - și poate că niciodată n-o iubise atît de mult pe cît i-ar fi convenit să creadă. Așa că bea ca să înece adevărul și-și îngăduia să se bucure de sentimentul trădării și al nefericirii.

Începea să înțeleagă valoarea băutului în singurătate, acum cînd Annie îi interzisese accesul în barul ei. Singur, putea bea pînă nu se mai ținea pe picioare, iar atunci se culca și-și pierdea cunoștința. Și reușea să răzbească pînă a doua zi.

Orice om trebuia să răzbească, își spuse el, privind melancolic sticla înainte de a o ridica din nou.

Nu se putea spune că trebuia neapărat să bea. Era stăpîn pe situație și se putea lăsa oricînd voia. Numai că nu voia, asta era tot. Și totuși, avea să se lase, să se dezintoxice, doar pentru a-i dovedi Mirandei, și lui Annie, și tuturor celorlalți afurisiți, că aveau o părere greșită despre el.

Oamenii îl înțeleseseră întotdeauna greșit, conchise Andrew, fierbînd în sucii propriei nemulțumiri. Începînd cu părinții lui. Niciodată nu știuseră cine naiba era, ce voia și cu atît mai puțin de ce dracu' avea nevoie.

Ia mai ducă-se-n mă-sa! Ducă-se-n mă-sa toți.

Avea să se lase de băut, nici vorbă. Mîine, își mai spuse el, cu încă un chicotit, în timp ce lua sticla.

Văzu fasciculele de lumină intrînd pe fereastră. Faruri, decise el, după ce le studie îndelung, șovăitor, cu gura căscată și luciditatea tot mai des întreruptă. Veneau musafiri. Probabil Boldari.

Mai trase o dușcă însetată, zîmbind în sinea lui. Miranda avea un iubit. Urma să tragă și el un profit de-aici. Trecuse mult timp de cînd nu-și mai putuse tachina sora cu un subiect atît de interesant ca un bărbat.

Putea foarte bine să înceapă imediat, hotărî Andrew. Se ridică în picioare, pufnind în rîs, pe cînd camera se învîrtea în jurul lui. „Dacă-i bîlci, bîlci să fie, să ne distrăm”, își spuse, pornind împleticit spre ușă.

Voia să afle care erau intențiile lui Ryan Boldari. Da, dom'le. Să-i arate new-yorkezului ăluia sclivisit să Miranda avea și ea un frate mai mare care-i purta de grijă. Mai luă un gît inimos din sticlă, clătinîndu-se în hol, și se agăță de balustrada din capul scării, pentru a privi în jos.

lat-o pe surioara lui, la baza scărilor, într-o mozoleală fierbinte cu new-yorkezul.

- Băi! strigă Andrew, gesticulînd amplu cu sticla, apoi rîse, cînd Miranda întoarse capul. Ce-i faci lu' soru-mea, băi New York?

- Salut, Andrew.

- Ce salut Andrew, căcănare? Ce, te culci cu sor-mea?

- Pe moment, nu, rămase Ryan cu brațul pe după umerii rigizi ai Mirandei.

- Auzi, vreau să-ți vorbesc, porni Andrew în jos, coborînd jumătate din scară pe picioare, iar restul de-a rostogolul. Parcă ar fi fost un bolovan căzînd pe o pantă.

Miranda sări din loc, îngenunchind lîngă trupul lui prăbușit. Spre groaza ei, avea chipul plin de sînge.

- O, Doamne, Andrew!

- N-am nimica, n-am nimica, bodogăni el, împingîn-du-i mîinile care îl pipăiau, căutînd fracturi. Am bușit și eu nițel, atîta.

- Puteai să-ți rupi gîtul.

- Treptele pot fi înșelătoare, spuse ponderat Ryan, lăsîndu-se pe vine lîngă Miranda, unde observă că Andrew avea pe frunte doar o tăietură superficială, iar Mirandei îi tremurau mîinile. Ce-ar fi să te urcăm din nou și să te-ajutăm să te speli?

- Căcat, își șterse Andrew fruntea cu degetele, studiînd apoi petele de sînge. Ia uite.

- Aduc trusa de prim ajutor.

Ryan aruncă o privire spre Miranda. Pălise din nou, dar avea ochii calmi.

- Avem noi grijă, zise el. Haide, Andrew. Și frate-meu s-a împiedicat de-o bordură în noaptea cînd a dat petrecerea burlacilor și s-a rănit mai rău decît tine.

Îl săltă pe Andrew în picioare, pe cînd Miranda se ridica și ea. Cînd, însă, dădu să-i însoțească, Ryan clătină din cap:

- Femeile, nu. Este o problemă de bărbați. Așa-i, Andrew?

- Pă bune...

Prin aburii alcoolului, Andrew și-l făcu pe Ryan cel mai bun prieten.

- De la muieri ni se trag toate relele.

- Dumnezeu să le binecuvînteze.

- Am avut și eu una, odată. Mi-a dat papucii.

- Cine-are nevoie de ea?

Ryan îl cîrmi pe Andrew la stînga.

- Asta-i ideea! Nu văd nimic, în mă-sa.

- Îți curge sînge-n ochi.

- Slavă Domnului, credeam c-am orbit. Știi ceva, Ryan Boldari, amice?

- Ce?

- Uite-acuș borăsc. Da' rău de tot,

- Mhm, îl tîrî Ryan în baie. Hai, dă-i drumu'.

Ce mai familie, își spuse el, în timp ce-l ținea pe Andrew de frunte, întrebîndu-se vag dacă nu cumva era posibil să-și verse organele interne. Altminteri, Andrew își dădea toată silința.

Cînd termină, Andrew era distrus, alb ca moartea și tremurînd. Ryan făcu trei încercări, pentru a-l rezema pe capacul toaletei, ca să-i oblojească tăietura.

- Cred că din cauza căzăturii, murmură slab Andrew.

- Ți-ai borît și mațele, comentă Ryan, în timp ce-l ștergea de sînge și sudoare. Te-ai făcut de rîs, și pe tine și pe sora ta, ai tras o bușeală care ți-ar fi rupt mai multe oase dacă

nu erau îmbibate cu whiskey, puți ca un bar la patru dimineața și arăți și mai rău. Sigur, căzătura a fost de vină.

Andrew închise ochii. Ar fi vrut să se ghemuiască undeva și să doarmă pînă la moarte.

- Poate c-am întrecut măsura. N-o făceam, dacă nu se lua Miranda de mine.
- Scutește-mă cu fleacurile. Bețivule!

Neînduplecat, Ryan îi tampona rana cu dezinfectant, fără pic de milă cînd Andrew sîsîi printre dinți.

- Cel puțin, fii bărbat și asumă-ți răspunderea.
- Du-te-n mă-ta.

- Vai, ce răspuns inteligent și original. N-ai nevoie de copci, dar o să ai un monoclu nemaipomenit, garnitură la rana de pe frunte.

După ce termină, îi scoase peste cap cămașa făcută praf.

- Băi...

- Îți trebuie un duș, băiete. Ai încredere-n mine.

- Nu vreau decît să mă culc. Pentru Dumnezeu, vreau să mă-ntind, atîta. Cred c-am să mor.

- Încă nu, dar nici mult nu mai ai.

Înverșunat, Ryan îl săltă pe picioare, încordîndu-se ca să-l susțină în timp ce se întindea să dea drumul la duș. Conchise că nu merita efortul să-i scoată pantalonii, așa că îl trase în cadă pe jumătate îmbrăcat.

- Iisuse! Iar mi se face rău.

- Atunci, țintește țeava, îi propuse Ryan, ținîndu-l bine, în timp ce Andrew începea să se smiorcăie ca un copil mic.

Fu nevoie de aproape o oră ca să-l ducă la culcare. Cînd coborî, Ryan observă că cioburile sticlei fuseseră măturate, iar pata de whiskey care stropise pereții și podeaua în cădere, ștearsă.

Negăsind-o pe Miranda în casă, luă o haină și ieși.

Era pe faleză. Îi studie din depărtare silueta solitară, înaltă, sveltă, profilată pe cerul înserării, cu părul fluturînd în vînd și fața întoarsă spre mare.

Nu doar solitară. Însingurată. Nu credea să mai fi văzut vreodată o ființă mai singură.

Urcă pînă la ea și îi puse haina pe umeri. Reușise să se stăpînească. Într-un fel, agitația neconținută a valurilor mării reușea întotdeauna s-o calmeze.

- Îmi pare îngrozitor de rău că te-am tîrît în situația asta.

Observă că avea vocea liniștită. Apărare automată. Trupul îi era țeapăn și continua să-l evite.

- Nu m-a tîrît nimeni. Am venit de bună voie, îi puse el mîinile pe umeri, dar Miranda se retrase.

- A fost a doua oară cînd ai avut de-a face cu un Jones penibil de beat.

- O noapte de aiureli e nimic pe lîngă ceea ce face fratele tău cu viața lui, Miranda.

- Oricît o fi de adevărat, nu schimbă cu nimic situația. Ne-am comportat cum nu se cuvine, iar tu ai făcut ordine. Nu știi dacă în seara asta m-aș fi descurcat de una singură cu Andrew. Deși aș fi preferat așa.

- Cu atît mai rău, o întoarse Ryan cu fața spre el, nemulțumit. Fiindcă am fost aici, și voi mai sta o vreme.

- Pînă găsim bronzurile.

- Exact. Iar dacă pînă atunci nu termin cu tine...

Îi cuprinse fața în mîini, coborî capul și-i cotropi gura cu un sărut furios și posesiv.

- Va trebui să suporti consecințele.



- Nu *știi* cum să le suport, se ridică vocea ei, peste vuietul valurilor. Nu sînt pregătită pentru așa ceva, pentru tine. Toate relațiile pe care le-am avut s-au terminat prost. Nu știu cum să procedez cu încurcăturile emoționale de soiul ăsta, nimeni din familia mea nu știe, așa că nu facem decît să ne retragem la prima ocazie posibilă.

- Cu mine nu te-ai mai încurcat niciodată. O spusese cu o aroganță atît de flagrantă, încît Miranda ar fi putut izbucni în rîs. Dar întoarse capul, privind spre raza farului care se rotea monoton.

El era cel care avea să fugă, cînd se sfirșea totul, își spuse ea. Iar de data asta, cu Ryan, se temea îngrozitor că avea să sufere. Nu conta că înțelegea de ce se afla acolo, care era principalul său scop. Avea să sufere cînd o părăsea.

- Tot ceea ce s-a întîmplat de cînd te-am cunoscut mi-e străin. Nu pot funcționa bine fără directive.

- Pînă acum, ai făcut față onorabil.

- Au murit doi oameni, Ryan. Din reputația mea s-a ales praful, familia e mai dezbinată ca oricînd. Am încălcat legea, am nesocotit etica și am relații intime cu un infractor.

- Dar măcar nu te-ai plictisit, așa-i?

Miranda rîse fără vlagă.

- Da. Și nu știu ce să fac în continuare.

- Cu asta, te pot ajuta eu, o luă el de mîină, pornind din loc. Mîine nu e prea tîrziu ca să facem pașii următori. Să discutăm care ar trebui să fie.

- Trebuie să pun totul în ordine, întoarse Miranda capul spre casă. Mai întîi să văd de Andrew, apoi să mă organizez.

- Andrew doarme și nu va mai face ochi pînă mîine. Organizarea presupune o minte limpede și concentrată. Tu ai prea multe pe cap ca să gîndești limpede sau concentrat.

- Scuză-mă, dar organizarea e viața mea. Pot să organizez trei proiecte diferite, să schițez o conferință și să predau un curs, toate în același timp.

- Ești o femeie înfricoșătoare, domnișoară doctor Jones. Atunci, să zicem ca *eu* nu sînt limpezit sau concentrat. Și n-am intrat niciodată în clădirea unui far, continuă el, contemplînd turnul în timp ce se apropiau, încîntat de fasciculul luminos care tăia întunericul, întinzîndu-se scînteietor peste suprafața mării, Cît de vechi e?

Miranda suflă prelung. Dacă era vorba să se eschiveze, fie.

- A fost construit în 1853. Structura e cea originală, deși bunicul meu l-a renovat pe dinăuntru în anii '40, cu intenția de a-l folosi ca studiou de creație. De fapt, după cum spunea bunica mea, l-a folosit numai pentru aventuri sexuale ilicite, fiindcă îl amuza să le aibă aproape de casă și în interiorul unui simbol falie atît de evident.

- Dragul de tata-mare.

- Nu era decît un Jones nesuferit de diform afectiv. Tatăl lui - din nou, conform bunicii, singura care discuta asemenea probleme - își afișa amantele în public și a procreat cîtiva copii nelegitimi pe care a refuzat să-i recunoască. Bunicul meu a dus mai departe nobila tradiție.

- Sînt mulți Jones în Jones Point.

Miranda așteptă ca însușa să-și facă efectul, apoi clătină din cap. Nu simțea decît amuzament.

- Da, așa s-ar zice. În orice caz, străbunica mea a preferat să nu-i ia în seamă apucăturile și își petrecea partea cea mai mare a anului în Europa, tocînd cît mai mulți bani posibil, ca să se răzbune. Din păcate, a hotărît să se înapoieze în State la bordul unei noi nave de lux. Se numea „Titanic”.

- Serios?

Ryan ajunsese destul de aproape ca să vadă broasca ruginită a ușii groase de lemn.

- Interesant.

- Ei, ea și copiii ei s-au urcat într-o barcă de salvare și au scăpat. Dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, de la frigul din Atlanticul de Nord și a murit peste câteva săptămîni. Soțul ei a jelit-o încurcîndu-se în scurt timp cu o cîntăreață de operă. A murit cînd soțul cîntăreței, cam nemulțumit de aranjamentul lor, a dat foc casei în care locuiau.

- Presupun că a murit fericit, scoase Ryan din buzunar o trusă de cuțite Latherman, alese unul și începu să lucreze la încuietoare.

- Nu e nevoie. Am o cheie, în casă, dacă vrei să-l vezi pe dinăuntru.

- Așa e mai distractiv și mai rapid. Vezi? puse el cuțitul la loc, deschizînd ușa. E umed, constată, în timp ce. scotea creionul-lanternă pentru a lumina încăperea spațioasă de la parter. Confortabil, totuși.

Pereții erau lambrisați cu brad noduros, de modă veche, care-i amintea de un club suburban din anii '50. Huse de olandă acopereau eficient diverse forme, iar lîngă peretele opus era clădit un mic șemineu, cu un strat de cenușă rece.

Mare păcat că arhitectul preferase să zidească pereții pătrat, în loc de a păstra perimetrul circular.

- Deci, aici își aducea tata-mare femeile?

- Cred că da, își strînse Miranda mai bine haina pe umeri; aerul din cameră era rece și stătut. Bunica mea îl detesta, dar a rămas căsătorită cu el, l-a crescut pe tata, apoi și-a oblojit soțul în ultimii doi ani de viață. A fost o femeie minunată. Puternică, îndărătnică. M-a iubit mult.

Ryan se întoarse, mîngîindu-i obrazul cu dosul mîinii:

- Mi se pare firesc.

- Nu e deloc firesc, cînd vine vorba de iubirile din familia mea, întoarse ea capul, observîndu-i lucirea compătimitoare din ochi. Ai vedea mai multe aici, dacă ai aștepta lumina zilei.

Un moment, Ryan nu spuse nimic. Își amintea că odată, mai demult, o crezuse o ființă rece. Rareori i se întîmpla să greșească atît de amarnic cînd analiza un subiect. Pe-atunci, Miranda nu fusese decît un subiect, dar acum... Amînă tema de gîndire pentru mai tîrziu. Nu răceală se găsea înlăuntru ei, ci un zid de apărare contra unor suferințe de-o viață. Înălțat de neglijarea, de indiferența, de însăși răceala pe care i-o atribuiseră ei.

Privi prin jur, mulțumit cînd zări o lampă cu gaz și niște lumînări. Aprinse lampa și o lumînare, apreciînd lumina ireală pe care o răspîndeau prin încăpere.

- Ce sinistru e, stinse el lanterna, zîmbindu-i. Ai venit vreodată aici, cînd erai mică, să cauți stafii?

- Nu fi ridicol.

- Iubito, ai avut o copilărie frustrată. Trebuie s-o compensăm. Vino.

- Ce faci?

- Urc.

Pornise deja pe scara metalică în spirală, cu trepte înguste.

- Nu te atinge de nimic, îl urmă grăbită Miranda, în timp ce lampa și lumînarea din mîinile lui aruncau pe pereți luciri și umbre săltărețe. Acum totul e automatizat.

Ryan găsi un mic dormitor, aproape gol, cu excepția a două saltele fără așternut ce păreau impracticabile și a unui scrin dărăpănat. După toate probabilitățile, bunica despuise locul de toate valorile. Bravo ei.

Se apropie de fereastra ca un hublou, să admire priveliștea. Marea se agita, măturată de raza farului, clocotind sub ea, prin ea. Numeroase insulițe, ca niște spinări cocoșate, se înșirau în lungul coastei neregulate, întrezărea geamandurile legănîndu-se, le auzea dangătele găunoase cînd erau lovite de brizanți și absorbite de curent.

- E excelent aici. Dramatism, pericol și provocare.

- Rareori se calmează, adăugă Miranda din spatele lui. De la fereastra cealaltă, se vede golful. În unele zile, sau nopți, apa de-acolo e netedă ca oglinda. Ai impresia că ai putea merge pe ea, pînă la mal. Ryan o privi peste umăr:

- Ție care-ți place mai mult?
- Amîndouă îmi plac, dar cred că în mod normal mă atrage marea.
- Spiritele neliniștite atrag spirite neliniștite.

Miranda se încruntă, privindu-l meditativ în timp ce ieșea din încăpere. Nimeni, din cîte bănuia, n-ar fi considerat-o un spirit neliniștit. Și cu atît mai puțin ea însăși.

Domnișoara doctor Miranda Jones era stabilă ca granitul. Și adesea, mult prea adesea, la fel de plictisitoare.

Ridicînd vag din umeri, îl urmă în camera de comandă.

- Uluitor.

Uitîndu-i deja ordinul, Ryan punea mîna pe tot ce-i ieșea în cale.

Echipamentele erau moderne, eficiente și murmurau monoton, în timp ce uriașul far se rotea deasupra. Încăperea era rotundă, lucru firesc, cu o cornișă îngustă pe dinafară. Balustrada de fier ruginise, dar arăta fermecător. Cînd ieși, vîntul începu să-l plesnească precum o femeie jignită, făcîndu-l să rîdă.

- Fabulos. Să fiu al dracului dacă nu mi-aș fi adus și eu aici femeile. Romantic, sexy și exact cît trebuie de înspăimîntător. Ar trebui să-l aranjezi, aruncă el o privire spre Miranda. Grozav studioul ar ieși.

- N-am nevoie de nici un studioul.
- Ai avea, dacă ai lucra la arta ta, așa cum e cazul.
- Nu sînt artistă.

Ryan zîmbi, revenind înăuntru și închizînd ușa în calea vîntului.

- Întîmplător, sînt un foarte important intermediar de artă, și zic că ești artistă. Ți-e frig?

- Puțin, își strînse Miranda trupul în brațe, sub jachetă. E foarte umed aici.

- O să putrezească, dacă nu ai grijă. Ar fi o crimă. Și în crime sînt expert.

Îi puse mîinile pe braț, frecîndu-i-le ca să le încălzească.

- Aici, înăuntru, marea se-aude altfel. Misterioasă, aproape amenințătoare.

- Pe vînt puternic dinspre nord-est, s-ar auzi mult mai amenințător. Farul continuă să funcționeze pentru a ghida navele și a le împiedica să se apropie prea mult de platforma continentală și stînci. Chiar și așa, în secolul trecut au eșuat destule pe coastă.

- Fantomele marinarilor naufragați, clănțănind din oase, bîntuie țărmlul.

- Nu prea.

- Îi aud, o cuprinse el cu brațele. Se tînguie, cerșind milă.

- Auzi vîntul, preciza Miranda, deși reușise să-i provoace un fior. Ai văzut destul?

- Nici pe departe, își coborî Ryan gura s-o muște ușurel. Dar am de gînd.

Încercă să se elibereze:

- Boldari, dacă-ți închipui că mă poți seduce într-un far umed și prăfuit, îți faci iluzii.

- E o provocare? întrebă el, morfolindu-i o latură a gîtului.

- Nu, o realitate.

Însă mușchii coapselor începuseră să i se înmoaie. Ryan avea cea mai inventivă limbă din iume.

- Avem în casă un dormitor absolut convenabil, ba chiar mai multe. Sînt calde, comode și cu saltele excelente.

- Va trebui să le probăm, mai tîrziu. Am menționat vreodată ce trup delicios ai, domnișoară doctor Jones?

Mîinile lui îl cercetăm deja, grăbite. Degetele acelea iuți și dibace îi deschiseră copca pantalonilor și coborîră fermoarul înainte ca Miranda să poată face mai mult decît să gîfîie un protest slab.

- Ryan, nu e locul potrivit ca să...

- Pentru tata-mare a fost destul de potrivit îi aminti el, după care își strecură încet degetele în ea; era deja caldă, umedă, și nu-i slăbi ochii o clipă, privindu-i cum orbeau, întunecați și sperați. Lasă-te în voie. Vreau să te simt juisînd, acum și aici. Vreau să mă uit cum te învinge ceea ce-ți fac.

Trupul ei nu-i lăsa de ales. Vibra ca o mașinărie bine unsă, spre un singur scop, un țel unic. Fiorul prelung și adînc o străbătu, încurcîndu-i brusc circuitele, scăpărînd scînteii din terminațiile nervoase, după care un val lung și lichid de voluptate îi inundă tot corpul.

Capul îi căzu pe spate, cu un geamăt, iar Ryan se apropie să-i pradă gîtul expus.

- Mai ți-e frig? murmură ei.

- Nu, Doamne, nu.

Pielea îi luase foc, sîngele pompa pe dedesubt ca un rîu fierbinte. Agățîndu-se de umerii lui Ryan ca să-ți țină echilibrul, începu să se legene peste mîna sa abilă.

Acum, cînd gura coborî din nou spre a ei, Miranda răspunse cererii cu o cerere proprie. Spațiul și timpul nu mai însemnau nimic, pe lîngă nevoia puternică, irezistibilă.

Pantalonii îi căzură la picioare, scurta alunecă de pe umeri. Maleabilă ca o ceară caldă, se mulă pe trupul lui în timp ce o rezema de bancul unde echipamentele sfîrîiau preocupate să trimită lumina în cerc peste mare.

- Ridică brațele, Miranda.

Se supuse, cu respirația întretăiată la fiecare inhalare în timp ce-i ridica încet puloverul.

Ryan îi urmări plăcerea nervoasă tresăltînd pe față, cînd îi contura sfîrcurile cu degetele mari prin materialul subțire al sutienului.

- În seara asta nu mai avem vin, să tocească muchiile tăioase.

Degetele lui lunecară ușor peste umflătura de deasupra mătăsii albe, simple.

- Vreau să simți totul, să te întrebi ce urmează. Trase o bretea în jos cu vîrfurile degetului, apoi și pe cealaltă, coborînd capul să-i sărute umerii goi.

Parcă ar fi fost... gustată, își spuse Miranda, în timp ce i se închideau ochii îngreunați. Savurată, apreciată cu deliciu. Limba lui îi mîngîia ușor pielea, dinții o zgîriau, degetele lunecau în sus și-n jos, coborau pe marginile trupului, treptat, trăgînd captivant fișia subțire de bumbac de pe șolduri.

Ryan se postă intim între picioarele ei depărtate, în timp ce Miranda se ținea de marginea mesei, înțelegînd ce însemna să se afle cu totul în puterea altcuiva. S-o dorească. Să jinduiască.

Tot ceea ce-i făcea era cîte un șoc, zguduindu-i sistemul, ordinea nemiloasă a minții, după numai cîteva secunde din nou dorit și primit cu bucurie.

O parte din creierul ei știa cum arăta, aproape goală, cu pielea înroșită și trupul arcurit a abandon, în timp ce bărbatul care o mînuia era îmbrăcat complet.

Dar, cînd îi dădu sutienul la o parte, coborîndu-și gura dibace peste sînul ei, nu-i mai pășă deloc.

Nici el nu știuse că Miranda putea fi astfel, sau cît de excitant era ca o femeie puternică și precaută să-i cedeze complet. Era a lui, absolut a lui, să-i guste și să-i dăruiască plăcerea. Dar fiorul acestei situații, în loc de a fi tenebros și ascuțit, îl simțea aproape insuportabil de tandru.

Lumina reflectată a marelui far lunecă peste ea, făcîndu-i pielea să strălucească orbitor; apoi trecu mai departe, și doar auriul sclipitor mai rămase în văpaia lumînării. Părul, atît de recent răvășit de vînt, i se rostogolea ca un foc de mătase peste umeri.

Buzele, moi și umflate, se despărțiră sub ale lui. Sărutul era tot mai profund, mai cald, ajungînd dincolo de o dorință îmbătătoare la care nici unul nu se așteptase. Un moment, se ținură unul de altul, amețiți. Tremurînd.

Parcă ar fi fost într-un vis, cu aerul dens și dulce. Zahăr ars, topit la foc scăzut. Nici unul dintre ei nu mai simțea umezeala sau frigul. Se lăsară pe podeaua așternută cu praf, dură și rece, apropiindu-se între ei ușor ca pe o saltea de puf. Fără nici o vorbă, Miranda îi scoase cămașa, cu mâini sigure. Își lipi buzele de inima lui, stăruind acolo, căci știa că, într-un fel, i-o furase pe a ei.

Ryan ar fi vrut să-i dăruiască toată acea tandrețe, compasiunea ca și fiorul împerecherii. Își folosea cu gingășie gura, mâinile, iubind-o într-un fel care strălucea de emoție precum și de dorință. Un murmur, un oftat, o arcuire prelungă și înceată spre valurile calde care nu loveau, ci mai curînd legănau.

Și, cînd îl cuprinse, apăsîndu-și fața la gîtul lui, o mîngîie, o alină, îi dărui aceeași blîndețe.

Iar cînd Ryan o întoarse deasupra lui, cuprinzîndu-i în mâini șoldurile pînă îl absorbi, îi luă în adîncul trupului, Miranda știu ce însemna să-și iubească iubitul.

## Capitolul 20

Miranda se trezi lîngă Ryan pentru a doua dimineață la rînd, dar pe un alt continent. Era o experiență straniu fascinantă, care părea atît de o desfrînare nepăsătoare, cît și foarte sofisticată.

A păcătui în stil mare.

Simțea nevoia să-i răvășească părul cu degetele, să-i cutreiere fața, să-i exploreze cicatricea aceea mică de deasupra ochiului. Atingeri și mîngîieri sentimentale, prostesți, care puteau duce la o împreunare matinală leneșă și înceată.

Era așa de ciudat, atîtea sentimente se îmbulzeau în ea, ocupînd un spațiu pe care nici nu știuse că-l avea înăuntru, încălzind locuri despre care crezuse că întotdeauna aveau să rămînă reci, nelocuite. În interiorul ei erau acum mult mai multe decît cea primă revărsare de patimă fierbinte. Mult, mult mai multe, lăsînd-o complet vulnerabilă.

Lucru care o înspăimînta.

Așa că, în loc de a atinge ceea ce dorea să atingă, coborî încet din pat și se duse tiptil la duș, ca în dimineața din ajun. De astă dată, însă, abia își vîrîse capul sub stropii de apă, cînd două brațe o cuprinseseră de talie.

- De ce faci asta?

Așteptă pînă cînd inima își potoli zbuciumul.

- De ce fac ce?

- Pleci dimineața pe furiș din pat. Te-am văzut deja goală.

- Nu m-am furișat, încercă Miranda să se elibereze, dar dinții lui i se înfipseră ușurel în umăr. Nu voiam să te trezesc.

- Îmi dau și eu seama atunci cînd văd pe cineva furișîndu-se.

Auzind-o că bombănea, înălță o sprînceană.

- Și degeaba încerci să dai vina pe mine. Eu nu m-am strecurat niciodată jos din patul unei femei. În el, da, dar afară, niciodată.

- Ce-am mai rîs. Acum, dacă mă scuzi, încerc și eu să fac un duș.

- Te-ajut.

Mai mult decît dornic s-o asiste, luă săpunul, îl mirosi, apoi începu să-i frece spatele. Un spate, după părerea lui, absolut perfect.

- Stăpînesc arta dușului de ani de zile. Mă descurc și solo.

- De ce?

Dat fiind că vocea ei fusese încântător de înțepată, o răsuci în loc, lipindu-i trupul umed și alunecos de al lui.

- Fiindcă e... începu ea, furioasă că se simțea roșind. E ceva personal.

- A, înțeleg, replică ironic Ryan. Iar sexul nu e personal?

- E altceva.

- Okay, îi trecu el mâinile săpunite peste sîni, privind-o vesel în ochi. Facem un compromis și le combinăm.

Era departe de igiena elementară și energică la care se gândise.

Cînd Miranda începu să gîfîie în aburi, tremurînd de pe urma șocurilor, Ryan își frecă nasul de gîtul ei.

- Asta, spuse el, a fost ceva personal.

Apoi, oftă:

- Trebuie să mă duc la biserică.

- Ce? scutură ea din cap, convinsă că avea apă în urechi. Ai spus cumva că trebuie să te duci la biserică?

- E Duminica Paștilor.

- Da, da, într-adevăr...

Încercînd să-i urmărească raționamentul, își împinse din ochi părul ud.

- Totuși, pare o logică stranie, în situația de față.

- S-ar putea ca în vremurile biblice să nu fi avut instalații tehnico-sanitare, dar sex aveau din belșug.

Probabil avea dreptate, dar tot se simțea vag incomod, gîndindu-se la religie cînd mâinile lui îi alunecau peste fundul ud.

- Ești catolic.

Văzîndu-i sprîncenele înălțate, clătină din cap:

- Da, știu, cu strămoși irlandezi și italieni, ce altceva ai putea fi? Nu știam că ești și practicant.

- De cele mai multe ori, absentez.

Ryan ieși de sub duș, îi dădu un prosop și luă și el unul.

- Dar dacă mă spui maică-mi, voi jura că ești o mincinoasă nerușinată. Totuși, e Duminica Paștilor.

Se șterse rapid pe cap, apoi își înfășură prosopul în jurul șoldurilor.

- Dacă nu mă duc la slujbă, mă omoară maică-mea.

- Înțeleg. Mă simt datoare să-ți amintesc că mama ta nu e aici.

- Va afla, spuse el cu jale. Întotdeauna află și am să mă duc direct în iad, fiindcă va avea ea grijă.

O privi cum alinia capetele prosopului, se înfășură și le înfigea strîns sub margine, între sîni. Eficiența gestului nu-i împuțina cu nimic senzualitatea. Toată încăperea mirosea a Miranda - săpun cu aromă de pădure. Deodată, nu mai vru să plece de lîngă ea, nici măcar pentru o oră.

Revelația îl făcu să-și răsucească umerii, ca pentru a disloca o greutate bruscă și incomodă.

- Ce-ar fi să vii cu mine? Poți să-ți pui boneta de Paști.

- Nu numai că n-am nici un fel de bonetă, dar trebuie să-mi pun gîndurile în ordine, scoase ea un foen portabil din dulapul de lîngă lavabou. Și am de vorbit cu Andrew.

Ryan cocheta cu ideea unei slujbe de după-amiază, astfel încît să-i poată desface nodul prosopului. Dar o lăsă pe altă dată.

- Ce ai de gînd să-i spui?

- Nu prea multe.

Și îi era rușine de acest lucru.

- În situația de față, atîta vreme cît... Nu suport gîndul că bea așa. Nu-l suport.

Îi era rușine și că, atunci cînd trase aer în piept, respirația îi tremura.

- Iar aseară, un moment, l-am urît. E tot ce am avut vreodată, și l-am urît.

- Nu-i adevărat. Ai urît doar ceea ce făcea.

- Da, ai dreptate.

Dar știa prea bine ce simțise, ridicîndu-și privirea și văzîndu-l cum se clătina în capul scării.

- În orice caz, trebuie să stăm de vorbă. Am să-i spun ceva. Nu l-am mințit niciodată, în legătură cu nimic.

Nu exista nici un lucru pe care Ryan să nu-l înțeleagă mai bine decît legăturile de familie, sau încurcăturile în care se puteau înnoda.

- Pînă nu-și rezolvă problema cu băutura, nu mai este omul pe care îl cunoști, sau în care să poți avea încredere.

- Știu.

Și îi zdrobea inima.

☀ ☀ ☀

În baia din aripa alăturată a casei, unde mirosul de vomă învechită încă mai plutea prin aer, Andrew se rezemă de lavoar, chinuindu-se să-și studieze chipul în oglindă.

Era cenușiu, cu ochii injectați și pielea păstoasă. Avea ochiul stîng învînețit și deasupra cu o tăietură superficială de vreo doi-trei centimetri. Îl durea cu o senzație febrilă.

Nu-și mai amintea din seara trecută decît fragmente, dar ceea ce-i revenea totuși în minte îi făcea stomacul să se încleșteze din nou.

Se revedea pe el însuși, în capătul scării, agitînd o sticlă aproape goală și strigînd, cu vorbele bîlmăjite, în timp ce Miranda privea în sus spre el.

Iar în ochii ei nu se citise altceva decît silă.

Îi închise pe-ai lui. Era în regulă, se putea controla. Poate că în seara trecută depășise limita, dar n-avea s-o mai facă. Urma să se abțină de la băut două zile, pentru a le dovedi tuturor că putea. Stresul era cauza, atîta tot. Și avea toate motivele să fie stresat.

Înghiți o aspirină, imaginîndu-și că nu-i tremurau mîinile. Cînd scăpă flaconul, pastilele împrăștiindu-se pe dale, le lăsă acolo. Leși, luînd și greața cu el.

O găsi pe Miranda în cabinet, îmbrăcată lejer, în pulover și strecci, cu părul strîns în creștetul capului și o poziție perfect stăpînită, lucrînd la computer.

Avu nevoie de mai mult timp decît îi convenea să recunoască pentru a-și aduna curajul să intre. Cînd însă făcu primul pas, Miranda întoarse capul, salvă rapid datele și le șterse de pe display.

- Bună dimineața.

Știa că vocea-i era glacială, dar nu-și putea găsi voința pentru a o încălzi.

- Cafeaua e în bucătărie.

- Îmi pare rău.

- Nu mă îndoiesc. Ar fi bine să-ți pui gheață pe ochiul ăla.

- Ce mai vrei de la mine? Ți-am spus că-mi cer iertare. Băusem prea mult. Te-am făcut de rîs, m-am purtat ca un idiot. N-o să se mai repete.

- Nu?

- Nu.

Faptul că nu ceda deloc îl înfuria și mai mult.

- Am întrecut limita, asta-i tot.

- Limita ta este un singur pahar, Andrew. Pînă nu accepți adevărul ăsta, vei continua să te faci de rîs, să-ți faci rău, ție și oamenilor care țin la tine.

- Ascultă, în timp ce tu îți făceai de cap cu Boldari, eu am fost aici, scufundat pînă la urechi, rezolvînd treburile. Iar din treburile astea făcea parte și gafa ta de la Florența.

Foarte încet, se ridică în picioare.

- Ce-ai spus?

- Ce-ai auzit, Miranda. Eu sînt cel care a trebuit să-i asculte pe mama și pe tatăl nostru plîngîndu-se și făcînd scandal din cauza încurcăturii cu bronzul ăla al tău. Și tot eu sînt cel a căutat zile întregi afurisitele alea de documente despre „David” - de care tu răspundeai. Mie mi se reproșează și asta, fiindcă tu ei întins-o. N-ai decît s-o ștergi și să-ți mai petreci timpul regulîndu-te cu...

Palma pe care i-o dădu Miranda în obraz îi șocă pe amîndoi, lăsîndu-i cu ochii holbați și răsuflarea tăiată. Își strînse degetele în mîna care o ustura, și-o apăsă pe inimă și îi întoarse spatele.

Andrew rămase pe loc, întrebîndu-se de ce nu putea rosti noua scuză care-i chinuia inima. Apoi, fără o vorbă, se răsuci pe călcîie și ieși.

Miranda auzi ușa trîntindu-se peste cîteva momente, după care, cînd privi pe fereastră, îi văzu mașina plecînd. De cînd se știa, el fusese stîncă de care să se sprijine. Iar acum, fiindcă pur și simplu nu era capabilă de suficientă compasiune, îi lovise cînd avea nevoie de ea. Și îl alungase.

Nu știa dacă avea voința necesară pentru a-l aduce înapoi.

Telefonul cu fax începu să sune, apoi intră pe recepție, cu țiuitul său ascuțit. Masîndu-și ceafa tensionată, Miranda se apropie de tasta în care luneca hîrtia cu mesajul.

*Credeai că n-aveam să aflu? Ți-a plăcut la Florența, Miranda? Florile de primăvară și soarele cald? Știu pe unde te duci. Știu ce faci. Știu ce gîndești. Sînt aici, în mintea ta, tot timpul.*

*L-ai omorît pe Giovanni. Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.*

*Îl vezi? Eu, da.*

Cu un țipăt de furie, Miranda strînse hîrtia ghemotoc, aruncînd-o prin cameră. Își apăsă ochii cu degetele, așteptînd să se șteargă ceața roșie a mîniei și a spaimei. Cînd se risipi, luă calmă hîrtia și o netezi la loc, cu mare grijă.

Și o puse în sertar, lîngă celelalte două.

Ryan reveni cu brațele pline de narcise atît de proaspete și luminoase, încît Miranda nu putu să nu zîmbească. Dar, întrucît surîsul nu i se citea și în ochi, Ryan îi ridică bărbia cu două degete:

- Cee?

- Nimic, sînt minunat.

- Ce? repetă ei, privind-o cum se lupta să-și învingă obișnuita ezitare de a-și destăinui necazurile.

- Am avut o scenă cu Andrew. A plecat. Nu știu unde s-a dus, dar știu că nu pot face nimic.

- Trebuie să-l lași să-și găsească propriul nivel, Miranda.

- Și pe-asta o știu. Trebuie să pun florile în apă.

Pradă unui impuls, luă vaza favorită cu medalion de trandafiri a mamei sale și, ducînd-o în bucătărie, își făcu de lucru cu aranjatul florilor, pe masă.

- Cred că am mai progresat, îi spuse. Am întocmit niște liste.

Se gîndi la fax, întrebîndu-se dacă să-i mărturisească. Mai tîrziu, hotărî ea. Mai tîrziu, după ce se gîndea pe îndelete.



- Liste?

- Am organizat ideile, faptele și sarcinile, pe hîrtie. Merg să aduc imprimatele, ca să lucrăm cu ele.

- Bine, deschise el frigiderul, contemplîndu-i conținutul. Vrei un sandviș?

Întrucît Miranda plecase deja, ridică din umeri, încercînd să decidă ce putea aduna laolaltă un om inventiv.

- Mîncarea pentru prînz și pîinea sînt la limită, îi spuse el, cînd reveni. Dar vom risca, sau murim de foame.

- Andrew ar fi trebuit să facă piața.

Îl privi cum tăia felii roșiile cam fleșcăite și se încruntă. Se purta ca la el acasă. Nu numai că se autoservea cu produsele din frigider, ci le și prepara.

- Cred că știi să gătești.

- Nimeni n-a ieșit din casa noastră fără a ști să gătească, îi aruncă Ryan o privire. Presupun că tu nu știi.

- Sînt o foarte bună bucătăreasă, răspunse ea, cam nemulțumită.

- Serios? Cum îți stă cu șorț?

- Eficient.

- Te și cred. De ce nu-ți pui unul, să văd?

- Tu pregătești masa. Eu n-am nevoie de șorț. Și, doar ca o observație pasageră, ești cam blocat în mesele regulate.

- Mîncarea e pasiunea mea, își linse el încet sucul de roșii de pe deget. Sînt foarte blocat în pasiunile regulate.

- Așa s-ar părea.

Miranda se așeză, bătînd în marginile, hîrtilor ca să le alinieze.

- Și-acum...

- Muștar sau maioneză?

- Nu contează. Deci, am făcut...

- Cafea, sau ceva rece?

- Orice.

Respiră greu, spunîndu-și că nu era posibil să-i tot întrerupă șirul gîndurilor numai ca s-o enerveze.

- În scopul de a...

- S-a acrit laptele, i-o reteză el, mirosind cutia pe care o scosese din frigider.

- Atunci varsă-l naibii în chiuvetă și stai jos, ridică ea ochii, cu o scăpărare de furie, și îl surprinse zîmbindu-i. De ce mă enervezi intenționat?

- Fiindcă ești atît de drăgălașă cînd te înroșești în obraji, ridică Ryan o cutie de Pepsi. Dietetică?

Fu nevoită să rîdă, iar atunci Ryan se așeză la masă în fața ei.

- Așa, e mult mai bine, conchise, împingînd farfuria spre ea, după care își luă sandvișul. Nu mă pot concentra decît asupra ta, cînd ești tristă.

- Of, Ryan...

Cum și-ar fi putut apăra inima de asemenea atacuri?

- Nu-s tristă deloc.

- Ești cea mai tristă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea, îi sărută el degete. Dar o dregem noi și pe asta. Și-acum, ce ai aici?

Miranda așteptă un moment să-și regăsească echilibrul, apoi luă prima foaie.

- Mai întîi, o formă actualizată a listei făcute de tine cu personalul care a avut acces sau contacte cu ambele bronzuri.

- Actualizată?

- Am adăugat un tehnician care țin minte că a venit de la Florența ca să lucreze cu Giovanni la alt proiect, în respectivul interval de timp. A stat aici doar câteva zile, din câte-mi amintesc, dar trebuie să îl includem, de dragul exactității. Numele lui nu figura în actele pe care le-am accesat fiindcă, din punct de vedere tehnic, era angajat la filiala din Florența și venise aici doar cu detașare temporară. Am mai adăugat și durata de angajare, care poate fi elocventă în privința loialității, și salariile de bază, întrucît se poate presupune și motivația banilor.

De asemenea, trecuse numele în ordine alfabetică, observă Ryan. Dumnezeu s-o țină.

- Familia ta plătește bine. Observase încă dinainte.

- Personalul de calitate presupune o compensație financiară adecvată. Pe lista următoare am întocmit o rată de probabilitate. Vei observa că numele meu rămîne, dar cu probabilitate scăzută. Știu că nu am furat originalele. Pe Giovanni l-am exclus, întrucît el nu poate să fi fost implicat.

- De ce?

Îl privi, clipind din ochi. *Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.*

- Fiindcă a fost asasinat. E mort.

- Regret, Miranda, asta nu înseamnă decît că e mort și nimic mai mult. Încă mai este posibil să fi fost implicat și asasinat din diverse motive.

- Dar, cînd a fost omorît, tocmai testa bronzurile.

- Trebuia s-o facă, pentru a fi sigur. Poate că a intrat în panică, a cerut un procent mai mare, sau doar l-a enervat pe vreun complice. Numele lui rămîne pe listă.

- N-a fost Giovanni.

- Asta e emoție, nu logică, domnișoară doctor Jones.

- Foarte bine. Cu fălcile strînse, adăugă numele lui Giovanni.

- Poate nu ești de acord, dar pe rudele mele le-am trecut la coada listei. După opinia mea, nu corespund. Nu aveau nici un motiv să se autojefuiască.

Ryan o privi doar și, după câteva momente, Miranda împinse foaia la o parte.

- Deocamdată, lăsăm în pace lista probabilităților. Am întocmit aici o succesiune cronologică, de la data cînd a ajuns „David” în posesia noastră, pe toată perioada cît a rămas în laborator. Nu pot decît să deduc datele și orele testelor individuale, dar cred că sînt destul de exacte.

- Ai făcut și grafice, și de toate, se aplecă el, admirativ. Ce femeie!

- Nu văd ce rost au sarcasmele.

- Nu sînt sarcastic. Este excelent. Frumoase culori, adăugă el. Ai atribuit două săptămîni. Dar n-ați lucrat cu bronzul șapte zile în șir, nici douăzeci și patru de ore pe zi.

- Uite, îi arată ea o altă diagramă, simțindu-se puțin cam prost. Astea sînt perioadele aproximative cînd „David” a fost închis în seiful laboratorului. Accesul la el necesita o cartelă-cheie, autorizație de securitate, cifrul seifului și încă o cheie. Sau, adăugă ea, înclinîndu-și capul, un spărgător foarte bun.

Privirea lui Ryan lunecă peste a ei, aurie-închisă și ironică:

- În perioada aia, eram la Paris.

- Serios?

- N-am idee, dar nu mă înscriu în ratele tale de probabilitate, fiindcă nu aveam nici un motiv să fur o copie și să mă las atras în toată încurcătura asta, dacă luasem deja originalul.

Miranda surîse dulce, cu capul aplecat într-o parte:

- Poate ai făcut-o numai ca să te culci cu mine.

Ridicînd privirea, Ryan zîmbi:

- Ei, asta ar fi o idee,

- Țsta, replică ea înțepată, a fost un sarcasm. Aici este o cronologie a perioadei de lucru la „Doamna întunecată”. Avem documentația și toate-mi sînt foarte proaspete în minte, deci e exactă. În cazul de față, documentele încă mai erau în curs de căutare, iar autentificarea nu se oficializase.

- Proiect întrerupt, citi Ryan și-i aruncă o privire. Asta a fost în ziua cînd te-au dat afară.

- Dacă vrei să simplifici, da.

Continua s-o doară, în suflet și în amorul propriu.

- A doua zi, bronzul a fost transferat la Roma. Substituirea nu s-a putut face decît în acest mic interval de timp, întrucît eu făcusem ultimele teste în aceeași după-amiază.

- Doar dacă nu a fost substituit la Roma, murmură Ryan.

- Cum să poată fi substituit la Roma?

- A însoțit cineva de la Standjo bronzul pentru transfer?

- Nu știu. Cineva din securitate, poate maică-mea. Erau de semnat hîrtii, din partea ambelor instituții.

- Ei, este o posibilitate, dar ăsta oricum nu le acordă decît cîteva ore în plus. Trebuia să fie pregătiți, cu copia gata. Instalatorul ținuse statueta o săptămînă - sau cel puțin așa susținea el. Apoi a preluat-o statul, încă o săptămînă, în care s-au moșmondit cu hîrțoagele și au încheiat contractul cu Standjo. Mama ta te-a căutat și ți-a oferit misiunea.

- Nu mi-a oferit misiunea, mi-a ordonat să vin la Florența.

- Mmm, făcu Ryan, studiind diagrama. De ce au trecut șase zile înainte de primirea telefonului și decolare? Din descrierea ta, n-o văd ca pe o femeie deosebit de răbdătoare.

- Mi-a spus - și plănuiam - să plec a doua zi, a treia cel tîrziu. Am fost amînată.

- Cum?

- M-a tîlhărit cineva.

- Ce?!?

- Un individ masiv, mascat, a apărut ca din senin și mi-a pus cuțitul la beregată.

Mîna îi tresări într-acolo, ca pentru a vedea dacă șuvoiul subțire de sînge nu era într-adevăr decît o amintire urîtă.

Ryan îi dădu degetele la o parte ca să vadă cu ochii lui, deși știa că nu rămăsese nici o urmă. Totuși, putea să-și imagineze.

De pe față i se șterse orice expresie.

- Cum s-a întîmplat?

- Tocmai mă întorceam dintr-o deplasare. Am coborît din mașină în fața casei, iar el mă aștepta. Mi-a luat servieta și poșeta. Am crezut că voia să mă violeze și mă întrebam dacă aveam vreo șansă să-l împiedic, fiind înarmat cu cuțitul. Am o mică fobie a cuțitelor.

Cînd degetele ei începură să tremure ușor, Ryan le strînse puțin mai tare.

- Te-a tăiat?

- Puțin, doar... doar atît cît să mă sperie. Pe urmă, m-a trîntit la pămînt, mi-a spart cauciucurile și a fugit.

- Te-a trîntit?

Răceala de oțel din glasul lui, insuportabila tandrețe a degetelor care o mîngîiau pe obraz, o făcură să clipească din ochi:

- Da.

Ryan era orbit de furie la gîndul că cineva, o terorizase cu un cuțit la gît.

- Cît de grav te-a rănit?

- Mai nimic, doar zgîrieturi și vînatăi.

De vreme ce ochii începuseră s-o usture, coborî privirea. Se temea să nu i se vadă emoțiile care o năpădeau - uimirea și deruta sentimentelor față de ei. Nimeni, cu excepția lui Andrew, n-o mai privise cu atîta îngrijorare, cu o asemenea afecțiune.

- N-a fost mare lucru, repetă ea, după care îl privi neajutorată cum îi ridica bărbia, pentru a-i atinge amîndoi obraji cu buzele. Nu fi așa de bun cu mine, i se revărsă din ochi o lacrimă, înainte de a și-o putea opri. Nu suport.

- Învață, o sărută Ryan din nou, ușor, apoi îi șterse lacrima cu degetul mare. Înainte, ai mai avut vreodată probleme din astea pe-aici?

- Nu, niciodată, reuși ea să inspire întretăiat, apoi încă o dată, mai sigur. De-asta am fost atît de șocată, cred, atît de nepregătită. E o zonă cu criminalitate foarte redusă. De fapt, a fost o asemenea aberație încît s-a dat la actualitățile locale cîteva zile în șir.

- Nu l-au prins?

- Nu. Nu le-am putut oferi o descriere prea detaliată. Avea mască, așa că le-am putut spune doar statura.

- Descrie-mi-o și mie.

Nu voia să-și amintească incidentul, dar știa că nu avea s-o lase în pace pînă nu se îndupleca.

- Alb, sex masculin, înalt de șase cu patru, cinci<sup>2</sup>, ochi căprui. De un maroniu tulbure. Brațe lungi, mîini mari, stîngaci, umeri lați, gît scurt. Nici o cicatrice sau semn particular - atîta am putut să văd.

- Se pare că le-ai spus destul de multe, dacă stau să mă gîndesc.

- Nu îndeajuns. N-a scos o vorbă. Și asta m-a speriat. A făcut totul atît de rapid, într-o tăcere completă. Și mi-a luat pașaportul, și permisul de conducere. Toate actele de identitate. Am avut nevoie de cîteva zile, chiar și cu pile, ca să-mi scot altele noi.

Un profesionist, conchise Ryan. Cu agendă clară.

- Andrew s-a înfuriat, își aminti Miranda, cu o urmă de zîmbet. O săptămînă întregă, a patrat noapte de noapte prin jurul casei cu crosa de golf - numărul nouă, cred - sperînd ca individul să se întoarcă, pentru a-l stîlci în bătaie.

- Apreciez intenția.

- E o reacție bărbătească. Aș fi preferat s-o rezolv de una singură. Mă umilea gîndul că nu ripostasem, stătusem încremenită.

- Cînd cineva îți ține un cuțit la beregată, încremenirea e cea mai înțeleaptă soluție.

- Am fost mai mult speriată decît rănită, murmură ea, privind fix tăblia mesei.

- Îmi pare foarte rău pentru amîndouă. Casa nu l-a interesat?

- Nu, mi-a luat doar poșeta, servieta, m-a lovit și a fugit.

- Bijuterii?

- Nu.

- Purtași asupra ta?

- Da, aveam un lanț și un ceas de aur - și polițiștii s-au mirat. Dar aveam haina pe mine. Cred că nu le-a văzut.

- Ceasul ăsta? îi ridică Ryan încheietura mîinii, exa-minînd Cartier-ul îngust, de optsprezece carate; pînă și un idiot l-ar fi putut vinde pe-o mie, cel puțin, medita el. Un jaf ca ăsta nu pare făcut de un amator care să lase să-i scape un asemenea obiect ușor de lichidat. Și nu te-a forțat să-l duci în casă, de unde să fure cît mai multe lucruri valoroase și ușor transportabile.

- Poliția a presupus că era doar în trecere și ducea lipsă de bani.

- Putea bănuși că aveai la tine vreo două sute, în cel mai bun caz. Nu merita un jaf cu mînă armată.

- Unii sînt în stare să ucidă pentru teniși la ultima modă.

- Nu e genul. Îți voia actele, iubito, fiindcă cineva n-avea chef să ajungi la Florența prea devreme. Aveau nevoie de timp ca să lucreze la copie și nu-și puteau permite să-i

---

<sup>2</sup> 6 feet, 4-5 inches = 1,90-1,92 m. (n. tr.)

deranjezi pînă nu terminau pregătirile. Așa că au angajat un profesionist. Unul care să nu facă gafe sau greșeli prostești. Și l-au plătit destul de bine ca să nu fie nici lacom.

Explicația era atît de simplă, de perfectă, încît Miranda nu putu decît să-l privească fix, întrebîndu-se de ce nu stabilise și ea legătura.

- Dar poliția n-a sugerat nici un moment asta.

- Sticleții nu aveau toate datele. Noi, da.

Încet, Miranda dădu din cap și la fel de încet furia începu să-i urce prin piept, pînă în gît.

- Mi-a pus cuțitul la beregată ca să-mi fure pașaportul. Totul a fost destinat doar să mă întîrzie. Să cîștige timp.

- Aș spune că probabilitățile sînt foarte mari. Mai relatează-mi totul încă o dată, pas cu pas. Nu știi ce șanse avem, însă s-ar putea ca unii cunoscuți de-ai mei să-i dea de urmă.

- Dacă pot face așa ceva, răspunse ea serioasă, n-aș vrea să-i întîlnesc.

- Nici o grijă, domnișoară doctor Jones, îi întoarse Ryan mîna, sărutînd-o în palmă. N-ai să-i cunoști.

☀ ☀ ☀

În Duminica Paștilor, nu exista nici un loc de unde să se poată cumpăra o sticlă de băutură. Cînd se pomeni umblînd la nesfîrșit cu mașina în căutarea uneia, Andrew începu să tremure. Nu se putea spune că avea nevoie, se gîndi el. Dorea doar o sticlă, ceea ce era cu totul altceva. Voia doar să bea două pahare, ca să se liniștească.

La naiba, toți îi stăteau pe cap. Toți se bazau pe el. Se săturase pînă-n gît. Ia mai dă-i în morții mării lor, se înfurie, bătînd cu pumnul în volan. Dă-i în mă-sa pe toți.

Merse mai departe. Avea să se îndrepte spre sud, fără să se oprească decît cînd era pregătit de-a binelea. Avea bani destui, numai împuțita de liniște îi lipsea.

N-avea să se oprească pînă nu putea să respire din nou, pînă nu găsea un nenorocit de magazin care să fie deschis în duminica aia blestemată.

Coborî ochii, privindu-și fix pumnul care lovea la nesfîrșit în volan. Pumnul acela însîngerat, zdrelit și părînd să-i aparțină altcuiva. Cuiva care-l speria îngrozitor.

O, Doamne, o, Doamne sfinte! Dăduse de belea. Cu mîini tremurătoare, trase mașina pe dreapta și, lăsînd motorul în mers, își rezemă capul de volan, rugîndu-se să-l ajute cineva.

Bătaia rapidă în fereastră îl făcu să tresară, pentru a vedea prin geam fața lui Annie. Cu capul înclinat într-o parte, își roti degetul, indicîndu-i să coboare fereastra. Abia cînd o văzu își dădu seama că se îndreptase spre casa ei.

- Ce faci aici, Andrew?

- Stau.

Annie își mută mica sacoșă în cealaltă mînă, studiindu-i chipul. Văzu că era într-un hal fără de hal, lovit, istovit, cu o culoare bolnăvicioasă.

- Ai supărat pe cineva?

- Pe soră-nea. Sprîncenele femeii se înălțară.

- Miranda te-a pocnit în ochi?

- Ce? Nu. Nu.

Jenat, își pipăi vînația cu degetele.

- Am alunecat pe scări.

- Nu zău? Îngustă ea ochii, atentă la tăieturile recente și sîngele care i se scurgea peste nodurile degetelor. Și tot în scări ai dat și cu pumnul?

- Am...

Își ridică mîna și, cînd o văzu, simți că i se usca gura. Nici măcar nu simțise durerea. De ce era capabil un om, cînd nu mai simțea durerile?

- Pot să intru? N-am băut, adăugă el repede, văzîndu-i refuzul în ochi. Am vrut, dar n-am făcut-o.

- De fa mine nu vei primi nimic.

- Știu, își păstră Andrew privirea fermă. De-asta vreau să vin.

Annie îl mai studie un moment, apoi dădu din cap:

- Okay.

Descuie ușa și intră să-și pună sacoșa pe o masă plină cu hîrtii, formulare și dosare, dintre care unele erau fixate pe loc cu o mașină de facturat. Annie începu să-i explice:

- Îmi calculez impozitele. De-asta m-am dus să mi-o cumpăr, îi arătă ea o sticlă enormă de excedrină pe care o scoase din sacoșă. Cînd ai Program C, ai și durerile cap.

- Eu le am de pe-acum.

- Bănuiam. Hai să ne drogăm.

Cu un zîmbet vag, se întoarse să toarne apă în două pahare. Deschise sticla și scutură cîte două tablete pentru fiecare. Le înghițiră solemn,

Annie se retrase și luă din congelator o pungă de mazăre.

- Pune-ți-o pe mîină, deocamdată. Imediat ți-o curățim.

- Mulțumesc.

N-o fi simțit el durerea cînd dăduse cu pumnul în volan, dar acum o simțea. De la încheietură pînă-n vîrfurile degetelor, toată mîna i se transformase într-un urlet obscen. Dar își stăpîni strîmbătura, cînd aplică punga rece peste răni. Făcuse destul pentru a-și compromite și bărbăția, și orgoliul, în fața lui Annie McLean.

- Deci, cu ce-ai supărat-o pe sora ta?

Fu cît pe ce să inventeze o gîlceavă idioată între frați. Lăsînd la o parte bărbăția și amorul propriu, era incapabil să mintă ochii aceia care-l măsurau calmi.

- Poate cu faptul că m-am îmbătat ca un porc și am umilit-o în fața noului ei iubit.

- Miranda are un tip?

- Mda, așa, cam deodată. Destul de drăguț. L-am distrat căzînd pe scară și pe urmă borîndu-mi o parte din căptușeala stomacului.

Annie simți o palpitație de compasiune în abdomen, dar nu făcu decît să-și încline capul:

- Ocupat ai mai fost, Andrew.

- Mhm.

Aruncă punga de mazăre congelată în chiuvetă, ca să se poată plimba prin încăpere. Nevricalile îl omorau.

Nu putea sta locului.

Se bătea cu degetele peste coapse, pe față, pe mîini, în timp ce se învîrtea încoace și-ncolo.

- Pe urmă, azi dimineață, m-am hotărît să rotunjesc suma, bătînd-o la cap cu problemele muncii, ale familiei, ale vieții ei sexuale.

Își trecu degetele peste obraz, amintindu-și șocul usturător de cînd îl palmuise.

Constatînd că făcuse un pas spre el, Annie se întoarse și scoase un dezinfectant din dulapul aflat în spatele ei.

- Probabil că bancurile cu viața sexuală au dezlănțuit-o. Femeilor nu le place ca frații lor să-și bage nasul prin zona aia.

- Mda, poate că ai dreptate. Dar avem mari probleme la Institut. În perioada asta, trec printr-un stres îngrozitor.

Annie își țuguie buzele, coborînd privirea spre maldărele de hîrtii și tabele, plicurile cu chitanțe, ciaturile de creioane tocite și grămezile de benzi ale mașinii de facturat.

- Dacă respiri, te stresezi. Dacă bei pînă cazi de pe picioare, cînd ți se limpezește vederea, găsești stresul la locul lui.

- Ascultă, poate că am o mică problemă. Am s-o rezolv. N-am nevoie decît de puțin timp, ca să-mi mai odihnesc organismul. Am...

Își apăsă degetele peste ochi, clătîndu-se.

- Ai o mare problemă, și o poți rezolva, se apropie Annie, apucîndu-l de încheieturi și trăgîndu-i mîinile în jos, ca s-o privească. Ai nevoie de o zi, fiindcă numai ziua de azi trebuie să conteze.

- Pînă acum, ziua de azi e o porcărie.

Zîmbind, Annie se ridică pe vîrfuri să-l sărute pe obraz.

- Probabil va fi și mai rău. Stai jos. Să-ți doftoricesc mîna, viteazule.

- Mulțumesc.

Cu un oftat, repetă:

- Îți mulțumesc, Annie.

O sărută și el, apoi își rezemă capul de al ei, fără să caute decît consolarea. Continua să-l țină de încheieturile mîinilor, ușor, cu degete atît de pricepute, de puternice, cu părul mirosindu-i atît de proaspăt și simplu. Andrew își lipi buzele de el, apoi de tîmplă.

După care, cumnecum, gura îi ajunse la a ei, iar gustul lui Annie îi inundă ca lumina soarelui organismul răvășit. Cînd degetele i se flexară într-ale lui, le eliberă, dar numai pentru a-i încadra fața cu mîinile, pentru a o trage spre el, a o ține acolo în timp ce căldura ei curată îl alina ca balsamul pe o rană.

Atît de multe contraste, era singurul gînd care-i putea trece prin minte. Trupul mic și tare, cascada delicată a părului, vocea răspîcată și gura generoasă.

Puterea și gingășia ei, atît de înduioșătoare, de familiare. Și de necesare pentru el.

Existase întotdeauna. Tot timpul știuse că exista.

Nu-i era ușor să se elibereze. Nu din îmbrățișare - s-ar fi putut retrage ușor. Mîinile lui erau blînde ca două aripi de pasăre pe fața ei. Gura îi era pe cît de dornică, pe-atît de tandră.

Se întrebuse, își îngăduise odată să se întrebe, dacă avea să fie același lucru. Senzația lui, gustul. Dar asta se întîmplase demult, înainte de a se fi convins că prietenia era de ajuns. Acum, nu-i mai era ușor să se elibereze, din ceea ce ațîța acel sărut prelung și tăcut, din ceea ce-l smulgea.

Avu nevoie de toată voința pentru a se desprinde din nevoia mocnită pe care i-o trezise din nou la viață. O nevoie, își spuse Annie, care nu l-ar fi ajutat pe nici unul dintre ei.

Andrew fu cît pe ce s-o tragă înapoi, întindea deja mîinile, orbește, cînd ea și le ridică a avertisment, cu palmele înainte. Se smuci înapoi ca și cum ar fi fost plesnit din nou.

- O, Christoase! Iartă-mă, Annie, îmi pare rău.

Ce făcuse? Cum putuse distruge singura prietenie fără de care nu credea să poată trăi?

- N-am vrut să fac asta. Nu gîndeam. Iartă-mă.

Îl lăsă să se descarce, așteptă ca vinovăția nefericită să i se aștearnă pe față.

- Aseară, am aruncat afară din bar un tip de două sute de livre, fiindcă a crezut că mă putea cumpăra cu-o bere și o pipăială.

Își încleșta mîna pe degetul mare de la mîna lui stîngă și-l răsuci scurt. Ochii lui Andrew se dilatară, respirația îi deveni șuierătoare.

- Te-aș putea îngenunchea, amice, scîncind, dacă-ți smucesc bine pe spate degețelul ăsta. Nu mai avem șaptesprezece ani, nu mai sîntem la fel de proști și nici pe departe la fel de inocenți. Dacă nu voiam să-ți pui mîinile pe mine, acum zăceai pe spate, numărînd crăpăturile din tencuiala tavanului.

Fruntea lui Andrew începea să se îmbroboneze de sudoare.

- Ăă, ai putea să-mi dai drumul?

- Sigur, se grăbi ea să-i elibereze degetul, rămînînd cu sprîncenele arcuite arogant. Vrei o Cola. Te cam trec nădușelile.

Și se întoarse spre frigider.

- Nu vreau să distrug totul... încep el.

- Ce să distrugi?

- Pe noi. Ești foarte importantă pentru mine, Annie. Dintotdeauna ai fost.

Annie rămase cu privirea în gol, spre frigider.

- Și tu ai fost întotdeauna important pentru tine. Când vei distruge asta, am să te anunț.

- Vreau să vorbim despre... trecut.

O așteptă să destupe două sticle. Mișcări economice și grațioase, reflectă el, coloană vertebrală de oțel într-un trup tonifiat. Le observase și înainte? Îi remarcase micile puncte aurii din ochi? Sau le păstrase doar pentru a-i veni toate în minte, într-un asemenea moment?

- De ce?

- Poate, ca să privim adevărul în față - un adevăr despre care abia în ultima vreme mi-am dat seama că se fixase în mine.

Își îndoi degetele, simțind durerea.

- Pe moment, nu-s în cea mai bună formă, dar trebuie să încep de undeva. Cândva.

Annie puse sticlele pe bufet, făcu un efort să se întoarcă, să-i privească ochii. Ai ei înotau în emoții pe care ani de zile se străduise să le țină încuiate.

- Mă doare, Andrew.

- Ai dorit copilul.

Aerul pe care-l slobozi din plămîni îi arse pieptul. Niciodată nu mai vorbise despre copil, nu cu voce tare.

- Ți-am citit-o pe față, când mi-ai spus că erai însărcinată. Și m-a speriat îngrozitor.

- Eram prea tînără ca să știu ce doream.

Și închise ochii, căci era o minciună.

- Da, da, am vrut copilul. Îmi făcusem o fantezie idioată că, dacă-ți spuneam, aveai să fii fericit și să mă iei cu tine. Și pe urmă... în fine, aici se oprea. Dar tu nu m-ai dorit.

Andrew avea gura uscată ca nisipul, pîntecul îi părea o rană vie. Știa că un pahar de alcool ar fi calmat totul. Blestemîndu-se pentru că se gîndea la așa ceva într-un asemenea moment, smulse una dintre sticlele de pe bufet și înghiți sucul ce părea greșos de dulce.

- Țineam la tine.

- Nu mă iubeai, Andrew. Nu eram decît o fată cu care avuseseseși noroc, într-o noapte pe plajă.

Trînti sticla la loc.

- N-a fost așa. Fir-ar să fie, știi bine că n-a fost așa.

- Ba exact așa a fost, insistă ea, calmă. Eu eram îndrăgostită de tine, Andrew, și știam, când m-am culcat cu tine pe pătură, că tu nu mă iubeai. Nu mi-a păsat. Nu așteptam nimic. Andrew Jones din Jones Point și Annie McLean de pe cheu? Eram tînără, dar nu și proastă.

- Te-aș fi luat de soție.

- Oare? deveni înghețată vocea ei. Propunerea ta nu era nici măcar călduță.

- Știu.

Și era un lucru care-l rosese încet, mușcătură cu mușcătură, timp de cincisprezece ani.

- În ziua aia, nu ți-am dăruit lucrul de care aveai nevoie. N-am știut cum. Dacă o făceam, poate ai fi luat altă hotărîre.



- Dacă-ți primeam oferta, m-ai fi urît. Când mi-ai propus-o, o parte din tine mă ura deja.

Ridică din umeri, luîndu-și și ea sticla de Cola.

- Și, privind în urmă, nu pot să te acuz. Ți-aș fi distrus viața.

Sticla se opri la jumătatea drumului spre buze, cînd Andrew făcu un pas spre ea. Lucirea fierbinte de furie din ochii lui o făcu să se rezeme de bufet, încordată. Îi smulse sticla din mîină, o puse jos și o apucă strîns de umeri.

- Nu știu ce-ar fi fost după aceea - și e o întrebare pe care mi-am pus-o nu o dată, de-a lungul anilor. Dar știu cum a fost atunci. Poate că nu te iubeam, nu știu. Însă faptul că făcuserăm dragoste conta mult pentru mine.

Și își dădu seama că nici acest lucru nu-l spusese vreodată cu glas tare, că nici unul dintre ei nu-l privise în față.

- Oricît de prost am procedat pe urmă, noaptea aia a contat. Și fir-ar să fie, Annie, fir-ar al dracului să fie, adăugă el, scuturînd-o scurt, poate că m-ai fi făcut fericit.

- Nu eram potrivită pentru tine, șopti ea, cu furie.

- De unde naiba știi? N-am avut nici o ocazie să aflăm. Mi-ai spus că erai gravidă și, pînă să apuc să mă dumiresc, ți-ai făcut un avort.

- N-am făcut nici un avort.

- Făcuseși o greșală, replică el, aruncîndu-i înapoi în față cuvintele pe care i le azvîrlise ea lui cîndva. Și ai dres-o. Aș fi avut grijă de tine, de amîndoi.

Durerea, îndelungată și îngropată la mică adîncime, spărgea pojghița, lovind cu pumnii.

- Aș fi făcut tot ce puteam pentru voi, i se strînseră degetele pe brațele ei. Dar nu era de-ajuns. De acord, a fost hotărîrea ta, trupul tău, alegerea ta. Însă, ce mama dracului, era și o parte din mine.

Annie își ridicase mîinile ca să-l respingă; acum, strînse pumnii. Pe sub vînatăi, chipul lui Andrew era palid ca hîrtia, ochii-i ardeau neguroși. O durea inima pentru amîndoi.

- Andrew, nu mi-am făcut avort. Am pierdut copilul. Ți-am spus, am avut o pierdere de sarcină.

În adîncul ochilor lui licări ceva. Mîinile i se relaxară și făcu un pas înapoi:

- L-ai pierdut?

- Ți-am spus, cînd s-a întîmplat.

- Eu am crezut tot timpul... am presupus că...

Se întoarse, mergînd spre fereastră. Pe negîndite, o deschise și, rezemîndu-și palmele pe pervaz, inspiră adînc.

- Am crezut că mi-o spuseseși ca să ne fie mai ușor la amîndoi. Am bănuț că nu avusesseși destulă încredere că urma să-ți stau alături, să am grijă de tine și de copil.

- N-aș fi făcut-o fără să-ți spun.

- După aceea, m-ai evitat mult timp. N-am mai vorbit niciodată despre asta, nu păream în stare. Știam că doriseși copilul și am crezut - în tot acest timp - am crezut că-ți întrerupseseși sarcina fiindcă eu nu-ți stătusem alături așa cum aveai nevoie.

-Tu...

Fu nevoită să-și înghită nodul fierbinte din gît.

- Tu doreai copilul?

- Nu știam.

Și nu știa nici acum.

- Dar în viața mea n-am regretat nimic mai mult decît că nu te-am ținut lîngă mine, în ziua aia, pe plajă. Pe urmă, totul s-a risipit, aproape ca și cum nu s-ar fi întîmplat niciodată.

- Mă durea. Trebuia să trec peste toate. Și peste tine.
- Încet, Andrew închise fereastra la loc.
- Și ai făcut-o?
- Mi-am făcut un rost în viață. O căsnicie nereușită, un divorț urât.
- Țsta nu-i un răspuns.

Cînd se întoarse, cu ochii foarte albaștri și la aceeași înălțime cu ai ei, Annie clătină din cap

- Nici întrebarea ta nu este corectă, în momentul ăsta. Nu voi începe cu tine o relație bazată pe ceea ce a fost.
- Atunci, poate-ar fi mai bine să ne uităm unde stăm și să începem de-acolo.

## Capitolul 21

Miranda reîncepu să lucreze pe computer, revăzînd diagramele și alcătuiind altele noi. Își păstra mintea ocupată, cu excepția ocaziilor cînd se pomenea privind pe fereastră, în așteptarea mașinii lui Andrew apărînd pe panta colinei.

Ryan se instalase în dormitor, cu telefonul celular. Miranda presupunea că nu voia ca unele dintre apelurile pe care le făcea să apară consemnate în convorbirile ei. N-avea să-și facă griji cu asta.

Îi oferise un motiv cu totul nou de îngrijorare. Dacă avea dreptate, jaful rapid și dur, la lumina zilei, nu fusese o întâmplare, aparținîndu-i vreunui hoț itinerant în căutare de măruniș. Fusese o parte a întregului, atent plănuită și orchestrată.

Miranda reprezentase o țintă anume, cu simpla motivație de a-i amîna călătoria în Italia și expertizarea „Doamnei Întunecate”.

Cel care furase și copiasse bronzul se hotărîse deja s-o discrediteze. Oare fusese o alegere personală, sau doar voia hazardului? se întreba ea. Bănuia, întrucît avea puțini prieteni adevărați, că avea tot atît de puțini dușmani adevărați. Pur și simplu evitase să se apropie de oameni atît de mult încît să-și facă inamici.

Dar mesajele pe care le primea prin fax aveau un caracter extrem de personal.

Atacul fusese personal, destinat s-o îngrozească. Tăcerea, mica tăietură pe gît cu cuțitul. Toate acestea fuseseră oare proceduri de rutină ale agresorului, sau i se dăduseră instrucțiuni să-și lase victima încremenită de șoc și spaimă?

O costase o porție mare din încrederea și sentimentul ei de siguranță - și, cu certitudine, din demnitate. Și îi întîrziase plecarea cu aproape o săptămînă. Amînarea o pusese în conflict cu mama ei înainte ca proiectul să fi început măcar.

Straturi, reflecă ea, straturi aplicate *foarte* abil, acoperind esențialul. Și totuși, nu începuse cu jaful, ci cu falsificarea și furtul lui „David”.

Ce se întîmplase atunci în viața ei? Ce element îi scăpa din vedere, care lega cele două incidente?

Își aminti că lucrase pentru doctorat. Împărțindu-și timpul între Institut, studii și teză. Viața ei mondenă, niciodată prea bogată în evenimente, se redusese la zero.

Ce se petrecuse în jurul ei? Își dădu seama că-i era greu să-și aducă aminte. Niciodată nu avusese tendința de a le da atenție oamenilor din jur. Era o trăsătură pe care intenționa să și-o schimbe.

Pentru moment, închise ochii, încercînd să readucă în actualitate acel interval de timp și persoanele care îl populaseră.

Elise și Andrew erau căsătoriți și, aparent, încă foarte îndrăgostiți. Nu-și amintea certuri sau conflicte între ei. Andrew bea cu regularitate, dar fără să ofere motive de îngrijorare.

Iar Miranda se străduise să le asigure, lui și lui Elise, toată discreția posibilă.

Giovanni și Lori legaseră o relație energică și prietenoasă. Știa că se culcau împreună dar, întrucît nu le afecta calitatea și cantitatea muncii, nu se amestecase nici în această poveste.

Mama ei venise pentru scurt timp la Institut. O zi, două, își spusese ea. Nu mai mult. Avuseseră cîteva întîlniri, o cină familială încorsetată, apoi se despărțiseră.

Tatăl ei rămăsese doar atît cît să vadă bronzul trecînd prin testele inițiale. Nu participase decît la o parte dintre întîlniri și găsisese un pretext pentru a evita participarea la cina în familie.

Vincente și soția lui veniseră acasă la Charles, dar nici chiar personalitățile lor pline de viață nu însuflețiseră atmosfera. Dacă n-o înșela memoria, Gina nu vizitase laboratorul decît o singură dată.

Pe Richard Hawthorne și-l amintea doar ca o prezență vagă, îngropat în cărți sau cocoșat pe computer.

John Carter, în schimb, fusese o prezență constantă, supervizînd proiectele și ocupîndu-se de rapoarte. Miranda își masă tîmplele, chinuindu-se să-și amintească detalii. Fusese cumva cam greoi, nu în apele lui? O gripă ușoară, își aduse ea aminte. Era bolnav, dar răzbise.

Cum să fi reținut atîtea lucruri? Dezgustată, își lăsă mîinile să cadă pe masă. Totul fusese un program de rutină simplă, propulsată de activitatea ei profesională. Toate celelalte deveniseră secundare, odată ce luase în mîini mica și fermecătoarea statueta.

Considerase achiziționarea lui „David” un nou pas în cariera ei și folosisese autentificarea ca bază pentru un articol scris. Acest lucru atrăsese destulă atenție, ținea minte, în lumea științifică și universitară. Fusese invitată să conferențieze și cîștigase elogiile considerabile.

Presupunea că acela fusese adevăratul început al ascensiunii ei profesionale. Mica sculptură de bronz o detașase din pluton, într-o poziție frunțașă clară.

Privea cuvintele de pe display fără a le vedea, auzind un zumzet difuz în urechi.

Bronzul Fiesole i-ar fi catapultat reputația pînă la cer. Ar fi consolidat-o ca pe una dintre principalele arheometriste ale lumii. Aclamată, de data asta, nu numai în mediile academice, ci și în presa generală. Era vorba de Michelangelo, de romantism, mister, bani. Închise ochii, chinuindu-se să judece limpede.

Ambele piese erau ale ei. Amîndouă îi furnizaseră cîte un impuls puternic pe scara carierei. Și ambele fuseseră falsificate. Dacă nici măcar, nu fuseseră ea obiectivul?

Dacă era ea?

Își împreună mîinile, așteptînd să se liniștească. Era rațional, avea o anume logică. Era mai mult decît plauzibil. Dar unde se găsea motivul?

Ce alte piese mai autentificase, care se puteau testa din nou fără a stîrni prea multe speculații sau comentarii în cadrul Internetului? Cellini-ul. La gîndul acestuia, simți un junghi dureros în stomac. Statuia lui Nike, își spusese, străduindu-se să fie calmă și meticuloasă. Bronzul cît o greutate de presat hîrtie, cu Romulus și Remus alăptați de lupoaică.

Trebuia să se întoarcă la laborator. Să se asigure că nici unul dintre ele nu fusese înlocuit cu un fals.

Tresări când sună telefonul, privindu-l lung câteva secunde înainte de a ridica receptorul:

- Alo?
- Miranda, am o veste dificilă pentru tine.
- Mamă.

Își frecă inima cu o mână. *Cred că cineva încearcă să lovească în mine. Cred că vrea să mă distrugă. Era autentic, bronzul era autentic. Trebuie să mă ascuți.* Dar cuvintele nu făceau decât să-i alerge în cerc prin minte.

- Ce este?
- Joi noapte, a fost spart laboratorul. S-au distrus echipamente, documente, date.
- Distrus? Înnebună ea, cu voce surdă. *Da, eu sînt distrusă.*
- Giovanni... Urmă o pauză lungă și, pentru prima oară după prea mult timp ca să-și mai poată aduce aminte, Miranda desluși în vocea mamei sale o emoție dureroasă.
- Giovanni a fost omorât.
- Giovanni.

*Te-a afectat. O, Doamne, te-a afectat.* Închise ochii, care începeau să-i înoate în lacrimi.

- Giovanni, repetă ea.
- După toate aparențele, se hotărîse să vină și să lucreze în laborator, profitînd de liniștea din timpul sărbătorilor. Nu ne-am putut da seama de care proiect se ocupa. Poliția...

Din nou, acea întrerupere în ritmul vorbirii, iar vocea, deși mai puternică, rămase inegală.

- Poliția investighează, dar pînă acum nu au găsit nici-un indiciu. Am încercat să-i ajut și eu, în ultimele două zile. În mormîntarea are loc mîine.
- Mîine?

- M-am gîndit că e mai bine să afli de la mine. Sper că-l vei informa și pe Andrew. Știu că țineai la Giovanni. Cred că toți țineam la el. Nu e nevoie să vii aici la funeralii. Vor fi simple și discrete.

- Numai familia.
- Am vorbit cu familia. Deși am aranjat să se facă donații de caritate în numele lui, cred că i-ar mulțumi florile. E o perioadă foarte dificilă pentru noi toți. Sper ca noi două să putem trece peste divergențele noastre profesionale și să trimitem o coroană din partea familiei.

- Da, desigur. Aș putea lua avionul diseară.
- Nu e necesar, nici înțelept, redeveni aspră vocea lui Elizabeth. Presa știe prea bine că ați lucrat împreună la bronzul Fiesole. Vestea a și apărut în ziare. Prezența ta aici n-ar face decât să agite din nou totul. De dragul familiei lui Giovanni, slujba funerară trebuie să rămîină discretă și demnă.

Își aminti din nou cuvintele din ultimui fax. *Ai mîiniie mînjite cu sîngele lui. Îl vezi?*

- Ai dreptate. Acolo nu pot decât să înrăutățesc și mai mult situația.
- Închise ochii, pentru a se concentra mai bine să vorbească pe un ton calm.
- Poliția n-a aflat de ce a fost spart laboratorul? S-a furat ceva?
  - E greu de spus, dar nu pare să lipsească nimic. Multe au fost distruse. Alarma era oprită, din interior. Autoritățile cred că e posibil ca Giovanni să-și fi cunoscut agresorul.
  - Aș dori să mă ții la curent cu evoluția anchetei.. Giovanni însemna foarte mult pentru mine.
  - Știu că ați avut o relație personală.
  - N-am fost amanți, mamă, aproape că oftă Miranda. Doar prieteni.
  - N-am vrut să...

Elizabeth se întrerupse, tăcînd cîteva secunde.

- Voi lua măsuri să fii informată. Dacă pleci din oraș, poate ai grijă ca de data asta Andrew să știe unde ești.

- Plănuiesc să stau acasă. Și să lucrez în grădină.

Neprimind nici un răspuns, zîmbi ușor.

- Un concediu silit îmi dă timp să-mi formeze un hobby. S-ar zice că face bine la suflet.

- Așa se vorbește. Mă bucur că-ți folosești în mod productiv timpul, în loc să stai îmbufnată. Spune-i lui Andrew că vreau o informare despre ancheta de-acolo, cît de curînd posibil. S-ar putea să vin pentru scurt timp și așa spreca dacă tot ceea ce are legătură cu afacerea „David” e consemnat coerent.

*Am să-l previn.*

- Sînt sigură că va înțelege.

- Bine. La revedere, Miranda.

- La revedere, mamă.

Închise încet telefonul, după care rămase privind-l pînă își dădu seama că Ryan intrase și stătea în spatele ei.

- Un moment, m-a păcălit. Începusem să cred că e umană. Părea sincer întristată, cînd mi-a spus despre Giovanni. Dar, pînă să termine, a revenit, la stilul ei din totdeauna. Trebuie să păstrez distanța, fiindcă prezența mea la înmormîntarea lui Giovanni ar fi incomodă.

Instinctiv, deveni rigidă cînd mîiniile lui i se așezară pe umeri. Simplul fapt o înfuria. Închise ochii, impunîndu-și să se relaxeze sub mîiniile lui Ryan.

- M-a instruit să-l informez pe Andrew unde sînt, dacă hotărîsc să plec iarăși din oraș, și să-i spun să-i pregătească o informare la zi, cu proxima ocazie, despre ancheta asupra spargerii.

- Are multe pe cap, Miranda. În momentul de față, e valabil pentru toți cei din familia ta.

- Iar cei din familia ta, cînd trec printr-o criză, ce fac?

Ryan se lăsă pe vine, întorcîndu-i scaunul rotativ cu fața spre el.

- Familia ta și a mea nu sînt una și aceeași și nu putem pretinde să reacționeze la fel.

- Nu. Mama mea rămîne, permanent, conducătoarea. Tata păstrează distanța și apatia generală, iar Andrew se îneacă în aburii alcoolului. Iar eu, ce fac? Ignor totul, cît de mult timp e omeneste posibil, ca să nu-mi afecteze programul.

- Nu e și părerea mea.

-Tu n-ai văzut decît o fulgerare pe ecran, nu baleiajul obișnuit, îl înghionti ea în lături, pentru a se ridica. Mă duc să trag o fugă.

- Miranda, o prinse Ryan de braț înainte de a apuca să iasă din cameră. Dacă nu ți-ar păsa, dacă ei n-ar conta pentru tine, n-ai fi atît de tristă.

- Nu sînt tristă, Ryan. Sînt resemnată, se eliberă ea și ieși să se schimbe.

Nu alerga prea des. Considera plimbările mai eficiente și, cu siguranță, mai demne ca exercițiu fizic. Dar, cînd evenimentele și emoțiile din sufletul ei atingeau un punct culminant, făcea jogging.

Alese plaja de sub faleză, fiindcă apa era aproape și aerul curat. Porni spre nord, tropăind pe nisip în timp ce valurile atacau vesele țărnușul stîncos, împrôscînd cu stropi de spumă în lumina soarelui. Pescărușii dădeau tîrcoale, cu lugubrele lor țipete feminine.

Pe măsură ce i se încălzeau mușchii, își scoase jacheta subțire și o aruncă. N-avea să i-o fure nimeni. Rata criminalității, își reaminti ea cu o tresărire amețitoare în stomac, era foarte scăzută în Jones Point.

Geamandurile potorcalii săltau pe suprafața albastru-închis a apei. Altele, înalte, cenușii și bătute de vânturi și ploi, se legănau, vorbind cu dangăte găunoase, de jale. Un dig scurt se întindea peste valuri, strîmb ca un om beat, neluat în seamă fiindcă nici ea și nici Andrew nu navigau cu barca. Mai departe, ambarcațiunile ridicau pînzele, oamenii profitînd de vremea primăvărată și duminica sărbătorească.

Urmări curba plajii, ignorînd arsurile din pulpe și piept și sudoarea care i se prelingea printre sîni.

O barcă de pescuit languste se balansa în curent, pe cînd pescarul, cu șapca sa roșie, își controla coșurile. Îi făcu cu mîna, iar acel gest simplu din partea unui străin îi umplu ochii de lacrimi. Cu vederea împăienjenită, răspunse și ea, apoi se opri, aplecîndu-se cu mîinile pe genunchi, în timp ce respirația îi țipa din plămîinii chinuți.

Nu fugise mult, dar alergase prea repede. Nu-și făcuse încălzirea. Toate se întîmplau prea rapid. Nu mai putea ține pasul, și totuși nu îndrăznea să încetinească.

Și, Doamne sfinte, nici măcar nu știa încotro se îndrepta.

În casa ei era un bărbat, un om pe care îl cunoștea doar de cîteva săptămîni. Un om care era hoț, probabil mincinos și, fără îndoială, periculos. Și totuși, își pusese o parte din viață în mîinile lui. Devenise intimă cu el, mai intimă decît își permisese vreodată să fie cu cineva.

Privi înapoi, în sus, contemplînd lancea albă ca luna a farului. În turnul acela, se îndrăgostise de el. Nu conta că tot timpul lunecase într-acolo, acela era locul unde se întîmplase în sfîrșit. Și încă mai trebuia să se asigure că avea să cadă în picioare.

Ryan avea să plece, cînd termina ceea ce avea de făcut. Avea să se manifeste fermecător și inteligent. Fără cruzime. Dar urma să se întoarcă la viața lui. A ei, înțelegea Miranda, avea să fie făcută zdrențe.

Puteau să găsească bronzurile, să-și salveze reputațiile, să rezolve enigma, chiar și să prindă un ucigaș. Dar viața ei tot distrusă avea să rămînă.

Și, fără nici un precedent, nici o formulă, nici un fel de date, nu putea deduce competent cît i-ar fi trebuit ca să și-o refacă.

Avea la vîrfurile picioarelor marginea unei băltoace lăsate de flux, calmă și limpede. Dedesubt forfotea viața, cu culori și forme din alte lumi.

Cînd era mică, se plimbase pe plaja aceea cu bunica ei - uneori, și cu Andrew. Cercetaseră împreună bălțile, dar nu ca o lecție, nu ca șiretlicul unui adult pentru a instrui copiii.

Nu, își amintea Miranda, se ghemuiau și priveau din simplă plăcere. Rîdeau cînd ceea ce părea a fi o piatră împrôșca apă spre ei, cu iritare.

Lumi mici, așa le numea bunica ei. Pline de pasiune, sex, violență și politică - și, adeseori, mult mai raționale decît viața trăită pe partea uscată a planetei.

- Aș vrea să fii aici, murmură Miranda. Aș vrea să te mai am ca să-ți vorbesc.

Își desprinsese privirea dinspre lumea agitată de la picioarele ei, din nou spre mare, lăsînd vîntul să-i sufie prin păr, peste față. Ce avea de făcut acum? se întrebă. Acum, cînd știa ce însemna să iubești pe cineva pînă la durere, să preferi durerea în locul pustietății care fusese atît de familiară încît n-o mai remarcă decît rareori.

Se așeză pe suprafața bombată a unei pietre, cu bărbia rezemată pe genunchii strînși. Probabil că așa se întîmpla cînd inima era lăsată să guverneze judecata, acțiunile, deciziile. Cu tot restul în ruine împrejurul ei, ea stătea pe o piatră, privind spre mare și meditînd la o poveste de dragoste care era sortită să se sfîrșească.

Un pescăruș coborî lîngă mal, apoi își luă zborul de-a lungul plajii, plin de importanță. O făcu să zîmbească puțin. Se părea că pînă și pe păsări le preocupau aparențele. Uită-te la mine, parc-ar fi spus. Ce mișto sînt.

- Am fi văzut noi ce mișto ești dacă aduceam niște firimituri de pâine, răspuse Miranda. Te-ai fi repezit să le ciugulești pe toate pînă nu prindeau de veste amicii săi, să te ia la bătaie pentru ele.

- Am auzit că oamenii care beau prea mult încep să creadă în vorbitul cu păsările. Andrew îi văzu umerii înțepenind, dar continuă să se apropie de ea.

- Ți-a căzut asta, adăugă, punîndu-i scurta în poală.

- Mi se făcuse prea cald.

- Dacă stai aici fără ea după ce ai alergat, ai să răcești.

- N-am nimic.

- Cum vrei.

Avu nevoie de mult curaj ca să se așeze lîngă ea, pe bolovan.

- Miranda, îmi pare rău.

- Cred că pe-asta am lămurit-o.

- Miranda.

Știu cît de rău o supăruse, cînd nu-l lăsă s-o ia de mîină.

- Am venit aici ca să stau un timp singură.

Și știa cît de încăpățînată putea fi cînd o înfuria cineva.

- Am cîteva lucruri de spus. După ce termin, poți să mă mai lovești o dată, dacă vrei. Azi-dimineață, întrecusem măsura. N-am nici o scuză pentru ceea ce ți-am zis. Nu voiam să aud ce-mi spuneai, așa că am lovit mai tare, sub centură.

- Ne-am înțeles. Am stabilit că e mai bine dacă nu ne amestecăm unul în preferințele personale ale celuilalt.

- Nu, îi apucă el mîina, ignorîndu-i de astă dată încercarea de a și-o smuci. Nu, n-am stabilit nimic. Întotdeauna ne-am putut baza unul pe celălalt.

- Ei bine, eu nu mă mai pot baza pe tine, Andrew, nu-i așa?

Îl privi, văzînd cît de răvășit îi era chipul, pe sub ochelarii de soare. Ar fi trebuit să arate viril. Cînd colo, arăta jalnic.

- Știu că te-am dezamăgit.

- Îmi pot purta singură de grijă. Te dezamăgești pe tine însuși.

- Miranda, te rog.

Știusese că n-avea să fie ușor, dar nu-și dăduse seama cît de total avea să-l sfîșie refuzul ei.

- Știu că am o problemă. Încerc să mă împac cu realitatea. Voi... Diseară, voi merge la o întrunire. A.A.

Îi văzu licărirea din ochi, de speranță, de compasiune, de iubire, și clătină din cap.

- Nu știi dacă-mi va folosi. Mă duc doar ca să fiu de față, să ascult, să văd ce părere-mi fac.

- E un început bun, un pas promițător.

Andrew se ridică, privind peste apa agitată.

- Azi dimineață, cînd am plecat, am pornit în căutarea unei sticle. Nu-mi dădeam seama, nu mă gîndeam la asta în mod conștient. Abia cînd m-a apucat tremurul, cînd m-am pomenit umblînd după un bar sau magazin de băuturi, orice care să fie deschis duminica dimineață...

Își privi mîina, flexînd degetele, simțind micile dureri.

- M-a speriat ca toți dracii.

- Te voi ajuta și eu, Andrew. Am citit literatura de specialitate. Am fost la două întruniri din Alanon.

Întoarse capul spre ea, privind-o lung. Îl studia, răsucind haina în mîini. Iar speranța din ochii ei era mai profundă.

- Mi-a fost teamă că începuseși să mă detești, spuse el.

- Am vrut. Numai că nu pot, își șterse Miranda lacrimile. Am fost atît de furioasă pe tine, pentru că te pierdeam. Azi dimineață, cînd ai plecat, mă tot gîndeam că aveai să te întorci beat, sau că în sfîrșit urma să faci prostia de a conduce băut, murind. Pentru asta, da, te-aș fi urît.

- M-am dus la Annie. Nu știam nici că mergeam într-acolo, pînă am oprit în fața casei. M-a... Am... Fir-ar să fie. Am să locuiesc la ea cîteva zile. Te las singură cu Ryan, cîștigăm și tu și eu puțin spațiu.

- La Annie? Vei sta cu Annie?

- Nu mă culc cu ea.

- La Annie? repetă Miranda, privindu-l cu gura căscată. Annie McLean?

- Ai ceva împotriva?

Tonul defensiv cu care o spusese făcu buzele Mirandei să se arcuiască.

- Nu, deloc. Cred că mi-ar plăcea foarte mult să văd asta. E o femeie ambițioasă, cu voință. Și n-o să-ți înghită toate balivernele.

- Annie și cu mine...

Nu era sigur cum să-i explice.

- Avem un trecut. Poate că acum vom căuta să avem și un prezent.

- Știam că nu erai decît prieteni.

Andrew privi în lungul plăjii, părăindu-i-se că putea distinge locul unde doi adolescenți nechibzuiți își pierduseră inocența.

- Am fost, și n-am fost. Acum, nici nu mai știu ce sîntem.

Dar descoperirea acestui lucru, își spuse el, avea să-i dăruiască o direcție și un scop care-i lipsiseră de prea multă vreme.

- Voi dormi pe canapeaua ei, cîteva nopți. Mă voi pune din nou pe picioare, cu orice preț. Însă sînt toate șansele să te dezamăgesc din nou, pînă atunci.

Miranda citise tot ce-i căzuse în mîna despre alcoolism, tratamente, refaceri. Știa despre recăderi, eșecuri, noi încercări.

- Azi nu mă dezamăgești, îi întinse ea mîna, înlănțuindu-și strîns degetele printre ale lui. Mi-ai lipsit atît de mult.

Andrew o ridică de pe piatră și o îmbrățișă. Știa că Miranda plîngea, i-o simțea în micile tresăriri ale trupului. Dar nu scotea nici un sunet.

- Să nu mă părăsești, bine?

- Am încercat. Nu pot.

Rîse puțin, lipindu-și obrazul de al ei.

- Povestea dintre tine și New York...

- Cum de înainte era Ryan, iar acum e New York?

- Fiindcă acum își face de capcu soră-mea, îmi rezerv judecata. Povestea asta... repetă el. Îți prinde bine?

Miranda se retrase.

- Deocamdată.

- Okay. Dacă tot ne-am împăcat, ce-ar fi să ne întoarcem și să bem un păhărel, ca să sărbătorim?

I se iviră în obraji gropițele. Umor de bețivi.

- Ce zici de-un pui la ceaun?

- E prea tîrziu pe ziua de azi ca să-i începem. În schimb, am să-ți fac niște minciunile numai bune pentru un bărbat.

- Merge.

În timp ce porneau înapoi, Miranda se încordă, știind că trebuia să-i spună, risipind atmosfera care se crease.

- Andrew, a telefonat mama, nu demult.



- Nu-și poate lua și ea liber de Paști, ca toată lumea?  
- Andrew, se opri ea, ținându-i o mână pe braț. Cineva a spart laboratorul din Florența. Giovanni era înăuntru, singur. A fost asasinat.

- Ce? Giovanni? O, Doamne, Dumnezeule, se răsuca Andrew, pornind spre marginea apei, unde se opri cu pantofii scâlțați de valuri. A murit Giovanni? Asasinat? Ce naiba se întâmplă?

Nu putea risca să-i spună. Voința lui, emoțiile, boala... era un amestec prea instabil.

- Aș vrea și eu să știu. A spus că laboratorul fusese devastat, cu echipamentele și documentele distruse. Iar Giovanni... Se crede că lucra noaptea, și a intrat cineva peste el.

- Un spărgător?

- Nu știu. Nu pare... Mama a spus că, după câte se observă, nu lipsea nimic de valoare.

- N-are nici un sens, se întoarse Andrew în loc, cu chipul înverșunat, chinuit. Cineva sparge galeria de-aici, ia un bronz valoros și nu omoară nici o muscă, la intrare sau la ieșire. Acum, cineva intră în laboratorul de la Standjo, îl ucide pe Giovanni, distruge totul și nu ia nimic?

- Nici eu nu înțeleg.

Cel puțin atîta lucru era parțial adevărat.

- Care e legătura? bombăni Andrew, făcînd-o să-l privească uimită.

- Ce legătură?

- Nu există coincidențe, începu el să se plimbe înapoi și-ncolo pe plajă, zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Două spurgeri, în interval de două săptămîni, în secții diferite ale aceleiași organizații. Una, lucrativă și discretă, cealaltă violentă și fără nici un motiv vizibil, întotdeauna există un motiv. Giovanni a lucrat în ambele locuri, într-un moment sau altul.

Pe sub lentilele negre, ochii i se îngustară.

- A lucrat și la „David”, nu?

- Ăă... da, da, a lucrat.

- „David” a fost furat, documentele lipsesc, iar acum Giovanni e mort. Care-i legătura?

Nu se aștepta la un răspuns, iar Miranda fu scutită să născocoască o minciună.

- Am să-l informez pe Cook, la ce-o mai putea folosi. Poate ar fi cazul să mă duc la Florența.

- Andrew.

Era pe punctul să-i tremure vocea. Nu voia să-l lase să riște, să se apropie de Florența. Sau de persoana care îl omorîse pe Giovanni.

- Nu-i o idee prea bună, pe moment. Trebuie să rămîi aproape de casă, să-ți refaci programul și stabilitatea. Lasă poliția să-și facă datoria.

- Probabil că oricum e mai bine să încercăm să-nțelegem totul de-aici, decise el. Îi telefonez lui Cook, ca să-i dau ceva de rumegat pe lîngă șunca de Paști.

- Vin și eu imediat, reuși Miranda să surîdă. Ca să-ți încep minciunele de Paști.

Andrew era îndeajuns de distrat ca să nu observe cît de repede îi fusese zîmbetul înlocuit de îngrijorare. Dar îl zări pe Ryan, pe cărarea falezei. Mîndria, amorul propriu, rușinea și rezistența frățească i se revoltară într-o clipă.

- Boldari.

- Andrew.

Hotărî să evite un conflict de orgolii neproductiv și făcu un pas într-o parte. Dar Andrew era întăritat deja.

- Poate-ți zici că, de vreme ce e o femeie în toată firea, cu familia încurcată, nu are cine să-i poarte de grijă, dar te înșeli. Ai făcut-o să sufere, nenorocitele, și-am să-ți rup picioarele.

Ochii i se îngustară ca două fante, când Ryan zîmbi.

- Crezi poate că glumesc?

- Nu. Doar că ultima parte a monologului tău seamănă foarte mult cu ceea ce i-am spus eu soțului surorii mele, Mary Jo, când i-am prins giugiulindu-se în *Chevrolet*-ul lui. Îl și tîrîsem afară și-i trîntisem primul pumn, spre marea nemulțumire și deznădejde a lui Mary Jo.

Andrew se legănă pe călcîie:

- Nu ești soțul surorii mele.

- Nici el nu era, pe-atunci.

Rostise cuvintele, sonor, când sensul lor îl izbi în sfîrșit. Umorel se șterse din ochi, înlocuit de jenă.

- Adică, voiam să spun...

- Da? dădu din cap Andrew, distrîndu-se de-acum. Ce voiai să spui?

Omul poate gîndi o droaie, în răstimpul necesar pentru a-și drege glasul.

- Vreau să spun că nutresc multă afecțiune și respect pentru sora ta. E o femeie frumoasă, interesantă și atrăgătoare.

- Nu te prea ții pe picioare, Ryan.

Se părea că redevenise Ryan, pentru moment.

- Ține-ți bine echilibrul.

Coborîră amîndoi privirea spre Miranda, care stătea pe plaja îngustă, privind zbuciumul valurilor.

- Și nu e atît de solidă pe cît se crede, adăugă Andrew. Nu-și permite să se apropie prea mult de oameni, fiindcă atunci când o face, i se dezvăluie nucleul sensibil.

- Înseamnă mult pentru mine. Asta voiai să auzi?

- Mda.

Mai ales, de vreme ce o spusese cu multă aprindere și o oarecare ezitare.

- Merge și așa. A apropo, apreciez ceea ce-ai făcut pentru mine aseară, și că azi nu mi-ai făcut capul mare pe chestia asta.

- Cum stai cu ochiul?

- Mă doare ca toți dracii.

- Atunci e bine, aș zice că-i o pedeapsă suficientă.

- Poate, se întoarse Andrew, pornind pe cărare. Avem minciunile, mai strigă el, peste umăr. Du-te și pune-o să-și ia haina pe ea, bine?

- Mhm, murmură Ryan. Cred c-am s-o fac.

Porni în jos, croindu-și drum peste stînci, alunecînd un pic pe pietricele. Miranda începu să urce, sigură ca o capră neagră.

- Pantofii ăștia nu-s potriviți pentru așa ceva.

- Mie-mi spui?

Și o strînse la piept.

- Ți-s brațele reci. De ce nu-ți pui jacheta?

- E destul de cald soarele. Andrew se duce diseară la o ședință A.A.

- Excelent, își lipi el buzele de fruntea ei. E un bun început.

- Poate să reușească.

Briza îi smulgea părul din elasticul în care și-l prinsese, obligînd-o să și-l scuture din față.

- Știu că poate. Va locui câteva zile la o prietenă, doar pentru a câștiga timp ca să-și mai revină. Și cred că nu se simte bine dormind sub același acoperiș sub care... dormim și noi.

- Conservatorism yankeu.

- Nu spune vorbă mare, trase ea aer în piept. Mai e ceva. I-am spus despre Giovanni. A făcut legătura.

- Cum adică, a făcut legătura?

- Adică, în ultimul an sau cam atîta, și-a omorît încetul cu încetul celulele cenușii și aproape că uitasem cît de inteligent e. A asociat totul în câteva minute. Legătura între spargerea de-aici și cea de dincolo. Va vorbi despre asta cu detectivul Cook.

- Excelent, acum ne-aduce și sticleții pe cap.

- E cel mai rezonabil lucru. Pentru Andrew, coincidența e prea mare.

Vorbind repede, îi relatează cele spuse de fratele ei.

- Va explora ipotezele. Nu i-am spus ce știu, sau ce bănuiesc. Nu-i pot pune în pericol starea psihică, acum cînd trebuie să se concentreze asupra dezalcoolizării, dar nici să-l mint în continuare nu pot. Nu pentru multă vreme.

- Atunci, va trebui să ne grăbim.

Nu avea intenția să joace în echipă, nici să împartă bronzurile cu altcineva. Odată ce punea mîna pe ele, urma să le păstreze.

- Se întetește vîntul, comentă el, cuprinzînd-o cu brațul în timp ce urcau pe cărare. Am auzit un zvon despre niște miciunele.

- Ai să halești, Boldari. Și-ți promit că minciunelele mele sînt foarte pasionale.

- În unele culturi, sînt considerate afrodisiace.

- Zău? Curios, că n-am descoperit-o în nici unul dintre cursurile mele de antropologie.

- Nu merge decît dacă le servești cu piure de cartofi.

- Atunci, cred că va trebui să verificăm teoria.

- Nu pot fi minciunele instant.

- Te rog, nu mă insulta.

- Cred că sînt nebun după tine, domnișoară doctor Jones.

Miranda rîse, dar nucleul sensibil despre care vorbise fratele ei era complet dezgolit.

## **PARTEA a III -a**

### **PREȚUL**

#### **Capitolul 22**

*Mînia e crudă, furia e rușinoasă;  
dar cine poate ține piept pizmei?*  
Proverbele lui Solomon

Liniștea de la țară îl ținea pe Ryan treaz, ducîndu-l cu gîndul la New York. La freamătul continuu și liniștitor al traficului, la ritmul trepidant care-ți intra în sînge, astfel că lungeai pasul ca să ajungi la următorul colț, s-o iei înaintea stopului, să prinzi unda verde.

Locurile atît de apropiate de ocean te încetineau. Iar cînd încetineai, puteai să te așezi și să prinzi rădăcini înainte de a-ți da seama ce se întîmpla.

Trebuia să se întoarcă la New York, la galeria lui, pe care deja o lăsase de prea mult timp în mîinile altora. Desigur, o făcea adesea, dar cînd călătorea, deplasîndu-se dintr-un loc în altul. Nu cînd... se înfigea ca acum. Trebuia să ridice ancora, și încă repede. Dormea alături, cu respirația ca un ecou încet al valurilor încete și constante de afară. Nu se cuibărea lîngă el, ci își păstra spațiul propriu și i-l acorda și lui pe al său. Ryan își spunea că aprecia acest lucru. Dar nu era adevărat. Îl irita faptul că Miranda nu se ghemuia și nu se agăța, prefăcîndu-se măcar că ar fi încercat să-l țină pe joc. I-ar fi fost cu atît mai ușor să se opună, dacă ar fi făcut-o.

Așa, nu se putea concentra. Îl distrăgea mereu de la activitățile imediate, numai prin simplul fapt de a fi destul de aproape ca s-o atingă. Era o femeie infinit de tangibilă, fie și numai fiindcă întotdeauna era vag surprinsă de micile mîngîieri și dezmierdări.

Și fiindcă dorea s-o facă, s-o trezească excitînd-o cu mici mîngîieri și dezmierdări, cu sorbituri și mușcături tăcute, pînă devenea fierbinte, alunecoasă și gata să-l primească, fiindcă dorea toate acestea, se dădu jos din pat.

Sexul ar fi trebuit să fie o distracție simplă, nu o obsesie, pentru Dumnezeu.

Trase pe el o pereche de pantaloni negri largi, găsi o havană și bricheta și deschise încet ușile terasei, ieșind.

Aerul pe care îl respira era ca un vin alb slab, ținut puțin la rece. Putea deveni un obicei de rutină, luat cu ușurință ca, o certitudine, înălțimea colinei îi oferea o vedere panoramică peste mare, spre limba de pămînt colțuroasă cu săgeata lucitoare a farului și lanca de lumină pe care o arunca.

Ascundea o senzație de vechime și tradiție, de securitate luată din nou ca o certitudine de către cei care o vedeau zilnic. Acolo, lucrurile se schimbau încet, dacă-și încordau mușchii și se hotărau să se schimbe cît de cît.

Vedeau aceeași priveliște, în fiecare dimineață. O întindere asemănătoare de bărci pe aceeași mare capricioasă, și totul pe fundalul pulsațiilor ritmice ale mării. Putea distinge stelele, strălucind limpezi ca niște ținte scînteietoare prinse pe o catifea. Luna pălea, cu marginile tot mai tocite.

Se temea că i se toceau și ale lui.

Nemulțumit de el însuși, își aprinse țigara, suflînd un fuior de fum în vîntul ce nu părea să se odihnească nici o clipă.

Nu ajungeau nicăieri. Miranda își putea desena la nesfîrșit diagramele și graficele, își calcula cronologiile și introducea date pînă ieșeau grămezi de hîrtii. Nici una dintre acestea nu pătrundea în sufletele și mințile persoanelor implicate. Nu puteau atinge lăcomia sau furia, invidia și ura. Nici o diagramă nu putea ilustra motivul pentru care o ființă omenească lua viața alteia, pentru o bucată de metal.

Trebuia să cunoască personajele, să le înțeleagă, și abia începuse.

Crezuse că ajunsese s-o cunoască pe Miranda. Era o femeie eficientă, cu o carapace practică, o fire trufașă care putea fi descuiată, cu cheia potrivită, spre a dezvălui căldura și nevoile de sub suprafață. Crescuse în privilegii și răceală. Reacționase față de acestea distanțîndu-se de oameni, cizelîndu-și inteligența, alegîndu-și scopurile și pornind pe o cale dreaptă, liniară, spre a le atinge.

Punctul slab era fratele ei. Stătuseră uniți, legîndu-se inițial în rebeliune, în defensivă sau printr-o afecțiune sinceră. Nu conta ce anume cimentase acea legătură; exista, era reală și puternică și îi unea. Rezultatul ei consta în loialitate și iubire. Văzuse cu ochii lui ce efect avea asupra ei alcoolismul lui Andrew, imprevizibilitatea sa. O lăsau zguduită, derutată și revoltată.

Și îi văzuse în ochi fericirea și speranța din timpul cinei pe care o luaseră împreună în seara aceea. Avea nevoie de o asemenea încredere, de credință. Ryan nu suporta ideea că ar fi putut să i-o spulbere.

Prin urmare, avea să-și păstreze suspiciunile pentru el însuși. Știa prea bine cum puteau schimba un om viciile, orice fel de vicii. Îl făceau să conceapă și să comită fapte pe care altminteri nu le-ar fi comis și conceput niciodată.

Andrew conducea Institutul, având deci în cadrul organizației puterea, ușurința de mișcare necesară pentru a fi reușit substituirea primului bronz. Motivul ar fi putut să fie banii, sau o simplă dorință posesivă, ori un șantaj. Nimeni nu se afla într-o poziție mai potrivită pentru a fi orchestrat furturile și falsificările decât un Jones.

Se gîndea și la Charles Jones. El era cel care îl descoperise pe „David”. N-ar fi fost illogic să-și imagineze că-l dorise pentru el însuși. Ar fi avut nevoie de ajutor. Andrew? Posibil. Giovanni, la fel de posibil. Sau oricare dintre salariații cei mai de încredere.

Elizabeth Jones. Mîndră, rece, ambițioasă. Își bazase viața pe artă, mai mult pe știința decât pe frumusețea ei. Și ea, la fel ca soțului ei, își pusese familia în umbră, pentru a-și concentra energia, timpul și eforturile spre cucerirea prestigiului. Oare o statueta neprețuită n-ar fi fost trofeul ideal pentru o viață de muncă?

Giovanni. Un angajat de încredere. Om de știință strălucit, altfel nu ajungea să facă parte din echipa Mirandei. Fermecător, conform relatărilor ei. Om necăsătorit, căruia îi plăcea să flirteze cu femeile. Poate se încurcase cu cea nepotrivită, sau rîvnise la mai mult decât îi putea oferi postul său de la Standjo.

Elise. Fosta soție. Fostele soții erau adeseori răzbunătoare. Se transferase de la Institut la Standjo, Florența. Avea o funcție de încredere, investită cu putere. Era posibil să se fi folosit de Andrew, înlăturîndu-l după aceea. În calitate de șefă a laboratoarelor, era la curent cu toate datele. Se putea foarte bine să fi ținut în mîini ambele bronzuri. Jinduisse la ele?

Richard Hawthorne. Un șoarece de bibliotecă. Apele liniștite sapă de multe ori adînc și adesea curg violent, își cunoștea meseria, știa să facă cercetări. Genul lui era în mare măsură trecut cu vederea, în favoarea celor mai stridenți și mai revendicativi. Așa ceva putea devora un om de viu.

Vincente Morelli, asociat și prieten de-o viață. Cu o soție foarte tînără și pretențioasă. Sacrificase pentru Institut și Standjo ani întregi din viața lui, din munca și talentele sale. De ce să nu fi investit în mai mult decât un salariu și un cuvînt de mulțumire pentru serviciile prestate? John Carter, cu pantofii săi uzați și cravatele ridicole. Stabil ca granitul. De ce nu și la fel de dur? Lucra la Institut de peste cincisprezece ani, croindu-și cu greu drum înainte. Aplicînd ordinele, respectînd programe de rutină. Poate că și acum aplica niște ordine.

Oricare ar fi putut plănui totul. Dar Ryan nu credea că ar fi putut vreunul dintre ei să execute de unul singur două asemenea substituiri fără cusur. Era muncă de echipă, angrenaje combinate. Și, deasupra tuturor, o minte lucidă și inteligentă.

Avea nevoie de mai mult decât de dosare personale și succesiuni cronologice pentru a descoperi acea minte.

Privi o stea căzătoare, care săgeta spre ocean lăsînd în urma ei un arc luminos. Și începu să-și facă planuri.



- Cum adică, ai să-i telefonezi mamei mele?

- I-aș telefona tatălui tău, răspuse Ryan, privind peste umărul ei ca să vadă ce anume era afișat pe displayul computerului, dar am impresia că mama ta e mai implicată în toate activitățile. Ce faci aici?

- Nimic. De ce vrei să-i dai telefon?

- Ce-i asta? O pagină din rețeaua grădinarilor?
- Am nevoie de niște date, atîta tot.
- Despre flori?
- Da.

Imprimase deja cîteva documente informative despre tratamentele solului, plantele perene și sezonurile de sădire, așa că închise pagina.

- Ce-i cu mama mea?
- Imediat. De ce ai nevoie de date despre flori?
- Fiindcă vreau să-mi fac o grădină și nu știu o iotă.
- Deci, abordezi problema științific, se aplecă el s-o sărute pe creștet. Drăgălașă mai ești, Miranda.

Miranda își scoase ochelarii, punîndu-și-i pe birou.

- Mă bucur că te amuz. Acum, îmi răspunzi la întrebare?,
- În legătură cu mama ta? se așeză Ryan pe birou, în fața ei. O voi suna ca să-i spun care sînt condițiile mele pentru împrumutul Vasari-urilor, plus un Rafael și un Botticelli.
- Rafael și Botticelli? N-ai acceptat să ne împrumuți nimic altceva în afară de Vasari-uri.

- E un tîrg nou. Cinci tablouri și s-ar putea s-o las să mă convingă și pentru o sculptură de Donatelli - împrumutate pe trei luni, cu menționarea Galeriei Boldari la loc de cinste în toate reclamele, urmînd ca dividendele din fondurile acumulate să se achite Fundației Naționale pentru Arte.

- Ce dividende?

- Ajung și acolo. Motivul pentru care am ales *New England Institute of Art History* constă în reputația lui, devotamentul său nu numai față de expunerea operelor de artă, ci și pentru cursuri, restaurări, studii și conservare. Am fost foarte impresionat, acum cîteva săptămîni, cînd am fost aici și am vizitat instituția sub îndrumarea domnișoarei doctor Miranda Jones.

O trase ușor de pâr, făcîndu-l să i se rostogolească pe umeri, așa cum îi plăcea lui cel mai mult. Nu-i luă în seamă ocara de nemulțumire.

- M-a intrigat îndeosebi, continuă el, ideea ei de a crea o expoziție pe tema istoriei și a progresului Renașterii italiene cu toate implicațiile sale sociale, religioase și politice.

- Serios? murmură Miranda. Chiar te-a impresionat?

- M-a captivat..

Îi luă mîna ca să se joace cu degetele ei și observă că își scosese inelul pe care i-l pusese el în deget. Faptul că lipsa bijuteriei îl făcu să se încrunte nervos avea să fie analizat mai tîrziu.

- M-a frapat viziunea ei asupra acestei expoziții și ideea de a organiza una similară, după perioada de trei luni, în propria mea galerie din New York.

- Înțeleg. Un parteneriat.

- Exact. Eram de aceeași părere și, în etapele preliminare ale discuției, ai venit cu ideea de a organiza la Institut o acțiune pentru colectare de fonduri, în beneficiul N.E.A.<sup>3</sup>. Întrucît Boldari Galleries susțin cu tărie organizația, m-am simțit atras. Ai procedat foarte abil folosind momeala asta.

- Da, murmură ea, nu-i așa?

- Sînt gata să purced la proiectul ăsta în comun, cît de curînd posibil, dar întrucît mi s-a spus că domnișoara doctor Jones e în concediu, sînt cam neliniștit. Mi-e imposibil să colaborez cu altcineva. Amînarea m-a determinat să mă gîndesc în schimb la Institutul de Artă din Chicago,

<sup>3</sup> National Endowment for Arts = Fundația Națională pentru Arte (n.tr.)

- N-o să-i pese.
- Nici nu mă așteptam.

Îi culese agrafele din mână înainte de a apuca să-și strângă părul la loc, aruncându-le nepăsător peste umăr.

- Ce naiba, Ryan...

- Nu mă întrerupe. Avem nevoie de tine la Institut. Trebuie ca persoana de la originea falsificărilor să știe că te-ai întors. Apoi, după ce punem totul la punct, avem nevoie de toți cei care au avut legături cu ambele bronzuri, aici, împreună, la un loc.

- Primul punct se prea poate să-ți reușească. O expoziție ca aceea pe care o descrii tu ar fi foarte prestigioasă.

Ar fi trebuit să-și ia înapoi agrafele, dar Ryan se juca din nou cu părul ei, privindu-i fața în timp ce îl aduna și îl răsucea.

- Hm. Mama mea apreciază forța prestigiului. Evident, partea a doua depinde de prima. Dar nu știu cum te aștepți s-o realizezi pe ultima.

- Am să-ți spun, zîmbi el, aplecându-se să-i mîngîie obrazul cu un deget. Vom da un bairam monstru.

- Un bairam? Acțiunea pentru acumulare de fonduri?

- Exact.

Se ridică și începu să caute pe rafturi și prin sertare.

- Și o vom organiza în numele lui Giovanni, ca un fel de memorial.

- Giovanni... Îi îngheță sîngele în vene. Te-ai folosi de el pentru asta? E mort.

- Nu-i poți schimba soarta, Miranda. Dar vom aranja să vină și cel care l-a ucis. Și vom fi cu un pas mai aproape de bronzuri.

- Nu te înțeleg.

- Lucrez la detalii. Ai un [bloc de schițe](#)?

- Sigur că da.

Oscilînd între iritare și nedumerire, se ridică și scoase unul dintr-un dulap de rechizite.

- Trebuia să m-aștept. Adu-l și ia-ți niște creioane.

- Unde să-l aduc?

- Pe veranda din spate. Poți să-ți schițezi grădina, în timp ce eu dau niște telefoane.

- Te-aștepți să desenez o grădină în timp ce se întîmplă toate astea?

- O să te relaxeze.

Alese cîtea creioane de pe birou, le vîrî în buzunarul cămășii, îi luă ochelarii și-i băgă în buzunarul ei.

- Și vei planta una mai reușită, dacă știi ce vrei să ai în fața ochilor.

Luînd-o de mână, o trase afară din cameră.

- Cînd ți-au venit toate ideile astea?

- Azi-noapte. N-am putut dormi. Cînd avem nevoie de acțiune, punem roțile să se învîrtească. Pînă acum, am lăsat pe altcineva să tragă sforile și e timpul să-n-cepem și noi să apăsăm pe butoane.

- Tot ce spui e foarte interesant ca metaforă, Ryan, dar organizarea unei acțiuni de caritate în numele lui Giovanni nu va garanta și prezența asasinului. Și, cu siguranță, nu ne va da bronzurile pe mână.

- Ia-o treptat, puiule. Îți va fi destul de cald?

- Lasă fleacurile. N-am să mă relaxez stînd afară și desenînd. Dacă este vorba să dăm spectacolul ăsta, trebuie să-l pregătim.

- Las-că te-apuci și tu de treabă, destul de curînd.

Resemnată, Miranda ieși pe verandă. Luna aprilie se hotărîse să-și facă intrarea cu blîndețe, aducînd brize îmbălsămate și ceruri însorite. Putea să se schimbe, știa, făcîndu-te

Într-un moment surpriza unei lapovițe de primăvară, cu vânturi puternice. Făcea parte din farmecul ei, presupunea Miranda, din capriciile vremii de pe litoral.

- Stai jos, o sărută el frățește pe frunte. De partea asta mă ocup eu.

- Bine, atunci n-am să-mi mai bat căpșorul.

Rîzînd, Ryan scoase telefonul celular.

- În cazul tău, domnișoară doctor Jones, singurul diminutiv se aplică nivelului de toleranță. Dar, într-un fel, mă atrage și asta. Ce număr are mama ta?

Miranda își puse ordine în gînduri, acceptînd ideea că avea o vocație înnăscută s-o excite și s-o enerveze - adesea simultan.

- Asta e numărul ei de-acasă, preciza ea, după ce i-l spuse. Cu diferența de fus orar, acolo ai cele mai mari șanse s-o găsești.

În timp ce Ryan forma numărul, privi spre peluză. Nu se îndoia c-avea s-o vrăjească pe Elizabeth. Talentul lui cu femeile era indiscutabil și nu-i făcea plăcere să-l analizeze prea profund. Știa perfect cum s-o abordeze pe Elizabeth, la fel cum știuse și în cazul fiicei sale. Cu destul timp la dispoziție, se îndoia că exista pe planetă o singură femeie pe care să n-o poate convinge să-i mănînce din palmele alea iscusite specialitățile alese de el.

Oftă, auzind cum îi curgea glasul peste numele mamei ei, după ce se stabili legătura. Apoi, își impuse să nu mai asculte.

Albastrul zdrobitor al cerului, crîmpeiele de mare și stînci care scînteiau sub soare nu făceau decît ca gazonul ei să arate și mai jalnic. Vedeau vopsea coșcovită pe balustrada verandei și buruienile îngălbenite în timpul iernii scoțînd capetele printre dalele ciobite ale aleii spre faleză.

Își amintea că bunica ei îngrijise casa și curtea ca o mamă cu copiii ei iubiți. Ea și Andrew le lăsaseră de izbeliște, eschivîndu-se de la îndatoririle pe care le considerau mai istovitoare.

Reparațiile majore și activitățile de întreținere erau simple. Ajungea să angajeze pe cineva care să le facă. Nu credea ca ea și Andrew să-și tundă vreodată iarba din grădină, să grebleze frunzele, să plivească un arbust sau să smulgă o buruiană.

Putea fi o schimbare în bine. O muncă în comun. Efortul fizic, satisfacția de a vedea cu ochii lui progresele avea să fie o terapie utilă. Pentru el, ca și pentru ea. Într-un fel sau altul, cercul în care i se învîrtea pe moment viața urma să se încheie. Iar atunci, avea nevoie de ceva care să umple golul.

Revenind cu gîndul în trecut, încercă să-și aducă aminte cum arătase grădina de lîngă casă în copilăria ei, cînd bunica era încă destul de sănătoasă și în putere ca s-o îngrijească.

Flori înalte, cu frunze țepoase și petale violete și roșu intens. Ceva ca o margaretă, galben precum untul, într-o floare cu tulpini ce se aplecau grațios sub greutate. Creionul începu să se miște, pe cînd îi revenea totul în minte. Pîlcuri de verdeață cu cîte un lujer svelt țîșnind din mijloc pentru a se încheia cu o cupă albă întoarsă. Și parfum, de la niște flori asemănătoare garoafelor, roșii și albe, cu un miros iute și pătrunzător.

Altele aveau trompete albastre bogate. Da, și gura-leului. O fascină într-un mod de-a dreptul ridicol faptul că reușise în sfîrșit să găsească numele unei specii.

În timp ce-și făcea numărul la telefon cu mama, Ryan o privea pe fiică. Observă că era destinsă, desenînd cu un ușor surîs. Schițe rapide, de genul care presupun talent nativ și ochi ager.

Avea părul ciufulit, degetele prelungi, cu unghiile tăiate scurt și nelăcuite. Își scosese ochelarii din buzunar, punîndu-și-i pe nas. Puloverul îi stătea umflat la umeri, iar pantalonii erau de culoarea lutului.

O găsea cea mai cuceritoare femeie din cîte văzuse în viața lui.



Și de vreme ce, gîndindu-se la asta, își pierdea șirul, se întoarse și porni spre capătul opus al verandei.

- Te rog, numește-mă Ryan. Sper că și eu te pot numi Elizabeth. Nu mă îndoiesc că știi cît de inteligentă și încîntătoare este fiica ta, dar trebuie să-ți spun ce impresie teribilă mi-a făcut. Cînd am aflat că-și luase concediu, ei bine, „dezamăgire” e un termen moderat.

Ascultă un moment, zîmbind în sinea lui. Se întreba dacă Miranda știa că vocea ei avea același timbru scorțos cînd încerca să-și ascundă nemulțumirea.

- A, da, n-am nici o îndoială că există membri ai personalului de la Institut care ar putea să preia ideea de bază și s-o implementeze. Dar nu mă interesează să colaborez cu eșalonul doi. Deși Lois Berenski de la *Chicago Art Institute* - O cunoști pe Lois, cred... Da. E foarte compentă și o interesează mult propunerea, i-am promis că revin în patruzeci și opt de ore, motiv pentru care îmi iau libertatea de a te deranja acasă. Eu aș prefera Institutul și pe Miranda, dar dacă nu se poate rezolva înainte de termenul scadent, va trebui să...

Lăsă fraza neterminată, zîmbind acum pe față, în timp ce Elizabeth începea să negocieze. Simțindu-se mai comod, își ridică un picior pe balustradă, încălecînd-o, în timp cu cutreiera coasta cu privirea, studia pescărușii dînd tîrcoale și o lăsa pe Elizabeth să se tocmească pînă avea să-i dea exact ceea ce dorea.

Trecură patruzeci de minute, timp în care intră prin bucătărie, își puse pe o farfurie crochete, brînză și măslina, și reveni cu gustarea afară. Cînd terminară, el și Elizabeth stabiliseră să servească de băut în seara de dinaintea galei - acum o numea gală - și să închine în cinstea proiectului lor comun.

Închise telefonul, aruncîndu-și o măslină în gură.

- Miranda?

Continua să deseneze, ajunsă la a treia viziune asupra grădinii dorite.

- Hmmm?

- Răspunde la telefon.

- Ce? ridică ea privirea, cam nemulțumită de întrerupere. Nu sună telefonul.

Ryan îi făcu cu ochiul:

- Așteaptă.

Și zîmbi, cînd telefonul din bucătărie începu să țîrîie.

- E maică-ta. Eu, să fiu în locul tău, m-aș preface surprins - și puțin cam ezitant.

- A acceptat?

- Răspunde la telefon și vei afla.

Sărise deja în picioare, repezindu-se în bucătărie să smulgă receptorul din furcă.

- Alo?... Bună, mamă.

Își apăsă o mîină pe inima cu bătăi accelerate, ascultînd.

Suna ca un ordin, dar era de așteptat. Mai mult, părea un fapt împlinit. Urma să-și întrerupă concediul, imediat, și să ia legătura cu Galeria Boldari pentru a pune în aplicare aranjamentele. Trebuia să-și ajusteze programul, era o acțiune de maximă prioritate, iar expoziția avea să fie concepută, planificată, realizată și finalizată pînă în cel de-al doilea weekend din luna mai.

- Pînă adunci mai e doar o lună. Cum să...

- Îmi dau seama că e un interval de timp foarte scurt pentru o acțiune de o asemenea anvergură, dar domnul Boldari are și alte angajamente și conflicte. Va coopera cu Andrew la publicitatea galei, ajutați și de Vincente. Singura ta grijă, în următoarele patru săptămîni, e expoziția. Așteaptă foarte mult de la tine, Miranda, și eu de asemenea. Ne-am înțeles?

- Desigur.

Absentă, își scoase ochelarii și îi agăță de marginea buzunarului.

- Încep imediat. Giovanni...
  - A fost o slujbă fermecătoare. Familia lui a apreciat florile. Voi ține strâns legătura cu tine în chestiunea asta, Miranda, și sper să-mi organizez programul astfel încât să vin în prima săptămână din mai, dacă pot, pentru a supraveghea accentele finale. Să-mi trimiți neapărat rapoartele convenite.
  - Vei primi totul. La revedere... S-a făcut, murmură Miranda, închizînd telefonul. Simplu ca bună ziua.
  - N-am pomenit despre Giovanni, o informă Ryan. Nu putea fi inițiativa mea. Tu vei veni cu ideea, mâine, iar după ce mi-o comunică și mie și-mi obții acordul, ai să-i trimiți un memoriu.
  - Puse farfuria pe bufet, îi alese și ei o crocheta și o unse cu brînză.
  - De-aici, va rezulta ideea că la eveniment vor participa toți membrii importanți ai personalului superior din toate organizațiile Jones, într-o manifestare de unitate, sprijin și respect.
  - Vor veni, murmură ea. O să aibă mama grijă. Dar nu văd la ce bun.
  - Logistică. Toți cei implicați, în același loc, la un moment dat, zîmbi Ryan, înfulecînd încă un cubuleț de brînză. Ard de nerăbdare.
  - Trebuie să mă apuc de lucru, își trecu Miranda ambele mâini prin păr. Am de conceput o expoziție.
  - Eu plec mâine la New York.
- Miranda se opri în ușă, întorcînd capul spre el:
- Așa...?
  - Da. Cu avionul de dimineață. Va fi o plăcere să te revăd, domnișoară doctor Jones.

## Capitolul 23

- Ce bine că te-ai întors, puse Lori o ceașcă de cafea aburindă pe biroul Mirandei.
- Sper că și la sfîrșitul săptămînii vei fi de aceeași părere. Sînt pe cale să te frec să-ți meargă fulgii.
- Fac eu față, îi atinse Lori brațul cu o mîină. Îmi pare atît de rău pentru Giovanni. Știu că erați prieteni. Cu toții îl plăceam așa de mult.
- Știu.
- Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.*
- I se va simți lipsa. Acum am de lucru, Lori, trebuie să mă arunc.
- În regulă, se așeză asistenta pe un scaun, cu carnetul pregătit. Cu ce începem?
- „Ne ocupăm de necesități, își spuse Miranda. Pas cu pas.”
- Fixează ședințe cu tîmplăria - adu-l pe Drubcek. A făcut treabă bună la expoziția flamandă de-acu' doi ani.
- Eu trebuie să vorbesc cu juridicul, cu contractele, și va trebui să scoatem pe cineva de la cercetare. Vreau un om care poate verifica rapid datele. Va trebui să dispun de o oră și jumătate cu Andrew și vreau să fiu anunțată în clipa cînd sosește domnul Boldari. Aranjează ca prînzul să se servească în salonul V.I.P.-urilor - la ora unu, și vezi dacă poate veni și Andrew. Vorbește la restaurări. Vreau să știu cînd se vor termina lucrările în curs despre era noastră. Și invit-o din partea mea pe doamna Collingsforth, în orice zi din săptămîna asta, la ceai - din nou, în salonul VI.P.
- Ai pus ochii pe colecția ei?
- Expresia de avariție făcu privirea Mirandei să devină mai tăioasă.

- Cred c-o pot convinge că i-ar face plăcere să-și vadă tablourile în expoziția asta, cu plăcuțe frumoase și de bun gust, din alamă, pe care a scris „împrumutat din colecția cutare”.

Iar dacă n-o putea convinge pe doamna Collingsforth, își spuse, avea să-l asmută pe Ryan asupra ei.

- Voi avea nevoie de dimensiunile Galeriei de Sud. Dacă nu figurează în documente, să se măsoare cu ruleta. Le vreau azi. A, și trimite-mi un decorator.

Creionul grăbit al lui Lori se opri în loc.

- Un decorator?

- Am o idee de... atmosferă. Îmi trebuie cineva inventiv, eficient și care știe să primească ordine, nu să le dea.

Bătu cu degetele în birou. Da, știa ce dorea, pînă la ultimul capăt de ață.

- Am nevoie de o planșetă de proiectare aici, și alta, acasă. Trimite-i un referat lui Andrew, cu cererea de a fi informată despre toate etapele publicității și toate concepțiile pentru acțiunea de strîngere a fondurilor. Cu domnul Boldari îmi faci legătura la orice oră și i se vor îndeplini dorințele de fiecare dată cînd e posibil.

- Desigur.

- Va trebui să vorbesc cu securitatea.

- Am notat.

- De azi în patru săptămîni, să-mi ceri o mărire de salariu.

Buzele asistentei se arcuiră:

- Dublu.

- Atunci, să începem.

- Mai e ceva, își închise Lori carnetul. Ai primit un mesaj pe robot. L-am lăsat acolo. Era în italiană, așa că n-am înțeles mare lucru.

Se ridică, pentru a pune în funcțiune aparatul Mirandei, începu imediat un torent de vorbe surescitate, pline de emoție, în italiană. Cam iriată, Miranda opri banda și o puse de la capăt, concentrată pe traducere.

*Domnișoară doctor Jones, trebuie să vă vorbesc. Încerc să vă găsesc acolo. Toți ceilalți nu vor să mă creadă. Sînt Rinaldi, Carlo Rinaldi. Eu am găsit doamna. Am ținut-o în mîină. Știu că e autentică. Și știți și dumneavoastră că spun adevărul. În ziare scrie că ați crezut în ea. Pe mine nu mă ascultă nimeni. Nimeni nu-i dă atenție unui om ca mine. Dar dumneavoastră, dumneavoastră sînteți o persoană importantă. Sînteți savantă. Pe dumneavoastră vă vor asculta. Vă rog, fiți bună și dați-mi telefon. Vom discuta. Știm amîndoi ce știm. Trebuie dovedit. Nimeni nu vrea să asculte. Mama dumneavoastră m-a dat afară din birou. M-a aruncat în stradă ca pe un cerșetor și un hoț. Cei de la stat cred că am ajutat la o înșelătorie. E o minciună. O minciună nerușinată. Dumneavoastră știți că este minciună. Vă rog, le vom spune tuturor adevărul.*

Își declară numărul de telefon, de două ori, și mai repetă odată rugămintea.

Iar acum era mort, își spuse Miranda, la sfîrșitul mesajului, îi ceruse ajutor, dar n-o găsisese. Și murise.

- Ce-a fost?

Îngrijorată de expresia distrusă a Mirandei, Lori o atinse pe braț.

- Italiana mea se limitează la denumirile de paste făinoase. E o veste proastă.

- Nu, murmură Miranda. E veche, și am ajuns prea tîrziu.

Apăsă pe butonul de ștergere, știind însă că mesajul de pe lumea cealaltă avea să i se deruleze în minte încă mult timp.



Era minunat să fie din nou la cîrmă, să aibă sarcini și țeluri concrete. Ryan nu geșise. Avea nevoie de acțiune.

Se afla la secția de restaurare, interesîndu-se personal de progresele proiectului Bronzino, cînd intră John Carter.

- Miranda. Te-am tot căutat. Bine ai venit.

- Mulțumesc, John, și eu mă bucur că m-am întors. Carter își scoase ochelarii, lustruindu-și-i cu halatul de laborator.

- Îngrozitor lucru, cu Giovanni. Nu pot să înțeleg. Miranda avu o scurtă viziune, trupul prăbușit, ochii căscați, sîngele.

- Înțeleg. Avea mulți prieteni aici.

- A trebuit să fac anunțul ieri. Laboratorul e ca o morgă, își umflă obrazii, suflînd zgomotos.

- Îmi va fi dor de felul cum însuflețea el atmosfera cînd venea pentru cîteva zile. Oricum, cu toții am vrut să facem ceva. Am venit cu cîteva idei, dar cea care le-a plăcut cel mai mult tuturor a fost să plantăm un copac în parc. Mulți dintre noi se duc acolo în pauza de masă, cînd e vreme bună, și ne-am gîndit că ar fi un memorial frumos.

- Găsesc că e minunat, John. I-ar fi plăcut foarte mult.

- Voiam să am mai întîi acordul tău. Încă mai ești directoarea laboratorului.

- Consideră că îl ai. Sper că, dacă fac parte din administrație, nu înseamnă că nu pot contribui și eu financiar.

- Toată lumea știe că ați fost prieteni - e lucrul cel mai important.

- Și tu... îți petreceai timpul cu el cînd venea aici, sau cînd te duceai tu la Standjo.

- Mda, obișnuia să spună că sînt o creangă în noroi, zîmbi trist Carter. Voia să zică băț, dar mă amuza așa de tare că nu l-am corectat niciodată. Mă convingea să ieșim la cîte o sticlă de vin sau la masă. Spunea că mă scotea din butoiul cu melancolie, că mă învăța să flirtez cu fete drăguțe. Și pe urmă, îmi cerea să-i arăt ultimele poze ale copiilor.

Glasul i se îngroșă, cu ochii lucindu-i umezi, înainte de a se întoarce, dregîndu-și vocea,

- Deci..., voi face pregătirile pentru copac.

- Da, John, îți mulțumesc.

Miranda se întoarce și ea, rușinată că lăsase suspiciunile lui Ryan s-o ademenească spre a-i pune la îndoială suferința.

- Între timp, sper să revii cît mai curînd la laborator. Îți ducem lipsa.

- Am să trec, dar în următoarele cîteva săptămîni am un proiect cu prioritate.

- Noua expoziție despre Renaștere, reuși Carter să zîmbească din nou, cînd Miranda îl privi. Dacă vei reuși să captezi toate zvonurile care circulă pe-aici, ai putea înființa un post de radio. O expoziție mare ca asta e exact ce ne trebuia, după gustul amar pe care ni l-a lăsat spargerea. Bine gîndit.

- Da, vom...

Lăsă fraza în aer, zărindu-l pe detectivul Cook, care tocmai intra.

- Scuză-mă, John, trebuie să mă ocup de problema asta.

- Mda... Nu știi de ce, coborî el glasul pînă la șoptă, mă neliniștește. Parcă suspectează de cîte ceva pe toată lumea.

Abia învrednicindu-l pe Cook cu o înclinare a capului, ieși grăbit, fără a scoate nici un sunet cu pantofii săi prăfuiți.

- Domnule detectiv? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

- Grozav tablou aveți aici, domnișoară doctor Jones, miji el ochii spre pictură, preferînd să nu-și scoată ochelarii pentru miopie. E originalul, nu-i așa?

- Da, e un Bronzino. Pictor italian renașcentist din secolul al șaisprezecelea. Institutul e foarte mulțumit că-l are. Proprietarii au acceptat să ni-l împrumute pentru expoziție.

- Vă supărați dacă întreb dumneaei ce face?

Restauratoarea nu-i aruncă decît o privire, prin ochelarii de mărît.

- Tabloul a făcut parte dintr-o colecție izolată din Georgia, mult timp neglijată, explică Miranda. Piesa aceasta, precum și mai multe altele, a suferit unele avarii - praf, umezeală, lumină solară directă, pe o perioadă de timp nefericit de lungă. Acum este curățită. Procesul în sine e lent și migălos. Nu putem risca să stricăm lucrarea, așa că e nevoie de mult timp și, pricepere, încercăm să remediem unele dintre prejudiciile vopselei. Folosim numai ingrediente care se găseau cînd s-a pictat tabloul, pentru a-i conserva integritatea. Pentru asta e nevoie de cercetări, talent și răbdare. Dacă ne facem treaba bine, pictura va arăta la fel ca atunci cînd a terminat-o artistul.

- Seamănă mult cu munca de poliție, comentă Cook.

- Serios?

- E un proces lent și atent - nu putem risca să prejudiciem cazul. Folosim numai informațiile care reies din el. Necesită cercetări și un anumit gen de talent, adăugă el, cu un ușor surîs. Și al dracului de multă răbdare. Dacă ne facem treaba bine, la sfîrșit avem tot tabloul.

- Foarte interesantă analogie, domnule detectiv.

O analogie care o neliniștea îngrozitor.

- Și ați reconstituit tabloul?

- Pe fragmente, domnișoară doctor Jones. Numai unele fragmente.

Scoase din buzunar un pachet de *JuicyFruit*.

- O gumă?

- Nu, mulțumesc.

- M-am lăsat de fumat, luă Cook o lamă, despachetînd-o cu grijă, după care vîrî hîrtia și staniolul la loc în buzunar. Și încă mă mai scoate din minți. Încerc s-o dreg cu asta, dar dați-mi voie să vă spun că nu e cum o laudă lumea. Fumați?

- Nu.

- Bravo. Eu, unul, sugeram cîte două pachete pe zi. Pe urmă, a început să fie fumatul interzis ici, fumatul interzis colo. Apuci să tragi cîteva fumuri în cine știe ce toaletă sau afară, în ploaie. Te face să te simți ca un criminal.

Zîmbi din nou.

Miranda abia se abținea să nu se foiască pe picioare și-și imagină că bătea în podea și pocnea din degete.

- Sînt convinsă că este un obicei de care e greu să te lași.

- Un viciu, asta e. Iar viciilor nu e ușor să le faci față. Îți pot stăpîni viața, silindu-se să comiți fapte pe care altfel nu le-ai face.

Știa despre alcoolismul lui Andrew. I se citea în ochi și, probabil, asta dorea și el.

- N-am fumat niciodată, declară sec Miranda. Vreți să mergem în cabinetul meu?

- Nu, nu, n-am să vă rețin mult, trase Cook în piept aerul cu miros de vopsea, terebentină și detergent comercial. Nici nu mă așteptasem să vă găsesc, din moment ce mi s-a spus că erați plecată în concediu. V-ați luat o mică vacanță?

Era gata să confirme. Nu știu sigur dacă o opri instinctul, sau teama.

- Sîneți informat, nu mă îndoiesc, că mi s-a spus să-mi iau concediu, domnule detectiv, din cauza spargerii de aici și a unor dificultăți care s-au produs cu ocazia călătoriei mele de luna trecută la Florența.

Era ageră, își spuse Cook, și nu se lăsa ușor.

- Am auzit cîte ceva. Tot o piesă de bronz, nu? Ați avut niște probleme cu autentificarea.

- N-aș crede. Este părerea altora, se îndepărtă Miranda de tablou, observînd că urechile celor din jur se ciuliseră.

- Dar tot v-a creat unele greutateți. Două bronzuri. Curios, nu vi se pare?

- Mai degrabă grav, de vreme ce e reputația mea în joc.

- Vă înțeleg. Totuși, n-a trebuit să lipsiți decît cîteva zile.

De astă dată, nici măcar nu ezită.

- Aș fi stat mai mult, dar începem un proiect important care se înscrie în domeniul meu de specialitate.

- Mi-a menționat cineva. Și am auzit despre omul dumneavoastră din Italia. Asasinatul. Grea lovitură.

Ochii i se umplură de deznădejde, făcînd-o să privească în altă parte.

- Mi-a fost prieten. Prieten bun.

- Aveți idee cine l-a putut lichida astfel?

Miranda îi privi cu răceală:

- Domnule detectiv Cook, dacă aș ști cine a sfărîmat țeasta prietenului meu, acum m-aș afla la Florența, dînd declarații poliției.

Cook își mută guma cu limba dintr-o parte în alta a gurii.

- Nu știam că au dat publicității fractura craniană.

- Mama mea a fost informată, replică Miranda cu aceeași voce glacială, precum și familia lui.

Nu putea decît să se roage ca acesta să fie adevărul.

- Anchetati asasinarea lui, sau spargerea de la noi?

- O simplă curiozitate. Așa sîntem noi, polițiștii - curioși, desfăcu el mîinile. Am venit fiindcă fratele dumneavoastră are o teorie despre o posibilă legătură între cele două incidente.

- Da, mi-a spus. Dumneavoastră vedeți vreo legătură?

- Uneori, nu se observă pînă nu ajungi chiar lîngă ea. Tot dumneavoastră ați autentificat și...

Își scoase carnetul, răsfoindu-l ca pentru a-și reîmprospăta memoria.

- „David”-ul de bronz, secolul al șaisprezecelea, în stilul lui Leonardo.

Deși își simți palmele umezindu-se, Miranda se abținu să și le șteargă de pantaloni.

- Corect.

- Se pare că nimeni nu-i mai găsește documentația, hîrțiile, rapoartele, imaginile.

- Andrew mi-a spus și asta. Nu pot decît să presupun că hoțul a luat, pe lîngă bronz, și documentele de autentificare.

- Ar avea sens, dar înseamnă că trebuia să știe unde să caute, nu-i așa? Întreruperile camerelor de luat vederi arată că a stat în incintă timp de...

Răsfoi din nou.

- Circa zece minute. Ar fi trebuit să se miște ca fulgerul, pentru a face și un drum la laborator, după documente. Am parcurs eu însumi distanța, în mers rapid. Durează un minut încheiat. Nu pare prea mult, dar cînd îl înscrii într-un răstimp de opt-zece minute, devine ditamai intervalul.

Miranda nu-și putea permite să-și coboare privirea, nici ca vocea să-i ezite.

- Tot ce vă pot spune e că documentele erau arhivate, iar acum lipsesc, la fel ca bronzul.

- Aveți mulți oameni care lucrează singuri aici seara, după program? Ca prietenul dumneavoastră din Florența?

- Ocazional, deși n-ar fi decît angajați superiori. Securitatea n-ar permite accesul nimănui altcuiva, după ora închiderii.

- Cum ați făcut dumneavoastră și fratele dumneavoastră, cînd ați venit aici în săptămîna de după spargere.

- Poftim?

- Am o declarație de la paznicul de noapte. A spus că, la data de 23 martie, în jurul orelor două și jumătate ați dat telefon și l-ați informat că dumneavoastră și domnul doctor Andrew Jones veneați să lucrați în laborator. E corect?

- Nici nu m-aș gîndi să vă contrazic!

- Munciți la ore cam tîrzii.

- În mod normal, nu.

Inima i se zbătea în piept, dar avea mîinile destul de sigure, în timp ce-și aranja o agrafă slăbită din păr.

- Am hotărît să venim și să lucrăm ceva cît era liniște. E vreo problemă, domnule detectiv?

- Pentru mine, nu. Doar ca să fie totul cît mai ordonat.

Băgă carnetul la loc, privind din nou prin încăpere.

- Știți, aici e greu să găsești o agrafă de hîrtie mutată din loc. Aveți o instituție foarte ordonată și organizată.

- Acasă, Andrew își lasă ciorapii pe mocheta din living și niciodată nu-și pune cheile de două ori în același loc.

Nu cumva se pricepea suspect de bine? se întrebă ea. Începea oare, în cine știe ce mod pervers, să-i placă jocul cu polițistul?

- Nu mă îndoiesc că dumneavoastră, da - că le puneți pe toate la locul lor, vreau să spun. Pariez că de fiecare dată puneți fiecare obiect în același toc. Chestie de rutină, de obișnuită.

- O puteți numi viciu.

Da, își dădu ea seama, într-un mod meschin chiar îi plăcea.

- Domnule detectiv, am o întîlnire foarte curînd și mă presează timpul.

- N-am vrut să vă rețin atît de mult. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru explicații, adăugă el, arătînd spre tablou. Pare îngrozitor de multă muncă. Aproape că ar fi mai ușor să pictați totul din nou.

- Atunci, n-ar mai fi un Bronzino.

- Mulți oameni nici n-ar observa diferența. Dumneavoastră, da. Sînt convins că ați putea depista un fals doar privindu-l.

Miranda se întrebă dacă-i fugise tot sîngele din obraji, sau era doar o senzație. Ajunsesese atît de aproape, și atît de repede, în timp ce ea se felicita îngîmfată că-și juca rolul la perfecție.

- Nu întotdeauna. Un studiu vizual nu e, nu poate fi concludent, dacă falsul este bine executat. Sînt necesare teste de laborator.

- La fel ca acestea pe care le efectuați aici, și cele pe care le-ați făcut în Florența luna trecută.

- Da, exact ca acelea.

Sudoarea ce i se prelungea într-un pîrîiaș subțire pe spate era rece ca gheața.

- Dacă vă interesează, pot aranja o demonstrație. Dar nu acum, preciza ea, uitîndu-se la ceas. Trebuie neapărat...

Se întrerupse, copleșită de un război între ușurare și nervozitate, cînd pe ușă intră Ryan.

- Miranda! Ce bine-mi pare că te revăd. Asistenta ta mi-a spus că te pot găsi aici.

Cu o dezinvoltură perfectă, îi luă mîna și o ridică la buze.

- Iartă-mă, am cam întârziat. Din cauza traficului.

- Nu face nimic.

Auzea cuvintele dar nu-și simțea propria gură mișcându-se.

- Am fost ocupată o vreme. Domnul detectiv Cook...

- A, da, ne-am cunoscut, nu-i așa? Îi întinse Ryan mâna. În dimineața de după spargerea de-aici. Ați făcut ceva progrese?

- Ne străduim.

- Nu mă îndoiesc. N-am vrut să vă întrerup. Să te aștept în cabinet, Miranda?

- Da. Nu. Am terminat, domnule detectiv?

- Da, domnișoară. Mă bucur să aud că nu v-a descurajat furtul de aici, domnule Boldari. Nu oricine ar împrumuta atâtea obiecte de artă unei galerii, după ce i s-a penetrat sistemul de securitate.

- Am deplină încredere în domnișoara doctor Jones și în Institut. Sînt convins că proprietățile mele vor fi bine protejate.

- Totuși, n-ar strica să mai adăugați cîțiva oameni.

- Se face și asta, îi răspunse Miranda.

- V-aș putea da numele unor polițiști experți în securitatea privată.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră. Îi puteți comunica numele lor asistentei mele.

- Nici o problemă, domnișoară doctor Jones. Domnule Boldari.

Era ceva între ei, își spuse Cook, în timp ce se îndrepta spre ușă. Poate doar o relație sexuală. Și poate mai mult de-atît.

Și mai era ceva, ceva indiscutabil, la Boldari. S-o fi confirmat perfect totul în privința lui, dar ceva suspect tot se simțea.

- Ryan...

O întrerupse pe Miranda cu o clătinare a capului aproape imperceptibilă.

- Îmi pare rău că nu ți-ai recuperat piesa.

- N-am... abandonat speranța. Am pus să se pregătească prînzul în salonul V.I.P. M-am gîndit că așa vom avea timp să parcurgem unele dintre planurile pentru expoziție.

- Perfect, îi oferi el brațul. Abia aștept să le aud mai amănunțit.

O conduse pe culoar și pe scări, continuînd cu taifasul inept pînă ajunseră la adăpostul salonului mic și elegant.

- Te freca de mult?

- Aveam impresia că de-o viață. A vorbit despre falsuri, voia să știe dacă pot recunoaște unul de la prima vedere.

- Nu zău.

Masa era deja pregătită pentru trei persoane, cu crochete și pate de măsline negre la aperitiv. Ryan începu să ungă o crochetă.

- Are minte ascuțită, deși numărul cu Columbo e cam subțire.

- Columbo?

- Locotenentul Columbo, mușcă el din crochetă. Peter Falk, țigări ieftine, treci boțit. Cînd Miranda îl privi fără să priceapă, clătină din cap:

- Ai lacune grave în cultura cinematografică. Nu contează, expedie el subiectul cu un gest. S-ar putea chiar să ne fie de ajutor, pînă se termină totul.

- Ryan, dacă face legătura, dacă urmărește pista asta, l-ar putea duce la tine. Ești în posesia falsurilor.

- Nu-l va duce nici la mine, nici la tine. Și, peste o lună, plus-minus cîteva zile, nu voi mai avea falsurile. Ci originalele. Și amîndoi ne vom șterge reputația de orice pată.

Miranda își apăsă ochii cu degetele, încercînd să-și readucă acel sentiment momentan de satisfacție pe care îl avusese. Dar nu reușea nicicum.



- Nu văd cum o să reușim.  
- Trebuie să ai încredere în mine, domnișoară doctor Jones. E domeniul meu aparte de specialitate.

Arată spre celelalte locuri:

- Cine mai vine?

- Andrew.

- Nu-i poti spune, Miranda.

- Știu.

Își înlănțuie degetele, apropiindu-se periculos de a și le frînge.

- Încearcă să-și refacă viața. Nu-i voi spori stressul spunându-i că sînt implicată în plănuirea unui jaf.

- Dacă totul merge conform planului, va fi o spargere și, adăugă el, luînd-o de mîini ca să-i calmeze nervii, nu facem decît să luăm înapoi ceea ce ni s-a furat. Așa că, de ce n-ai spune că ești implicată în plănuirea unei recuperări?

- Asta nu-i reduce caracterul ilegal. Nici pe mine nu mă face să mă sîmt mai puțin vinovată cînd Cook mă privește ca un copoi care a mirosit urma și-mi pune întrebări despre falsuri.

-Te-ai descurcat.

- Și începea să-mi placă, murmură ea. Nu știu ce se întîmplă cu mine. Fiecare pas pe care-l fac sau îl planific e în afara legii.

- Ba înăuntru, ba afară, ridică el ușor din umeri.

Limita se mută mai des decît ai crede.

- Nu limita mea, Ryan. Eu am avut întotdeauna limitele fixate ferm într-un singur loc.

Întoarse capul.

- Aveam pe robotul de-aici un mesaj. De la Carlo Rinaldi.

- De la Rinaldi? puse Ryan la loc crocheta pe care tocmai o unsese. Ce voia?

- Ajutor.

Închise strîns ochii. Nu ajuta pe nimeni, doar poate pe ea însăși. Ceea ce însemna că era o...

- Mi-a cerut ajutorul. Nimeni nu-l credea în legătură cu bronzul. Probabil o vizitase și pe mama, fiindcă spunea că l-a dat afară din birou. A spus că eu eram singura care-l puteam ajuta să dovedească autenticitatea bronzului.

- Iar asta e ceea ce vei face.

- A murit, Ryan. El și Giovanni sînt morți. Nu mai pot face nimic ca să-i ajut.

- Nu ești vinovată de ceea ce li s-a întîmplat. Nu ești, insistă Ryan, întorcînd-o cu fața spre el. Acum, pune-ți următoarea întrebare...

O ținu ferm de umeri, privind-o în ochi, stăruitor.

- Crezi că oricare dintre ei ar fi vrut să te oprești înainte de a termina? Înainte de a putea dovedi că bronzul e autentic? Înainte ca, dovedind asta, să-i poți arăta cu degetul pe cel care i-a omorît?

- Nu știu. Nu pot ști.

Trase aer în piept și îl expiră încet.

- Dar ceea ce știu e că nu mai pot trăi cu cugetul împăcat pînă nu termin. Unul mi-a cerut ajutorul, celălalt mi-a făcut un serviciu. Nu mă pot opri pînă la sfîrșit.

- Limita s-a mutat, Miranda. De astă dată, asasinul, lor a deplasat-o.

- Vreau să-i răzbun, închise ea ochii. Aștept mereu să-mi fie rușine de asta, dar nu mi-e. Nu-mi poate fi.

- Iubito, întotdeauna iei în discuție fiecare emoție omenească pe care o simți?

- Cred că în ultima vreme am simțit mult mai multe. Mi-e dificil să mai gîndesc logic.

- Ții neapărat să gîndești logic? Am să te-ajut. Vreau să-ți aud planurile pentru expoziție.

- Ba nu vrei.

- Ba fii sigură. Galeria Boldari îți împrumută niște piese foarte importante, îi ridică mîna ta buze. Vreau să știu ce intenționezi să faci cu ele. E o chestiune de afaceri.

- Ryan...

Nu era sigură ce anume voia să spună, și nici nu apucă, întrucît ușa se deschise și intră Andrew.

- Repede mai merge treaba, comentă el, văzînd cum ronțăia Ryan degetele surorii sale.

- Salut, Andrew, coborî acesta mîna Mirandei, continuînd însă s-o țină într-a lui.

- Ce-ar fi să-mi spuneți și mie ce se întîmplă aici?

- Bucuros. Am hotărît să mergem înainte cu planul unui împrumut cooperativ între galeria mea și organizația voastră. Și să-l extindem. Are avantajul de a aduna mulți bani pentru N.E.A. și de a o readuce pe Miranda acolo unde-i e locul.

Ryan se întoarse spre masă, luă o carafă și turnă apă în trei pahare.

- Mama ta a fost foarte entuziasmată de proiect.

- Mda, am vorbit cu ea.

Ceea ce îi explica parțial acreala, presupuse Ryan.

- Mi-a spus că îi telefonaseși de la New York.

- Zău? zîmbi Ryan, împărțind paharele. Probabil acolo a presupus că eram. De ce n-am lăsa-o, și pe ea și pe toți ceilalți, s-o presupună în continuare? E mult mai puțin complicat. Miranda și cu mine preferăm să ne menținem relația discretă.

- Atunci, n-ar trebui să vă preumblați prin clădire țînîndu-vă de mînă. Cred că moara de bîrfă macină deja.

- Asta nu-mi pune nici un fel de probleme - îți pune cumva ție? o întrebă el pe Miranda, după care continuă senin, nelăsînd-o să răspundă: Miranda tocmai se pregătea să-mi descrie planurile ei pentru expoziție. Am și eu niște idei proprii, și pentru gală. Ce-ar fi să stăm jos și să vedem ce iese?

Hotărînd că așa era cel mai bine, Miranda trecu între ei:

- Va fi un eveniment important pentru noi, pentru mine personal. Sînt recunoscătoare că Ryan vrea să-i dăm curs. M-a readus aici, Andrew, și trebuie să mă aflu aici. Lăsînd tot restul la o parte, o expoziție de o asemenea anvergură este o realizare pe care am sperat s-o fac de ani de zile. Ceea ce e unul dintre motivele pentru care o pot pune foarte rapid în aplicare. O am de mult timp în cap.

Îi puse o mînă pe braț:

- După cele întîmplăte la Florența, mama nu mi-ar fi acordat nici în ruptul capului șansa asta, dacă Ryan nu cerea să lucreze cu mine.

- Știu. Bine, am înțeles. Poate că mi-e doar mie mai greu să schimb macazul, în ultima vreme.

- Dar te simți bine?

- N-am pus un strop în gură. Trei zile la rînd, zîmbi el subțire; și două nopți de tremurături și deznădejde. Nu vreau să merg cu tine acolo, Miranda.

- Okay, își lăsă ea mîna să coboare; se părea că acum amîndoi aveau secrete. Voi spune la aprovizionare că sîntem gata să luăm masa.

☼ ☼ ☼

*Nu e cinstit, nu este drept. Ce treabă are ea să se întoarcă, să fie din nou șefa. N-o voi lăsa să-mi ruineze planurile. Nu voi permite. Ani de zile am așteptat, am făcut sacrificii. „Doamna întunecată” este a mea. A venit la mine și, în surîsul ei șiret, am recunoscut un spirit înrudit cu al meu, o minte capabilă să aștepte, să pîndească, să facă planuri și să*

*acumuleze puterea ca monedele într-o ulcică. Și am văzut în zîmbetul acela, în sfîrșit, mijlocul de a-mi distruge toți dușmanii, de a lua ceea ce-mi aparține, ce mi-a aparținut dintotdeauna.*

O ruinasem. O făcusem.

Mîna care scria începu să tremure, împunse pagina din jurnal cu pixul, ca și cum ar fi fost un cuțit, furibund, pînă cînd camera se umplu de respirații horcăite. Treptat, toate mișcărilor încetară, iar respirația redeveni înceată, adîncă și regulată, aproape ca într-o transă.

Își pierdea controlul, îi scăpa printre degetele abile, se scurgea din mintea aceea puternică și calculată. Dar mai putea fi readus înapoi. Era un efort dureros, însă se mai putea face.

*Nu e decît un respiro, cîteva săptămîni în ochiul furtunii. Voi găsi o cale de a o face să plătească, de a-i face pe toți să plătească pentru ceea ce mie mi-a fost refuzat. „Doamna Întunecată” e tot a mea. Împreună am ucis.*

Miranda are falsul. E singura explicație. Poliția nu a găsit arma crimei. Ce nefiresc din partea ei, ce îndrăzneală, să vină la Florența, să găsească o cale de a fura bronzul. Nu crezusem că-i stăteau în fire asemenea acțiuni. Așa că n-am prevăzut, n-am inclus în ecuație și posibilitatea asta. Nu voi mai repeta greșeala.

A stat acolo și s-a uitat la Giovanni? A avut ochii plini de groază și teamă? Oare spaima continuă s-o hărțuiască, asemenea unui dulău lătrînd pe urmele ei? Da, știu că e așa. A fugit înapoi în Maine. Se uită nervoasă peste umăr chiar și în timp ce merge prin coridoarele cu ecouri ale Institutului? Știe, undeva înlăuntrul ei, că nu i-a mai rămas mult timp?

N-are decît să se bucure, să se desfete cu putere de unde nu are nimic de cîștigat. Va fi cu atît mai dulce răzbunarea, cînd îi va fi luată odată pentru totdeauna.

Niciodată n-am plănuit să-i iau și ei viața. Dar planurile se mai și schimbă. Iar cînd va fi moartă, cu reputația devorată de scandal, am să plîng pe mormîntul ei. Cu lacrimi de triumf.

## **Capitolul 24**

Mustața falsă îl mînca și probabil nici nu era necesară. Ca și lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor din căprui într-un cafeniu deschis anonim și peruca blondă cu păr lung pe care și-o legase în coadă de cal. Își deschisese cu grijă la culoare tenul și pielea care i se mai vedea, atenuînd nuanța aurie pînă la tonul palid și păstos al unui om mult mai mulțumit la umbră.

Pe lobul urechii drepte îi sclipeau trei cercei, iar pe nas avea cocoțați niște oclari cu rame de sîrmă și lentile rotunde mici, trandafirii. Îi plăcea destul de mult cum făceau ca totul să pară înflorit.

Își alesese cu mare grijă garderoba. Pantaloni pană strîmți, o bluză de mătase galbenă ca șofranul cu mîneci largi, ghete negre din piele patent cu tocuri mici. În fond, nu urmărea să fie subtil. Arăta ca un gen de artist fanatic de disperat după modă, frizînd limitele bunului gust rezonabil. Văzuse în cariera lui destui din acel soi ca să cunoască mișcărilor potrivite, modul adecvat de vorbire.

Își studie fața în oglinda retrovizoare a sedanului de mărime medie pe care-l alesese de la atelierul de închirieri. Nu era o plăcere să-l conducă, dar îl adusesese cale de vreo sută de kilometri, pînă la Pine Sate Foundry. Spera ca la sfîrșit să-l ducă și înapoi, pînă pe coastă. Își luă cu el din mașină mapa ieftină, din imitație de piele zgîriată. Conținea zeci de schițe majoritatea împrumutate, ca să zică așa, de la Miranda.

Copia după „David” trebuia să fi fost turnată undeva. Undeva pe plan local, avînd în vedere constrîngerile de timp. Iar aceea era topitoria cea mai apropiată de Institut. Cea pe care, după cum indicau căutările rapide prin documente, o foloseau în mod normal salariații și studenții.

Scoase un tub cu bonboane de mentă și începu să mestece una, în timp ce contempla topitoria. Arăta ca o cicatrice pe coasta colinei, conchise el. Cărămizi și metale urîte repezindu-se în sus, întinzîndu-se care-ncotro, cu fum ieșind pe coșuri. Se întrebă cît de mult încălcau reglementările Agenției de Protecție a Mediului, după care își reaminti că nu era nici problema și nici misiunea lui. Aruncîndu-și pe spate coada de cal, își agăță pe umăr cureaua portofoliului și porni în direcția unei clădiri metalice joase, cu geamuri prăfuite.

Era foarte simplu ca, în ghetele sale cu toculețe, să pășească ușor săltat.

Înăuntru, găsi o tejghea lungă cu rafturi de metal în spate, pline cu dosare groase, tuburi de plastic doldora de cîrlige și șurubelnițe și obiecte metalice mari care sfidau orice descriere.

La tejghea, pe un taburet, stătea o femeie, răsfoind un număr din *Good Housekeeping*.

Ridică ochii spre Ryan. Sprîncenele îi săriră imediat în sus, pe cînd îl măsura cu privirea. Zîmbetul ușor afectat se distigea destul de clar.

- Ce pot face pentru dumneavoastră?

- Sînt Francis Kowowski, student la Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Deveni ironică de-a binelea. Îi simțise mirosul și o ducea cu gîndul la maci. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat prefera să miroasă a maci?

- Așa?

- Da, se apropie Ryan, cu ochii plini de nerăbdare. Cîțiva colegi de-ai mei și-au turnat aici niște bronzuri E și specialitatea mea. Sînt sculptor. Tocmai m-am transferat la Institut.

- Nu sînteți puțin cam în vîrstă pentru a mai fi student?

Ryan roși cuviincios:

- N-am reușit decît recent să-mi permit... Pe plan financiar, înțelegeți.

Arăta nefericit, jenat, și o înduioșa.

- Mda, e cam greu. Vreți să vă turnăm ceva?

- N-am adus modelul, numai schițele. Vreau să fiu sigur că se va turna exact conform precizărilor mele.

Ca pentru a-i cîștiga încrederea, deschise vioi portofoliul.

- Un coleg mi-a spus despre un mic bronz care s-a lucrat aici - dar nu-și amintea cine l-a turnat. Am aici o schiță a piesei. E David.

- Ăla cu Goliath, nu? Înclină capul femeia, întorcînd schița spre ea. Este foarte reușit. Dumneavoastră l-ați desenat?

- Da, îi zîmbi el radios. Speram să aflu cine l-a turnat, ca să aranjăm să lucreze și pentru mine. A fost acum vreo trei ani, însă, după cum spune prietenul meu.

- Trei ani? Își țuguie funcționara buzele. Cam mult.

- Știu, afișă Ryan din nou expresia de cățeluș. Este de o importanță vitală pentru mine să aflu. Prietenul meu a spus că piesa a fost turnată superb. Bronzul a ieșit perfect - iar topitorul a folosit o formulă din epoca Renașterii, își cunoștea foarte bine meseria. Sculptura avea o calitate de muzeu.

Mai scoase încă o schiță, arătîndu-i „Doamna întunecată”.

- La piesa asta am lucrat în disperare. Mi-a consumat toate energiile. Toată viața, aproape, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Ochii începură să-i strălucească, în timp ce femeia o studia.

- E excelentă. Cu adevărat excelentă. Ar trebui să vinzi unele din desenele astea, tinere. Serios.

- Mai câștig un ban din portrete, mormăi el. Nu asta vreau să fac. Dar trebuie să mănânc și eu ceva.

- Sînt convinsă că vei avea mare succes.

- Mulțumesc.

Încîntat, își lăsă ochii să se umple de lacrimi.

- Deja m-am chinuit așa de mult, am avut atîtea dezamăgiri. Sînt momente cînd îți vine să lași totul baltă, să te dai bătut, dar, nu știi cum...

Ridică o mîină, parcă învins. Compătimitoare, femeia scoase un șervețel dintr-o cutie și i-l întinse.

- Vă mulțumesc. Îmi pare atît de rău, se tampona el delicat pe sub lentilele roz. Dar pe asta știi c-o pot face. Trebuie s-o fac. Iar pentru acest bronz, am nevoie de tot ce aveți mai bun. Am economisit destui bani ca să plătesc orice tarif, chiar și suplimentar, dacă trebuie.

- Nu-ți bate capul cu suplimentele, îl mîngîie ea pe dosul mîinii, după care deschise terminalul de computer. Cu trei ani în urmă. Ia să vedem ce găsim. După toate probabilitățile, a fost Whitesmith. Face multe comenzi de la studenți.

Începu să tasteze cu unghiile ei roșii, lungi de-un deget, făcîndu-i cu ochiul:

- Să vedem dacă primești un A.

- Vă sînt atît de recunoscător. Pe drum înapoi, am știut că e o zi mare pentru mine. A propos, aveți niște unghii foarte frumoase. Culoarea asta se asortează fabulos cu pielea.

Dură mai puțin de zece minute.

- Sînt sigură că asta e. Pete Whitesmith, exact cum bănuiam. E cel mai bun de la noi și cam de oriunde, dacă vrei să știi părerea mea. A făcut o lucrare pentru băiatul ăsta - îl țin minte. Harrison Mathers. Și el era bunicel. Nu la fel de bun ca dumneata, adăugă ea, cu un zîmbet matern.

- Și-a comandat multe lucrări aici? Harrison, vreau să spun.

- Mda, mai multe. Mereu se ținea de capul lui Pete. Un băiat nervos. Aici scrie un mic nud de bronz al lui David, cu praștia. Țasta e.

- Formidabil. Uluitor. Whitesmith. Mai lucrează aici?

- Sigur, e un om de bază. Ia-o pe-acolo, la topitorie. Zi-i lui Pete că Babs a spus să se poarte ca lumea cu dumneata.

- Nici nu știi cum să vă mulțumesc.

- Cît m-ar costa un desen cu copiii mei?

- Pentru dumneavoastră e gratis, îi zîmbi el orbitor.

☀ ☀ ☀

- Sigur că-mi aduc aminte, își șterse Whitesmith fața, sub cozorocul șepcii albastre pătate. Avea un chip parcă dăltuit în granit, numai pătrate butucănoase și brazde adînci. Era clădit ca un glonț, lat la bază, îngust în umeri. Glasul i se ridica peste vuietul cuptoarelor și dangătele metalice sonore.

- Asta era piesa?

Whitesmith privi schița pe care i-o arăta Ryan.

- Mhm. Harry ținea foarte mult la ea. Avea scrise formulele bronzului - mi-a cerut să mai adaug puțin plumb, ca să se întărească mai repede, dar altfel era o formulă veche. Ies acum în pauză, hai să vorbim afară..

Recunoscător, Ryan îl urmă, lăsînd în urmă dogoarea și zgomotele.

- Torn de douășcinci de ani, spuse Whitesmith, aprinzîndu-și o *Camel* fără filtru și suflînd fumul în aerul răcoros. Tre' să zic că piesa asta era o mică bijuterie. Mhm. Una din favoritele mele.

- I-ați turnat și altele?

- Lui Harry, sigur. Patcu, cinci poate, pe-o perioadă de doi ani. Totuși, asta a fost cea mai bună din serie. Am știut eu că avea ceva deosebit, când mi-a adus mulajul și copia de ceară. Acum, dacă stau să mă gândesc...

Și stătu să se gândească, trăgînd adînc din țigară și suflînd prelung fumul.

- Asta a fost ultima piesă pe care i-am lucrat-o.

- Da?

- Mhm. După aia, nu-mi amintesc să-l mai fi văzut pe tînărul Harry. Studenții de la Institut... ridică el din umeri. Vin și pleacă.

- A mai lucrat și cu altcineva?

- Din cîte știu eu, nu, eu i le-am turnat pe toate. Îl interesa procesul. Nu tuturor studenților le pasă de partea asta. Numai de cea pe care o consideră artă.

Se strîmbă pușin.

- Dă-mi voie să-ți zic, amice, asta pe care-o fac eu e o afurisită de artă. Orice topitor bun e un artist.

- Nici n-aș putea să vă dau mai multă dreptate. De aceea am dorit cu atîta disperare să vă găsesc - pe dumneavoastră, artistul care a lucrat acest minunat „David”.

- Mhm, bine.

Vizibil mulțumit, Whitesmith trase fumul pe nas.

- Unii dintre artiștii ăștia-s niște mucoși, niște nemernici pur și simplu. Își închipuie că unu' ca mine nu-s decît o unealtă. Eu tre' să fiu artist, și om de știință. Dacă-ți iese o sculptură premiată, mie trebuie să-mi mulțumești. Da' majoritatea nici nu se mai ostenesc s-o facă.

- Am cunoscut un topitor în Toledo, oftă din rărunchi Ryan. Îl consideram un zeu. Sper că Harrison v-a apreciat cum se cuvine munca.

- Era okay.

- Cred că a folosit un mulaj flexibil pentru „David”.

- Mhm, de silicon. Cu alea, tre' să ai grijă, își accentua Whitesmith spusele împungînd în gol cu țigara, după care o apucă între degetul mare și cel arătător, descriind un arc prelung și înalt. Pot apărea deformări, comprimări. Dar puștiul își știa meseria. Modelul l-a făcut prin vechea metodă cu ceară. Eu, unul, pot lucra cu toate, ceară, nisip, ipsos. Fac și finisările, și lucrul cu sculele, dacă vrea clientul. Și-mi văd de treabă pînă la capăt. Da' nici nu-mi place să mă zorească de la spate.

- A, Harry v-a grăbit?

- La ultima piesă, a fost ca un cui în cap, pufni Whitesmith pe nas. Ai fi zis că era Leonardo da futu-i Vinci la scadență.

Ridică din umeri.

- Puștiu' era okay. Avea talent.

Deși șansele erau mici, Ryan scoase schița „Doamnei întunecate”.

- Cum vi se pare?

Whitesmith își strînse buzele.

- Ei, asta da, damă sexy. Nu m-ar deranja s-o torn. Ce folosești?

Pușin prea multe cunoștințe, își spuse Ryan, puteau fi periculoase. Sau, tocmai ce trebuia.

- Ceară, cu adaos de ipsos.

- Bine. Cu alea lucrăm perfect. Și ardem ipsosul tot aici. N-ai nevoie de bule de aer în ceara aia, Șefule.

- Ba bine că nu, luă Ryan schița înapoi; omul era prea solid, prea cooperant, ca să fi fost implicat. Și, Harry a venit vreodată cu cineva?

- Din cîte țin eu minte, nu, își îngustă Whitesmith ochii. De ce?

- Păi, mă întrebam dacă prietenul care mi-a vorbit despre piesă, și despre dumneavoastră, o fi venit vreodată cu el. Vorbea cu multă admirație de munca dumneavoastră.

- Mhmm, și-ăla cin' să fie?

- James Crispin, improviză Ryan. E pictor, așa că n-avea de ce să vină pe-aici decât dacă umbla cu Harry. Am studiat formula, adăugă el. Dacă o aduc împreună cu copia de ceară și mulajul, mi-o faceți?

- De-asta sîntem aici.

- Vă mulțumesc nespus, îi întinse Ryan mîna. Și ținem legătura.

- Îmi place cum arată dama aia, mai spuse Whitesmith, arătînd cu capul spre mapa lui Ryan, în timp ce se întorcea spre ușa topitoriei. N-am prea des ocazia să lucrez la ceva așa de select. Am s-o tratez cum trebuie.

- Mulțumesc.

Fluierînd ușor, Ryan reveni la mașină. Se felicita pentru ușurința și succesul misiunii, cînd în parking intră altă mașină.

Cook coborî, își arcui spatele și-l privi apatic pe Ryan.

- 'neața.

Ryan dădu din cap, își potrivi pe nas ochelarii roz și se așeză la volanul mașinii închiriate, în timp ce Cook pornea spre birouri.

Cît pe-acî, își spuse el. Dar în ochii aceia de copoi nu se zărise nici o scînteie de recunoaștere. Deocamdată, încă mai era cu un pas înainte.

☼ ☼ ☼

După ce ajunsese înapoi în casa de pe faleză, își scoase mustața și peruca și extrase nerăbdător lentilele de contact. La urma urmei, fusese o măsură de prevedere necesară, își zise el, în timp ce dezbrăca încîntat ridicola cămașă.

Se părea că și lui Cook îi stătea mintea la falsuri.

Perfect. Cînd se termina treaba, orientarea anchetei lui Cook spre cea mai mare parte a adevărului avea să reprezinte un avantaj.

Acum, nu era decât o iritare minoră.

Își demachie fața, gîtul și mîinile, puse la fiert o cafetieră plină și se așeză să lucreze.

Erau opt studenți care folosiseră serviciile topitoriei în acele două săptămîni critice. Îi eliminase din start pe trei, înrucît aveau proiecte prea mari.

Iar acum, grație bunilor Babs și Pete, îl avea pe cel căutat. Nu- i trebui mult timp pentru a revedea fișierele pe care le accesase de la Institut. Și găsi cursul lui Harry din acel ultim semestru. Bronzuri renescentiste, Forma umană.

Iar profesoara fusese Miranda.

Își dădu seama că nu se așteptase la asta. Dorise să vadă un alt nume. Al lui Carter, al lui Andrew, al oricui asupra demascării căruia putea să se concentreze. Apoi, înțelese că ar fi fost de prevăzut. „David”-ul fusese al ei, „Doamna întunecată” fusese tot a ei. Ea era cheia, nucleul, și începea să creadă că era și motivația.

Unui din studenții ei turnase un „David” de bronz. „David”-ul de bronz, Ryan nu avea nici o îndoială. Căută mai departe, parcurgînd notele finale. Era severă, își spuse el, cu un zîmbet. Miranda nu dădea A-uri ca pe acadele. Numai patru dintre cei douăzeci de studenți ai ei primiseră A, cu o tendință accentuată spre B-uri și cîteva C-uri răzlețe.

Și un Incomplet.

Harrison K. Mathers. Incomplet, fără proiect de diplomă. Curs abandonat.

„Și de ce mă rog să fi făcut tu asta, Harrison K.” se întrebă Ryan, „cînd te-ai deranjat să torni o statueta de bronz cu zece zile înainte de termen, doar dacă nu cumva nu te interesa deloc nota?”

Cercetă fișierul lui Mathers, observînd că participase la douăsprezece cursuri în Institut, pe o perioadă de doi ani. Avea note admirabile... pînă în ultimul semestru, cînd se prăbușiseră vertiginos.

Scoțînd telefonul celular, formă numărul înscris la datele personale ale lui Harrison.

- Alo?

- Da, aici Dennis Seaworth, de la fișierele studenților din New England Institute, îl caut pe Harrison Mathers.

- Sînt doamna Mathers, mama lui. Harry nu mai locuiește aici.

- Aha, înțeleg. Facem niște actualizări despre studenții noștri și încercăm să aflăm date pentru cursurile de la anul. Mă întreb dacă m-ați putea pune în legătură cu el.

- S-a mutat în California, răspuse femeia, părănd obosită. Nu și-a terminat cursurile la Institut.

- Da, documentele acestea le avem. Speram să descoperim dacă și de ce unii dintre foștii noștri studenți au fost nemulțumiți de programul de aici.

- Dacă aflați, spuneți-mi și-mie. Învăța așa de bine. Îi plăcea mult.

- Mă bucur să aflu. Aș putea vorbi cu el?

- Sigur.

Și îi dădu un număr cu prefixul regiunii San Francisco.

Ryan formă numărul de pe Coasta de Vest și află de la un robot că postul fusese desființat.

Ei bine, își spuse el, o călătorie în California îi dădea ocazia să-l întâlnească și pe fratele său, Michael.

☀ ☀ ☀

- Harrison Mathers.

Cu capul încă plin de cele mai recente planuri pentru expoziție, Miranda se încruntă la el:

- Da?

- Harrison Mathers, repetă Ryan. Vorbește-mi despre el.

Miranda își scoase haina, agățînd-o în debaraua din antreu.

- Cunoscu eu un Harrison Mathers?

- Ți-a fost student acum cîtiva ani.

- Trebuie să-mi dai mai mult decît un simplu nume, Ryan. Am avut sute de studenți.

- I-ai predat un curs despre bronzurile renaștentiste, acum trei ani. A primit calificativul Incomplet.

- Incomplet? făcu ea un efort să-și adune gîndurile. Harry.

Îi reveni în minte atît cu plăcere, cît și cu regret.

- Da, a urmat acel curs. Învăța la Institut de cîtiva ani, cred. Era talentat, foarte inteligent. La mine a început foarte bine, atît în schițe cît și în lucrările scrise.

Intră în salon, masîndu-și ceafa.

- Țin minte că a început să lipsească de la ore, sau venea părănd să fi stat treaz toată noaptea. Era distrat, dădea rezultate tot mai poaste.

- Droguri?

- Nu știu. Droguri, probleme de familie, vreo fată, ridică ea din umeri, cu nepăsare. Avea doar douăsprezece, douăzeci de ani, puteau fi zeci de motive. Am vorbit cu el, atrăgîndu-i atenția că trebuia să se concentreze asupra școlii. A progresat, dar nu mult. Pe urmă, a încetat să mai vină, chiar înainte de sfîrșitul cursului. Nu și-a predat proiectul final.

- A comandat o turnare. La topitoria Pine State, în a doua săptămînă din mai. O statueta de bronz.

Îl privi cu ochi mari, apoi se așeză într-un fotoliu.

- Vrei să spui că e implicat în toată povestea asta?



- Vreau să-ți spun că a turnat o piesă, o sculptură a lui David cu praștia. Un proiect pe care nu l-a mai predat. Era aici în perioada expertizei lui „David” și nu peste mult s-a lăsat de studii. A intrat vreodată în laborator?

Golul grețos îi revenise în stomac. Și-l amintea pe Harry Mathers. Nu prea mult, nu foarte clar, dar destul de bine ca să fie dureros.

- Toată clasa trebuie să fi trecut prin laborator. Orice student e purtat prin laboratoare, restaurare, cercetare. Face parte din programă.

- Cu cine se învârtea?

- Nu știu. Nu mă amestec în viața personală a studenților mei. Mi-l amintesc atât de clar fiindcă avea un real talent, iar la sfârșit a părut să și-l irosească.

Simțea începuturile unei migrene începând să i se strecoare înapoia ochilor. Lucru destul de ciudat, în ziua aceea, ore întregi, uitase de orice altceva cu excepția expoziției - fascinația planificării.

- Ryan, era aproape un copil. Nu putea fi la baza unei asemenea falsificări.

- Eu, când aveam douăzeci de ani, am furat un mozaic al Madonei din secolul al treisprezecelea, dintr-o colecție particulară din Westchester, după care am mers la o pizza cu Alice Mary Grimaldi.

- Cum ești în stare să te lauzi cu așa ceva?

- Nu mă laud, Miranda. Declar un fapt și-ți atrag atenția că vârsta nu are nimic de-a face în legătură cu anumite tipuri de comportament. Dacă aș vrea să mă laud, ți-aș spune despre calul T'ang pe care l-am furat de la Met acum câțiva ani. Dar n-o voi face, adăugă el. Fiindcă te tulbură.

Miranda se mulțumi să-l privească lung.

- Țta-i modul tău aparte de a încerca să-mi ridici moralul?

- N-am reușit, așa-i?

Și, fiindcă arăta deodată atât de obosită, se duse la sticla de vin alb pe care o destupase deja și-i turnă un pahar.

- Încearcă-l pe-ăsta în schimb.

În loc să bea, Miranda începu să-și mute paharul dintr-o mână în alta.

- Cum ai aflat despre Harry?

- Cîteva cercetări elementare, o scurtă ieșire pe teren.

Expresia nefericită care-i apără în ochi îl distrăgea. Se așeză pe brațul fotoliului, începînd să-i maseze gîtul și umerii.

- Trebuie să plec din oraș pentru cîteva zile.

- Cum? Unde?

- La New York. Am de rezolvat unele detalii, dintre care cîteva se referă la transportul pieselor pentru expoziție. Mai trebuie și să ajung la San Francisco și să-l găsesc pe tînărul nostru Harry.

- E în San Francisco?

- După cum zice mămica lui, dar telefonul i-a fost desființat.

- Azi ai aflat toate astea?

- Tu ai munca ta, eu pe-a mea. Ție cum îți merge?

Miranda își trecu mîinile prin păr, nervoasă. Degetele acelea de hoț păreau vrăjite, destinîndu-i mușchi despre care nu-și dăduse seama că erau crispați.

- Am... Am ales niște materiale pentru drapaje și am lucrat cu tîmplarul la cîteva platforme. Azi au sosit - și invitațiile. Le-am aprobat.

- Bine, sîntem în program.

- Cînd pleci?

- Dimineață la prima oră. Mă întorc cam într-o săptămînă. Iar pînă atunci, ținem legătura.

Simțind că începea să se relaxeze, începu să se joace cu părul ei.

- Poate-ar fi bine să află dacă Andrew vine înapoi, ca să nu fii singură.

- Nu mă deranjează să stau singură.

- Mă deranjează pe mine, o luă el în brațe și se așeză în fotoliu, cu ea pe genunchi.

Din moment ce tot nu avea de gând să bea, îi luă din mână paharul de vin și-l puse deoparte.

- Dar, cum el pe moment nu e aici...

O cuprinse de ceafă și-i trase gura spre a lui. Intenționase să se rezume la atît, la un sărut, o mozoleală, un moment de liniște. Dar îi găsi gustul mai cald decît se așteptase. Mirosul pielii ei, de pădure dimineața, era mai provocator decît ar fi trebuit. Se pomeni înfigîndu-și dinții în buza ei de jos, lingînd mica durere, în timp ce Miranda se înfiora scurt.

Iar cînd brațele ei îl cuprinseră strîns și gura i se mișcă înnebunită sub a lui, se pierdu cu totul, lunecînd în ea, înconjurîndu-se cu ea. Curbe, linii, parfum, arome.

Mîinile lui insistente îi descheiară nasturii bluzei, se strecurară dedesubt spre a-i dezgoli umerii, a urmări hipnotic relieful sînilor. Oftaturi, gemete, fiori.

- Nu mă mai satur de tine. Cuvintele îi erau mai mult iritate decît mulțumite.

- Mereu cred că m-am saturat, și pe urmă nu fac decît să descopăr că mai vreau.

Și nimeni n-o dorise vreodată astfel. Simți că se prăbușea, adînc, tot mai adînc, în apele calde și unduitoare ale unei fîntîni largi de senzații. Numai senzații, nici un gând, nici o rațiune. Numai necesități, la fel de esențiale ca respirația.

Degetele lui îi jucau pe sîni, păsări de mișcare cu aripi mătăsoase. Limba le urmă în timp ce o ridică, săltînd-o pînă cînd gura i se putu închide fierbinte peste ea, astfel ca ecoul spasmului din josul pîntecului ei să reflecte chinurile jinduirii. Îi prinse sfîrcul în dinți, într-o mușcătră ușoară, o mică și delicioasă durere.

Dornică, nerăbdătoare, Miranda se arcui pe spate, dăruindu-i-se lui, momentului, desfătîndu-se în punctul focal unic al concentrării. Acela de a se ospăta din ea.

La fel de concentrată, începu să-și plimbe mîinile pe el, mîngîind, lunecînd, căutînd, găsindu-și drumul pe sub cămașa lui, spre carne. Gustînd carnea aceea și hrănindu-se și ea, în timp ce se rostogoleau din fotoliu pe covor. Picioarele i se despărțiră, prinzîndu-l în acel V erotic, șolduire se arcuiră, apăsînd fierbințele peste fierbințele, fiecare mișcare chinuindu-i pe amîndoi.

Trebuia să intre, s-o umple, să se îngroape în ea. Nevoia primordială de a poseda, de a fi posedați, îi făcea pe amîndoi să se lupte cu hainele, să gîfîie sufocați în timp ce se rostogoleau pe jos.

Apoi, Miranda ajunse călare, cu trupul aplecat înainte și palmele rezemate de pieptul lui, pentru ca gurile să li se poată uni din nou. Încet, încet, ridică șoldurile. Ochii li se întîlniră, întunecați, sticloși. În sfîrșit, în sfîrșit, se coborî spre el, îl luă înăuntrul ei, capturîndu-l cu mușchii încleștați, tremurători.

Și începu să-l călărească, arcuită pe spate, cu părul revărsîndu-se ca o ploaie torențială de flăcări peste umeri, cu ochii îngustați cît două fante, copleșită de voluptate. Acum domnea numai iuțeala. Era acolo energie; unde electrice de putere care înotau prin sînge, biciuiau inima, alimentau trupul mai-mai să plesnească.

Mai repede, mai tare, mai adînc, cu degetele lui înfigîndu-i-se disperate în șolduri, cu respirația șuierînd în suspine răgușite. Orgasmul se lansă prin ea, cu tăișul său de disperare sfîșîind-o, nimicind-o.

Iar Ryan continua să se împingă înăuntru-i, strivind-o în strînsoare, pe cînd o ridica din spasme puternice, constante. Un muget îi umplea capul, ca o mare războindu-se cu furtuna, iar următorul val fu pîrjolitor, azvîrlind-o în sus dintr-o legănare prelungă și fierbinte. I se păru că auzi pe cineva țipînd. Și o văzu, în acel moment de negîndire, cu

părul răvășit, cu trupul arcuit, cu brațele ridicate, ochii pe jumătate închiși și buzele curbate într-un surîs de răutăcioasă conștiință femeiască.

Era la fel de neprețuită, de ademenitoare și magnifică, precum „Doamna întunecată”, și întru totul la fel de puternică. În timp ce propria lui eliberare izbucnea, mai avu un singur gând limpede. Acolo se afla destinul lui.

Apoi, mintea i se întunecă, prinsă de același val care-l aruncă și pe el peste margine.

- Doamne sfinte!

Mai mult nu putu spune. Niciodată nu se mai pierduse atât de complet într-o femeie, nici nu se mai simțise atât de legat de vreuna. Deși Miranda încă se mai cutre mura, părea să se topească peste el, cu trupul lunecându-i în jos pînă cînd icnetele începură să-i răsune înăbușite pe gîtul lui.

- Miranda.

O singură dată îi rosti numele, mîngîind-o pe spate, în jos și din nou în sus.

- Christoase, cît ai să-mi lipsești. Ea rămase cu ochii închiși, fără să spună nimic. Dar se lăsă să se cufunde, se lăsă dusă de val, fiindcă o parte din ea nu credea că avea să se mai întoarcă.

☀ ☀ ☀

Dimineață, cînd se trezi, Ryan plecase, lăsîndu-i numai un bilet, alături, pe pernă.

*Bună dimineața, domnișoară doctor Jones. Am făcut cafeaua. Va fi destul de proaspătă, dacă nu dormi prea mult. Ți s-au terminat ouăle. Te mai caut.*

Deși se simțea prost, ca o adolescentă amorezat citi mesajul de vreo șase ori, apoi se ridică să-l pună caseta cu bijuterii, ca pe o declarație de devotament nemuritor.

Inelul pe care i-l pusese el în deget, inelul pe care păstrase ca o naivă într-o cutiuță căptușită cu catife din casetă, nu mai era.

☀ ☀ ☀

Avionul ateriză la nouă și jumătate, iar Ryan ajunse în oraș, la galerie, pe la unsprezece. Era cât o fracțiune din Institut, mai mult ca o somptuoasă locuință particulară, decât ca o galerie.

Avea platforme înalte, arcade largi și scări curbate conferind spațiului o atmosferă aerisită și fluidă. Covoarele alese pentru a sta răspândite pe dușunele de marnură și podelele de esență tare erau adevărate opere de artă, în egală măsură cu tablourile și sculpturile.

Cabinetul său se afla la etajul trei. Îl menținuse cât mai mic, pentru a afecta tot spațiul disponibil zonelor publice. Dar era amenajat bine și atent, fără ai lipsi confortul.

Petrecu trei ore la birou, recuperînd lucrări din urmă cu asistentul său, întîlnindu-se cu directorul galeriei aprobînd vînzări și achiziții și organizînd măsurile necesare de securitate și transport pentru piesele care se expediau în Maine.

Profită de timp pentru a programa interviurile cu presa despre viitoarea expoziție și acțiunea de colectare a fondurilor, se hotărî să-și îngheșue și proba unui smoking nou și îi telefonă mamei sale pentru a-i spune să-ș cumpere o rochie nouă.

Trimiterea toată familia în Maine, la gală.

Următorul în program era un telefon la vărul său de la agenția de voiaj.

- Joey, Ry sînt.

- I-auzi, călătorul meu favorit. Cum o duci?

- Binișor. Am nevoie de un bilet pentru San Francisco, poimîine, tur-retur cu întrerupere.

- Nici o problemă. Sub ce nume?

- Al meu.

- Mare minune. Okay, fac rezervarea și-ți faxez itinerariul. Unde ești?

- Acasă. Poți rezerva și niște locuri pentru familia mea, vor pleca în Maine, îi comunică toate datele.

- Am reținut. Toate la clasa întâi, nu?

- Evident.

- Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu tine, Ry.

- Ei, mă bucur să aud, fiindcă am să-ți cer o favoare.

- Trage.

- Îți voi da o listă de nume. Trebuie să aflu ce călătorii au făcut respectivii. În ultimii trei ani și jumătate.

- Trei ani și jumătate! Iisuse Cristoase, Ry.

- Concentrează-te asupra curselor internaționale, mai ales spre și dinspre Italia. Ești gata să notezi numele.

- Ascultă, Ry, te iubesc ca pe un frate. Chestia asta va dura zile întregi, poate chiar săptămâni, și e delicată. Nu apeși pe câteva butoane și primești informațiile pe tavă. Liniile aeriene n-au voie să le divulge.

Era un cântec pe care-l mai auzise de multe ori,

- Am bilete pe tot sezonul la Yankey. Loja oficială, cu legitimație de acces la vestiare.

Urmă un moment de tăcere.

- Zi-mi numele alea.

- Știam eu că pot conta pe tine, Joey,

Când termină se lăsă pe spate cu scaunul. Luă din buzunar inelul pe care i-l dăduse Mirandei, privindu-l cum strălucea în lumina soarelui care intra prin geamul polarizat din spate.

Se gîndea să-i ceară unui prieten de-al său bijutier să scoată pietrele și să i le monteze în niște cercei.

Cerceii erau mai siguri decît un inel. Femeile, chiar și cele inteligente și practice, își puteau forma idei greșite pornind de la inele.

Bănuia că ar fi apreciat gestul. Și, la urma urmei, îi datora și ei ceva. Avea să comande cerceii și să i-i expedieze cînd ajungea - cu bronzurile - la o distanță sigură. Își imagina că, după ce avea timp să gîndească pe îndelete, urma să conchidă că acționase în singurul mod logic. Nimeni nu-i putea pretinde să rămînă cu mîna goală după ultima misiune.

Puse inelul la loc în buzunar, pentru a înceta să-și mai tot închipuie cum arătase pe degetul ei.

Miranda urma să capete ceea ce-i trebuia, își reaminti el, iar cînd se ridică, degetele continuau să i se joace cu inelul. Aveau să dovedească autenticitatea bronzului ei, să demaște un falsificator, un asasin, iar ea să fie aclamată la scenă deschisă, cu reputația strălucindu-i ca aurul.

Avea cîțiva clienți care ar fi plătit sume fabuloas pentru un trofeu ca „Doamna întunecată”. Nu-i mai rămînea decît să-l aleagă pe norocosul cîștigător. Iar acea sumă avea să-i acopere consumul de timp, cheltuielii complicațiile, plus o mică primă ca frișca pe deasupra.

Doar dacă nu se hotăra s-o păstreze el. Ar fi fost fără discuție, mîndria colecției lui personale.

Dar... afacerile sînt afaceri. Dacă găsea clientul potrivit - și obținea suma potrivită - putea înființa o nouă galerie, în Chicago sau Atlanta sau... în Maine.

Ba nu. După ce se termina totul, nu trebuia să se mai apropie de Maine. Mare păcat, medita Ryan. Începuse să-i placă acolo, lîngă mare, lîngă faleze, în mirosuri de apă și brazi. Avea să le ducă dorul. Avea să-i ducă dorul. Nu era nimic de făcut. Trebuia să

încheie ordonat un capitol din viața lui și să înceapă unul nou. Ca broker de artă absolut legal. Avea să-și țină cuvîntul dat familiei și urma să și-l respecte și față de Miranda. Mai mult sau mai puțin.

Toți urmau să ajungă acolo unde le era locul.

Era numai vina lui dacă-și lăsase sentimentele să se încurce cam prea mult. În cea mai mare parte, era sigur, se datora faptului că practic trăiau împreună de câteva săptămîni. Îi plăcea să se trezească din somn lîngă ea, îi plăcea chiar prea tare. Îi plăcea să stea cu ea pe faleză, ascultîndu-i vocea senzuală, smulgîndu-i cîte unul dintre acele rare zîmbete. Cele care se citeau și în ochi și alungau expresia aceea tristă.

Adevărul era - îngrijorătorul adevăr era - că Miranda nu avea nimic care să nu-l atragă.

Era bine că reveniseră pentru un timp fiecare în spațiul său propriu. Aveau să profite de distanțare și să așeze totul din nou în perspectivă. Dar se întreba de ce, pe cînd aproape se convingea că așa era, simțea o mică durere păcătoasă în jurul inimii.



Încerca să nu se gîndească la el. Să se întrebe dacă el se gîndea la ea. Era mai productiv, își spunea, să se concentreze în întregime, exclusiv, asupra muncii.

Nu peste mult, avea să fie singurul lucru care-i mai rămăsese. Și aproape reușea. În cea mai mare parte a zilei, zeci de detalii îi solicitau atenția și priceperea. Dacă i-o luau gîndurile razna o dată sau de două ori, era destul de disciplinată ca să le cîrmească înapoi spre problemele imediate. Dacă în numai o singură zi ajunsese la un nou nivel al singurătății, avea să învețe să se adapteze. Trebuia.

Miranda se pregătea să plece, luîndu-și restul lucrărilor pe ziua în curs acasă, cînd computerul semnală sosirea unei corespondențe pe *E-mail*. Își termină scrisoarea lungă și amănunțită către decoratorul pe care îl angajase, în legătură cu lungimile de material necesare, adăugînd locuri de semnătură pentru Andrew și funcționarul de la achiziții.

Scrută scrisoarea, o corectă în cîteva locuri, apoi comandă expedierea și recepționarea. Pe ecran apăru un semnal de primire, sub rubrica DECES ÎN FAMILIE.

Nedumerită, deschise documentul.

*O ai pe Doamna Falsă. Are mîinile mînjite de sînge. Vrea să fie al tău. Recunoaște-ți greșeala, plătește prețul și vei rămîne în viață. Continuă la fel ca acum, și nimic nu o va opri.*

*Asasinatul îi șade bine.*

Miranda privi lung mesajul, citind de mai multe ori fiecare cuvînt, pînă își dădu seama că se ghemuise în scaun, legănîndu- se.

Voiau s-o sperie, s-o îngrozească. Și, o, Doamne, cît de bine reușiseră!

Știau că avea la ea falsul. Nu putea însemna decît că o văzuse cineva cu Giovanni, sau că el îi spusese cuiva. Cel care îl ucisese îi dorea și ei moartea. Chinuindu-se să-și păstreze controlul, privi adresa expeditorului. *Lost1*. Ce-o mai fi însemnat și asta? Venise pe ruta standard folosită de toate organizațiile Standjo pentru corespondență electronică. Parcurse rapid numele, dar nu găsi nimic, așa că apăsă pe tasta de răspuns.

*Cine ești?*

Rezumîndu-se la atît, trimise mesajul. Peste doar cîteva secunde, pe display apăru afișat refuzul de primire. Nu era un utilizator cunoscut. Procedase rapid, conchise ea. Dar își asumase riscuri, trimițîndu-i scrisoarea. Fără îndoială, mesajele transmise de el puteau fi localizate. Imprimă un exemplar pe hîrtie și o salvă într-un fișier. O privire la ceas o înștiința că era aproape șase. Acum nu mai avea cine s-o ajute. N-o aștepta nimeni.

Era singură.

## Capitolul 25

- Și, ai mai primit vești de la Ryan?

Miranda bifa articolele de pe lista fixată pe planșetă, în timp ce supraveghea echipa de întreținere la desprinderea câtorva picturi selecționate de pe peretele Galeriei de Sud.

- Da, mi s-au faxat de la cabinetul lui detalii despre programul de transport. Toate articolele vor sosi miercură viitoare. Voi trimite o echipă de la securitatea noastră să-i aștepte pe oamenii lor la aeroport.

Andrew îi mai studie profilul un moment, apoi ridică din umeri. Știau amîndoi că nu la asta se referise. Ryan lipsea deja de o săptămîină.

Scoase un covrig din pungă pe care o cumpăraseră ca să-i mănînce cu grămada. Îi făceau sete, iar cînd îi era sete, bea galoane întregi de apă. După care îl treceau, niște pișări ca pe un cal de curse. Îi venise ideea că prin lichid i se elimină toxinele din organism.

- Domnișoara Purdue și Clara se ocupă de merceolog, o informă el. N-avem o listă definitivă a participanților, dar ar dori să se aprobe menu-ul. Vreau să-i arunci o privire înainte de a semna contractul final. Tu ești vedeta, în fond.

- *Noi* sîntem vedetele, îl corectă Miranda, continuînd să taie de pe listă. Dorea ca tablourile și ramele să fie curățite înainte de gală și trimisese la restaurare un memoriu prin care le dădea prioritate.

- N-ar strică să avem succes. Închiderea galeriei ăsteia i-a făcut pe mulți vizitatori să bombăne.

- Dacă se întorc în două săptămîni, vor avea de cîștigat mai mult decît îi costă intrarea, își scoase ea ochelarii, frecîndu-se la ochi.

- Ai investit multe ore în problema asta.

- Sînt de făcut o mulțime și nu mi-a prea rămas timp. Oricum, îmi place să fiu ocupată.

- Mda, își agită el covrigii în pungă. Nici unul din noi nu prea are chef de timp liber.

- Tu cum te descurci?

- Asta-i formula codificată pentru băut? replică el, mai tăios decît intenționase. Iartă-mă, murmură, vîrîndu-și din nou degetele în pungă. Nu, nu beau.

- Știi că nu bei. Și n-a fost nimic codificat.

- Îi fac față.

- Mă bucur că te-ai întors acasă, dar nu vreau să consideri că ești obligat să stai cu mine, dacă ai prefera să rămîi la Annie.

- Faptul că am înțeles că vreau să trăiesc cu Annie face ca somnul pe canapea să devină cam neplăcut. Dacă înțelegi ideea.

- O cam înțeleg, se apropie Miranda să se servească și ea cu un covrig.

- Ai idee cînd se întoarce Ryan?

- Nu foarte exact.

Statură un moment pe loc, ronțăind covrigei, fiecare cu gîndul la neajunsurile frustrării sexuale.

- Vrei ca pe urmă să mergem să ne-mbătăm? îi zîmbi Andrew. Doar un mic banc de dezintoxicare.

- Ha ha, vîrî ea mîna în pungă, pentru a scoate doar cîteva grăunțe de sare, oftînd. Mai ai din-ăștia?

☀ ☀ ☀

Ryan făcu primul popas din San Francisco la galerie. Alesese vechiul antrepozit din cartierul portuar, fiindcă dorise mult spațiu și se hotărîse ca firma lui să fie separată de zecile de galerii din centru.

Reușise, făcînd ca Boldari Gallery să fie unică, mai exclusivistă, și dîndu-i posibilitatea să le ofere artiștilor tineri o șansă de a-și prezenta lucrările într-o galerie de prima calitate.

Preferase o ambianță lejeră, în locul eleganței pe care o crease la New York. Aici, picturile puteau fi expuse pe ziduri de cărămidă sau lemn, iar sculpturile stăteau adesea pe coloane de metal grosolan. Ferestrele largi, fără rame, dădeau spre golf și agitatul trafic turistic.

La etajul întîi, o cafenea le punea la dispoziție artiștilor și iubitorilor de artă cappuccino cu caimac, pe măsuțe care aminteau de o trattoria în stradă, cu vedere asupra galeriei principale și către studiourile de la etajul doi. Ryan se așeză la o masă, zîmbindu-i fratelui său Michael.

- Deci, cum merge treaba?

- Mai ții minte sculptura aia metalică despre care mi-ai spus că arăta ca o catastrofă feroviară?

- Cred că opinia mea fusese că arăta ca un tren de circ deraiat.

- Mda, aia e. Am vîndut-o ieri, pe douăzeci de mii și ceva.

- Sînt destui oameni care au mai mulți bani decît gust. Ce face familia?

- Ai să vezi singur. Te așteptăm la cină.

- Voi veni.

Se rezemă de spătar, contemplîndu-și fratele, în timp ce acesta comanda cafea pentru amîndoi.

- Ți se potrivește, comentă Ryan. Căsnicie, familie, casa din suburbii.

- Ar fi și cazul, am intenții de durată. Și-ți prinde bine și ție. Contribuie ca mama să nu stea pe capul tău.

- Nu prea ajută. Ieri am văzut-o. Mi-a cerut să-ți transmit că are nevoie de fotografii noi ale copiilor. De unde să știe cum mai arată, dacă nu-i trimiți poze?

- I-am trimis zece livre de poze, luna trecută.

- Seria următoare i-o poți preda personal. Vreau să veniți, toată familia, la expoziția și acțiunea de binefacere de la Institut. Ai primit memoriul, da?

- Mda, l-am primit.

- E vreo problemă cu progamarea?

Michael stătu pe gînduri, în timp ce li se servea cafeaua.

- Nu-mi trece nici una prin minte. Ar trebui să putem ajunge. Copiii se bucură întotdeauna cînd au ocazia să meargă la New York și să întîlnească familia, să se certe cu verii, tata să le strecoare dulciuri. Iar eu voi avea ocazia s-o văd pe doctorița aia despre care ne-a spus mama. Cum arată?

- Miranda? Deșteaptă, foc de deșteaptă. Capabilă.

- Deșteaptă și capabilă?

Michael sorbi din cafea, observînd cum pianotau ușor pe masă degetele fratelui său. Ryan nu cădea prea des pradă neliniștilor sau mișcărilorde prisos. Îi stătea mintea - și nervii - la femeia cea deșteaptă și capabilă.

- Mama a spus că arată grozav, cu o claie de păr roșcat.

- Mda, e roșcovană,

- Ție de obicei îți plăceau blondele.

Cînd Ryan nu făcu decît să arcuiască o sprînceană, fratele său rîse:

- Haide, Ry, dă pe gură. Care-i treaba?

- E frumoasă. E complicată. Toată povestea e complicată, decise el și în sfîrșit își dădu seama că bătea din degete. Facem afaceri împreună la mai multe niveluri.

De astă dată, își înălță Michael sprîncenele:

- Nu zău?

- Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Dorul de ea era ca un foc în pînțece.

- Să zicem că lucrăm împreună la cîteva proiecte, dintre care unul e expoziția asta.

Și avem o relație personală. Ne simțim bine împreună. Atîta tot.

- Dacă asta era tot, n-ai fi arătat atît de preocupat.

- Nu-s deloc preocupat.

Sau nu fusese, pînă nu i se furișase din nou în cap.

- E doar complicat, atîta.

Michael scoase un „hmm” de încuviințare și trase concluzia că avea să-i placă ia nebunie să-i spună soției lui că Ryan se amoretase de-a binelea de o doctoriță roșcovană din Maine.

- Tu ai știut întotdeauna să ieși cu bine din complicații.

- Mhm.

De vreme ce se simțea mai bine gîndind astfel, Ryan dădu din cap:

- În orice caz, asta nu-i decît o parte din motivul pentru care am venit aici. Caut un tînăr artist. Am o adresă, dar m-am gîndit să te întreb dacă-l cunoști. Harrison Mathers? Sculptor.

- Mathers, se încreți fruntea lui Michael. Nu-mi spune nimic. Mă pot interesa, să mă uit prin dosare ca să văd dacă am luat ceva lucrat de el.

- Așa vom face. Nu știu dacă mai locuiește la adresa aia.

- Dacă e în San Francisco și caută ocazii să vîndă, îl vom găsi. I-ai văzut lucrările?

- Cred că da, murmură Ryan, cu gîndul la „David”.

☀ ☀ ☀

Ultimul domiciliu cunoscut al lui Mathers se afla la un apartament de la etajul doi, cu scară, în cartierul rău famat din centru. Ploua, cînd Ryan se apropie de clădire. Un mic grup de tineri stăteau adunați într-o ușă, scrutînd strada în căutare de gîlceavă.

În șirul cutiilor poștale jalnic de mici, prinse pe peretele holului igrasios, Ryan văzu inscripția „H. Mathers” la apartamentul 3B.

Porni pe scară, prin mirosul slab de urină și vomă veche.

Pe ușa de la 3B, cineva pictase un excelent studiu de castel medieval, cu tot cu turla și pod mobil. Parcă ar fi fost dintr-un basm, o poveste lugubră, își spuse Ryan, observînd chipul din fereastra de sus, care se uita afară urlînd de groază.

Harry, medita el, avea talent și un excelent simț al situației actuale. O fi fost casa castelului lui, dar el era un prizonier înfricoșat.

Ciocăni și așteptă. Aproape imediat, ușa din spatele său se deschise. Ryan se răsuci pe vîrfurile picioarelor.

Femeia era tînără și ar fi putut să fie atrăgătoare, dacă nu și-ar fi fardat deja fața pentru noaptea de muncă. Era un machiaj de prostituată, îngroșat pe buze și pleoape. Ochii, sub greutatea fardului și a genelor false, erau reci ca ghețurile arctice. Avea un păr șaten simplu, tuns băiețește. Probabil că în orele de program își punea perucă.

În timp ce observa toate aceste lucruri, precum și trupul planturos, expus neglijent într-un scurt capot înflorat, atenția i se îndreptă spre Colt-ul 45 mare și negru din mîna ei. Avea o gură cît Pacificul și îl țintea drept în mijlocul pieptului.

Conchise că era mai bine s-o privească în ochi, cu mîinile la vedere, și să-i dea o explicație simplă.

- Nu sînt copii. Nu vînd nimic. Îl caut doar pe Harry.

- Credeam că ești celălalt.

Avea o voce venită direct din Bronx, dar nu-l făcea să se simtă cu nimic mai în siguranță.



- Să zicem că, după cum stau lucrurile, mă bucur că nu sînt el. Ai putea îndrepta tunul ăla în altă parte?

Îl mai studie un moment, apoi ridică din umeri:

- Mda, sigur.

Coborî pistolul, rezemîndu-se de tocul uşii.

- Nu-mi plăcea cum arată celălalt. Şi nici atitudinea lui.

- Atîta vreme cît ţii pistolul ăla în mîină, am să-mi potrivesc atitudinea oricum vrei.

La asta, femeia zîmbi, scurt şi strălucitor, aproape învingînd machiajul de păpuşă sexuală.

- Eşti okay, filfizonule. Ce treabă ai cu Rembrandt?

- O conversaţie.

- Ei, nu-i acasă, şi n-a mai trecut de cîteva zile. La fel i-am spus şi ăluilalt.

- Înţeleg. Ştii cumva unde e Harry?

- Nu mă bag în treburile altora.

- Sînt convins, ridică Ryan o mîină, cu palma înainte, în timp ce pe cealaltă şi-o apropia încet de portofel; îi văzu buzele ţuguindu-se în îngîndurare, cînd scoase o hîrtie de cincizeci. Ai cîteva minute libere?

- Poate. Cu încă cincizeci, cumperi o oră.

Totuşi, clătină din cap:

- Nu pari genul care plăteşte ca să-şi facă de cap, Filfi.

- Doar conversaţie, repetă el, oferindu-i banii.

În doar trei secunde, femeia întinse mîna şi înhăţă bancnota cu vîrfurile ucigătoare ale unghiilor ei sîngerii.

- Okay, intră.

În cameră se găsea un pat, un singur scaun, două mese de la talcioc şi o bară pentru haine, plină cu materiale ieftine, în culori ţipătoare. Avusese dreptate în legătură cu peruca, observă el. Erau două, una blondă, cu păr lung şi buclat, şi alta brunetă ca pana corbului, cu păr lucios, puse pe capete de polistiren.

Pe un birouaş stătea o mică oglindă de toaletă şi o gamă de cosmetice cît un magazin universal.

Deşi deprimant de sărăcăcioasă, odaia era ordonată ca foaia de bilanţ a unui contabil.

- Pentru cincizeci, spuse gazda, poţi bea o bere.

- Mulţumesc.

În timp ce femeia mergea spre aragazul cu două ochiuri şi minusculul frigider care jucau rol de bucătărie.

Ryan se apropie de un dragon din bronz care păzea una dintre mesele şubrede.

- E o piesă foarte reuşită.

- Mda, artă adevărată. Rembrandt a făcut-o.

- Are talent.

- Probabil, ridică ea din umeri, fără a se osteni să-şi tragă halatul la loc; avea dreptul să se uite la marfă, în caz că voia să investească încă cincizeci de dolari. I-am spus că-mi plăcea, şi am ajuns la o învoială, zîmbi ea, dîndu-i o sticlă de Budweiser.

- Eşti prietenă cu Mathers?

- E un tip mişto. Nu-ncearcă să mă poarte cu vorba pentru trataţii pe gratis. Am avut odată aici un gagi care voia să mă folosească drept sac de box, nu ca saltea. Auzind că aveam belele, puştiu' a venit să bată cu pumnul-n uşă. A răcnit cum să erau curcanii, rîse ea afectat, în bere. Căcănarul' a sărit pe fereastră, cu nădragii-n vine. E mişto Rembrandt. Cam amărît, fumează multă iarbă. Apucături de artist, cred.

- Are mulţi prieteni?

- Filfi, nimeni din clădirea asta n-are prea mulți prieteni. Stă aici de vreo doi ani și acum e prima oară când am văzut să-i bată doi oameni la ușă în aceeași zi.

- Vorbește-mi despre celălalt.

Femeia atinse cu degetul hîrtia de cincizeci din buzunarul halatului.

- O namilă. Mutră pocită. Mi-e mi-a părut o gorilă, unealta cuiva, înțelegi. Și se vedea de la o poștă că-i place să rupă picioare. A zis că voia să cumpere o statuie de-a lui Rembrandt, da' haidamacu' ăla nu era iubitor de artă. Când am zis că nu-i acasă și nu știu unde s-a dus, a-nceput să-mi facă nasoaie.

Ezită un moment; apoi ridică iarăși din umeri.

- Avea armă. O umflătură sub haină. I-am trîntit ușa în moaca aia grăsană și l-am scos pe amicu' aci de față, arătă ea cu capul spre bufetul de bucătărie mic cît o farfurioară, unde pusese Colt-ul. A trecut doar cu cîteva minute înaintea ta, d-aia am crezut că tot el era.

- Vreo șase cu patru, poate cu cinci<sup>4</sup>, două șazeci<sup>5</sup> ușor. Brațe ca o gorilă și mîini de măcelar. Niște ochi de te-apuca groaza, ca gheața murdară, înțelegi. Dacă se ia de mine unu' d-ăsta pe trotuar, îi dau cu pas.

- Bine gîndit.

Descrierea se potrivea perfect cu a omului care o atacase pe Miranda. Harrison Mathers avea mare noroc că nu fusese acasă.

- Și tu ce treabă ai cu Rembrandt?

- Sînt comerciant de artă, scoase Ryan o carte de vizită din buzunar.

- Select.

- Dacă primești vreo veste de la Harry, sau dacă vine acasă, să i-o dai, bine? Spune-i că-mi plac lucrările lui. Aș vrea să discut cu el.

- Sigur, pipăi femeia litereie în relief, apoi ridică dragonul și puse cartea de vizită sub coada lui șerpuitoare. Știi, Filfi...

Întinse mîna, plimbîndu-și una dintre unghiile acelea ca bisturiile pe cămașa lui.

- Afară-i frig și plouă. Dacă vrei să... mai conversăm, îți fac reducere.

Cîndva, se cam aprinsese după o fată din Bronx. Sentimental, scoase încă cincizeci din portofel.

- Aștia-s pentru ajutor, și bere.

Se întoarse spre ușă, aruncînd o ultimă privire dragonului.

- Dacă ajungi strîmtorată cu banii, vorbește cu Michael de la Boldari, mai încolo pe cheu. O să-ți dea un preț bun pe el.

- Mhm. Am să țin minte. Să mai vii, Filfi, închină ea cu berea. Îți datorez una pe gratis.

Ryan traversă culoarul, aranjă broasca și intră în locuința lui Mathers înainte ca a doua bancnotă să fi fost ascunsă. Ca mărime, camera o reflecta pe cea din care tocmai ieșise. Ryan se îndoia că proprietarul aprobase rezervoarele pentru sudură.

Văzu mai multe piese, în diverse stadii de execuție. Nici una nu denota talentul sau viziunea dragonului pe care i-l dăduse pentru sex unei tîrfe. Inima îi stătea la bronzuri, decise el, cînd studie micul nud fluid care stătea pe bazinul ruginit al toaletei.

Un autocritic, își spuse. Artiștii puteau avea niște nesiguranțe jalnice.

Reuși să caute prin toată garsoniera în mai puțin de cincisprezece minute. Pe jos zăcea o saltea cu cearceafurile și păturile răvășite, lîngă un scrin ars de țigări, cu sertare înțepenite.

Peste o duzină de blocuri de desen, majoritatea pline, erau stivuite pe podea. Miranda avusese dreptate, medita Ryan în timp ce le răsfoia, avea mîină bună.

<sup>4</sup> 6 feet, 4-5 inches = 1,90-1,92 m. (n.tr.)

<sup>5</sup> 260 pounds = 125 kg. (n.tr.)

Singurele lucruri din locuință care păreau întreținute cu grijă erau materialele artistice, aranjate pe rafturi metalice de culoare gri cazonă și în cutii de plastic pentru lapte.

Bucătăria conținea o cutie de Krispies cu orez, un bax de beri, trei ouă, șuncă mucegăită și șase pachete de mâncare congelată. Mai găsi patru chiștoace de marijuana răsucite meticulos, ascunse într-un borcan cu pliculețe de ceai Lipton.

Dădu peste șaiszeci și trei de cenți și o ciocolată Milky Way de mult uitată. Nu exista nici o scrisoare, nici un bilet scris, nici o ascunzătoare de bani. Depista ultimul aviz de desființare a telefonului făcut ghemotoc, la gunoi, printre alte șase cutii de bere, goale.

Nicăieri, nici un indiciu unde se dusese Harry sau de ce, ori când avea de gând să se întoarcă.

Avea să revină, reflectă Ryan, aruncând o ultimă privire prin cameră. Nu-și abandona el materialele artistice, nici provizia de droguri.

Iar la întoarcere, avea să-i telefoneze în clipa când punea mâna pe cartea de vizită. Artiștii înfomețați puteau fi temperamentali, dar mai erau și previzibili. Și fiecare 219suflet de om dintre ei jinduia la mai mult decât simpla mâncare.

- Hai mai repede acasă, Harry, murmură Ryan, ieșind.

## Capitolul 26

Miranda privea faxul care tocmai ieșise din aparat. Era scris cu majuscule, ca și cum expeditorul ar fi vorbit urlând:

NU TE-AM URÎT DINTOTDEAUNA. DAR TE-AM URMĂRIT. AN DE AN. MAI ȚII MINTE PRIMĂVARĂ CÎND AI ABSOLVIT LICEUL CU LAUDE, FIREȘTE - ȘI AI AVUT O AVENTURĂ CU AVOCATUL? CREG ROWE ÎL CHEMA. ȘI A RUPT-O, ȚI-A DAT PAPUCII FIINDCĂ ERAI PEA RECE ȘI NU ACORDAI DESTULĂ AȚENȚIE NEVOILOR LUI, ÎȚI MAI AMINTEȘTI, MIRANDA?

LE-A SPUS PRIETENILOR CĂ ERAI MEDIOCRĂ LA PAT. FAC PARIU CĂ N-AI ȘTIUT. EI, ACUM O ȘTII.

NU ERAM FOARTE DEPARTE. DELOC DEPARTE. AI SIMȚIT VREODATĂ CUM TE PÎNDESC? ACUM SIMȚI? N-A MAI RĂMAS MULT TIMP. AR FI TREBUIȚ SĂ FACI CE ȚI S-A SPUS. AR FI TREBUIȚ SĂ ACCEPȚI LUCRURILE AȘA CUM ȘINT. AȘA CUM VOIAM EU SĂ FIE. DACĂ O FĂCEAI, POATE CĂ ACUM GIOVANNI AR MAI FI TRĂIT. TE GÎNDEȘTI VREODATĂ LA ASTA?

NU TE-AM URÎT DINTOTDEAUNA, MIRANDA, DAR ACUM TE URĂSC.

ÎMI SIMȚI URA? O VEI SIMȚI.

În timp ce citea, hîrtia îi tremura în mâini. Literele mari și groase aveau ceva pueril, ca o hărțuială a bătașilor în curtea școlii. Erau destinate să rănească, să umilească și să sperie, reflectă ea. Nu putea permite una ca asta.

Dar, când îi sună interfonul, respirația i se opri cu un icnet și degetele încleștate mototoliră marginile faxului. Îl puse pe birou, fără să judece, netezind îndoiturile chiar în timp ce răspundea apelului lui Lori:

- Da?

- A venit domnul Boldari, domnișoară doctor Jones. Se interesează dacă îl poți primi un moment.

Ryan. Aproape îi rosti numele cu voce tare și-și apăsă degetele pe buze pentru a reține cuvîntul doar în mintea ei.

- Cere-i să aștepte, te rog.

- Desigur.

Deci, se întorsese. Miranda își frecă obrajii cu mâiniile, pentru a le alunga paloarea. Avea și ea mândria ei. Avea dreptul la mândrie. Nu intenționa să se repeadă pe ușă și să-i sară de gît ca o puștoaică amorezată.

Lipsise aproape două săptămîni și n-o sunase nici măcar o dată. A, ținuseră legătura, își spuse ea, în timp ce-și căuta pudriera și se privea în oglinjoară pentru a-și aranja părul și a retușa rujul. Memorii, telexuri, faxuri și *E-mail*, toate trimise de cine știe ce conțopist și semnate în numele lui.

Nu se ostenise să se retragă cu blîndețe, cînd terminase cu ea. Își pusese personalul de birou s-o facă în locul lui.

N-avea să provoace o scenă. Mai erau de rezolvat destule probleme, la diverse niveluri. Urma să le ducă pînă la capăt.

Nu voia să-i dea satisfacția de a ști că avusese nevoie de el. Îi simțise nevoia în fiecare zi și noapte ale acelor două săptămîni.

Se calmă, descuind sertarul să pună ultimul fax peste teancul celorlalte. Acum soseau zilnic, uneori doar cîte un rînd, două, alteori îndrugînd verzi și uscate, ca azi. Imprimata de la *E-mail* era printre ele, deși *Lost1* n-o mai contactase niciodată. Încuie sertarul, vîrî cheia în buzunar și se duse la ușă.

- Ryan, îl primi ea cu un zîmbet politicoș. Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți. Intră, te rog.

La biroul ei, Lori se uită de la unul la altul, dregîndu-și vocea.

- Să rețin convorbirîie?

- Nu, nu va fi necesar. Ai dori o...

Nu apucă să termine. În clipa cînd închise ușa în urma lor, Ryan o strivi de aceasta și-i cotropi gura într-un sărut de o poftă feroce, care-i spulberă tot zidul pe care și-l înălțase cu atîta grijă.

Strîngînd pumnii, își ținu brațele pe lîngă trup, fără a-i răspunde nicicum, nici măcar cu patima împotrivirii.

Cînd se retrase - cu ochii îngustați speculativ - Miranda își înclină capul, retrăgîndu-se lateral.

- Cum a fost voiajul?

- Lung. Unde plecaseși, Miranda?

- Aici am fost. Sînt convinsă că vrei să vezi designul final. Am schițele. Voi fi încîntată să te conduc jos și să-ți arăt ce am terminat pînă acum. Cred c-o să-ți placă.

Se apropie de planșetă, unde începu să desfășoare o coală mare de hîrtie.

- Astea pot să mai aștepte.

Miranda ridică privirea, cu capul într-o parte:

- Ai altceva în minte?

- Absolut. Dar, evident, și asta poate aștepta. Rămînînd cu ochii îngustați, se apropie de ea, ca și cum atunci ar fi văzut-o prima oară, observînd detaliile. Cînd ajunseră față în față, o cuprinse cu o mînă de sub bărbie, desfăcîndu-și încet degetele pe obrazul ei.

- Mi-a fost dor de tine.

O spusese cu o undă de nedumerire în glas, ca și cum tocmai ar fi rezolvat o enigmă complicată.

- Mai mult decît intenționasem, decît m-am așteptat. Mai mult decît doream.

- Serios? se îndepărtă ea cu un pas, căci atingerea lui o tulburase. De-asta mi-ai telefonat atît de des?

- De-asta nu ți-am telefonat.

Își îndesă mîinile în buzunare. Se simțea ca un neghiob. Și avea în stomac o palpație nervoasă care-l prevenea că un om putea trece prin stări mai alarmante decît neghiobia.

- De ce nu m-ai sunat tu? Am luat măsuri să știi unde puteai să mă găsești.

Miranda înclină din cap. Era o imagine rară și stranie. Ryan Boldari stînjinit.

- Da, diversele tale asistente mi-au comunicat cu foarte multă eficiență pe unde umblai. Întrucît proiectul de-aici progresa conform planului, nu aveam nici un motiv să te deranjez cu el. Și de vreme ce păreai să fi luat hotărîrea de a rezolva singur celelalte probleme, nu prea aveam ce face.

- Nu trebuia să devii atît de importantă, se legănă el înapoi pe călcîie, parcă încercînd să-și regăsească echilibrul. Nu vreau să contezi atît de mult pentru mine. Îmi stă în drum.

Miranda se întoarse într-o parte, destul de repede, spera, ca să nu-i vadă durerea care-i apăruse în ochi. Orice emoție atît de puternică, de acută, s-ar fi observat oricum.

- Dacă voiai să închei relația noastră personală; Ryan, o puteai face cu mai puțină nepăsare.

Ryan îi puse mîinile pe umeri, le strînse și o răsuci în loc, furios, cînd încercă să se smulgă.

- Par eu să doresc să se termine? O trase spre el, acoperindu-i iarăși gura cu a lui, în timp ce Miranda se zbătea să scape.

- Așa simți, că vreau să termin?

- Nu te juca așa cu mine.

Încetă să se mai lupte, vorbind cu voce slabă, tremurătoare. N-avea decît să se disprețuiască pe ea însăși pentru asta, dar nu putea schimba situația.

- Nu sînt pregătită pentru asemenea jocuri.

- N-am știut că te pot face să suferi. Cu furia risipindu-i-se, își rezemă fruntea de a ei.

Mîinile care o înșfăcaseră de umeri se îmblînziră, coborîndu-i ușor pe brațe.

- Poate că am vrut să văd dacă puteam. Nu-i prea onorabil din partea mea.

- Am crezut că n-aveai să te mai întorci. Dorind cu disperare să recâștige distanța și controlul care spera că o însoțea, se desprinse din brațele lui.

- Oamenilor le este remarcabil de ușor să mă părăsească.

Abia acum înțelese Ryan că vătămase ceva foarte fragil, căruia nu-i recunoscuse valoarea. Nu numai încrederea ei în el, ci și credința în ei doi. Fără a gîndi, a plănui sau a calcula șansele, se mulțumi s-o privească, vorbindu-i:

- Sînt pe jumătate îndrăgostit de tine. Poate chiar mai mult. Și nu mi-e deloc ușor.

Ochii Mirandei se întunecară, păli. Se rezemă cu o mîină de birou, simțind că-și pierdea echilibrul.

- Eu... Ryan...

Nici un efort nu putea prinde cuvintele care i se învîrtejeau prin cap, pentru a le așeza în gînduri coerente.

- N-ai nici un răspuns logic la asta, așa-i, domnișoară doctor Jones? se apropie el, luînd-o de mîini. Cum procedăm cu situația?

- Nu știu,

- Oricare ar fi soluția, nu vreau s-o facem aici. Poți pleca?

- Ăă... Da, cred că da.

Zîmbind, îi atinse degetele cu buzele.

- Atunci, vino cu mine.

Se duseră acasă.

Prespusese că dorea să meargă într-un loc liniștit, unde puteau sta de vorbă, pentru a pune în ordine emoțiile aceia care le erau atît de vizibil străine amîndurora. Poate într-un restaurant, sau în parc, din moment ce primăvara își dezlănțuise fermecătorul dans în Maine.

Dar Ryan pornise pe drumul de coastă și nici unul din ei nu scotea o vorbă, Miranda privea promontoriul, apa, de un albastru calm în lumina amiezei, într-o parte și alta a drumului.

Pe plaja prelungă și stîncoasă de la răsărit, o femeie privea un băiețel jucîndu-se în valurile vesele și aruncînd firimituri pescărușilor lacomi. Șoseaua se arcuia destul de aproape pentru ca Miranda să distingă zîmbetul larg și încîntat de pe fața copilului, cînd păsările se repezeau în jos să înhațe ospățul.

Dincolo de ei, pînzele de un roșu blînd ale unui schooner se umflau în vînt, navigînd cu bucurie spre sud. Se întreba dacă și ea fusese vreodată atît de inocent-fericită ca băiețașul acela, sau la fel de liniștit-încrezătoare ca ambarcațiunea.

Pe partea de la miazăzi, copacii îmbrăcaseră verdele crud al lui aprilie, mai mult voal decît țesătură. Acea înfățișare îi plăcea cel mai mult, își dădu ea seama, începutul acela delicat. Curios, că nu-și cunoscuse niciodată această preferință. Pe măsură ce drumul urca, copacii începeau să se agite, legănîndu-și ramurile sub un cer blînd de primăvară, dantelat cu nori albi și pașnici ca vata. Iar acolo, pe marginea colinei unde se înălța casa cea veche, era neașteptatul ocean de un galben vesel. O întindere de narcise, o pădure de magnolii, și unele și altele sădite înainte de a se fi născut ea.

Spre surprinderea ei, Ryan opri mașina, zîmbind:

- E fabulos.

- Bunica mea le-a plantat pe toate. Spunea că galbenul e o culoare simplă și-i face pe oameni să zîmbească.

- Îmi place bunica ta.

Pradă unui impuls, coborî, merse pe marginea drumului și-i culese un buchet de trîmbițe galbene.

- Cred că nu s-ar supăra, comentă el, în timp ce revenea în mașină, oferindu-i-le.

- Nu, n-ar avea nimic împotriva.

Dar constată că-i venea să plîngă.

- Ți-am mai adus odată narcise, îi puse Ryan o mîna pe obraz, făcînd-o să se întoarcă pentru a-l privi. De ce nu te fac să zîmbești?

Cu ochii închiși, Miranda își cufundă fața în flori. Aveau o mireasmă insuportabil de gingașă.

- Nu știu ce să fac, cu ceea ce simt. Am nevoie de etape, de niște etape rezonabile, ușor de înțeles.

- Nu-ți vine niciodată să te arunci și să vezi unde cazi?

- Nu.

Însă știa că exact asta făcuse.

- Sînt o lașă.

- Ești tu orice, numai lașă nu.

Miranda scutură din cap cu aprindere:

- Cînd pășesc pe teritoriul emoțiilor, devin lașă și mă tem de tine.

Ryan lăsă mîna să-i cadă, întorcîndu-se pentru a apuca volanul cu amîndouă. Excitația și vinovăția îi clocoteau în abdomen.

- E periculos să-mi spui lucrul ăsta. Mă pot folosi de el, pot să profit.

- Știu. La fel cum ești capabil să te oprești pe marginea drumului și să culegi narcise. Dacă ai fi capabil numai de una din stările astea, nu m-aș teme de tine.

Fără o vorbă, Ryan porni din nou mașina, urcînd încet pe aleea arcuită, pînă în fața casei.

- Nu sînt dispus să bat în retragere, astfel ca între noi să nu fie decît afacerile. Dacă-ți închipui că există posibilitatea asta, te înșeli.

Miranda tresări, cînd mîna lui se repezi s-o prindă de bărbie.

- Te înșeli amarnic, adăugă el, iar amenințarea mătăsoasă din glasul lui îi făcu inima să bată plină de emoție și panică.

- Indiferent ce simt, n-am să mă las silită, îl apucă ea de încheietura mâinii, împingându-i-o la o parte. Și păstrez valabile orice variante.

Cu aceste cuvinte, deschise portiera și coborî din mașină, fără să-i observe surîsul fulgerător. Și patima din ochi.

- Mai vedem noi, domnișoară doctor Jones, murmură el, urmînd-o pe trepte.

- Indiferent de relația noastră personală, avem anumite priorități. Trebuie să recapitulăm planurile expoziției.

- O vom face, își zornăi Ryan mărunișul din buzunar, în timp ce Miranda deschise ușa.

- Am nevoie să-mi dai mai multe detalii despre ceea ce te-aștepți să se întîmple cînd îi vom fi adunat pe toți la un loc.

- Le vei afla.

- Trebuie să vorbim pe îndelete despre toate, pas cu pas. Vreau să-mi organizez totul în minte.

- Știu.

Miranda închise ușa. Rămaseră uitîndu-se unul la altul, în antreul tăcut. Gîtul i se uscă precum deșertul, cînd Ryan își scoase geaca de piele, privind-o.

Ca vînătorul în fața prăzii, își spuse ea, întrebîndu-se de ce era atît de-al dracului de plăcută senzația aceea.

- Am aici o copie a proiectului. Sus, în cabinet. Le am aici, toate hîrțile. Copiile sînt sus,

- Sigur că da, făcu el un pas înainte. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ta. Știi ce vreau să-ți fac, domnișoară doctor Jones? În clipa asta, în locul ăsta.

Se mai apropie cu un pas, oprindu-se doar înainte de a o atinge, deși simțea nevoia urgentă de ea pulsîndu-i prin toate celulele trupului.

- În domeniul ăsta încă n-am hotărît nimic. Și trebuie să ne ocupăm de afaceri.

Inima i se zbătea între coaste ca un musafir nerăbdător și grosolan bătînd cu pumnii într-o ușă încuiată.

- Am copiile aici, repetă ea. Așa că aș putea să lucrez la ele, cînd nu... O, Doamne!

Se repeziră unul la altul. Mîini trăgînd de haine pe dibuite, guri ciocnindu-se, pentru a se contopi apoi. Dogoarea se revărsa ca un gheizer în erupție, pîrjolindu-i cu aburi. Îl trăgea cu disperare de cămașă.

- O, Doamne, nu pot suferi asta.

- N-am s-o mai port niciodată.

- Nu, nu, tremură în gîtlejul ei un rîs zguduit. Nu pot suferi că sînt așa de hămesită. Atinge-mă. Nu mai rezist. Atinge-mă.

- Încerc.

Îi smuci vesta prăzului pe care o avea pe sub jacheta de tweed.

- Tocmai azi ți-ai găsit să pui toate drăciile astea pe tine.

Ajunseră pînă la baza scării, unde se împiedicară. Vesta își luă zborul.

- Stai. Trebuie să...

Degetele i se afundară în părul ei, împrăștiind agrafele, pe cînd se încîrligau în acea cască roșie bogată.

- Miranda.

Din nou îi pogorî gura peste a ei, oceane de dorință involburîndu-se în acea violentă întîlnire a buzelor.

Îi înghiți gemetele, și pe ale lui, ospătîndu-se cu ele în timp ce mai rupeau să urce, pe poticnite, încă două trepte. Miranda îi scotea cămașa din pantaloni, se chinuia să-i

tragă mînecele în josul brațelor, gîfîia sufocată, suspina că mai voia, cînd în sfîrșit, în sfîrșit mîinile ei găsiră pielea.

Mușchii lui îi vibrau sub mîini. Îi simțea inima bătînd, la fel de nebunește ca a ei. Nu era decît sex. Nu rezolva nimic, nu dovedea nimic. Dar, Dumnezeu îi era matror, nu-i păsa.

Bluza de bumbac apretată i se agăță pe încheieturi, la manșete, și un moment rămase imobilizată, fascinant de neputincioasă, în timp ce Ryan o împingea la perete și se înfrupta din sîinii ei.

Voia un război, feroce, primitiv, sălbatic. Și îl găsi în el însuși, și în reacțiile și revendicările ei animalice. Degetele i se năpustiră în jos, descheind pantalonii bărbătești, lunecînd peste ea, în ea, fâcînd-o să împingă din șolduri înainte. Juisă brutal, rostindu-i cu voce înecată numele în timp ce trupul i se zguduia în șocuri.

Gura i se repezi peste fața lui, peste gît, mîinile i se înfipseră în șolduri, smucind de haine, scoțîndu-l din minți. Se afundă în ea acolo unde erau, împingînd-o cu putere în perete, adîncindu-se tot mai mult.

Miranda se agăța de el, zgîriindu-l cu unghiile pe spate. Sunetele pe care le scotea, mîrîieli primitive, țipete pătimase, scîncete guturale, îi ațîțau sîngele în vene. Cînd se moleși, o ridică de șolduri, orb și surd față de orice cu excepția nevoii lipsite de judecată de a poseda, a poseda, a poseda. Fiecare mișcare violentă era cîte o cucerire.

*A mea.*

- Mai vreau, gîfîi el. Stai cu mine. Întoarce-te.

- Nu pot.

Mîinile îi alunecară de pe umerii lui umezi. Avea mintea și trupul secătuite.

- Mai ia.

Miranda deschise ochii, pentru a se pomeni captivă într-ai lui. Atît de întunecoși, de fierbinți, cu auriul dens sclipind ca stelele, concentrați numai asupra ei. Pielea începu să-i trepidez din nou, mici șocuri de dorință care scînteiau în terminațiile nervoase, răspîndindu-se. Apoi, acele spasme se transformară în dureri, crude, pulsînde, care prefăceau fiecare respirație într-un geamăt fără sens. Plăcerea avea gheare și o sfîșia, amenințînd s-o sfîrtece în bucăți.

Cînd Miranda țipă, își îngropa fața în părul ei și se lăsă să se prăbușească.

☼ ☼ ☼

Parcă ar fi scăpat cu viață dintr-o catastrofă feroviară, reflectă Ryan. La limită. Zăceau prăvăliți pe podea, cu trupurile înlănțuite și amortite, cu mințile risipite. Miranda stătea răsturnată peste el, numai fiindcă așa căzuseră cu mijlocul peste abdomenul lui și fața în jos, pe covorul persan.

La fiecare cîteva minute, stomacul îi tresărea, iar Ryan știa că mai era în viață.

- Miranda.

Horcâi cuvîntul, dîndu-și seama deodată că avea gîtlejul ars de sete. Răspunsul ei fu un amestec de mormăit și geamăt.

- Crezi că poti să te ridici?

- Cînd?

Cu un mic hohot de rîs, Ryan întinse mîna s-o mîngîie pe fund.

- Acum ar fi cel mai bine.

Cum Miranda nu se mișcă, mîrîi:

- Apă. Vreau să beau apă.

- Nu poți să mă împingi la o parte?

Nu era chiar așa de simplu, dar reuși să se extragă de sub trupul ei inert. Se rezemă cu o mîna de perete ca să-și țină echilibrul, în timp ce cobora scara. În bucătărie, gol, bău două pahare cu apă de la robinet, apoi îl umplu și pe al treilea. Mai sigur pe picioare, porni înapoi, cu zîmbetul lărgindu-i-se cînd privi hainele și florile împrăștiate.



Miranda continua să zacă pe jos în capul scării, pe spate, cu ochii închiși, un braț azvîrlit deasupra capului și părul ca o claie splendidă, accentuat de roșul intens al covorului.

- Domnișoară doctor Jones. Ce-ar spune *Art Revue* despre asta?

- Hmmm.

Continuînd să zîmbească, Ryan se lăsă pe vine și-i împinse latura sînului cu paharul pentru a-i atrage atenția.

- Poftim, cred că ai nevoie.

- Mmm, reuși Miranda să se salte în șezut; luă paharul cu ambele mâini și îl bău pe tot.

- Nici n-am ajuns în dormitor.

- Există oricînd ocazia. Pari foarte relaxată.

- Parcă m-aș fi drogat.

Clipi din ochi, privind spre tabloul de pe perete din spatele lui, și văzu sutienul alb care atîrna triumfal de colțul superior al ramei.

- Ăla-i al meu?

Ryan se uită înapoi și-și trecu limba peste dinți.

- Cred că eu nu purtam.

- Dumnezeu!

Fu nevoit să-i acorde o bilă albă pentru viteza cu care își reveni, repezindu-se să-l smulgă. Cu ochii mari și mici scîncete deznădăjduite scăpîndu-i din gît, începu să adune în grabă hainele, încercînd să salveze florile pe care le striviseră.

Ryan se rezemă de perete, urmărind spectacolul.

- Nu-mi gălesc un ciorap.

Cînd îl privi, cu hainele ghemotocite la piept, îi surise:

- Îl mai ai pe picior.

Miranda coborî privirea, pentru a vedea modelul tradițional cu romburi pe piciorul stîng.

- A...

- Ce drăguț arăți. Ai un aparat foto?

Întrucît părea momentul cel mai potrivit, îi trînti toate hainele în cap.

☀ ☀ ☀

La insistențele lui Ryan, luă o sticlă de vin alb cu ei pe faleză, așezîndu-se în soarele cald de primăvară.

- Ai dreptate, spuse el. Primăvara e minunat aici.

Apa se închidea, de la bleu pal la orizont, pînă la o nuanță mai închisă, pe unde bărcile îi străbăteau suprafața, și un verde intens, aproape negru, lîngă țarm, unde valurile loveau în stînci.

Adia un vînt ușor, ca o mîngîiere.

Brazii înșirați pe mal, urcînd panta, aveau cetină proaspătă, verde-deschis. În copacii de esență tare se zăreau mugurii viitoarelor frunze.

Pe plaja neregulată de jos nu umbla nimeni, să deranjeze grămezile de scoici sparte, azvîrlite de o furtună recentă. Lui Ryan îi părea bine, se bucura că bărcile erau departe, mici ca niște jucării, iar geamandurile tăceau.

Erau singuri.

Dacă privea înapoi către casă, putea distinge vag forma vechii grădini dinspre sud. Cele mai multe uscături și buruieni cafenii spinoase fuseseră curățite. Pămîntul era săpat proaspăt și greblat. Se vedeau mici pete verzi. Miranda spusese că avea să grădinărească, își aminti el, și era o femeie care își ducea intențiile pînă la capăt.

Îi plăcea s-o privească lucrînd. L-ar fi încîntat enorm s-o vadă în genunchi acolo, concentrată să readucă la viață vechea grădină, transpunînd în realitate schițele pe care le desenase.

- I-ar fi plăcut să vadă ceea ce făcea ea să înflorească.

- Ar trebui să fim în cabinetul meu, la lucru, spuse ea, în timp ce vinovăția începea să străpungă plăcerea după-amiezei.

- Să ne închipuim că am făcut o ieșire pe teren.

- Trebuie să vezi proiectul final al expoziției.

- Miranda, dacă n-aș avea încredere în tine, pe deplin, n-ai fi în posesia proprietăților mele, sorbi el din vin, îndreptîndu-și gîndurile, fără tragere de inimă, spre muncă. În orice caz, ai trimis la sediul meu rapoarte zilnice. Cred că mi-am format o imagine.

- Munca la proiect mi-a dat timp să plasez alte lucruri în perspectivă. Nu știu ce putem rezolva cu toate astea, pe lîngă beneficile evidente pentru organizația mea și a ta și o contribuție generoasă la N.E.A. Celelalte...

- Celelalte progresează și ele.

- Ryan, ar trebui să comunicăm la poliție toate informațiile pe care le avem. M-am gîndit bine. Asta ar fi trebuit să facem încă de la început. M-am lăsat atrasă - din orgoliu, desigur, și datorită sentimentelor față de tine...

- Nu mi-ai spus care-s alea. Ai de gînd?

Miranda se uită în altă parte, privind geamandurile metalice înalte care se legănuu ușor și fără sunet.

- Pentru nimeni nu am simțit ceea ce simt pentru tine. Nu știu nici ce e, nici ce să fac. Familia mea nu are vocația relațiilor personale.

- Ce-are a face aici familia ta?

- Blestemul neamului Jones, oftă ea ușor, căci nu era nevoie să se uite înapoi pentru a ști că Ryan zîmbea. Întotdeauna o încurcăm. Neglijare, apatie, egocentrism. Nu știu ce e, dar pur și simplu nu ne pricepem să conviețuim cu oamenii.

- Deci, ești un produs al genelor tale și nu ești stăpînă pe tine însăși.

Fața ei se întoarse scurt, indignarea tăioasă din ochi făcîndu-i să surîdă. Apoi, stăpînindu-se, Miranda înclină capul.

- Bine zis. Dar rămîne faptul că am aproape treizeci de ani și niciodată n-am avut o relație serioasă, de durată. Nu știu dacă sînt capabilă să mențin una.

- Mai întîi, trebuie să dorești să afli. Vrei s-o știi?

- Da, începu Miranda să-și frece nervoasă mîna pe pantaloni, dar Ryan i-o prinse, țînînd-o în loc.

- Atunci, începem de aici. Nu mă aflu în elementul meu mai mult decît tine.

- Tu nu-ți ieși niciodată din elementul tău, murmură ea. Ai prea multe elemente.

Ryan rîse, strîngînd-o de mînă.

- Ce-ar fi să ne purtăm ca o pereche care se simte bine și să-ți povestesc despre drumul meu la San Francisco?

- Te-ai întîlnit cu fratele tău.

- Da, el și familia lui vor veni la gală. Restul familiei o să vină de la New York.

- Cu toții? Vine toată familia ta?

- Sigur. E un mare eveniment. Oricum, trebuie să te previn că vei fi examinată minuțios.

- Minunat. Încă un motiv de nervozitate.

- Vine și mama ta. Și tatăl tău - ceea ce ridică o mică dilemă, întrucît el crede că sînt altcineva.

- O, Doamne, uitasem! Ce facem?

- Ne vom preface că habar n-avem ce tot îndrugă.

Văzînd-o că-l privea cu gura căscată, Ryan zîmbi.

- Rodney e englez, eu nu sînt. Și nu arată nici atît de bine ca mine.

- Chiar crezi că tatăl meu va înghiți gălușca?

- Evident, fiindcă e varianta noastră și o vom susține cu încăpăținare, își încrucișă Ryan picioarele la glezne, în timp ce inspira aerul răcoros și umed, dîndu-și seama că de zile întregi nu se mai relaxase complet. De ce Dumnezeu să mă fi prezentat față de el drept altcineva - mai ales din moment ce eram - la New York cînd a venit să te viziteze? Va fi nedumerit, dar nu e nici un risc să-l faci pe Ryan Boldari mincinos în față.

Miranda lăsă un moment gîndul să se așeze.

- Nu văd ce alte posibilități avem și, cu siguranță, tatăl meu nu e prea atent la oameni, dar...

- Tu doar ia-te după mine și zîmbește cît mai mult. Deci, cît am stat la San Francisco, l-am căutat pe Harrison Mathers.

- L-ai găsit pe Harry?

- L-am găsit locuința. Nu era acasă. Dar am petrecut o interesantă jumătate de oră cu boarfa din apartamentul de vizavi. Mi-a spus că lipsea de cîteva zile și că...

- Un moment, își smulse Miranda mîna dintr-a lui, ridicînd un deget. Ești bun să repeți?

- Că lipsea de cîteva zile?

- Nu, ai spus ceva în sensul că ți-ai petrecut timpul cu o prostituată.

- A meritat cu prisosință cincizeci... ei, de fapt, o sută. L-am mai dat cincizeci, la sfîrșit.

- A, ca un fel de bacșiș?

- Mda, îi zîmbi el radios. Ești geloasă, scumpo?

- Ar fi deplasat?

- Puțină gelozie e foarte sănătoasă.

- Atunci e bine.

Și-și strînse pumn mîna recent eliberată, trîntindu-i o directă în stomac.

Ryan icni sufocat, îndreptîndu-se de spate, prudent, în eventualitatea că se hotăra să-i mai dea una.

- Rectific. Gelozia este, categoric, nesănătoasă. Am plătit-o ca să-mi vorbească.

- Dacă aș fi crezut altceva, acum erai în drum spre stîncile alea de jos.

De data asta, cînd Ryan o privi cam speriat, zîmbi.

- Și ce ți-a spus?

- Știi, calmul ăsta yankeu poate fi cam înspăimîntător uneori, domnișoară doctor Jones. Mi-a spus că eram al doilea om care venise în ziua aia să-l caute. În momentul respectiv, ținea spre mine un pistol foarte mare.

- Un pistol. Avea pistol?

- Nu-i plăcuse cum arăta primul individ. În general, femeile din sfera ei profesională se pricep să evalueze rapid bărbații. Din descrierea ei, aș spune că avea dreptate - e cazul ca tu s-o știi cel mai bine. Cred că era același care te-a atacat.

Mîna Mirandei se ridică repede la gît.

- Cel care a fost aici, care mi-a furat poșeta? A fost la San Francisco?

- În căutarea tînărului Harry - și, după cîte presupun, fostul tău student a avut mare noroc că nu era acasă. E implicat, Miranda. Persoana pentru care a făcut bronzul, căreia i l-a dat sau i l-a vîndut, nu vrea să-o mai incomodeze cu prezența lui.

- Dacă-l găsește...

- Am aranjat să stea cineva cu ochii după el. Mai întîi trebuie să-l găsim.

- O fi fugit. Poate știa dă-l căutau.

- Nu cred, m-am uitat prin camera lui. Își lăsase acolo toate materialele artistice și o mică rezervă de iarbă, se rezemă din nou Ryan în coate, privind norii ce pluteau leneși pe cer. Nu mi-a dat impresia că plecase în mare grabă. Avem avantajul de a ști că îl caută cineva, în momentul de față, nimeni nu știe că și noi îl căutăm. După stilul în care trăia, fie n-a primit prea mult în schimbul falsului, fie a tocat scurt banii, fără să exploreze minunata lume a șantajului.

- N-ar fi fost firesc ca mai întâi să-l amenințe?

- La ce bun? Doar nu voiau să le scape. Doreau să-l elimine, rapid și discret. În ochii Mirandei, însă, se citea ceva.

- De ce?

- Am primit niște... comunicate. Era un cuvânt academic, profesional, și o făcea mai puțin nervoasă.

- Comunicate?

- Faxuri, în cea mai mare parte. De cîtva timp. După plecarea ta, au început să sosească zilnic. Prin fax, un *E-mail*, aici și la birou.

Ryan se îndreaptă din nou. De astă dată, avea ochii strînși și reci.

- Amenințări?

- Nu tocmai, sau nu amenințări cu adevărat, pînă recent.

- De ce nu mi-ai spus?

- Îți spun acum.

- De ce naiba nu m-ai anunțat că se întîmpla chestia asta?

Expresia mată cu care îl privi îl făcu să se ridice în picioare atît de repede încît răsturnă paharul într-o parte, iar acesta se rostogoli peste stînci.

- Nu ți-a trecut nici un moment prin minte, nu-i așa? Să-mi spui că erai pîndită, speriată în felul ăsta? Nu-mi spune că nu te-ai speriat, se răsti el, înainte ca Miranda să-i poată răspunde. Ți se vede pe față.

După părerea lui, se vedea prea mult, și prea ușor.

- Ce-ai fi putut face tu?

O privi lung, cu un foc mocnit în ochi, apoi, înfundîndu-și mîiniile în buzunare, se întoarse.

- Ce spuneau?

- Diverse. Unele dintre ele sînt foarte calme, scurte și subtil amenințătoare. Altele sînt mai disjuncte, fără cap și coadă. Alea au un caracter mai personal, vorbesc despre lucruri întîmplate sau mici evenimente din viața mea.

Întrucît avea pe șira spinării o senzație de a fi pîndită, se ridică în picioare.

- Unul a venit după ce Giovanni... după ce Giovanni. Spunea că am mîiniile mînjite cu sîngele lui.

Ryan fu nevoit să-și lase deoparte nemulțumirea și indignarea. Îl surprindea cît de mult i le stîrnise pe amîndouă neîncrederea Mirandei în el. Nu se bazase pe el. Se întoarse, privind-o drept în ochi.

- Dacă și tu crezi asta, dacă lași un anonim nenorocit să te convingă, ești o proastă și-i dai exact ceea ce vrea.

- Știu, Ryan. Înțeleg perfect.

Crezuse că o putea spune calm, dar vocea i se frînse.

- Știu că e cineva care mă cunoaște destul de bine pentru a se folosi de lucrurile care mă rănesc cel mai mult.

Se apropie de ea, cuprinzînd-o strîns cu brațele.

- Ține-te de mine. Haide, strînge-mă.

Cînd brațele Mirandei îl încercuiră în sfîrșit, își frecă obrazul de părul ei.

- Nu ești singură, Miranda.

Dar fusese singură, atît de mult timp. Un om ca el n-avea să ştie niciodată cum e să stai într-o cameră plină de oameni şi să te simţi aşa de singură. De străină. De nedorită.

- Giovanni... a fost unul dintre puţinii oameni care mă făceau să mă simt... normală. Ştiu că mesajele mi le tirimite cel care l-a ucis. O ştiu, la nivelul minţii, Ryan. Dar în inimă, voi rămîne întotdeauna vinovată. Iar ei o ştiu.

- Atunci, nu-i lăsa să se folosească aşa de tine, nici de el.

Miranda închisese ochii, copleşită de consolarea pe care i-o oferea. Acum îi deschise, privind spre mare, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul.

- Se folosesc de el, murmură. Ai dreptate, i-am lăsat să se folosească de el pentru a mă lovi pe mine. Oricine o fi, mă urăşte şi s-a asigurat că o ştiu şi eu, în faxul care a sosit azi.

- Ai cîte un exemplar din toate?

- Da.

- Vreau să le văd.

Cînd Miranda dădu să se îndepărteze, o ţinu pe loc, mîngîindu-i părul. Chiar nu simţea că tremura? se întrebă el.

- E-mail-ul. l-ai dat de urmă?

- N-am avut deloc noroc. Numele utilizatorului nu figurează pe server - serverul pe care-l folosim aici şi la Standjo.

- L-ai păstrat în computer?

- Da.

- Atunci îl vom localiza.

„Noi, sau Patrick”, îşi mai spuse el.

- Îmi pare rău că n-am fost aici, se retrase, încadrîndu-i faţa. Acum am venit, Miranda, şi nimeni nu-ţi va face nici un rău atîta timp cît sînt eu lîngă tine.

Cum nu-i răspunse, o strînse mai tare, privind-o drept în ochi.

- Să ştii că nu fac promisiuni cu uşurinţă, fiindcă, după ce le fac, nu mi le mai încalc. Voi merge cu tine tot drumul, pînă la capăt. Şi nu voi lăsa să ţi se întîmple nimic.

Se opri, apoi făcu un pas pe care-l considera periculos, spre o margine ameninţătoare.

- Tot mai vrei să vorbeşti cu Cook?

Fusese atît de sigură că era calea cea mai potrivită. Atît de sigură, pînă în momentul cînd Ryan se uitase la ea şi îi promisese. Pînă cînd, cu acea făgăduială, o făcuse să creadă, în pofida oricărei raţiuni, că putea avea încredere în el.

- Vom merge pînă la capăt. Ryan. Cred că nici unul dintre noi nu s-ar putea mulţumi cu mai puţin.

☼ ☼ ☼

- Puneţi soclul direct peste semn, făcu Miranda un pas înapoi, privindu-i pe cei doi oameni voinici de la întreţinere ridicînd piedestalul din marmură de un metru pentru a sta exact în centrul sălii; ştia că era punctul din mijloc de trei ori măsurase, personal. Da, bine. Perfect.

- Asta-i ultimul, domnişoară doctor Jones?

- În zona asta, da, vă mulţumesc.

Îşi îngustă ochii, imaginîndu-şi bronzul lui Donatello cu Venus scaldat în lumină, pe coloană.

Acea galerie era dedicată operelor Renaşterii timpurii. Un Brunelleschi de mare preţ stătea după un geam, iar două tablouri de Masaccio erau înrămate ornamental şi agăţate deja, lîngă un Botticelli înalt de patru metri, reprezentînd maiestuoasa înălţare la cer a Maicii Domnului. Mai era un Bellini care onorase cîndva peretele unei vile veneţiene.

Cu Donatello-ul în centru, etalarea prezenta primele trei adevărate izbucniri de inovație artistică reprezentând nu numai temelia strălucirii din secolul al șaisprezecelea, ci și o perioadă de mare artă în sine.

Adevărat, considera stilul epocii mai puțin emoțional, mai nepătimaș. Reprezentarea personajelor, chiar și în opera lui Masaccio, era cam statică, emoțiile umane fiind mai mult stilizate decât reale.

Dar era un miracol că existau asemenea lucruri și puteau fi studiate, analizate, la secole întregi după executarea lor.

Bătându-se cu un deget pe buze, studie restul sălii. Pusese ca ferestrele înalte să fie drapate în material bleumarin înspicat cu fir de aur. Aceleași drapaje se așterneau pe mese de diferite înălțimi, iar peste materialul scilpitor erau expuse instrumentele artiștilor din era respectivă. Dălți și palete, compasuri și pensule. Le alesese personal pe fiecare din muzeu.

Mare păcat că trebuia să stea închise sub sticlă, însă chiar și în cazul unei asemenea mulțimi bogate și sofisticate, degetele puteau deveni lipicioase.

Pe un enorm suport din lemn sculptat stătea o *Biblie* uriașă, deschisă la paginile scrise manual, cu ornamentații migăloase, de călugării din vechime. Alte mese erau pline cu bijuteriile preferate de bărbații și femeile perioadei. Existau papuci brodați, un pieptene, caseta de fildeș a unei doamne, fiecare piesă aleasă anume pentru acel loc. Sfeșnice imense de fier încadrau arcada.

- Foarte impresionant, apăru printre ele Ryan.

- Aproape perfect. Arta, cu fundamentele ei sociale, economice, politice și religioase. Anii 1400. Nașterea lui Lorenzo Magnificul, Pacea de la Lodi și echilibrul care a rezultat din ea, oricât de precar, între principalele state italiene.

Gesticula spre o hartă întinsă, datată 1454, de pe perete.

- Florența, Milano, Neapole, Veneția și, desigur, statul papal. Nașterea unei noi școli de gândire în artă - umanismul: Cheia lui a fost cercetarea rațională.

- Arta nu e niciodată rațională.

- Ba cum să nu fie.

Ryan se rezumă să clatine din cap:

- Ești prea ocupată să te uiți într-o operă, pentru a te mai uita și la ea. Frumusețea, arată el spre fața senină a Madonei, este cel mai irațional lucru. Ești nervoasă, adăugă, când îi luă mâinile și-i simți răceala pielii.

- Neliniștită, preciza ea. Celelalte zone le-ai văzut?

- Mă gândeam să mă conduci tu.

- În regulă, dar n-am prea mult timp. O aștept pe mama, în mai puțin de-o oră. Vreau să fie totul în ordine, când ajunge ea aici.

Porni împreună cu el prin încăpere.

- Am lăsat spații de mișcare largi, plasând sculpturile - cu bronzul lui Donatello în centru, de jur împrejur, pentru o vedere circulară completă. Oamenii trebuie lăsați să se plimbe liberi, apoi să treacă pe ușa asta în galeria următoare, cea mai spațioasă, care reprezintă Marea Renaștere.

Trecură și ei.

- Aici, continuăm dezvoltarea temei, arătând nu numai operele de artă, ci și ceea ce le înconjură, le susține, le inspira. Am folosit mai mult auriu și roșu. Ca să exprim puterea, a bisericii, a regalității.

Tocurile îi țâcăneau pe dușumeaua de marmură, în timp ce mergea în cerc, studiind detalii, căutând orice infimă ajustare mai era de făcut.

- Epoca asta a fost mai bogată și mai dramatică. Atît de multă energie. N-a putut să dureze, dar - în perioada scurtului său apogeu a produs cele mai importante lucrări ale oricărei epoci, de dinainte și de după aceea.

- Sfinți și păcătoși?

- Poftim?

- Cele mai populare modele ale artei, sfinții și păcătoșii. Sexualitatea crudă și totuși elegantă și egoismul zeilor și al zeițelor, juxtapuse cu brutalitatea războiului și umăr la umăr cu marea suferință a martirilor.

Ryan studia chipul căzut în beatitudine dar și cu un fel de nedumerire al Sfîntului Sebastian, gata să fie străpuns de săgeți.

- Nu i-am înțeles niciodată pe martiri. Vreau să zic, ce rost avea?

- Răspunsul cel mai evident ar fi credința lor.

- Nimeni nu-ți poate fura credința, dar viața mai mult ca sigură ți se poate lua - și încă în cele mai perverse și inventive moduri, își agăță el degetele mari în buzunarele pantalonilor. Săgeți pentru etern popularul Sebastian, frigerea de viu a bătrînului Sfînt Lorenzo. Crucificări, bucăți de trup smulse într-o veselie. Lei, tigri și urși. Vai de mine și de mine.

Împotriva propriei voințe, Miranda chicoti.

- Tocmai de-asta au fost martiri.

- Exact, se întoarse el dinspre Sebastian, zîmbindu-i radios. Deci, ai în față hoarda păgîină și uneltele ei de tortură, primitive dar totuși hidos de eficiente. De ce să nu spui doar: „Sigur, nici o problemă, fetelor și băieți. Ce zeu ați prefera să ador azi? Ceea ce spui nu schimbă ce gîndești sau crezi, dar îți poate schimba cu siguranță starea de viață.

Arată cu degetul mare spre pînză:

- Întreabă-l doar pe bietul Sebastian.

- Se vede clar că ai fi prosperat în perioadele de persecuție.

- Ba bine că nu.

- Și cum rămîne cu cuvintele ca integritatea, convingerea, curajul?

- De ce să mori pentru o cauză? Mai bine să trăiești pentru ea.

În timp ce Miranda cugeta la această filosofie, căutîndu-i cusururile, Ryan se îndepărtă să studieze o masă acoperită artistic cu artefacte religioase. Crucifixuri de argint, potire, relicve.

- Uluitoare treabă ai făcut aici, domnișoară doctor Jones.

- Cred că merge foarte bine. Tițian-ii vor fi punctul focal major al sălii ăsteia, împreună cu Rafael-ul tău. E o piesă magnifică, Ryan.

- Da, îmi place și mie foarte mult. Vrei s-o cumperi? Îi zîmbi el. Frumusețea meseriei mele, domnișoară doctor Jones, este că toate au un preț al lor. Oferă-l, și-ți aparține.

- Oricum, multe dintre piesele noastre sînt donate sau date în împrumuturi permanente. Dar dacă vorbești serios despre vînzarea Rafael-ului, am să elaborez o ofertă.

- Nici chiar pentru tine, iubito.

Miranda nu făcu decît să ridice din umeri. Nu se așteptase la altceva.

- Aici aș pune „Doamna întunecată”, spuse ea deodată. De fiecare dată cînd îmi imaginam sala asta, cînd mă gîndeam la unghiuri, fluentă, tematică, o vedeam stînd pe o coloană albă cu lujeri de viță încolăciți în jos. Uite-aici, făcu ea un pas înainte. Sub proiectorul ăsta. Unde s-o vadă toată lumea. Unde s-o pot vedea și eu.

- O vom lua înapoi, Miranda.

Nu răspunse nimic, nemulțumită că visase cu ochii deschiși.

- Vrei să vezi și sala următoare? Ți-am expus Vasari-urile.

- Mai tîrziu. Se apropie de ea. Trebuia s-o facă.

Intenționase să-i spună imediat, dar nu suportase să-i readucă în ochi expresia aceea hăituită.

- Miranda, am primit un telefon de la fratele meu din San Francisco. De la Michael. Azi noapte, a fost pescuit din golf un cadavru. Era Harry Mathers.

Miranda făcu ochii mari, țintuindu-i pe-ai lui mult timp, înainte de a-i închide pur și simplu, întorcînd capul.

- Nu fost un accident. O întîmplare.

- Reportajele pe care le-a auzit fratele meu nu prezentau multe detalii. Doar că a fost omorît înainte de a fi aruncat în apă.

Cu beregata tăiată, adăugă el în gînd, dar nu exista nici un motiv pentru a adăuga acest detaliu. Miranda știa deja cine și de ce o făcuse. La ce bun să mai afle și cum?

- Trei oameni, pînă acum. Trei morți. Și pentru ce?

Cu spatele spre el, privi fața luminoasă a Madonei.

- Pentru bani, pentru artă, pentru amorul propriu? Poate că pentru toate trei.

- Sau poate din nici una dintre cauzele astea, de fapt. Poate că din cauza ta.

Junghiul scurt și dureros din inimă o făcu să se zguduie o dată înainte de a se răsuci spre el. Ryan îi văzu frica în ochi și știu că nu pentru ea însăși se temea.

- Din cauza mea? Ar fi posibil să mă urască cineva atît de mult? De ce? Nu mă pot gîndi la nimeni asupra căruia să fi avut un asemenea impact, nimeni, pe care să-l fi lovit atît de profund încît să asasineze pentru a proteja o minciună care-mi ruinează reputația profesională. Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, Harry era aproape un copil.

Cu vocea înverșunată, ascuțită de furia care se rostogolea pe sub teamă, repetă:

- Doar un copil, și a fost retezat ca un fir rămas în aer. Cu tot atîta nepăsare. Pentru cine aș putea să contez atît de mult încît să omoare așa un băiat? Eu n-am contat niciodată pentru nimeni.

Iar acesta, își spuse Ryan, era cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată rostit de cineva. Și cu atît mai trist, cu cît Miranda îl credea.

- Ai un impact mai puternic decît îți dai seama, Miranda. Ești tare, ai succes. Te concentrezi pe ceea ce vrei și încotro te îndrepti. Și ajungi la destinație.

- N-am călcat pe nimeni în picioare pe drum.

- Poate că n-ai observat. Patrick lucrează la urmărirea E-mail-ului pe care l-ai primit.

- Bine.

Își trecu o mîină prin păr. Nu observase? Putea fi chiar atît de absorbită de ea însăși, atît de retrasă, de rece?

- A reușit? A trecut mai mult de-o săptămînă. Credeam că s-a lăsat păgubaș.

- Nu abandonează niciodată, cînd își înfige dinții într-un rebus pe computer.

- Ce e? Ce încerci să-mi ascunzi?

- Numele utilizatorului a fost atașat pentru foarte scurt timp de un cont. Aplicat, retras și îngropat sub cît mai mult jargon de computer.

Simți formîndu-i-se în stomac un nod rece. Era o veste proastă, știa. Foarte proastă.

- Ce cont era?

Ryan îi puse mîinile pe umeri:

- Al mamei tale.

- Nu e cu puțință.

- Mesajul fusese expediat din Florența, cu codul regional, sub contul înregistrat pe numele Elizabeth Stanford-Jones și sub parola ei. Îmi pare rău.

- Nu se poate, se smulse Miranda din fata lui. Oricît de mult... oricît de puțin... nu contează, îngăimă ea. Nu putea face asta. Nu mă poate urî atît de mult. Nu pot să accept.



- A avut acces la ambele bronzuri. Nimeni n-ar fi luat-o la întrebări. Te-a chemat, apoi te-a concediat și te-a trimis acasă. Te-a dat afară din Institut. Regret, îi puse el o mână pe obraz, dar trebuie să ții seama de realitate.

Era logic. Era hidos. Închise ochii, lăsându-i brațele s-o cuprindă.

- Mă scuzați.

Miranda se smuci în brațele lui, ca și cum împușcături, nu cuvinte, s-ar fi auzit în spatele ei. Foarte încet, se întoarse, trăgând prelung aer în piept, ca să se pregătească.

- Bună, mamă.

Elizabeth nu părea să fi petrecut ultimele câteva ore zburînd peste un ocean și înfruntînd micile neajunsuri ale voajelor internaționale. Avea părul coafat impecabil, iar taiorul albastru ca oțelul nu avea nici o cută sau încrețitură.

Miranda se simțea ca întotdeauna cînd avea în față perfecțiunea neabătută a mamei sale - ciufulită, șleampătă, nearătoasă. Acum, în combinație se mai adăuga și suspiciunea. Era posibil ca femeia aceea care toată viața predicase integritatea să-și fi trădat propria fiică?

- Scuzați-mă că vă întrerup din... muncă.

Prea obișnuită cu dezaprobarea părintească pentru a mai reacționa, Miranda nu făcu decît să dea din cap:

- Elizabeth Standford-Jones, Ryan Boldari.

- Domnule Boldari.

Elizabeth evaluă situația, conchise că proprietarul galeriei ceruse participarea Mirandei la proiect și din alte motive pe lîngă calificările ei și, întrucît rezultatele erau în beneficiul Institutului, adăugă în zîmbet căldură:

- Ce plăcere, să te cunosc în sfîrșit.

- Onorat, traversă el sala pentru a-i da mîna, remarcînd că mama și fiica nici măcar nu se deranjau cu sărutările în gol pe care le schimbau adesea femeile.

- Sper că ai călătorit fără probleme.

- Într-adevăr, mulțumesc.

Un chip frumos, își spuse ea, și maniere elegante. Fotografiiile pe care i le văzuse în revistele de artă, de-a lungul anilor, nu prea putuseră immortaliza forța acelei combinații.

- Îmi prezint scuzele pentru că nu am putut ajunge mai devreme, așa cum plănuisem. Sper că proiectul avansează așa cum ai anticipat, domnule Boldari.

- Ryan, te rog. Și mi-a întrecut deja așteptările. Fiica ta e tot ce mi-aș fi putut dori.

- Ai fost ocupată, constată ea, către Miranda.

- Foarte. Am închis pentru public aripa, la etajul asta, de două zile. Echipa a muncit mult, dar merită.

- Da, observ și eu, scrută ea sala, plăcut impresionată, după care continuă: Dar mai aveți de lucru, evident. Acum veți putea folosi și talentele de la Standjo. Azi au mai venit cîțiva angajați, iar alții vor sosi mîine. Știu că se află la dispoziția voastră. Elise și Richard sînt aici, împreună cu Vincente și soția lui.

- Andrew știe că a venit Elise?

Elizabeth înălță din sprîncene:

- Dacă nu, va afla curînd.

Iar avertismentul din tonul ei era clar. N-avea să se discute nici o chestiune de familie, nici să fie lăsată să perturbe activitatea.

- Pe tatăl tău îl așteptăm diseară. Ne va fi de un ajutor enorm, la selecția finală a artefactelor.

- Am și făcut selecțiile finale, declară sec Miranda.

- Rareori se întîmplă ca un proiect de proporțiile astea să nu aibă de cîștigat de pe urma unui ochi proaspăt.

- Plănuiești să-mi iei și proiectul ăsta?

Un moment, Elizabeth păru gata să răspundă. Buzele i se întredeschiseră, tremurînd, dar apoi redeveniră forme, în timp ce se întorcea spre Ryan:

- Aș dori foarte mult să-ți văd Vasari-urile.

- Da, Ryan, arată-i-le. Sînt în zona următoare. Dacă mă scuzați amîndoi, am o întîlnire.

- Mă simt dator să-ți spun, Elizabeth, începu Ryan, cînd Miranda ieși, că această foarte impresionantă expoziție n-ar fi fost posibilă fără fiica ta. Ea a conceput-o, a proiectat-o și a implementat-o.

- Sînt pe deplin conștientă de talentele Mirandei.

- Da? replică el ponderat, cu o ușoară și intenționat ironică arcuire a sprîncenelor. Atunci, e clar că m-am înșelat. Am presupus că, din moment ce nu comentaseși rezultatele a patru săptămîni de muncă intensă din partea ei, însemna că le găseai unele lacune.

În ochii femeii licări ceva ce-ar fi putut să fie jenă. Ryan spera că așa era.

- Cîtuși de puțin. Am toată încrederea în capacitățile Mirandei. Dacă are un defect, este excesul de entuziasm și tendința de a se implica prea mult pe plan personal.

- Cei mai mulți le-ar considera valori, nu defecte.

O provoca, dar Elizabeth nu înțelegea motivul.

- În afaceri, obiectivitatea e esențială. Sînt sigură că ești de acord.

- Eu prefer în toate pasiunea. Este mai riscantă, dar rezultatele sînt mult mai satisfăcătoare. Miranda are pasiune, dar tinde să și-o reprime. Sperînd, cred, aprobarea ta. I-o acorzi vreodată?

Enervarea i se manifestă cu răceală, ca o lucire rece în ochi și o înghețare a vocii.

- Relațiile dintre mine și fiica mea nu te privesc, domnule Boldari, mai mult decît mă privesc pe mine cele dintre dumneata și ea.

- Ciudat. Aș spune că e tocmai invers, de vreme ce fiica ta și cu mine sîntem amănți.

Degetele lui Elizabeth se strînseră scurt pe cureaua servietei diplomat subțiri pe care o purta agățată pe umăr.

- Miranda e adultă. Nu mă amestec în problemele ei personale.

- Atunci, să ne rezumăm la cele profesionale. Spune-mi despre „Doamna întunecată”.

- Mă scuzi?

- „Doamna întunecată”, rămase Ryan cu ochii ațintiți asupra ei. Unde e?

- Bronzul Fiesole, răspunse calmă Elizabeth, a fost furat dintr-o magazie de la Bargello, acum cîteva săptămîni. Nici eu și nici autoritățile nu avem idee unde se află în prezent.

- Nu vorbeam despre copie, ci despre original.

- Original?

Fața îi rămase inexpressivă. Se simțea însă ceva. Înțelegere, șoc, cugetare - era greu de spus, cu o femeie atît de rigid controlată.

- Elizabeth?

Intră un grup de persoane, cu Elise în frunte. Ryan văzu o femeie scundă, armonios clădită, cu un păr ca de zîină tuns scurt și ochi mari, strălucitori. O urma la un pas un om palid și chel pe care îl etichetă ca fiind Richard Hawthorne, apoi o sosie planturoasă a Sophiei Loren ținînd de braț un bărbat robust, cu piele măslinie și păr alb lucios. Soții Morelli, conchise el. Din spate îi domina, cu afectuoase zîmbete părintești, John Carter.

- Scuzați-mă, își împreună Elise mîinile frumoase. Nu știam că sînteți ocupați.

Mai recunoscătoare pentru întrerupere decît lăsa să se vadă, Elizabeth făcu prezentările.

- Ce plăcere să vă cunosc, spuse Elise. Abia anul trecut v-am vizitat galeria din New York. E o comoară. Și asta, se învîrți ea în loc, cu ochii strălucind. E superbă. Richard, lasă harta aia în pace și uită-te la tablouri.

Richard Hawthorne se întoarse, cu un zîmbet spășit.

- Nu pot rezista niciodată unei hărți. E un exponat excelent.

- Cred că ați muncit ca niște sclavi, îl bătu Vincente pe Carter inimos pe umăr.

- Din clipă-n clipă m-așept să fiu chemat la frecatul podelelor, zîmbi din nou Carter, spășit. Miranda face sectoare cu noi. Abia ieri am terminat restaurarea Bronzino-ului. Am auzit că toți cei din departament s-au cutremurat cînd au văzut-o venind. De două săptămîni, toți șefii de departamente bagă-n ei numai Maalox. Pe Miranda nu pare s-o deranjeze. Femeia asta are nervi de oțel.

- A făcut o treabă excelentă, privi iarăși Elise în jur. Unde e?

- Are o întîlnire, răspunse Elizabeth.

- O găsesc eu mai tîrziu. Sper că ne va pune la muncă.

- Știe că ești aici.

- Bine. Mă... mă gîndeam să văd dacă Andrew e liber, cîteva momente, îi zîmbi ea a scuză lui Elizabeth, eu nostalgie. Aș vrea să văd ce mai face. Dacă n-ai nevoie de mine acum.

- Nu, du-te.

Întoarse o privire amuzată, cînd Gina Morelli începu să exclame și să gîngurească în fața vitrinei cu bijuterii.

- Richard, știi că abia aștepți să vizitezi biblioteca.

- Sînt un om previzibil.

- Distracție plăcută.

- Vom ști unde să-l găsim, spuse Vincente. Îngropat cu nasu-n cărți. Eu, unul, o aștept pe Gina să studieze și să rîvnească la fiecare frafastic - și pe urmă, să mă tîrască la cumpărături, clătină el din cap. E la fel de previzibilă.

- Două ore, anunță Elizabeth, pe tonul ei de directoare. Apoi, ne întîinim aici și vedem ce mai este de făcut.

☀ ☀ ☀

În fața ușii de la cabinetul lui Andrew, Elise ezită. Asistenta lipsea de la birou și era mulțumită pentru asta. Domnișoara Purdue îi era devotată lui Andrew și n-ar fi aprobat vizita neanunțată a fostei sale soții. Îi auzi glasul pe ușa deschisă. Era puternic și îi provoca o nostalgie ciudată.

Întotdeauna îi plăcuse glasul lui. Tonul clar, accentul elegant, ușor kennedyesc. Prespunea, în felul ei, că văzuse în el un fel de vlăstar al unei puternice familii din New England, încununată de succese.

Căsnicia lor avusese atît de multe posibilități. Cîte speranțe își mai făcuse. Dar, în cele din urmă, nu mai avusese altă soluție decît să divorțeze și să meargă înainte. Din cîte știa, avusese mult mai mult succes decît Andrew.

Deși era conștientă de regretul care i se citea în ochi, afișă un zîmbet vesel și bătu ușor în tocul ușii.

- Ne așteptăm la cinci sute de invitați, spuse el în receptor, apoi ridică privirea și încremeni.

Toate amintirile îl năpădiră, strop cu strop. Prima oară cînd o văzuse, la angajarea ca șefă adjunctă de laborator, recomandată de tatăl lui. Cu halat alb și ochelari de protecție. Felul cum își ridicase ochelarii pe cap, cînd Miranda le făcuse prezentările.

Felul cum rîsese, spunîndu-i că era și timpul, cînd Andrew în sfîrșit își adunase curajul s-o invite în oraș. Prima oară cînd făcuseră dragoste. Și ultima. Modul cum arătase în ziua nunții, strălucitoare și delicată. Cum arătase cînd îi spusese că totul se terminase,

atît de rece și distantă. Și toate stările intermediare, alunecînd dinspre speranță și fericire către insatisfacție, dezamăgire, dezinteres.

Glasul de la telefon îi suna ca un zumzet vag în urechi. Strînse pumnul, sub birou. Își dorea mai mult ca orice să aibă în el un pahar.

- Va trebui să mai vorbim și despre celelalte, dar toate detaliile se găsesc în comunicatul de presă. Sînt sigur că putem aranja un scurt interviu mîine seară, în timpul ceremoniei... N-ai pentru ce.

- Iartă-mă, Drew, începu ea, cînd Andrew închise. Domnișoara Purdue nu e la birou, așa că m-am gîndit să profit de ocazie.

- E-n regulă.

Cuvintele găunoase îi zgîriau gîtlejul.

- Nu era decît un reporter.

- Evenimentul generează multă presă pozitivă.

- Avem nevoie.

- Au fost două luni grele.

Andrew nu se ridică, așa cum se așteptase Elise, care intră în cameră și se opri în fața lui, cu biroul despărțindu-i.

- M-am gîndit că ar fi cel mai bine și mai ușor, pentru amîndoi, dacă am discuta cîteva minute. N-aș fi venit, dar a insistat Elizabeth. Și, trebuie să recunosc, aș fi fost dezolată să ratez evenimentul.

Nu-și mai putea lua ochii de la ea, oricît de rău îl ardea în inimă.

- Am vrut să vină toți membrii importanți ai organizației.

- Tot mai ești supărat pe mine.

- Nici nu știu cum mai sînt.

- Pari obosit.

- Pregătirea expoziției ăsteia nu mi-a prea lăsat timp de odihnă și recreere.

- Știu că e neplăcut, întinse ea o mînă, după care o retrase la loc, parcă dîndu-și seama că nu era binevenită. Ultima dată cînd ne-am văzut a fost...

- În cabinetul unui avocat, încheie Andrew.

- Da, coborî Elise privirea. Aș vrea să fi putut proceda altfel. Amîndoi eram atît de lezați și revoltați, Drew. Sperasem ca de-acum înainte să putem fi măcar...

- Prieteni? rîse el amar, nici pe departe atît de dureros precum cuvîntul inofensiv pe care îl rostise.

- Nu, nu prieteni, se umeziră de emoție fabuloșii ei ochi. Doar ceva mai puțin decît dușmani.

Nu la asta se așteptase, la expresia aceea cinică și dură. Anticipase regret, nefericire, chiar o izbucnire de mînie. Fusese pregătită pentru oricare dintre ele. Dar nu pentru acel scut solid din care toate eforturile ricoșau înapoi spre ea.

O iubise. Știa că o iubise și se ținuse de acest gînd chiar și în momentul cînd semnase hîrțile de divorț.

- Nu e nevoie să fim dușmani, Elise. Nu e nevoie să mai fim nimic.

- De acord, a fost o greșeală, clipi ea o dată, de două ori, și lacrimile îi dispărură. Nu voiam ca vreo complicație să strice succesul de mîine. Dacă ai fost necăjit și te-ai apucat de băut...

- M-am lăsat de băut.

- Nu zău.

Vocea îi redeveni rece, iar amuzamentul ei crud îl împunse cu nepăsare. Era un talent pe care i-l uitase.

- Unde-oi mai fi auzit eu vorba asta?

- Diferența e că acum nu mai are nimic în comun cu tine, și totul cu mine. Am golit o droaie de sticle după tine, Elise, și am terminat. Poate că asta te dezamăgește. Poate te simți jignită că nu mă târăsc, nu sînt distrus să te văd în fața mea. Nu mai ești centrul vieții inele.

- N-am fost niciodată.

Controlul îi cedase suficient pentru a lăsa cuvintele să iasă răstite.

- Dac-aș fi fost, m-ai mai fi avut și acum.

Se răsuci pe călcîie și ieși grăbită. Cînd ajunse la lift, ochii o usturau de lacrimi.

Apăsă pe buton cu pumnul.

Andrew așteptă pînă cînd bocănitul rapid al tocurilor ei se stinse, după care își coborî capul pe birou. Avea stomacul încleștat în noduri, urlînd după o înghițitură de alcool, numai una, ca să înece totul.

Era atît de frumoasă. Cum putuse să uite cît de frumoasă era? Îi aparținuse, odată, și nu reușise s-o păstreze, să salveze căsnicia, să fie omul de care avea ea nevoie.

O pierduse fiindcă nu știuse cum să dăruiască destul, să iubească destul, să fie destul.

Trebuia să plece. Să respire. Avea nevoie să se plimbe, să alerge, să-și scoată din organism mirosul parfumului ei. Coborî pe scară, pentru a evita zona care fremăta de activitate, strecurîndu-se printre pușinii vizitatori din zonele deschise publicului, și ieși.

Își lăsă mașina în parcare și porni pe jos, mergînd pînă cînd cea mai mare parte a arsurii din stomac îi trecu. Umblă pînă cînd nu mai fu nevoit să se concentreze pentru a inspira și a expira de fiecare dată normal, își spuse că acum judeca limpede, absolut limpede.

Iar cînd se opri în fața magazinului de băuturi, cînd privi la sticlele care făgăduiau ușurarea, bucuria, evadarea, își spuse că putea face față la un pahar, două.

Nu numai că le putea face față, ci le și *merita*. I se cuveneau pentru că supraviețuise acelui contact față în față cu femeia pe care promisese s-o iubească, s-o respecte și s-o prețuiască. Femeia care îi promisese același lucru. Pînă la moarte.

Intră, privind pereții cu sticle închise și deschise la culoare aliniat pe rafturi. Litri, jumătăți și sferturi, așteptînd, *cerșind* să fie alese.

„Încearcă-mă și te vei simți mai bine. Te vei simți iarăși minunat. Te vei simți fantastic.”

Sticle lucioase cu etichete colorate. Sticle șlefuite cu nume bărbătești.

*Wild Turkey, Jim Beam, Jameson.*

Alese o sticlă de *Jack Daniel's*, plimbîndu-și un deget pe familiara etichetă neagră. Iar sudoarea începu să i se adune la baza spinării.

Bunul Jack. Jack Black cel oricînd de nădejde.

Îi simțea gustul pe limbă, simțea căldura lunecîndu-i pe beregată pentru a cădea binevenită să-i liniștească stomacul.

Duse sticla la casă și, cu degete pe care și le simțea groase și stîngace, își scoase portofelul.

- Atîta tot? întrebă casierita, facturînd sticla.

- Da, răspunse cu glas surd Andrew. Îmi ajunge atît. O luă cu el, în punga subțire de hîrtie. Îi simțea greutatea, forma, în timp ce mergea.

O răsucire de capac, și gata cu toate necazurile. Adio, ghem usturător din burtă.

În timp ce soarele cobora spre asfințit, iar aerul se răcorea, intră în parc.

Trompetele galbene ale narciselor străluceau peste tot, ca un mic ocean de veselie, accentuate de cupele roșii, mai elegante, ale lalelelor. Primele frunze încolțeau pe stejarii și arțarii care urmau să răspîndească umbră cînd arșița verii pîrjolea totul în scurta ei trecere prin Maine. Fîntîna arteziană clipea, un dans muzical în mijlocul parcului.

La stînga, leagănele și toboganele erau pustii. Copiii se aflau acasă, spălîndu-se pentru cină. Își dorise și el copii, nu? Își imaginase cum și-ar fi întemeiat o familie, o familie adevărată, ai cărei membri știau să iubească, să se atingă între ei. Rîsete, basme la culcare, mese familiale zgomotoase. Nici asta nu-i reușise.

Se așeză pe o bancă, privind balansoarele goale, ascultînd susurul fîntînii și trecîndu-și mîna în sus și-n jos pe forma sticlei din punga de hîrtie subțire.

O înghițitură, își spuse. Doar o dușcă din sticlă. Iar apoi, nimic din toate acestea nu avea să mai conteze așa de mult.

Două înghițuri; și te puteai întreba de ce contaseră atîta.

☀ ☀ ☀

Annie trase două beri din butoi, în timp ce mixerul de alături sfîrîia cu ingredientele unei cafele de margaritas. Ora veselă de vineri seara era un sport popular. Veneau mai mult salariați, dar avea două mese de studenți care profitau de prețurile mici și aperitivele gratuite, în timp ce-și bîrfeau profesorii.

Își arcui spatele, încercînd să-și ușureze durerea vagă de la baza coloanei, în timp ce privea prin salon pentru a se asigura că toate chelnerițele mulțumeau clienții. Puse în paharele cît toate zilele sare și suc de lămîie.

Unul dintre obișnuiții localului spunea un banc cu un om și o broască dansatoare. Îi turnă o nouă *vodka collins*, rîzînd cînd auzi poanta.

La televizorul de deasupra barului se transmitea un meci de baschet în nocturnă.

Îl văzu pe Andrew intrînd, văzu ce avea în mînă. Stomacul îi porni într-un picaj lent, dar continuă să lucreze, înlocuia scrumierele pline cu altele curate, ștergea cercurile umede de pe tejghea. Îl privi apropiindu-se, așezîndu-se pe un taburet liber, punînd sticla pe bar.

Ochii li se întîlniră pe deasupra pungii de hîrtie maro. Annie avu grijă să evite orice expresie.

- N-am desfăcut-o.

- Bravo. Foarte bine..

- Am vrut. Și încă mai vreau.

Îi făcu semn chelneriței șefe, apoi își scoase șorțul.

- Ține-mi locul. Hai să mergem la o plimbare, Andrew.

Andrew dădu din cap, dar luă punga cu el cînd o urmă afară.

- Am fost la un magazin. Mi-a făcut bine să fiu înăuntru.

Felinarele de pe stradă se aprinseseră, mici insule de lumină în întuneric. Traficul de la sfîrșitul săptămînii se aglomera pe străzi. Posturi de radio contradictorii se războiau prin ferestrele deschise ale mașinilor.

- M-am dus în parc și am stat pe o bancă de lîngă fîntînă, își mută Andrew sticla dintr-o mînă în cealaltă ca pentru a o păstra proaspătă. Nu prea era lume. M-am gîndit că puteam trage o dușcă, două. Doar cît să mă încălzesc.

- Dar n-ai făcut-o.

- Nu.

- E greu. Știu că e greu ceea ce faci. Iar în seara asta, ai luat hotărîrea potrivită. Orice-ar fi, orice nu-i în regulă, nu mai poți adăuga și băutura pe deasupra.

- Am văzut-o pe Elise.

- Aha...

- A venit la expoziție. Știam că venea. Dar cînd am ridicat ochii și am văzut-o, m-a lovit drept în moalele capului. A încercat să amelioreze situația, dar n-am lăsat-o.

Annie își adună umerii, înfundîndu-și mîiniile în buzunare, pe cînd își spunea că era nebună să-și închipuie măcar că ea și Andrew aveau vreo șansă. Că ea avea vreo șansă.

- Trebuie să faci ceea ce consideri că e just.

- Nu știi ce e just. Știi numai ce nu e.

Andrew se îndreaptă spre același parc, se așează pe aceeași bancă și pune sticla afături.

- Îți pot spune ce să faci, Andrew, dar cred că dacă nu rezolvi problema asta și-o lași să mai continue, te va face să suferi și mai departe.

- Știi.

- Va sta doar câteva zile. Dacă ai putea să te împaci cu situația, și cu ea, cât timp e aici, ți-ar fi mult mai bine. Eu n-am făcut niciodată pace cu Buster. Canalia!

Surîse, sperînd că s-o facă și el, dar Andrew continuă doar s-o privească lung, cu ochii aceia serioși și neabătuți.

- Of, Andrew, își mută ea privirea. Vreau să spun că n-am făcut niciodată efortul de a ne putea comporta civilizată, și mă mai roade și-acum întrucîtva. N-a meritat, martor mi-e Dumnezeu, dar tot mă roade. M-a lovit, în multe feluri, așa că în ultimă instanță nu vreau decît să-l lovesc și eu pe el. Doar că mai rău. Sigur, n-am făcut-o niciodată, fiindcă puțin îi pasă de mine.

- De ce-ai rămas cu el, Annie? Își împinse o mîină prin păr.

- Fiindcă îi promisesem. Depunerea jurămîntului la oficiul stării civile, în pauza de masă, nu e totuna cu a o face într-o catedrală solemnă, în rochie albă de mireasă.

- Mda, îi strînse el ușor mîna pe care i-o luase într-a lui. Știi. Mă crezi sau nu, și eu am vrut să mi le țin pe ale mele. Am vrut să dovedesc că puteam. Eșecul a fost ca o dovadă că nu eram cu nimic altfel decît tatăl meu, decît tatăl lui, decît oricare dintre ei.

- Ești tu însuși, Andrew.

- Însăimîntător gînd.

Fiindcă aveau amîndoi nevoie, Annie se aplecă înainte să-i atingă buzele cu ale ei, lăsînd să i se despartă cînd se apropie și Andrew. Îl absorbi.

Dumnezeu s-o ajute.

Simțea tăișul disperării, dar Andrew era atent cu ea. Cunoscuse prea mulți bărbați care nu aveau grijă. Mîna ei îi mîngîia fața, simțind înțepăturile bărbii de o zi, apoi pielea netedă a gîtului.

Nevoia care se aprinse în ea era scandaloașă, iar Annie se temea că n-avea să-i fie de folos nici unuia.

- Tu nu semeni cu ei, își lipi ea obrazul de al lui, înainte ca sărutul s-o sleiască prea tare.

- Mă rog, astă seară nu, oricum, luă Andrew sticla, întinzîndu-i-o. Poftim, profit sută la sută pentru tine.

Își dădu seama că era ușurat. Ca un om care trage de volanul mașinii chiar înainte de a se prăbuși într-o prăpastie.

- Înainte de a merge acasă, trec pe la o întrunire, pufni el zgomotos. Annie, în legătură cu mîine seară. Ar însemna mult pentru mine dacă te-ai răzgîndi, să vii și tu.

- Andrew, știi că nu am ce căuta printre toată lumea aia distinsă a artei.

- Ai ce căuta lîngă mine. Dintotdeauna.

- Serile de sîmbătă sînt grele.

Pretexte, își spuse. Lașo.

- Am să mă mai gîndesc. Acum trebuie să plec.

- Te conduc, se ridică el, luînd-o iarăși de mîină. Annie, vino mîine seară.

- Mă mai gîndesc, repetă ea, fără nici cea mai mică intenție de a se ține de cuvînt. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se confrunte cu Elise pe terenul celeilalte.

## Capitolul 27

- Trebuie să ieși afară de-aici.

Miranda ridică privirea de la birou, unde lucra îngropată într-un munte de hîrtii, pentru a-l vedea pe Ryan privind-o din ușă.

- În momentul de față, practic locuiesc aici.

- De ce simți că trebuie să le faci singură pe toate?

Își trecu creionul printre degete.

- E ceva în neregulă cu felul cum se fac?

- Nu asta am vrut să spun, se apropie Ryan și, rezemîndu-și palmele de birou, se aplecă spre ea. Nu e nevoie să-i dovedești nimic.

- Nu e vorba de mama mea. E vorba de a mă asigura că seara de mîine va fi un succes. Acum, mai am de rezolvat cîteva detalii.

Ryan îi smulse creionul din mîină și îl rupse în două. Miranda clipi din ochi, uimită de enervarea intensă din expresia lui.

- Ce gest matur!

- A fost mai matur decît să fac același lucru cu gîtul ăla al tău țeapăn.

Dacă ridică între ei un scut de argint, ar fi fost un zid mai puțin palpabil decît felul cum i se închise fața.

- Nu-mi veni cu mutre din-astea. Nu sta acolo, jucîndu-te cu nelipsitele tale liste, ca și cum n-ar fi nimic mai important pe lume pentru tine decît următoarele articole de bifat. Eu nu-s un împuțit de articol și știu perfect ce se întîmplă înlăuntrul tău.

- Fără vulgarități.

Ryan se răsuci pe călcîie, pornind spre ușă. Miranda se așteptă să iasă și să-și vadă de drum, la fel cum făcuseră ceilalți. În schimb, trînti ușa și o încuie. Tremurînd, Miranda se ridică în picioare.

- Habar n-am de ce te-ai înfuriat așa.

- Nu? Crezi că nu ți-am văzut fața cînd ai auzit de unde venise *E-mail-ul*? Chiar te crezi atît de stăpînă pe tine însăși, domnișoară doctor Jones, încît să nu ți se observe deznădejdea?

Îl omora. Complexitățile și complicațiile ei îl omorau cu zile. Nu avea chef de ele, își spuse, furios. Nu voia să se pomenească încontinuu obligat să-și croiască drum prin forță pînă la ea.

- Nu cred că am încercat în vreun fel să omor mesagerul... începu ea.

- Și nu mă lua nici pe tonul ăsta de școală particulară, că nu ține. Ți-am văzut fața cînd a intrat mama ta. Totul, în tine, s-a oprit pe loc. Pus la rece.

Aceste cuvinte o atinseră, usturător. Brutal.

- Mi-ai cerut să accept posibilitatea foarte mare ca mama mea să se fi folosit de mine, să mă fi trădat și terorizat. Că ar fi implicată într-un mare furt de artă care s-a soldat deja cu moartea a trei oameni. Asta mi-ai cerut, și acum critici felul în care am preferat să reacționez.

- Mi-ar fi convenit mai mult s-o trîntești în cur și să-i pretinzi explicații.

- Chestiile astea or fi mergînd la tine în familie. Într-a mea, nu sîntem chiar așa de volatili.

- Mhm, familia ta preferă tăișul de gheață care spintecă fără să curgă sînge. Pot să-ți spun, Miranda, că în ultimă instanță căldura e mai curată și de-o mie de ori mai umană.

- Și ce te-ai fi așteptat să fac? Fir-ar al dracului, ce? Să răcnesc la ea, să strig, să înjur și să acuz?

Dintr-un gest larg al brațului, împrăștie pe jos toate hîrțiile aranjate în ordine și creioanele ascuțite cu grijă, de pe birou.



- Ce voiai, să-i cer să-mi spună adevărul? Să mărturisească sau să nege? Dacă mă urăște atît de mult încît să fi făcut asta, mă urăște destul și ca să mă mintă în față.

Își împinse scaunul înapoi, azvîrlindu-l de perete.

- Niciodată nu m-a iubit. Nici măcar un singur gest de afecțiune față de mine n-a făcut. Nici unul dintre ei, mie, lui Andrew sau între ei - în viața mea, nici unul din ei nu mi-a spus vreodată că mă iubește, nici măcar nu s-au ostenit să mintă, ca să-mi fac măcar iluzii. Tu nu știi cum e să nu fii îmbrățișat niciodată, să nu ți se spună, și să te doară sufletul pentru asta.

Își apăsă mîinile pe stomac, ca și cum n-ar mai fi suportat durerea adunată acolo.

- Să te doară așa de tare și atîta timp încît să trebuiască să n-o mai dorești, că altfel mori.

- Nu, nu știu cum e, răspunse încet Ryan. Spune-mi tu.

- A fost ca și cum aș fi crescut într-un căcat de laborator, totul steril și în perfectă ordine, documentat, calculat, dar fără nici un strop din bucuria descoperirii. Reguli, atîta tot. Reguli de limbaj, de conduită, de educație. Fă cutare, și fă-o așa și nu altfel, fiindcă nimic altceva nu se acceptă. Nimic altceva nu e corect. Cît de multe dintre regulile astea a încălcat, dacă a făcut ceea ce crezi tu?

Respira greu, ochii îi ardeau, își încheșta pumnii. Ryan privise, ascultase, fără a se mișca sau a ridica glasul. Singurul sunet din încăperea era respirația ei întretăiată, pe cînd privea în jur la debandada pe care o provocase.

Năucită, își împinse scaunul, frecîndu-și cu mîna inima care bătea cu putere. Pentru prima oară, își dădu seama că lacrimile îi șiroiau pe obraji, atîta de fierbinți încît ar fi trebuit să-i ardă pielea.

- Asta voiai să fac?

- Voiam să scoți ce ai pe suflet.

- Cred că ai reușit, își apăsă ea degetele pe tîmple. Crizele îmi dau dureri de cap.

- N-a fost o criză.

Miranda rîse slab:

- Tu cum ai numi-o?

- Cinste, zîmbi ușor Ryan. Chiar și în domeniul meu de activitate, cunosc vag conceptul. Nu ești rece, Miranda, continuă el, cu blîndețe. Doar speriată. Nu ești imposibil de iubit, numai că nu ești apreciată.

Deși simțea lacrimile, stătea neputincioasă în timp ce-i curgeau pe față.

- Nu vreau să fie mama mea făptașa, Ryan.

Se apropie de ea, îi dădu degetele la o parte și le înlocui cu ale lui.

- Avem mari șanse să aflăm toate, răspunsurile în următoarele două zile. Atunci, totul se va sfîrși.

- Dar va trebui să trăim în continuare cu acele răspunsuri.

☼ ☼ ☼

O conduse acasă și o convinse să ia un somnifer și să se culce devreme. Faptul că abia avu nevoie să insiste nu-i dovedea decît că era frîntă. Cînd fu convins că adormise, cînd Andrew se închise și el în aripa lui de casă, Ryan îmbracă puloverul și pantalonii negri pe care îl prefera pentru spargerile nocturne.

Își vîrî sculele în buzunar, alegînd o servietă neagră din piele moale cu curea pentru umăr, în eventualitatea că găsea ceva ce trebuia luat cu ei.

Găsi cheile Mirandei la locul lor, în buzunarul lateral al poșetei. leși fără zgomot, se așeză la volanul mașinii ei și potrivea scaunul ca să stea comod, înainte de a scoate din viteză și a trage frîna de mînă. Mașina porni în josul pantei, cu farurile stinse.

Ar fi putut susține că era neliniștit, că luase mașina ca să facă o plimbare, dacă Miranda sau Andrew auzeau motorul. Dar de ce să mintă când nu era necesar? Așteptă pînă ajunse la patru sute de metri distanță, apoi porni motorul și aprinse farurile.

La radio se transmitea Puccini și, cu toate că împărtășea pasiunea Mirandei pentru, operă, nu se prea potrivea cu starea lui de spirit. Reținu lungimea de undă, apoi începu să caute pe alte canale. Când îl auzi pe George Thorogood zburînd *Bad to the Bone*, zîmbi în sinea lui și-l lăsă să continue.

La marginea orașului, traficul se mai îndesi puțin. Oamenii mergeau la petreceri, la întâlniri de week-end, sau se întorceau acasă pentru că nu fuseseră destul de interesante. Mai era puțin pînă la miezul nopții.

Cale lungă, își spuse el, de la orașul care nu doarme niciodată.

Devreme la culcare, devreme la scolare, yankeii ăștia. Ce popor admirabil! Opri mașina în parkingul hotelului, departe de intrare. Era destul de sigur că aceeași trăsătură laudabilă îi caracteriza și pe vizitatorii din Florența. Diferența de șapte ore putea fi ucigătoare în primele două zile.

Cu ocazia primului sejur, locuise în același hotel și cunoștea perfect locurile. Își mai luase și măsura de prevedere să noteze numerele tuturor camerelor pe care intenționa să le viziteze în noaptea aceea. Nimeni nu-l luă în seamă când traversă holul, îndreptîndu-se direct spre lifturi, ca un om grăbit să se culce.

Elizabeth și Elise locuiau într-un apartament cu două dormitoare, la etajul de elită. Accesul liftului pînă acolo necesita o cheie. Fiind un om prevăzător - și cu obiceiuri îndelung exersate - păstrase cheia de acces când predase camera, data trecută.

Nu văzu lumină pe sub nici una dintre cele trei uși ale apartamentului, nu auzi dinăuntru nici un murmur de voci sau de televizor. Intră în salon în mai puțin de două minute. Se opri în întuneric, ascultînd, judecînd, lăsîndu-și ochii să se adapteze. Ca măsură de precauție, deschise ușile terasei, pentru a avea o ieșire alternativă în caz de necesitate.

Apoi, se apucă de lucru. Căută mai întîi prin salon, deși se îndoia că vreuna dintre femei ar fi lăsat vreun obiect vital sau incriminator în zonă.

În primul dormitor, fu nevoit să aprindă lanterna, ținînd-o spre partea opusă patului, de unde se auzea respirația slabă și regulată a unei femei. Luă cu el în salon servieta și poșeta, să le cerceteze conținutul.

Cea din pat era Elizabeth, constată el, căutînd prin portvizit. Scoase totul, studiind fiecare chitanță, fiecare petec de hîrtie, citind însemnările din agendă. Găsi o cheie, în același loc unde și-o ținea și fiica ei - în buzunarul cu fermoar. O cheie de seif, observă el, băgînd-o în buzunar.

Verifică pașaportul, remarcînd că ștampilele coincideau cu datele pe care le aflase de la vărul lui. Era prima călătorie a lui Elizabeth în State, după mai mult de un an, dar în ultimele șase luni făcuse două voiajuri scurte în Franța.

Puse totul la loc cu excepția cheii și repetă procedeu cu bagajul; apoi, în timp ce Elizabeth dormea, îi scotoci debaraua, scrinul, trusa de cosmetice din baie.

Abia peste o oră fu satisfăcut și trecu la al doilea dormitor.

Cînd termină, ajunsese s-o cunoască foarte bine pe fosta soție a lui Andrew. Îi plăcea lenjeria de mătase și parfumul *Opium*. Deși se îmbrăca în stil conservator, prefera cele mai bune case de modă. Gusturile costisitoare necesitau bani. Reținu să-i verifice veniturile.

Își adusesse cu ea de lucru, dacă laptopul de pe birou însemna ceva în acest sens. Ceea ce, după părerea lui, o făcea să fie sau conștiincioasă, sau obsesivă. Conținutul poșetei și cel al servietei erau ordonate, fără ambalaje vechi sau hîrtiuțe.

Caseta de bijuterii conținea cîteva piese valoroase de aur italian, pietre colorate judicios alese și un medalion de argint antic, cu fotografia unei bărbat și cea a unei femei.

Erau poze alb-negru îngălbenite și, după stil, estimă că datau din perioada celui de-al doilea război mondial.

Bunicii ei, presupuse el, trăgînd concluzia că Elise avea o discretă latură sentimentală.

Le lăsă pe cele două femei să doarmă și porni prin hol, spre camera lui Richard Hawthorne, și acesta dormea adînc.

Avu nevoie de zece minute pentru a găsi recipisa unei unități de depozitare din Florența - pe care o vîrî în buzunar. Avu nevoie de treisprezece, pentru a găsi 38-ul. Îl lăsă la locul lui.

Peste douăzeci de minute, localizase carnețelul ascuns într-un ciorap negru. Parcurgînd la lumina lanternei scrisul înghesuit, Ryan citi în grabă, la întîmplare. Buzele i se strînseră într-un zîmbet crud. Vîrî carnetul în buzunar, lăsîndu-l pe Richard să doarmă. Îl aștepta, își mai spuse el în timp ce se strecura afară, o deșteptare dură.



- Scuză-mă, ai spus cumva că ai spart azi-noapte apartamentul mamei mele?

- Nu s-a spart nimic, o asigură Ryan.

Avea senzația că alergase după Miranda ore întregi, încercînd să-i fure treizeci de minute între patru ochi.

- În dormitor?

- Am intrat prin salon, dacă asta te face să te simți mai bine. Nu prea avea rost să-i aducem pe toți aici, la un loc, dacă nu făceam ceva, odată ce veneau, i-am sustras din poșetă o cheie de seif. Mi s-a părut suspect că a luat-o cu ea într-o asemenea călătorie. Dar e de la o bancă americană. Una din Maine - cu o sucursală în Jones Point.

Miranda se așeză la birou, pentru prima oară de la șase dimineața. Se făcuse amiaza, iar Ryan o agățase în sfîrșit în timpul întîlnirii cu florarul, dîndu-i de ales între a merge în cabinetul ei și a fi dusă pe sus pînă acolo.

- Nu înțeleg, Ryan. Cu ce poate conta cheia unui seif de bancă?

- În genere, oamenii își țin acolo obiecte valoroase sau importante pentru ei - și pe care nu vor să pună mîna alții. În orice caz, am să verific.

Așteptă pînă cînd Miranda deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată o vorbă.

- În camera lui Elise n-am găsit nimic altceva cu excepția unui laptop. Pare ciudat să-l fi cărat atîta drum pentru numai patru zile, cînd își petrece cea mai mare parte a timpului aici. Voi avea vreme să mă întorc și să văd dacă-l pot deschide în lipsa ei.

- A, așa ar fi cel mai bine, răspunse Miranda, cu o mișcare nepăsătoare a mîinii.

- Exact. În apartamentul soților Morelli am găsit destule bijuterii ca să frîngă spinarea unui elefant. Femeia aia are un viciu serios al sclipiciurilor - iar dacă reușesc să accesez contul din bancă al lui Vincente, vom vedea cît de mult s-a afundat în datorii ca să i le plătească. Și-acum, tatăl tău...

- Tatăl meu? N-a sosit decît după miezul nopții.

- Mie-mi spui? Am fost cît pe ce să dau nas în nas cu el pe culoar, cînd am ieșit din apartamentul mamei tale. Foarte cumsecade hotel, să-i cazeze pe toți la același etaj.

- Așa, am blocat camerele, murmură ea.

- În orice caz, pînă m-am ocupat de celelalte a avut timp să se instaleze. A adormit ca o lumînare stinsă. Știai că tatăl tău a fost în Insulele Cayman de trei ori în ultimul an?

- În Cayman?

Miranda se miră că nu-i cădea capul pe podea, atît de tare se învîrtea.

- Popular loc, Caymanele. Bune pentru scufundări, plajă și spălări de bani. Mă rog, toate astea sînt speculații. Dar în camera lui Hawthorne am dat peste filonul de aur.

- Ai avut o noapte foarte productivă, în timp ce eu dormeam.

- Aveai nevoie de odihnă. Uire ce-am găsit, scoase el recipisa de depunere, despăturind-o. A închiriat spațiul ăsta a doua zi după ce a fost adus bronzul la Standjo. Înainte ca mama ta să-ți telefoneze. Ce spunea Andrew despre coincidențe? Nu există.

- Oamenii pot închiria spații din tot felul de motive.

- În general, nu închiriază un mic garaj în afara orașului, când nu au mașină. M-am interesat, și n-are. Apoi, mai era și arma.

- Armă?

- Pistol - nu mă întreba marca și modelul. Încerc să le evit, dar mi s-a părut foarte eficient.

Alene, luă cafetiera de pe reșou, o miroși și constată mulțumit că lichidul rămas înăuntru era încă proaspăt.

- Cred că există o lege în legătură cu transportul armelor la bordul avionului, adăugă el, în timp ce turna o ceașcă. Mă îndoiesc că l-a adus aici pe canalele adecvate. Și de ce ar avea nevoie de pistol un cercetător liniștit și cuminte, când participă la deschiderea unei expoziții?

- Nu știu. Richard și pistol. N-are nici un sens.

- Ba cred că s-ar putea să aibă, după ce citești asta, dădu el la iveală carnețelul. E necesar să citești, dar am să-ți spun dinainte esențialul. Descrie un bronz înalt de nouăzeci virgulă patru centimetri și greu de douăzeci și patru virgulă șaiszeci și opt de kilograme. Un nud de femeie. Conține rezultatele testelor despre respectivul bronz, plasându-i la sfârșitul secolului al cincisprezecelea și atribuindu-i stilul lui Michelangelo.

Văzu cum i se decolorau obraji și ochii îi deveneau sticloși, după care îi întinse cafeaua, ținând-o pînă când Miranda cuprinse ceașca în ambele mâini.

- Primul test este datat în ziua când „Doamna întunecată” a fost primită sub semnătură la Standjo, orele nouăsprezece zero-zero. Cred că, în cele mai multe seri, laboratorul se închide la ora opt.

- L-a testat de unul singur.

- Le enumera pas cu pas, consemnând orele și rezultatele. Două nopți de muncă neîntreruptă, adăugînd cîteva puncte de cercetare. Documentația. A găsit ceva ce tu nu știai și nu ți-a spus. Un vechi act de botez de la Mînăstirea Milostivirii, scris de stareță pentru un copil de sex masculin. Numele mamei a fost înregistrat ca fiind Giulietta Buonadoni.

- A avut un copil. Citisem că a existat un copil, posibilul fiu nelegitim al unui de Medici. L-a dat, cel mai probabil pentru propria lui protecție, din cauza tensiunilor politice ale epocii.

- Copilul a fost botezat Michelangelo.

Văzu că ideea își făcea efectul.

- Am putea presupune că după tătucul.

- Michelangelo n-a avut nici un copil. Toate izvoarele arată că a fost homosexual.

- Asta nu-l face incapabil să conceapă un copil, ridică el din umeri. Dar nu înseamnă nici că era copilul lui, ci doar confirmă teoria că au avut o relație personală strînsă, iar dacă așa e...

- Ajută la susținerea ipotezei că a folosit-o ca model.

- Exact. Hawthorne a considerat că era destul de important ca să noteze în carnețelul lui - și să-ți ascundă informația. Dacă au fost amanți, fie și numai o dată, sau dacă au avut o legătură platonice destul de strînsă încît ea să-și boteze după el singurul copil, facem pași mari spre concluzia că el e autorul sculpturii.

- Nu este o dovadă, dar, da, ar adăuga pondere. Devine din ce în ce mai improbabil să nu se fi folosit de ea și nu avem documente despre nici o altă sculptură sau pictură a lui

Michelangelo pentru care să fi pozat Giulietta Buonadoni. Da da, e excelent, murmură ea, închizînd ochii. Dacă nu pentru altceva, măcar ca rampă să continuăm căutările.

- N-a vrut să cauți.

- Nu, iar eu i-am făcut pe plac. Am lăsat pe mîna lui aproape toate cercetările. Cele pe care le-am făcut se bazau în primul rînd pe surse aflate de la el. A recunoscut-o, la fel ca mine. Probabil, de la prima vedere.

- Aș spune că este o ipoteză corectă, domnișoară doctor Jones.

Miranda începea să înțeleagă, sensul, logica și etapele.

- Richard a furat bronzul și l-a copiat. Și „David”-ul, trebuie să-l fi luat și pe el.

Își apăsă pumnul pe abdomen.

- L-a asasinat pe Giovanni.

- N-avem nicio dovadă, replică Ryan, punînd carnetul pe birou. Dar e un indiciu în plus.

- Trebuie să anunțăm poliția.

- Încă nu, puse el mîna pe carnet, înainte ca Miranda să-l poată lua. Aș... avea mult mai multă încredere în deznodămînt, dacă am avea bronzurile înainte de a vorbi cu sticleții. Mîine voi pleca la Florența, să caut în garaj. Dacă nu sînt acolo, înseamnă că sînt la el acasă, sau ele, sau informațiile despre locul unde se află. După ce le-am luat, stabilim ce să le spunem polițiștilor.

- Trebuie să plătească pentru Giovanni.

- Va plăti. Va plăti pentru toate. Dă-mi patruzeci și opt de ore, Miranda. Dacă tot am ajuns pînă aici.

Miranda strînse buzele.

- N-am pierdut din vedere ce efect poate avea povestea asta asupra carierei mele, sau ce poate însemna pentru lumea artelor. Și știu că am încheiat un tîrg. Dar acum îți cer să accepți, să promiți că pe primul plan va fi dreptatea făcută lui Giovanni.

- Dacă Hawthorne e vinovat de moartea lui Giovanni, o să plătească. Îți promit.

- Bine. Vom aștepta pînă te întorci de la Florența, ca să ne adresăm poliției. Dar diseară? Cum o vom putea scoate la capăt diseară? Va fi prezent. Este prezent și acum.

- Diseară procedăm cum ne-am înțeles. Vin sute de oameni, continuă el, înainte ca Miranda să obiecteze. Totul e pregătit. Nu faci decît să te lași dusă de curent. Institutul, galeriile mele, sînt implicate prea adînc ca să mai bați în retragere. Și tu ești implicată. În plus, nu știm dacă a acționat singur.

Miranda își plimbă mîinile în sus și-n jos pe brațe.

- Și totuși, ar putea fi și mama mea. Ar putea fi oricare dintre ei.

Nu avea ce face cu expresia pierdută din ochii ei.

- Trebuie să rezisti, Miranda.

- Asta și intenționez, își lăsă ea mîinile să cadă. O voi face.

- Hawthorne a comis o greșeală. Acum vom vedea dacă - el, sau altcineva - mai face una. Cînd o să am bronzurile, îl vom da pe mîna poliției. Presimt că nu va vrea să fie spînzurat singur.

- Spînzurat?! sări Miranda în picioare.

- Vorba vine.

- Dar... în închisoare, sau chiar mai rău; asta înseamnă. Ani de zile, poate toată viața... Dacă e cineva din familia mea, unul dintre ei, Ryan, nu pot. Nu, n-aș fi în stare. M-am înșelat.

- Miranda...

Întinse el mîinile să le prindă pe ale ei, dar Miranda și le azvîrli în sus, cuprinsă de panică.

- Nu, nu, iartă-mă. Nu e just, știu că nu e just. Giovanni, și omul acela, săracul, cu soția și copiii lui, dar... dacă aflăm că e unul dintre ei, nu știu dacă voi mai putea trăi cu conștiință curată, știind că am ajutat să fie închis.

- Stai naibii un minut! o înșfacă Ryan înainte de a apuca să scape, accesul său scurt de nervi surprinzându-i pe amândoi. Cel ce e vinovat de toate astea a pus și viața ta în joc. Voi avea grijă să plătească și pentru asta.

- Nu, viața mea nu. Doar reputația, avântul carierei.

- Cine l-a tocmit pe ticălosul ăla să te terorizeze cu cuțitul? Cine-ți trimite faxuri ca să te sperie, să te lovească?

- Trebuie să fi fost Richard, răspunse ea, cu ochii copleșiți de deznădejde. Iar dacă n-a fost el, nu pot fi răspunzătoare pentru închiderea cuiva din familia mea.

- Și ce variantă mai ai? Să-i iași liberi? Să lași „Doamna întunecată” acolo unde e, să distrugi carnetul, să uiți tot ce s- a întâmplat?

- Nu știu. Dar și eu am nevoie de timp. Mi-ai cerut patruzeci și opt de ore. Îți cer și eu același iucru. Trebuie să fie o zonă de mijloc. Undeva.

- N-aș crede, luă el carnetul, ținându-l în palma ca și cum l-ar fi cântărit; apoi, i-l întinse: ia-l, păstrează-l.

Miranda îl privi iung, luându-l delicat, ca și cum ar fi fript-o.

- Cum să rezist pînă la sfîrșitul zilei? Și diseară?

- Cu șira asta yankee a spinării? Ai să te descurci de minune. Voi fi lîngă tine. Împreună sîntem băgați în afacerea asta.

Dădu din cap, puse carnețelul într-un sertar și îl încuie. Patruzeci și opt de ore, își zise ea. Atîta răgaz avea ca să se decidă dacă făcea cunoscut conținutul carnetului, sau îi dădea foc.



*Va fi perfect. Acum știu exact cum va ieși. Toate sînt pregătite. Miranda te-a pus la punct pentru mine. Vor fi prezenți toți acei oameni, admirînd marea artă, turnîndu-și șampanie pe gît, înfulecînd toate aperitivele alea drăgălașe. Ea va trece printre ei, grațioasă și calmă. Sclipitoarea domnișoară doctor Jones. Perfecta domnișoară doctor Jones.*

*Condamnata domnișoară doctor Jones.*

*Va fi propria ei piesă de interes central, lăfăindu-se în complimente. Strălucită expoziție, domnișoară doctor Jones! Superbă expoziție! A, da, cu toții o vor spune, toți o vor gîndi, iar greșelile pe care le-a făcut, situațiile penibile pe care le-a creat se vor pierde în trecut. Ca și cum eu aș fi muncit degeaba.*

*Steaua ei e din nou în ascensiune.*

*Diseară, se va prăbuși.*

*Am plănuit propria mea expoziție pentru diseară, una care o va eclipsa pe a ei. Am intitulat-o „Moarte pentru trădare”.*

*Cred că va avea cronici foarte impresionante.*

## Capitolul 28

Nimeni nu știa că în stomac îi palpitau maniacal fluturi înarmați cu mici coase. Mîinile îi erau calme și sigure, zîmbetul dezinvolt. În minte, se vedea pe ea însăși tremurînd de nervozitate la tot pasul, bîlbîindu-se în timpul fiecărei conversații. Dar scutul era ridicat, neabătuta domnișoară doctor Jones se afla la locul ei.

Alesese o rochie lungă bleumarin închis, cu guler înalt de panglică și mâneci terminate în manșete strîmte. Era recunoscătoare pentru cît de mult o acoperea, căci îi era frig, mult prea frig. Nu-i mai fusese cald de cînd primise carnetul de la Ryan.

Își privise mama, elegantă ca o împărăteasă în rochia ei roz catifelată, tratînd invitații - o atingere pe braț ici, o mîină sau un obraz oferit la sărutat colo. Întotdeauna avea de spus lucrul potrivit la momentul potrivit, persoanei potrivite.

Soțul ei o însoțea, desigur, seducător în tuxedo, aventurierul umblat cu aerul interesant al unui savant. Cît de reușit arătau împreună, cît de perfecți păreau, la suprafață, Jones-ii din Jones Point. Nici un cusur nu țara lustrul. Iar sub lustru nu se găsea nici un dram de substanță. Cît de ușor lucrau ca echipă, cînd voiau, reflectă ea. O făceau pentru Institut, pentru artă, pentru reputația neamului Jones, și niciodată pentru familie ca atare.

Ar fi vrut să-i urască pentru asta, dar se gîndea la carnet și nu simțea decît frică.

Întoarse capul dinspre ei, trecînd prin arcadă.

- Locul tău e într-una din picturile astea, o luă Ryan de mîină, răsucind-o în loc, cu cîteva momente înainte de a ajunge la alt mic grup. Arăți magnific.

- Sînt de-a dreptul îngrozită.

Apoi rîse puțin, dîndu-și seama că, în urmă cu numai cîteva luni, n-ar fi putut spune nimănui ce avea pe suflet.

- Întotdeauna mă apucă spaima, în mijlocul mulțimilor.

- Atunci, ne vom închipui că sîntem numai noi doi. Dar lipsește ceva. Șampania.

- Astă seară beau numai apă.

- Un pahar, un toast, îi dădu el o cupă luată de la un chelner în trecere. Pentru rezultatele încununute de succes ale muncii tale, domnișoară doctor Jones.

- Mi-e cam greu să mă bucur de ele.

- Trăiește clipa, îi aminti el. Este cel mai potrivit moment.

Îi atinse ușor buzele cu ale lui.

- Timiditatea ta mă înduioșează, îi murmură la ureche, făcînd să se înalțe nu puține sprîncene în jur. Și ai un talent admirabil de a țî-o ascunde.

Norii din ochii Mirandei se risipiră.

- Tu ai talentul ăsta din naștere, sau țî l-ai format?

- Care? Am atît de multe.

- Talentul de a ști exact ce să spui, exact la momentul oportun.

- Poate că nu fac decît să știu ce anume ai nevoie să auzi. În Sala centrală se dansează. N-ai dansat niciodată cu mine.

- Sînt o dansatoare jalnică.

- Sau, n-ai fost niciodată condusă cum se cuvine.

Miranda ridică din sprîncene, chipurile cu dispreț, întocmai cum sperase.

- Hai să aflăm.

Țînîndu-i o mîină în josul spatelui, o conduse printre invitați. Știa și cum să se descurce prin mulțime, remarcă ea. Cum să farmece cu cîteva cuvinte și să meargă mai departe. Auzea acordurile slabe ale unui vals - pian și vioară - murmur de conversație și, ocazional, cîte un tril sau hohot de rîs.

Decorase Sala centrală cu lujeri lungi de viță și palmieri în jardiniere, printre toate sclipind nenumărate becuțe italienești albe care-i aminteau de niște stele. Crini albi și trandafiri sîngerii înmiresmați ieșeau ca lăncile din vasele de cristal drapate cu panglici aurii. Fiecare cristal al candelabrului antic fusese spălat manual cu apă și oțet, pentru a scînteia ca o cascadă strălucitoare.

Dansatorii se roteau, alcătuiind perechi frumoase în ținuta lor de seară, sau sorbeau vin. Alții stăteau adunați pe scară, sau așezați în fotoliile pe care le tapișase cu damasc roz.

Fu oprită și felicitată de cel puțin douăsprezece ori. Dacă se auzeau murmure ocazionale despre Bronzul Fiesole, majoritatea oamenilor erau destul de discreți pentru a aștepta pînă se îndepărta destul ca să nu-i mai audă.

- Iată-o pe doamna Collingsforth, dădu din cap Miranda spre o femeie cu o uluitoare clăie de păr alb, într-o rochie de catifea maro.

- De la Portlans Collingsforths?

- Da. Vreau să mă asigur că are tot ce-i trebuie - și să te prezint. Îi plac foarte mult tinerii atrăgători.

Miranda își croi drum spre locul unde stătea așezată văduva, bătînd cu piciorul tactul muzicii.

- Doamnă Collingsforth, sper că vă simțiți bine.

- Fermecătoare muzică, spuse ea cu o voce ca un croncănit de cioară. Și luminile sînt drăguțe. Era și timpul să aduci puțină voie-bună în locul ăsta. Spațiile care găzduiesc arta nu trebuie să fie înăbușitoare. Arta e vie. Nu poate fi depozitată asemenea cadavrelor. Iar dumnealui cine să fie?

- Ryan Boldari, se aplecă el să-i sărute degetele noduroase. Am rugat-o pe Miranda să ne facă prezentările, doamnă Collingsforth. Doream să vă mulțumesc personal pentru generozitatea de a fi împrumutat Institutului atît de multe piese minunate din colecția dumneavoastră. Dumneavoastră ați făcut expoziția.

- Dacă fata asta ar da mai multe petreceri, în loc să se îngroape în laborator, i le-aș fi împrumutat mai curînd.

- Nu pot să vă contrazic, îi zîmbi Ryan radios, făcînd-o pe Miranda să se simtă în plus. Arta se cere sărbătorită, nu doar studiată.

- Stă lipită de microscop.

- Unde pierde adesea din vedere ansamblul.

Doamna își îngustă ochii, țuguindu-și buzele:

- Îmi plăci.

- Vă mulțumesc. Mă întreb, Madame, dacă aș putea abuza de dumneavoastră la un dans.

- Ei, licăriră ochii bătrînei. Mi-ar face plăcere, domnule Boldari.

-Vă rog, numiți-mă Ryan, îi ceru el, ajutînd-o să se ridice. Îi aruncă Mirandei un zîmbet de lup, peste umăr, în timp ce o conducea pe doamna Collingsforth spre ringul de dans.

- Îi merge, uns, murmură Andrew la urechea Mirandei.

- Ca slănina pe o creangă. Mare minune că nu cade, să-și rupă gîtul.

Întrucît încă mai avea șampania în mîină, sorbi din pahar.

- I-ai cunoscut familia?

- Îți arde de glume? Cred că jumate din oamenii de-aici îi sînt rude. Maică-sa m-a luat de guler, vrînd să știe dacă ne-am gîndit vreodată să organizăm cursuri de artă pentru copii, și dacă nu, de ce, nu-mi plac copiii? Și pînă să mă dezmeticesc, m-a prezentat unui psiholog infantil - femeie, necăsătorită. E extraordinară.

- Psihologa?

- Nu... în fine, părea foarte drăguță și aproape la fel de nedumerită ca mine. Mama lui Ryan. Formidabilă femeie.

Își ținea mîinile în buzunare. Le scoase, se agăță de o coloană sculptată, începu să-și facă de lucru cu cravata.

Miranda i-o luă pe una, strîngîndu-i-o:



- Știi că ți-e greu. Atîta lume... și Elise...

- Un fel de mică probă a focului. Elise, părinții ei, și peste tot pileală pe gratis. Privi din nou spre intrare. Annie nu venise.

- Trebuie să ai mereu o ocupație. Vrei să dansezi?

- Cu tine? o privi el uimit, după care trecu la un rîs lejer și sincer. Am ajunge amîndoi la urgență, cu degetele de la picioare rupte.

- Risc, dacă vii și tu.

Zîmbetul Mirandei deveni duios.

- Miranda, întotdeauna ai fost un personaj principal în viața mea. N-am nici o problemă. Hai doar să ne uităm la cei care știu ce fac.

Apoi, zîmbetul îi încremeni pe buze. Miranda nu trebui să întoarcă privirea pentru a ști că o văzuse pe Elise. Aceasta se apropie de ei, ca o zîină lustruită, în voaluri albe. Chiar în momentul cînd voia să i-o reproșeze, Miranda văzu nervozitatea din ochii lui Elise.

- Voiam doar să vă felicit, pe amîndoi, pentru succesul acestei expoziții minunate. Toți sînt într-al nouălea cer. Ați făcut o treabă fabuloasă pentru institut, și pentru organizație.

- Am avut multe ajutoare, răspuse Miranda. Oamenii au muncit mult și din greu, ca să se realizeze:

- Mai perfectă nici că se putea. Andrew.

Păru să inspire o gură întreagă de aer.

- Vreau să-mi prezint scuzele pentru că ți-am creat dificultăți. Știi că prezența mea aici te stînjenește. Nu voi mai sta mult, astă seară, și m-am hotărît ca mîine să plec la Florența.

- Nu e nevoie să-ți schimbi planurile pentru mine.

- E și în interesul meu.

O privi pe Miranda, chinuindu-se să surîdă.

- Nu voiam să plec fără a găsi un minut pentru a-ți spune cît de mult admir ceea ce ai reușit aici. Părinții tăi sînt foarte mîndri.

Miranda holbă ochii, înainte de a apuca să se stăpînească.

- Părinții mei?

- Da, Elizabeth tocmai spunea...

- Annie.

Andrew rostise numele aproape ca o rugăciune, iar Elise se întrerupse, pentru a-l privi.

- Scuzați-mă,

Se îndepărtă, pornind spre ea. Părea pierdută, își spuse el, într-o mare de oameni. Și atît de fermecătoare, cu părul ei strălucitor. Rochia roșie ardea ca o flacără, răspîndind căldură și viață printre toate costumele negre conservatoare.

- Mă bucur atît de mult că ai venit, se agăță el de mîinile ei, ca de două corzi de salvare.

- Nu știi de ce am făcut-o. Deja mă simt ridicol.

Rochia era prea scurtă, după părerea ei. Prea roșie.

Prea de toate. Cerceii de la magazinul universal arătau ca niște candelabre ieftine - și ce-o apucase să-și cumpere pantofi cu cataramă de strasuri? Probabil arăta ca o boarfă pornită în pelerinaj.

- Îmi pare așa de bine că ești aici, repetă Andrew și, ignorînd privirile celor din jur, o sărută.

- Ce-ar fi să pun mîna pe-o tavă și să împart de băut? Mi-ar sta mai bine.

- Îți stă de minune. Hai să vorbești cu Miranda.

Dar, cînd se întoarse, întîlni ochii lui Elise. Stătea exact în locul unde o lăsase. O văzu pe Miranda atingînd-o pe braț și murmurîndu-i ceva, dar Elise nu făcu decît să clatine din cap, apoi se îndepărtă grăbită.

- Soția ta părea supărată, comentă Annie, în timp ce acidul îi ardea stomacul,
- Fostă soție, îi aminti Andrew, recunoscător s-o vadă pe Miranda pornind spre ei.
- Annie, ce bine-mi pare că te văd. Acum știu după cine s-a uitat Andrew toată seara.

- Nu voiam să vin.
- Mă bucur că te-ai răzgîndit.

Rareori se întîmpla ca Miranda să-și urmeze impulsurile, dar acum o făcu, aplecîndu-se să-și lipească obrazul de al lui Annie.

- Are nevoie de tine, îi șopti, îndreptîndu-se apoi la loc, cu un surîs. Văd niște persoane pe care cred că ți-ar face plăcere să le cunoști. Andrew, prezint-o pe Annie domnului și doamnei Boldari.

Urmărindu-i direcția privirii, Andrew zîmbi:

- Mda, mulțumesc. Vino, Annie, o să-ți placă la nebunie oamenii ăștia.

Mirandei îi crescuse inima, văzînd lumina aceea caldă din ochii lui Andrew. Era atît de bine dispusă, încît îl lăsă pe Ryan s-o ia la dans.

Cînd îl zări pe Richard, cu nasul aproape lipit de un tablou cu Sfînta Familie și ochii atenți sub ochelari, se rezumă să întoarcă privirea.

Avea să urmeze sfatul lui Ryan - de data asta - și să trăiască momentul.

Se gîndea la încă un pahar de șampanie și la un nou dans, cînd o găsi Elizabeth.

- Miranda, îți neglijezi îndatoririle. Am vorbit cu mai multe persoane care au spus că încă n-au schimbat nici un cuvînt cu tine. Expoziția nu e de ajuns, trebuie să te ocupi de invitați.

- Sigur, ai dreptate.

Îi dădu mamei sale paharul din care încă nu sorbise și privirile li se susținură un lung moment.

- Am să-mi fac datoria. Voi face ceea ce e de făcut, spre binele Institutului.

Făcu un pas înapoi.

Nu, își dădu ea seama, făcea ceea ce era de făcut pentru ea însăși.

- Puteai să spui - măcar o dată, în seara asta, ai fi putut să-mi spui că am făcut o treabă bună. Dar cred că ți s-ar fi oprit în gît.

Și se răsuci, pornind în sus pe scară pentru a se amesteca printre vizitatorii de la etajul trei.

- S-a întîmplat ceva, Elizabeth?

Îi aruncă o privire soțului ei, care sosise alături, apoi întoarse capul din nou spre Miranda.

- Nu știu. Cred că trebuie să afiu.

- Senatorul Lamb ar dori să te vadă. E un mare susținător ai N.E.A.

- Da, știu cine e.

Vocea îi era o idee prea tăioasă. Și-o îndulci, deliberat.

- Voi fi încîntată să vorbesc cu el.

Iar apoi, își spuse ea, avea să rezolve cu Miranda.



Îi pierduse urma lui Ryan și presupunea că Andrew îi făcea cunoștință mai bine lui Annie cu soții Boldari. Timp de o oră, Miranda se concentra asupra rolului ei de gazdă. Cînd în sfîrșit se strecură la toaletă, avu nesperata ușurare să vadă că nu era nimeni.

Prea multă lume, își spuse ea, rezemându-se un moment de placa de marmură. Pur și simplu nu se pricepea să se poarte cu atât de mulți oameni. Conversații, nimicuri, bancuri nesărate. Avea fața țeapănă de-atîta zîmbit.

Apoi, se scutură. Nu avea de ce să se plîngă. Totul era perfect. Expoziția, gala, presa, reacția. Avea să contribuie mult la a remedia recente știrbituri din reputația ei.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Și ar fi fost, dac-ar fi știut ce să facă mai departe.

Deciziile erau pentru a doua zi, își reaminti ea. După ce se confrunța cu mama ei. Acela era singurul răspuns. Singurul pas logic. Era momentul ca ele două să se privească în față.

Și dacă mama ei era vinovată? Dacă făcea parte dintr-o conspirație cu furturi și crime?

Clătină din cap. Mîine, își spuse ea din nou, dînd să-și scoată rujul din poșetă.

Explozia sonoră îi făcu mîna să se smucească. Mîcîl tub auriu căzu țăcînd pe placă. Ochi, îndreptați spre imaginea lor din oglindă, se dilată.

Împușcături? Imposibil.

Chiar în timp ce refuzul se repezea prin mintea ei, auzi zbieretel ascuțit și înspăimîntat al unei femei.

Se năpusti la ușa, răsturnîndu-și poșeta pe jos, cu conținutul împrăștiindu-se în urma ei.

Afară, oamenii strigau, unii alergau. Se îmbulzi printre ei, făcîndu-și loc cu mîinile și coatele. Ieșind la loc liber, o luă la fugă spre scară chiar în timp ce Ryan apărea de pe palierul inferior.

- S-a... De sus. S-a auzit de sus.

- Stai aici.

Parcă vorbise la pereți. Miranda își săltă rochia și se repezi pe urmele lui. Ryan dădu la o parte cordonul de catifea care despărțea birourile de la etajul doi de zona petrecerii.

- Tu caută încolo, începu ea. Eu mă uit...

- Ba pe dracu'. Dacă nu vrei să stai locului, atunci vii cu mine.

O apucă strîns de mînă, străduindu-se să-i protejeze trupul cu al lui, în timp ce pornea pe culoar.

Pe scară, în urma lor, răsunau și alți pași. Andrew sări ultimele trei trepte.

- Ȃsta a fost un pistol. Miranda, du-te jos. Annie, mergi cu ea.

- Nu.

Întrucît nici una dintre cele două femei nu avea de gînd să asculte, Ryan gesticula spre stînga:

- Voi căutați într-acolo. Noi o luăm pe-aici. Cine a tras cu pistolul, probabil că s-a dus de mult, adăugă el, în timp ce împingea prudent o ușa. Dar rămîi în spatele meu.

- Ce ești tu, vestă anti-qlonț?

Miranda întinse mîna pe sub brațul lui și aprinse lumina, împingînd-o înapoi, Ryan intră să inspecteze rapid camera. Convins că era goală, o trase și pe ea înăuntru.

- Folosește biroul ăsta. Încuie ușa și cheamă poliția.

- O să-i chem cînd știu ce să le spun, îl înghionti ea în lături, pentru a porni pe culoar spre camera următoare.

Aproape că-i smulse brațul din umăr:

- Încearcă să te expui mai puțin, domnișoară doctor Jones.

Își croiră drum înainte, pînă cînd Ryan zări o lumină slabă care ieșea pe sub ușa cabinetului ei.

- Aici te-ai schimbat pentru petrecere. Ai lăsat lampa aprinsă.

- Nu. Și ușa ar trebui să fie încuiată. Uite că nu e perfect închisă.

- Descalță-te.

- Poftim?

- Scoate-ți pantofii. Vreau să poți fugi, dacă trebuie, nu să-ți rupi o gleznă pe tocurile astea.

Fără o vorbă, Miranda se rezemă de el doar atîta cît să se descalțe. Ar fi putut să pară comic, își spuse ea, văzînd cum Ryan luă un pantof, ținîndu-l cu tocul înainte, ca o armă, în timp ce se apropiau de ușă.

Dar mîna i se umezea într-a lui și nu găsea nici urmă de haz.

Ryan se trase spre o latură a ușii și o împinse ușor. Se deschise de vreo două degete, după care se ciocni de un obstacol. Din nou, Miranda aprinse plafonierele, pe sub brațul lui.

- O, Doamne, Dumnezeule!

Recunosc partea de jos a rochiei albe de voal, luciul slab al pantofilor argintii. Lăsîndu-se în genunchi, împinse ușa cu umărul pînă se putu strecura înăuntru.

Elise zăcea prăbușită cu fața în jos. Îi curgea sînge dintr-o rană dinapoia capului, prelingîndu-se peste obrazul palid.

- Trăiește, spuse grăbită Miranda, după ce-i apăsă degetele pe gît, găsind un puls neregulat. Este vie. Cheamă salvarea. Repede.

- Poftim, îi îndesă Ryan o batistă în mîna. Apasă-i-o pe rană. Vezi dacă poți opri hemoragia.

- Tu grăbește-te.

Împături batista în formă de tampon, ca să fie cît mai groasă, și o aplică. Privirea i se plimbă prin jur, oprindu-se spre bronzul „Venus” pe care-l ținea în cabinet. O copie după Donatello-ul rîvnit de Ryan.

Încă un bronz, își spuse ea, amortită. Încă o copie, încă o victimă.

- Miranda, ce...

Andrew împinse ușa, apoi se opri brusc.

- Iisuse! O, Iisuse, Elise, îngenunche el, începînd să bîjbîie la rană, la fața femeii. A murit? O, Dumnezeule mare!

- Nu, e vie. Ryan cheamă o ambulanță. Dă-mi batista. Nu cred că e o rană adîncă, dar trebuie să-i opresc sîngele.

- Trebuie s-o acoperim. Ai o pătură, niște prosoape? întrebă Annie, Are nevoie să-i țină de cald, în caz că e în stare ele șoc,

- În cabinetul meu. E un șal acolo. Pe ușa aia.

Annie păși rapid peste Andrew.

- Cred că e mai bine s-o întoarcem, apăsă Miranda cu putere tamponul. Să ne asigurăm că nu are și alte răni. Poți, Andrew?

- Mda.

Mîntea i se răcise ca piatra, întinse mîinile cu grijă, sprijinind gîtul lui Elise în timp ce o răsucea. Pleoapele ei tresăriră.

- Cred că-și revine. Nu văd alt sînge decît cel de la cap.

Îi atinse ușor cu degetul o vînațaiie care i se forma pe tîmplă.

- Probabil s-a lovit la cap cînd a căzut.

- Miranda, reveni Annie în cameră; avea ochii întunecați, vocea surdă. Te cheamă Ryan. De ea ne ocupăm Andrew și cu mine.

- În regulă. Încercați s-o mențineți calmă, dacă se trezește.

Se ridică în picioare, oprindu-se numai cînd Annie o strînse de braț.

- Fii tare, îi murmură ea, după care trecu s-o acopere pe Elise cu șalul. Ambulanța e pe drum.

Miranda intră în cabinet. O singură ambulanță n-avea să fie de ajuns, își spuse ea, amețită. Două batiste nu puteau șterge atîta sînge. Pe birou se adunase o baltă întregă,

curgînd pe covor. Fereastra din spate era stropită ca de o ploaie roșie cleioasă. Căzut pe spate peste birou, cu roșeața răspîndindu-se pe cămașa albă cu volane, zăcea Richard Hawthorne.



Securitatea ținea presa și curioșii departe de etajul doi. Cînd sosi echipa de la omucidere, cîmpul criminalistic fusese delimitat, iar Elise era în drum spre spital.

Miranda își repetă declarația la nesfîrșit, recapitulînd fiecare moment. Și mințind. Minciuna, își spuse ea ca prin ceață, îi devenea o a doua natură.

Nu, nu avea idee ce căutaseră Richard și Elise în cabinetul ei. Nu, nu știa de ce ar fi vrut cineva să-i omoare. Cînd în sfîrșit îi spuseră că era liberă să plece, coborî scara pe picioare fragile ca sticla.

- Nu te lasă și pe tine să pleci, Annie?

- Ba da, au spus că deocamdată au terminat cu mine.

Miranda privi spre gîrzile care încadrau arcadele și cei cîțiva polițiști ce cutreierau prin hol. Se așeză lîngă Annie.

- Nici eu nu știu ce să fac. Cred că încă mai discută cu Ryan. Pe Andrew nu l-am văzut.

- L-au lăsat să plece cu Elise, la spital.

- Aha. Era firesc să considere că e cel mai firesc lucra.

- Încă o mai iubește.

- N-aș crede.

- Continuă să fie nebun după ea, Miranda. Și de ce n-ar fi?

Își apăsă mîinile pe laturile capului.

- Iar eu sînt nebună, jalnică, rușinată că-mi fac griji ca astea, cînd a fost împușcat un om, iar Elise e rănită.

- Nu întotdeauna îți poți controla sentimentele. Nici eu n-o credeam, dar acum știu.

- Și eu mi le țineam destul de sigur în frîu. În fine... Își trase nasul, frecîndu-și fața cu mîinile, apoi se ridică.

- Mai bine să mă duc acasă.

- Așteaptă-l pe Ryan, Annie. Te va duce el, cu mașina.

- E-n regulă. Am și hîrbul meu aici. Nici o problemă. Spune-i lui Andrew că sper ca Elise să fie bine și... ne mai vedem.

- Annie, adineaori am vorbit serios. Are nevoie de tine.

Annie își scoase cerceii de petrecere, masîndu-și loburile urechilor pentru a-și pune din nou sîngele în mișcare.

- Are nevoie să poată conta pe el însuși. Are nevoie să știe cine e și ce vrea. Cu asta nu pot să-l ajut, Miranda, și nici tu nu poți.

Nu părea capabilă să ajute pe nimeni, își zise Miranda, cînd rămase singură, privindu-și mîinile. Nimic din ceea ce atinsese, nimic din tot ce făcuse în ultimele luni, nu dusese decît la dezastru. Privi peste umăr, cînd auzi pași pe scară. Ryan coborî, o ocoli și, fără să spună nimic, o ridică în picioare și o îmbrățișă.

- O, Doamne, o, Doamne, Ryan! Cîți mai urmează?

- Șșș, o mîngîje el pe spate. Era pistolul lui, îi murmură la ureche. Același pe care l-am găsit în cameră. Cineva l-a împușcat pe bietul nenorocit cu propriul lui pistol. N-ai fi putut face nimic.

- N-aș fi putut face nimic, repeta ea obosită, retrăgîndu-se pentru a sta pe propriile-i picioare. Vreau să merg la spital, să văd ce face Elise. Andrew e acolo. Nu trebuie să-l lăsăm singur.



Nu era singur. Miranda avu surpriza de a-și vedea mama în sala de așteptare, privind pe fereastră, cu un pahar de plastic cu cafea în mână.

Andrew se opri în loc când o văzu intrînd, apoi clătină din cap și porni din nou.

- Vreo veste? îl întrebă Miranda.

- I-au stabilizat starea, la urgență. Radiografiile, analize - n-au venit să ne spună rezultatele. Medicul de gardă presupune că e o comoție, dar vor sări facă o tomografie pentru a exclude orice leziune cerebrală. A rămas mult timp fără cunoștință. A pierdut mult sînge.

Iar o parte din acesta, observă el, păta tivul de la rochia Mirandei.

- Ar trebui să te duci acasă, spuse. Ryan, du-o.

- Rămîn cu tine, la fel cum ai sta și cu tu mine.

- Okay. Okay, își rezemă Andrew fruntea de a surorii sale. Rămaseră uniți astfel, în timp ce Elizabeth, întorcîndu-se de la fereastră, îi contempla. Când îl surprinse pe Ryan privind-o, obrazii se înroșiră ușor.

- Este cafea. Nu-i nici proaspătă, nici băubilă, dar e foarte tare și fierbinte.

- Nu, se îndepărtă Miranda de Andrew, făcînd un pas înainte. Unde-i tata?

- E... Nu știu. Cred că s-a întors la hotel. Nu avea ce să facă aici.

- Dar tu ești aici. Avem de vorbit.

- Scuzați-mă, domnișoară doctor Jones.

Se întoarseră toți trei, făcînd gura lui Cook să tresară a jenă.

- Cred că situația e cam încurcată.

- Domnule detectiv Cook, simți Miranda că stomacul i se căpușea rapid cu gheață. Sper că nu sînteți bolnav.

- Bolnav? Aha, da, spital, bolnav. Nu. Am venit să vorbesc cu doamna doctor Warfield, după ce aprobă medicii.

- Cu Elise? clătină Andrew din cap, mirat. Credeam că sînteți la secția furturi. N-a fost jefuit nimeni.

- Uneori, aceste chestiuni au legătură între ele. Băieții de la omucideri vor vorbi cu ea. Urmează o noapte lungă. Poate îmi spuneți și mie ce știți, ca să-mi formez o imagine mai clară, înainte de a vorbi cu doamna doctor Warfield.

- Detectiv... Cook, da? se apropie Elizabeth. Chiar este necesar să țineți un interogatoriu în sala de așteptare a unui spital, în timp ce așteptăm, destul de răscopți, rezultatele analizelor?

- Îmi pare foarte rău pentru necazul dumneavoastră, doamnă Jones.

- Stanford-Jones.

- Da, Elizabeth Standford-Jones. Sînteți șefa victimei.

- Corect. Richard și Elise lucrează amîndoi pentru mine, la Florența. Lucrau pentru mine, se corectă ea, cu o ușoară schimbare în culoarea feței. Richard a lucrat pentru mine.

- Cu ce se ocupa?

- Cu cercetări, în primul rînd. Era un strălucit istoric de artă. Un izvor nesecat de fapte și date dar, mai mult, înțelegea spiritul lucrărilor pe care le cerceta. Era neprețuit.

- Și doamna doctor Warfield?

- Este directoarea mea de laborator în Florența. O cercetătoare capabilă, eficientă și demnă de încredere.

- A fost nora dumneavoastră.

Privirea lui Elizabeth nu ezită, nici nu se îndreptă spre fiul ei.

- Da. Am rămas în relații bune.

- Foarte bine. De cele mai multe ori, fostele soacre tind să dea vina pe soțiile fiilor lor pentru toate necazurile. Nu se găsesc multe care pot să lucreze împreună și... să rămînă în bune relații.

- Sîntem intelectuale, domnule detectiv. Și nu permit ca dificultățile familiale să intervină în muncă, sau în opinia mea despre o persoană. Țin foarte mult la Elise.

- Se întîmpla ceva între ea și Hawthorne?

- Ceva?

O spuse cu un dezgust atît de înghețat, încît temperatura păru să scadă vertiginos.

- Ceea ce insinuați e jignitor, josnic și necuviincios.

- Sînt informat că amîndoi erau adulți necăsătoriți. Nu vreau să insult pe nimeni, întrebînd dacă aveau o relație personală. Se aflau împreună într-un-birou de la etajul doi. Petrecerea era jos.

- Nu am idee ce căutau în cabinetul Mirandei, dar e clar că nu erau singuri.

Trecu pe lîngă el, cînd un medic în halat verde apăru în ușă.

- Elise?

- Evoluează bine, răspunse medicul. Are o comoție destul de serioasă, e cam dezorientată, dar tomografia a fost clară, iar starea pacientei e stabilă.

Elizabeth închise ochii, expirînd tremurător.

- Aș dori s-o văd,

- Am permis accesul poliției. Doreau s-o chestioneze imediat ce era posibil, și a fost și ea de acord. Cînd am propus să aștepte pînă mîine, a început să se agite. Părea să fie mai liniștită dacă le vorbea chiar din noaptea asta.

- Voi cere să discut și eu puțin cu ea, își scoase Cook insigna, după care dădu din cap spre Elizabeth și Andrew. Aștept. Am timp destul.

Așteptă mai mult de o oră și n-ar fi reușit s-o vadă, dacă Elise nu insistă din nou să-și dea declarația.

Cook văzu o femeie fragilă, cu o vînație lividă pe tîmpla dreaptă, ce se întindea violetă spre ochi. Ochii erau obosiți și injectați.

Dar aceste defecte nu făceau decît să-l sporească frumusețea. Părul brunet îi era înfășurat în bandaje albe. Cook știa că fusese lovită în spatele capului și sîngerase abundant. Presupunea că îi răsuseră o parte din părul acela lucios, pentru a coase rana. Mare păcat!

- Sînteți detectivul... regret, nu mai rețin numele pe care mi l-au spus.

- Cook, doamnă. Vă mulțumesc că m-ați primit.

- Vreau să ajut.

Se strîmbă, cînd își schimbă poziția, făcînd ca durerea să-i radieze prin cap.

- Nu peste mult îmi vor da medicamentele. După aceea n-am să mai pot gîndi limpede.

- Încerc să termin cît mai repede. Vă deranjează dacă mă așez aici?

- Nu, vă rog, ridică Elise privirea spre tavan, ca și cum s-ar fi concentrat să ajungă dincolo de durere. De fiecare dată cînd încep, am impresia că e un vis urît. Că nu s-a întîmplat în realitate.

- Îmi puteți spune ce s-a întîmplat? Tot ce vă amintiți.

- Richard. L-a împușcat pe Richard.

- Cine?

- Nici măcar nu știu, nu sînt sigură.. N-am văzut. L-am văzut doar pe Richard.

Ochii i se umplură de lacrimi, care se revărsară, prelingîndu-se pe obraji.

- A murit. Mi-au spus că e mort. M-am gîndit că poate... nu știu... dar au spus că a murit. Bietul Richard!

- Ce făceați sus cu el?

- Nu eram cu el - îl căutam.

Ridică mîna liberă, pentru a-și șterge lacrimile,

- Spusese că urma să se întoarcă la hotel, oricînd voiam să plecăm. Richard nu prea e omul petrecerilor. Urma să luăm împreună un taxi. Eu voiam să plec.

- Vă plictiseați?

- Nu, zîmbi ea ușor. Era o expoziție minunată, prezentată superb. Dar... dar sînt sigură că ați aflat, între timp, Andrew și cu mine am fost căsătoriți, și era penibil. Avea o prietenă acolo.

- Scuzați-mă, doamnă doctor Warfield, dar sînt informat că dumneavoastră ați divorțat de el.

- Da, într-adevăr, și s-a finalizat acum peste un an, dar asta nu te împiedică să simți... să simți, puse ea punct. A fost jenant și deprimant pentru mine. M-am simțit datoare să stau cel puțin două ore. Elizabeth e foarte bună cu mine și era o ceremonie importantă pentru ea. Miranda și cu mine am păstrat o prietenie oarecum prudentă și nu voiam să dau impresia că munca ei nu contează. Dar doream să plec și m-am gîndit că, la ora aceea, nimeni n-avea să observe.

- Așa că ați pornit în căutarea lui Hawthorne.

- Da. Nu cunoștea decît cîteva persoane și nu e un om foarte sociabil. Stabiliserăm să plecăm pe la zece și jumătate, așa că am încercat să-l gădesc. Mă așteptam să-l văd adunat într-un colț, sau cu nasul în cine știe ce hartă. Apoi, m-am gîndit că poate urcase la bibliotecă. Nu era acolo. Ăă... regret, încep să- mi pierd șirul gîndurilor.

- Nu face nimic. Luați-o încet.

Elise închise ochii.

- Am hoinărit un timp, pînă am văzut lumină în cabinetul Mirandei. Am vrut să cobor, dar i-am auzit glasul. L-am auzit strigînd ceva, ceva gen: „M-am săturat”.

Începu să tragă cu degetele de cearșaf, ciupindu-l mărunț, agitată.

- M-am apropiat. Se auzeau voci. Dar n-am distins ce spuneau.

- Era vocea unui bărbat, sau a unei femei?

- Nu știu, își frecă ea centrul frunții, obosită. Pur și simplu nu știu. Vorbea foarte încet, aproape în șoaptă. Am stat acolo cîteva minute, fără să fiu sigură ce să fac. Cred că m-am gîndit că Richard și Miranda veniseră să discute ceva și nu voiam să-i deranjez.

- Miranda?

- Era cabinetul ei, așa că am presupus... M-am gîndit să mă întorc singură, și atunci... am auzit împușcăturile. Au fost atît de puternice, de, neașteptate, M-au șocat atît de tare, încît n-am mai judecat. Am năvălit înăuntru. Cred că am strigat. Și... Nu mi-e deloc clar.

- E-n regulă. Spuneți-mi doar ce vă amintiți.

- L-am văzut pe Richard, căzut pe birou. Peste tot, sînge. Miros de sînge și, cred, de praf de pușcă. Un fel de miros de ars, în aer. S-ar putea să fi urlat. Cu siguranță am urlat, și pe urmă m-am întors. Voiam să fug. Mi-e atît de rușine, voiam să fug și să-l las acoio. Cineva... ceva m-a lovit.

Cu gesturi delicate, duse mîna la spatele capului să-și atingă bandajul.

- Țin minte un fulger în capul meu, apoi, nimic. Nimic, pînă cînd m-am trezit în ambulanță.

Acum plîngea de-a binelea, încercînd să ajungă la cutia cu șervețele de pe noptieră. Cook i-o dădu și așteptă să-și șteargă fața.

- Vă mai amintiți cît timp îl căutaserăți?

- Zece, cincisprezece minute, cred. Nu prea știu.

- Cînd ați intrat în cabinet, n-ați văzut pe nimeni?

- Numai pe Richard... închise ea ochii, cu lacrimile infiltrîndu-se printre gene. Numai pe Richard, iar acum e mort.



## Capitolul 29

Era aproape ziuă, cînd Annie deschise ușa și îl găsi pe Andrew în hol. Era palid ca hîrtia, cu cearcăne grele la ochi. Mai avea pe el smokingul, cravata lărgită la gît, primul nasture lipsă. Cămașa albă ca zăpada era șifonată și mînjită de sînge.

- Elise?

- O să fie bine. O țin sub observație, dar a avut noroc. O comoție, cîteva cusături. Nici un semn de hemoragie intracraniană.

- Hai în casă, Andrew. Ia loc.

- A trebuit să vin, ca să-ți spun.

- Știu. Intră. Am și făcut cafeaua.

Era înfășurată într-un halat și se demachia, dar Andrew văzu cît de obosiți îi erau ochii.

- Te-ai culcat?

- Am făcut o încercare. N-a mers. Pregătesc ceva pentru micul dejun.

Andrew închise ușa, privind-o cum parcurgea scurta distanță pînă la bucătărie pentru a deschide micul frigider. Scoase ouă, șuncă, o tigaie. Turnă cafea în două căni mari, albastre.

Lumina zorilor intra pe ferestrele înguste, formînd modele pe podea. În cameră mirosea a cafea și garoafe.

Annie era desculță.

Puse șunca în tigaia de fontă și, curînd, încăperea se umplu de aromă și sunet. Bunele sunete de duminică dimineață, își spuse el. Mirosuri ca la mama acasă.

- Annie.

- Stai jos, Andrew. Dormi pe picioare.

- Annie.

O luă de umeri, răsucind-o în loc.

- A trebuit să mă duc cu Elise în noaptea asta.

- Bineînțeles.

- Nu mă întrerupe. A trebuit să merg, să mă asigur că era bine. A fost soția mea cîndva, așa că-i datoram măcar lucrul ăsta. Nu m-am descurcat bine în căsnicie, iar la divorț, nici pe-atîta. M-am gîndit la asta în timp ce așteptam să iasă doctorul și să ne spună cum se simțea. M-am gîndit și la ceea ce aș fi putut face altfel pentru ca mariajul nostru să meargă. Răspunsul este unul singur: nimic.

Rîse scurt, plimbîndu-și mîinile în lungul brațelor ei.

- Nimic. Înțelegerea acestui lucru mă făcea să mă simt ca un ratat. Acum, mă face să înțeleg că mariajul a eșuat. Nu eu, și nici ea. Căsnicia a eșuat.

Aproape absent, se aplecă s-o sărute pe creștetul capului.

- Am așteptat pînă am fost sigur că își va reveni, apoi am venit aici, fiindcă trebuia să-ți spun.

- Știu, Andrew.

În semn de sprijin, și cu o ușoară nerăbdare, îl bătu pe braț.

- Se arde șunca.

- N-am terminat de vorbit. Nici măcar n-am început.

- Ce n-ai început?

- Să-ți spun. Mă numesc Andrew și sînt alcoolic.

Tremură o dată, apoi se stăpîni.

- N-am băut treizeci de zile. Se fac treizeci și una. Astă noapte am stat în spital și m-am gândit la băutura. Nu pare să fie soluția. Apoi, m-am gândit la tine. Tu ești soluția. Te iubesc.

Ochii ei se umeziră, dar clătină din cap.

- Nu eu sînt soluția ta, Andrew. Nu pot fi.

Se desprinsese, începu să întoarcă șunca, dar Andrew întinse mîna și stinse aragazul.

- Te iubesc.

Îi cuprinse fața în palme, ca să stea nemișcată.

- O parte din mine te-a iubit întotdeauna. Restul, a trebuit să se maturizeze destul ca să înțeleagă. Știu ce simt și știu ce vreau. Dacă nu ai aceleași sentimente pentru mine și nu vrei ceea ce vreau eu, atunci spune-mi. Spune-mi-o de-a dreptul. Nu mă va trimite să caut nici o sticlă. Dar trebuie să știu.

- Ce vrei să-ți spun? Îl bătu ea cu un pumn în piept, nervoasă. Tu ești doctor în arte. Eu sînt o barmaniță. Tu ești Andrew Jones din neamul Jones, din Maine, iar eu sînt Annie McLean de nicăieri.

Își puse mîinile peste ale lui, dar nu se putu îndura să i le desprindă de fața ei,

- Eu am un bar, tu ai institutul. Vino-ți în fire, Andrew.

- În momentul de față, nu mă interesează snobismele tale.

- Snobisme? se frîne vocea ei, jignită. Pentru numele lui Dumnezeu...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, o trase el în sus, făcînd-o să se înalțe pe vîrfuri. Ce simți pentru mine și ce dorești?

- Sînt îndrăgostită de tine și doresc un miracol.

Zîmbetul i se întinse încet, adîncindu-i gropițele în obraji. Annie tremura sub mîinile sale, iar lumea lui tocmai devenise sigură ca o stîncă.

- Nu știu dacă o să se califice ca miracol. Dar îmi voi da toată silința.

O luă în brațe.

- Ce faci?

- Te duc în pat.

Panica îi palpită prin gît, încolăcindu-se pînă în degetele de la picioare.

- N-am spus că mă culc cu tine.

- N-ai spus nici că nu. Îmi asum un mare risc. Annie se agăță de cadrul ușii, ținîndu-se pe viață și pe moarte.

- Serios? Chiar așa?

- Pe bune. S-ar putea ca de data asta mișcările mele să nu-ți placă. Dacă nu-ți plac, probabil ai să mă refuzi cînd te voi cere de soție.

Degetele ei se înmuiară precum ceara, lunecînd de pe tocul ușii.

- Ai... ai putea să mă ceri acum, ca să scapi de toată tensiunea.

- Nu, o culcă el pe pat, cu ochii în ochii ei. După. După, Annie, murmură, lăsîndu-se peste ea.

Se întorcea acasă, găsea comoara. Era un lucru simplu și extraordinar. De astă dată nu mai erau inocenți, nu mai erau doi copii împiedicați, dornici și curioși. Toți anii trecuți de-atunci lăsaseră timp relației dintre ei să se coacă.

Acum, parcă ar fi decantat vinul vechi dintr-un soi ales.

Brațele ei îl cuprinseseră. Era atît de blînd, de atent, superb de migălos. Mîinile sale mari o cutreierau, urmărindu-i gîtul, umerii, bătătorind calea pentru buze. Îi murmură, aiureli minunate, în timp ce-și scotea smokingul și o lăsa să-l ajute să dea jos cămașa. Apoi, pielea începu să-i lunece peste a ei, făcîndu-i pe amîndoi să ofteze.

Se crăpa de ziua în lumina trandafirie care anunța furtuni. Dar în patul cel îngust era liniște și răbdare. Fiecare atingere, fiecare gustare era luată și dăruită cu bucurie pașnică.

Chiar și când Annie tremură, când nevoia începu să crească dureros în ea, zîmbi și îi aduse din nou gura peste a ei.

De astă dată, Andrew o primi, însuflețindu-i trupul cu mîngîieri, fixînd ritmul cu al lui. Și prima dată când Annie atinse culmea, arcuindu-se tot mai sus cu un geamăt de voluptate, se rostogoli odată cu ea din simplă bucurie.

Îi presără sărutări pe spate, peste omoplați, în jos spre șolduri, apoi o întoarse să-i dezmiereze sîinii. Mîinile ei se mișcau peste el, explorînd, tatonînd, excitînd. Când respirațiile se îngroșară, în soarele tot mai puternic, lunecă înăuntrul ei.

Un ritm lent, statornic, savurînd, prelungind. Apartînînd. Annie se ridica și cobora odată cu Andrew, urcînd înlănțuită cu el când ajunseră pe pisc, ținîndu-se strîns în timp ce tremurau acolo. Căderea împreună cu el fu ca o plutire în jos dintre nori.

Apoi, Andrew își schimbă poziția, o trase lîngă el și-și îngropă fața în părul ei.

- Încă îmi mai place cum te miști, Andrew, oftă ea lîngă umărul lui. Îmi place mult cum te miști.

Se simțea din nou întreg, tămăduit.

- Îmi place tatuajul tău, Annie. Îmi place mult tatuajul tău.

- O, Doamne, se strîmbă ea, uitasem de el.

- Niciodată nu voi mai privi un fluture la fel ca înainte.

Cînd ea rîse și-și ridică fața, continuă să zîmbească:

- Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg de ce aveam nevoie, ce anume mă face fericit.

Și îmi dă șansa să te fac și pe tine fericită. Vreau să-mi clădesc o viață și să întemeiez o familie cu tine.

- Rău am mai rasolit-o amîndoi prima oară.

- Nu eram pregătiți.

- Într-adevăr, îi atinse ea fața. Se pare că acum sîntem.

- Fii a mea.

Îi depuse un sărut în palmă.

- Lasă-mă să fiu al tău. Vrei, Annie?

- Da, răspuse ea, punîndu-mi mîna pe inimă. Da, Andrew. Vreau.

☀ ☀ ☀

Ryan stătea în cabinetul Mirandei, încercînd să-și imagineze. A, încă mai putea vizualiza destul de clar modul cum arătase în noaptea trecută. Asemenea lucruri se întipăresc în creier și rareori mai pot fi șterse, chiar și cu cele mai mari eforturi.

Pe covor se vedea o pată urîță, ferestrele erau mînjite, iar pudra echipei criminalistice stătea presărată pe toate suprafețele.

Cît de departe propulsase glonțul trupul lui Richard? se întrebă el. Cît de aproape stătuseră el și asasinul unul de altul? Destul de aproape, pentru ca gloanțele să fi lăsat arsuri de pulbere pe cămașa smokingului. Destul de aproape pentru ca Hawthorne să fi privit în ochii ucigașului, văzîndu-și acolo moartea.

Ryan era al dracului de sigur.

Făcu cîțiva pași înapoi, spre ușă, contemplînd încăperea.

Birou, scaune, fereastră, lampa care fusese aprinsă. Scrin, dulapuri. Le vedea pe toate.

- N-aveți ce căuta aici, domnule Boldari.

- Au luat banda, răspuse Ryan, fără să se întoarcă. Se pare că anchetatorii au cules tot ce se putea din zona asta.

- E mai bine s-o ținem închisă încă un timp.

Cook așteaptă pînă cînd Ryan plecă din prag, apoi închise ușa.

- Nu e nevoie ca domnișoara doctor Jones vadă din nou totul, nu-i așa?

- Nu, absolut nici o nevoie.

- Dar dumneavoastră ați vrut să mai vedeți o dată.

- Am vrut să văd dacă mi-e totul clar în minte.

- Și ați reușit?

- Nu complet. Pare să nu fie nici un semn de luptă, nu-i așa, domnule detectiv?

- Într-adevăr. Totul e în ordine - mai puțin biroul.

- Victima și asasinul au stat cam la fel de aproape ca noi doi acum. Nu credeți?

- Plus-minus cîteva degete. Mda, știa cine a apăsas pe trăgaci, Boldari. L-ai cunoscut, așa-i?

- Pe fugă, vineri cînd a sosit, și l-am revăzut în noaptea morții lui.

- Înainte nu-l mai întâlnești?

- Nu.

- Mă mir, avînd în vedere că și dumneata și el lucrați în domeniul artei.

- Există mulți oameni, în diverse zone ale activităților artistice, pe care nu i-am cunoscut.

- Mda, dar știi, lumea e mică. Te miști destul de firesc prin locul ăsta.

- La fel ca dumneata, murmură Ryan. Crezi că am venit aici azi- noapte și am tras două gloanțe în Richard Hawthorne?

- Nu. Avem mai mulți martori care te plasează la parter cînd s-au auzit împușcăturile.

Ryan se rezemă de perete. Își simțea pielea încleiată, ca și cum o parte din hidoșenia camerei de alături s-ar fi lipit de el.

- Norocul meu că-s un tip sociabil.

- Mda - desigur, cîtiva dintre acei oameni îți sînt rude, dar mai sînt și alții. Deci, presupun că ești disculpat. Nimeni nu poate spune unde era doctorița Jones, domnișoara doctor Miranda Jones, în intervalul respectiv.

Ryan se desprinsese de perete rapid, aproape violent, înainte de a se controla. Dar mișcarea făcuse ochii lui Cook să licărească.

- Sînteți foarte amicali.

- Destul de amicali ca să știu că Miranda e ultima ființă care ar putea ucide.

Alene, Cook scoase o lamă de chewing-gum, i-o oferii, apoi și-o despacheta sieși, cînd Ryan se mulțumi să-l privească în continuare.

- Curios, ce pot face unii oameni, cînd au motivația potrivită.

- Și a ei care ar fi?

- M-am gîndit mult la asta. Este bronzul, cel de aici, cel care a fost sustras dintr-o vitrină, foarte ordonat, foarte profesionist. Am depistat mai multe spurgeri cu același sistem. Cineva știe ce face, cineva e bun al naibii pe meserie, cineva are relații.

- Deci, ce e hoțul Mirandei — un spărgător expert în artă?

- Sau un cunoscut de-al ei, unul cu care e destul de amicală, adăugă Cook, cu un zîmbet subțire. Curios, cum de-au dispărut și hîrțile despre piesa aia. Și mai curios, cînd am făcut niște cercetări la o topitorie pe care o folosește institutul ăsta, am aflat că și altcineva se interesase. Cineva care se dădea drept student aici și a înșirat o poveste despre o figură de bronz turnată acolo acum vreo trei ani.

- Și care ar fi legătura cu situația de-acum?

- Numele pe care l-a spus la topitorie nu figurează în registrele de aici. Iar bronzul care-l interesa atît de mult era o statueta a lui David, cu praștia. Se pare că avea chiar și o schiță.

- Atunci, s-ar putea să aibă legătură cu spargerea, înclină Ryan capul. Sînt bucuros să aflu că faceți progrese.

- Ei, încerc și eu. Se pare că domnișoara doctor Jones - Miranda Jones - a predat un curs despre piesele de bronz renascentiste.

- Fiind expertă în domeniu, sînt convins că a predat mai multe cursuri pe tema asta, sau pe altele, înrudite.

- Un student de-al ei a comandat la topitorie turnarea unui „David” de bronz, la mult timp după ce bronzul dispărut a ajuns la ea pentru expertiză.

- Fascinant.

Cook ignoră sarcasmul ușor din tonul lui Ryan.

- Mda, înseamnă că sînt multe căpețele care așteaptă să fie legate. Studentul s-a lăsat de facultate imediat după ce a fost turnat bronzul. Și, știi, cineva a luat-o la întrebări pe mama lui, spunînd că e de aici și că voia să ia legătura cu el. Puștiul se mutase la San Francisco. Acum două nopți, l-au pescuit din golf.

- Îmi pare rău să aud.

- Dumneata ai rude la San Francisco.

De astă dată, ochii lui Ryan se îngustară, scăpărători:

- la seama ce spui, domnule detectiv.

- Nu făceam decît un comentariu. Tînărul era artist, dumneata ai acolo o galerie de artă. M-am gîndit că poate-i cunoșteai. Se numea Mathers, Harrison Mathers.

- Nu, nu cunosc nici un Harrison Mathers, dar mă pot interesa destul de ușor dacă avem expuse lucrări de-ale lui.

- Poate n-ar fi rea ideea.

- Mathers ăsta e un alt căpețel, vorba dumitale?

- A, da, unul din alea care te fac să te scarpini în cap. Apoi, am început să mă gîndesc la bronzul ăla de mare valoare din Florența, cel care a reieșit că nu avea o valoare chiar atît de mare. Aș zice că domnișoara doctor Jones a fost destul de necăjită, și foarte supărată și pe mama ei, fiindcă o dăduse afară din proiect. Am aflat că cineva a furat piesa, a intrat drept în magazia de la Muzeul Național de-acolo și a luat-o, cît ai zice pește. Ei, de ce să vrea cineva să ia ceva, să-și asume un asemenea furt, pentru un obiect care nu valorează mai mult decît prețul metalului?

- Arta e un mister subiectiv, domnule detectiv. Poate i-a căzut cu troncu cuiva.

- Se poate, dar cel care a făcut-o era profesionist, nu un găinar de două parale. Profesiuniștii nu-și pierd timpul fără motive serioase. Ești de acord cu asta, nu-i așa, domnule Boldari? Fiind și dumneata un profesionist.

- Desigur.

„Al dracului să fiu dacă nu-mi place sticletele ăsta,” reflectă Ryan.

- Detest pierderea de timp.

- Exact. Mă face să mă întreb cît poate valora bronzul ăla pentru cineva.

- Dacă-l văd, domnule detectiv, îi fac o evaluare și te-anunț. Dar îți pot spune că și dacă era real, și dacă valora milioane Miranda tot n-ar fi ucis pentru el. Și cred că ești de acord, adăugă Ryan. Fiind și dumneata profesionist.

Cook chicoti. Ceva nu era în regulă la tipul ăsta, își spuse el. Dar era nevoit să-l placă.

- Nu, nu cred că a omorît pe nimeni și nu mi-o pot imagina zburdînd prin lume să șterpelească tablouri și statui. Femeia asta are integritatea întipărită pe frunte. De-asta știu, în adîncul meu, că ascunde ceva. Știe mai mult decît spune. Iar dacă ești destul de amic cu ea, Boldari, convinge-o să-mi explice ce este, înainte să ajungă cineva la concluzia că poate fi lichidată.

☼ ☼ ☼

Se întreba cît de mult putea spune, cît putea risca să spună. Stătea în Galeria de Sud, înconjurată de arta marilor maeștri, cu mîinile peste față. Și suferea.

Știa că detectivul Cook era sus. Îl văzuse intrînd și, ca un copil care se ferește de o predică, se ascunsese după o ușă pînă cînd trecuse de ea.

Cînd intră mama ei, își lăsă mîinile să cadă în poală.

- Mă așteptam să te găsesc aici.

- A, da, se ridică Miranda, luînd o cupă de șampanie dintre cele adunate pe o masă.

Retrăiesc gloriile trecute. Unde altundeva să fi fost? Unde să mă duc?

- Nu l-am putut găsi pe fratele tău.

- Sper că doarme. A avut o noapte grea.

Nu adăugă că dimineață, cînd plecase de acasă, Andrew nu dormea - cel puțin, nu în patul lui.

- Cu toții am avut. Mă duc la spital. Tatăl tău mă așteaptă acolo. Sperăm că Elise poate primi vizite și că o vor externa azi după-amiază.

- Transmite-i urările mele. Voi încerca să trec mai pe seară, fie pe la spital, fie la hotel, dacă-i dau drumul. Te rog să-i spui că poate sta la noi acasă oricît de mult timp vrea.

- Ar fi stînjenitor.

- Da, dar comunică-i totuși oferta.

- Generos din partea ta. A... a avut noroc că n-a fost rănită mai grav. Era posibil...

Am fi putut-o găsi la fel ca pe Richard.

- Știu că ții foarte mult la ea.

Miranda puse paharul jos, exact în locul de unde îl luase. Avu grijă ca piciorul să i se potrivească precis în cercul pe care îl lăsase pe fața de masă.

- Mai mult, cred, decît ai ținut vreodată la propriii tăi copii.

- Nu prea e momentul pentru meschinării, Miranda.

Ridică privirea spre ea:

- Mă urăști?

- Ce lucruri ridicole spui, și în ce moment prost ales.

- Cînd ar fi momentul potrivit ca să-mi întreb mama dacă mă urăște?

- Dacă e vorba de afacerea din Florența...

- A, e ceva mult mai vechi, mult mai profund decît ceea ce s-a întîmplat la Florența, dar deocamdată merge și atît. Nu mi-ai stat alături. Niciodată n-ai făcut-o. Toată viața am așteptat momentul cînd aveai să fii în sfîrșit lîngă mine. De ce naiba n-ai fost alături de mine?

- Refuz să tolerez un asemenea comportament.

Cu o privire înghețată, Elizabeth se răsuci și dădu să iasă. N-avea să știe niciodată ce anume o îndemnase să treacă peste educația de-o viață, dar Miranda traversă sala, o apucă pe Elizabeth de braț și o întoarse în loc cu o violență care le ului pe amîndouă.

- N-ai să-mi întorci spatele pînă nu-mi dai un răspuns. M-am săturat de moarte să mă tot lași de izbeliște, și la propriu, și la figurat. De ce nu mi-ai putut fi niciodată mamă?

- Fiindcă nu ești fiica mea, se răsti Elizabeth, cu o flacăra albastră aprinzîndu-i-se în ochi. Niciodată n-ai fost a mea.

Își smulse brațul, respirînd accelerat și cu putere, în timp ce-și pierdea treptat controlul.

- Cum îndrăznești să vii cu pretenții, după tot ce-am sacrificat, tot ce-am îndurat, fiindcă tatăl tău a hotărît să-și dea bastarda drept fiica mea.

- Bastardă?

Lumea ei, deja zguduită, i se clătină sub picioare.

- Nu sînt fiica ta?

- Nu, nu ești. Mi-am dat cuvîntul că n-aveam să-ți spun niciodată.

Înfuriată că lăsase ca nervii și oboseala să-i învingă stăpînirea de sine, Elizabeth merse cu pași mari la fereastră, privind afară.

- Ești femeie matură și poate că ai dreptul să știi.

- Am...

Miranda își duse o mână la inimă, nefiind sigură că mai continua să bată.

- Cine e mama mea? Unde e?

- A murit acum câțiva ani. Era o nimeni, adăugă Elizabeth, întorcându-se.

Soarele nu mai e generos cu femeile trecute de o anumită vîrstă. În lumina lui, Miranda văzu că Elizabeth arăta descompusă, aproape bolnavă. Apoi, un nor acoperi soarele și momentul trecu.

- Una dintre... interesele trecătoare ale tatălui tău.

- A avut o aventură.

- Îl cheamă Jones, nu? replică amar Elizabeth, apoi dădu din mână, plictisită. În cazul de față, a fost neatent, iar femeia a rămas gravidă. Reiese că nu s-a descurajat la fel de ușor ca majoritatea celorlalte. Charles nici nu se gîndea s-o ia de soție, firește, iar cînd și-a dat seama, femeia a insistat să se ocupe el de copil. A fost o situație dificilă.

Un junghi scurt și feroce de durere străpunse starea de șoc.

- Nici ea nu m-a dorit.

Ridicînd infim din umeri, Elizabeth se așeză.

- Habar n-am ce dorea femeia aia. Dar a ales să-i pretindă lui Charles să te crească el. Charles a venit la mine și mi-a prezentat problema. Aveam de ales între a divorța și a suporta scandalul, pierzînd tot ceea ce începusem să clădesc aici, la Institut, și renunțînd la planurile pentru propria mea organizație, sau...

- Ai rămas cu el.

Pe sub șoc, pe sub tăișul fierbinte al durerii, se simțea o indignare mocnită.

- După o asemenea trădare, ai rămas cu el.

- Aveam de ales. Am ales varianta cea mai avantajoasă pentru mine. N-a fost lipsită de sacrificii. A trebuit să mă izolez, să pierd luni prețioase, în timp ce așteptam nașterea ta.

Amintirea acelei perioade încă mai putea ieși la suprafață, ca un acid.

- Cînd te-ai născut, a trebuit să te prezint drept fiica mea. Ți-am dușmănit existența, Miranda, zise ea simplu. Poate că e nedrept, dar e exact.

- Da, să fim exacti, se întoarse Miranda cu spatele, incapabilă să mai suporte. Să ne ținem de fapte.

- Nu sînt o fire maternă și nici nu pretind că aș fi, gesticulă din nou Elizabeth, cu oarecare nerăbdare în voce. După ce s-a născut Andrew, n-am avut intenția să mai fac vreun copil. Niciodată. Apoi, într-o împrejurare unde nu avusesem nici un rol, mi s-a impus responsabilitatea de a crește copilul soțului meu ca și cum mi-ar fi aparținut și mie. Îmi amintea de nepăsarea lui, de lipsa lui de integritate conjugală. Pentru Charles, nu erai decît amintirea unei grave erori de calcul.

- Eroare de calcul, repetă încet Miranda. Da, cred că și asta e exact. Acum nu mai e un mister de ce nici unul dintre voi nu m-a putut iubi vreodată - sau cît de cît, dacă e vorba pe-așa. N-o aveți înlăuntrul vostru.

- Ai fost îngrijită bine, și s-a oferit un cămin bun, o educație aleasă.

- Și nici un moment de afecțiune adevărată, încheie Miranda, întorcîndu-se la loc; văzu în fața ei o femeie cu control rigid și ambiții dominante, care schimbase emoția pe avansare. Toată viața m-am zbatut să fiu demnă de afecțiunea voastră. Îmi pierdeam vremea.

Ofțînd, Elizabeth se ridică în picioare.

- Nu sînt un monstru. Nu ți s-a făcut nici un rău, niciodată n-ai fost neglijată.

- Nici îmbrățișată.

- Am făcut pentru tine tot ce-am putut, și-am dat toate posibilitățile să te afirmi în domeniul tău. Pîna la și inclusiv Bronzul Fiesole.

Ezită, apoi se duse să deschidă o sticlă de apă minerală pe care personalul încă nu o luase.

- Ți-am luat acasă rapoartele, radiografiile, documentele. După ce m-am calmat, după ce partea cea mai neplăcută a trecut, n-am mai fost atît de sigură că puteai face asemenea greșeli flagrante, sau că ai fi influențat rezultatele testelor. Niciodată nu ți-am pus la îndoială cinstea.

- O, mulțumesc foarte mult, replică sec Miranda.

- Rapoartele, toate documentele, mi-au fost furate din seiful de-acasă. Poate că nici n-aș fi aflat, dar înainte de a veni încoace am vrut să scot ceva. Și am văzut că dispăruseră.

Turnă apă într-un pahar, astupă la loc sticla și bău.

- Voiam să iau perlele bunicii tale, să le aduc aici și să le pun în seiful pe care-l am la banca locală. Urma să ți le dau înainte de plecare.

- De ce?

- Poate fiindcă, deși n-ai fost niciodată a mea, a ei ai fost întotdeauna.

Puse paharul la loc.

- N-am să mă scuz pentru ceea ce-am făcut, nici pentru hotărîrile pe care le-am luat. Nu-ți cer să mă înțelegi, fiindcă nici eu nu te-am putut înțelege vreodată pe tine.

- Și-atunci, nu-mi rămîne decît să accept realitatea asta?

- Eu am făcut-o. Îți voi cere ca tot ceea ce am vorbit să rămînă între acești patru pereți. Ești o Jones și, ca atare, ai responsabilitatea de a proteja numele familiei.

- A, da, halal nume, pufni Miranda, însă clătină totuși din cap. Îmi cunosc îndatoririle.

- Nu mă îndoiesc. Trebuie să mă duc la tatăl tău, își luă Elizabeth geanta. Voi discuta problema și cu el, dacă vrei.

- În ce scop?

Deodată, Miranda se simți obosită, prea obosită ca să-și mai facă griji, să se întrebe sau să-i pese.

- De fapt, nu s-a schimbat nimic, așa-i?

- Exact.

După ce Elizabeth plecă, Miranda rîse fără chef și se duse la fereastră. Furtuna care amenințase toată ziua se apropia, pe un cer inflammat.

- Ești okay?

Se rezemă de el, cînd îi puse mîinile pe umeri.

- Cît ai auzit?

- Aproape tot.

- Iar ai tras cu urechea, murmură ea, furișîndu-te tiptil pe labe de pisică. Nici nu știu ce să simt.

- Orice simți, e bine. Ești stăpînă pe viața ta, Miranda. Întotdeauna ai fost.

- Cred că n-am încotro.

- Vei vorbi cu tatăl tău despre asta?

- Ce rost ar avea? Nu m-a văzut niciodată. Nu m-a auzit. Iar acum, știu și de ce.

Închise ochii, întorcîndu-se cu obrazul în mîna lui.

- Ce fel de oameni sînt, Ryan, cei din care mă tragn eu? Tatăl meu, Elizabeth, femeia care m-a dat lor?

- Nu-i cunosc, o întoarse el blînd, pînă ajunseră față în față. Dar te cunosc pe tine.

- Mă simt...

Trase prelung aer în piept și o spuse.

- Ușurată. De cînd mă știu, m-am temut că eram ca ea, că nu aveam nici o șansă reală de a nu semăna cu ea. Dar nu sînt. Nu semăn.



Cutremurîndu-se, își rezemă capul pe umărul său.

- Nu trebuie să mai am niciodată grija asta.

- Îmi pare rău pentru ea, murmură Ryan. Pentru că s-a închis față de tine. Față de iubire.

Miranda știa ce era iubirea, îi cunoștea terorii și fiorii. Orice s-ar fi întâmplat, era recunoscătoare că acea parte din ea se deschisese. Chiar dacă broasca fusese forțată de un hoț.

- Da, și eu.

Se mai ținu de ei, un ultim moment, apoi se retrase să stea pe propriile-i picioare.

- Mă duc la Cook cu carnetul lui Richard.

- Lasă-mi timp să ajung la Florența. N-am vrut să plec azi, mai ales când ai toate astea pe cap. Voi decola diseară, dacă reușesc, sau dimineață la prima oră. Reducem la treizeci și șase de ore. Atîta ar trebui să ajungă.

- Nu-ți pot acorda mai mult. Trebuie să se termine odată.

- Se va termina.

Miranda zîmbi, constatînd că-i era mai ușor decît se așteptase.

- Și fără furișări prin dormitoare și scotoceli prin seifuri sau casete de bijuterii.

- Categorie, nu. Imediat ce termin cu Carter-ii.

- Of, pentru Dumnezeu!

- N-am să m-ating de-un lucru. N-am rezistat eu în fața perlelor ălor ale bunicii tale? A fermecătorului aur italian al Elisei? Chiar și față de medalionul ăla drăguț pe care i l-aș fi putut da uneia dintre nepoatele mele? Am fost un erou.

- Nepoatele tale sînt prea mici pentru medalioane, oftă ea, rezemîndu-și din nou capul de umărul lui. Eu pe-al meu l-am primit abia la șaisprezece ani. Bunica mea mi-a dăruit unul foarte frumos, în formă de inimă, pe care-l avea de la mama ei.

- Iar tu ai pus înăuntru o șuviță din părul prietenului tău.

- Cam greu. N-am avut prieteni. Oricum, își pusese ea deja fotografia, și pe a bunicului. Ca să nu-mi uit rădăcinile.

- Așa?

- Sigur. Neamurile bune din New England își țin minte întotdeauna rădăcinile. Sînt o Jones, spuse ea încet, iar Elizabeth avea dreptate. N-oi fi fost eu niciodată a ei, dar a bunicii mele am fost toată viața.

- Acum vei avea și perlele.

- Da, și le voi prețui ca pe o comoară. Medalionul l-am pierdut acum cîțiva ani. Mi s-a frînt inima.

Simțîndu-se mai bine, se îndreptă de spate.

- Trebuie să-i trimit aici pe cei de la întreținere. Să facă ordine la loc. Sper ca mîine să putem deschide expoziția pentru public.

- Așa să faci, murmură el. Ne vedem acasă, mai tîrziu. Să te duci direct acolo, auzi, ca să nu trebuiască să te caut.

- Unde m-aș putea duce?

### **Capitolul 30**

Fluierînd, Andrew intră în casă. Știa că avea un zîmbet lipit pe buze. Toată ziua fusese acolo. Nu numai datorită sexului - mă rog, își spuse el, urcînd la trap scara, sexul nu fusese rău deloc. Trecuse o lungă perioadă de uscăciune pentru gîtul lui Andrew J. Jones.

Dar era îndrăgostit. Iar Annie îl iubea și ea. Ziua petrecută împreună fusese cea mai interesantă, cea mai liniștitoare, cea mai uluitoare experiență din viața lui. Aproape spirituală, conchise el, cu un chicotit.

Gătiseră micul dejun împreună și îl mâncaseră în pat. Vorbiseră pînă începuse să-l usture gîtul. Atît de multe cuvinte, atîtea gînduri și sentimente îmbulzindu-se să iasă. Niciodată nu-i putuse vorbi cuiva așa cum vorbea cu Annie.

Cu excepția Mirandei. Abia aștepta să-i spună Mirandei.

Aveau să se căsătorească în iunie.

Nu o nuntă mare, formală, nimic în genul celei cu Elise. Ceva simplu și delicat, așa voia Annie. În curtea din spatele casei, cu prieteni și muzică. Urma să-i ceară Mirandei să fie domnișoară de onoare. Cît avea să-i mai placă.

Intră în dormitor. Voia să scape din porcăria aia mototolită de tuxedo. Apoi, ieșea cu Annie la cină în oraș, iar a doua zi urma să-i cumpere un inel. Ea spusese că nu avea nevoie, dar pe el problema îl băga în viteza a patra. Voia să-și vadă inelul pe degetul ei.

Scoase sacoul și îl aruncă în lături. Jură să-și strîngă lucrurile din cameră, cîndva pe parcursul săptămînii. El și Annie n-aveau să se mute acolo, după nuntă. Acum casa era a Mirandei. Noii domnul și doamna Jones urmau să pornească în căutare de casă imediat ce se întorceau din luna de miere.

Voia s-o ducă la Veneția.

Încă mai zîmbea, cînd se chinui să-și scoată butonii. Cu coada ochiului, zări o mișcare. Durerea îi explodă în cap, o explozie de lumină roșie înapoia retinelor. Ge nunchii i se îndoiră în timp ce încerca să fugă, să riposteze. A doua lovitură îl doborî peste o masă, în întuneric.

☀ ☀ ☀

Furtuna izbucnise. Miranda mai avea un kilometru și jumătate pînă acasă, cînd ploaia începu să-i șiroiască peste parbriz. Fulgerele spintecau cerul atît de aproape, încît tunetele însoțitoare zgîlțiau mașina. Avea să fie una rea de tot. Își impuse să încetinească, deși în acel moment nu dorea nimic mai mult decît să fie acasă, uscată, la căldură.

Ceața se tîra pe pămînt, acoperind cotul drumului. Pentru a se concentra mai bine, închise radioul și se aplecă peste volan.

În minte, însă, i se derulau toate.

Telefonul de la Florența, apoi jaful. Plecarea lui John Carter, în timp ce ea întîrzia. Bronzul fusese în seiful din cabinetul mamei sale. Cine avea acces la seif? Numai Elizabeth.

Dar, dacă învățase ceva din asocierea cu Ryan, era că încuietorile se fabricau numai pentru a fi forțate.

Richard făcuse teste; prin urmare, dobîndise accesul la bronz. Cine mai lucruse cu el? Cine adusese pistolul la Institut și îl folosise?

John? Încercă să-și imagineze, dar nu vedea decît chipul său patern și preocupat. Vincente? Zgomotosul, prietenosul, părintescul Vincente? Era posibil ca oricare dintre ei să fi tras două gloanțe în Richard și s-o lovească pe Elise?

Și de ce în cabinetul ei, de ce la o ceremonie cu sute de oameni umblînd pe la etajele inferioare? De ce să-și fi asumat un asemenea risc?

Fiindcă avea impact, își dădu ea seama. Fiindcă îi aducea din nou numele în presa de scandal. Fiindcă distrusese inaugurarea expoziției și îi eclipsase ei toate eforturile.

Era o răzbunare personală, asta trebuia să fie. Dar ce făcuse pentru a crea o asemenea animozitate obsedantă? Cui îi pricinuisse vreun rău? Lui John, își spuse. Dacă era dizgrațiată iremediabil, dacă era silită să demisioneze din Institut, el ar fi fost candidatul logic la înlocuirea ei. Ar fi însemnat o avansare, un salariu mărit, mai multă putere și prestigiu.

Putea fi ceva atît de simplu?

Sau Vincente. O cunoștea de cel mai mult timp, fusese cel mai apropiat de ea. Făcuse oare ceva care să-i provoace dușmănia, invidia? Era vorba de bani, ca să cumpere bijuteriile, hainele, voiajele scumpe care o făceau fericită pe tînăra lui soție?

Cine mai rămăsese? Giovanni și Richard erau morți, Elise se afla în spital. Elizabeth...

Era posibil ca din ranchiuna de-o viață să fi încolțit o ură de acest gen?

Las-o în seama poliției, își spuse, răsucindu-și umerii pentru a risipi tensiunea cînd opri mașina în fața casei, în mai puțin de treizeci și șase de ore, avea să arunce pisica moartă în curtea lui Cook.

Însemna să-și petreacă aproape toată seara elaborînd fiecare detaliu pe care i-l putea spune. Și toate cele pe care nu le putea dezvălui.

Își luă servieta. Cărnul lui Richard era înăuntru și intenționa ca în seara aceea să-l citească din scoarță în scoarță. Poate că îi scăpase ceva, la parcurgerea rapidă pentru care avusese timp.

Faptul că avea umbrela în portbagaj, nu pe scaunul de alături, dovedea doar că era cu gîndurile prea împrăștiate pentru a judeca logic. Ridică servieta deasupra capului ca să se apere, luînd-o la fugă spre verandă.

Se udă totuși leoarcă.

În casă, își răvăși părul cu o mîină pentru a-l scutura de apă și îl strigă pe Andrew. Nu-l mai văzuse de cînd plecase din spital, noaptea, dar mașina lui era parcată în locul obișnuit. Luase hotărîrea că era momentul să stea de vorbă.

Era timpul să-i spună totul, avea destulă încredere în el pentru asta.

Strigă din nou, în timp ce pornea pe scară. La naiba, voia să scape de hainele ude, să facă o baie fierbinte. De ce nu-i răspundea, cel puțin?

Probabil că dormea. Omul ăsta dormea ca morții. Ei bine, trebuia să facă figura lui Lazăr, fiindcă voia să-i spună tot ce putea înainte de a sosi mama lor.

- Andrew?

Ușa camerei lui nu era complet închisă, dar ciocăni de formă înainte să o împingă. În cameră domnea o beznă totală și, cu toate că se aștepta de la el să înjure îngrozitor, întinse mîna spre comutatorul lampadarului. Mormăi și ea o înjurătură, cînd lumina rămase stinsă.

Aveau curent electric. Fir-ar să fie, iarăși nu înlocuise becul. Porni înainte, cu gîndul de a-l zgîlții bine, și se împiedică de el.

- Andrew, pentru numele lui Dumnezeu!

În lumina vie a unui fulger, îl văzu la picioarele ei, cu același tuxedo din noaptea trecută.

Nu i se întîmpla prima oară să-l găsească dormind pe jos cu hainele pe ei, duhnind a alcool. Prima i se trezi furia, într-o izbucnire arzătoare care o împinse să se răsucescă pe călcîie, să iasă și să-l lase acolo unde căzuse. Apoi o năpădi dezamăgirea, tristețea.

- Cum ai fost în stare să-ți faci iarăși asta? murmură ea. Se ghemui, sperînd că nu era atît de departe dus încît să nu-l poată ridica și duce în pat.

Deodată, o frapa faptul că nu se simțea miros de whiskey, nici sudoarea bolnăvicioasă care îl emana. Întinse mîinile, îl scutură și, cu un oftat, îi atinse capul.

Și simți ceva cald și cleios. Sînge.

- O, Doamne. Andrew! Nu, o, te rog.

Cu degetele mînjite, tremurătoare, îi căută pulsul. Iar lampa de pe noptieră se aprinse.

- N-a murit. Încă.

Vocea era înceată, cu o undă de rîs.

- Ai vrea să rămîni în viață, Miranda?

☀ ☀ ☀

În mod normal, Ryan nu putea suferi să se repete, dar intră în apartamentul lui Elizabeth exact la fel ca data trecută. Nu era momentul pentru fandoseli. Camerele erau tăcute și pustii, dar pentru el asta nu conta.

Ar fi știut să găsească o cale de a trece pe lîngă sau prin orice ocupant.

În dormitor, scoase caseta de bijuterii, întocmai la fel ca în urmă cu două nopți. Și luă din ea pandantivul.

Nu e a decît o presimțire, un țurture de gheață în măruntaie îl învățase să-și urmeze instinctele. Privi fotografiile vechi, fără a vedea nici o asemănare aparte.

Sau, poate, în jurul ochilor. Ochii femeii aveau ceva anume...

Cu o mică baghetă, scoase ovalul elegant din medalion. Scrisese dedicația sub fotografia ei, nu a soțului. Așa cum se așteptase și el.

Și îi îngheță sîngele, oprindu-se în vene, cînd citi: *Pentru Miranda, cu ocazia împlinirii a șaisprezece ani. Să nu uiți niciodată de unde vii, nici unde vrei să ajungi. Buni*

- Te-am prins, spuse el încet, vîrînd medalionul în buzunar. Scotea deja telefonul, în timp ce ieșea grăbit pe coridor.

☀ ☀ ☀

- Elise.

Miranda făcu un efort să vorbească liniștită, să-și țină ochii îndreptați spre fața lui Elise, nu către pistolul care o țintea drept în mijlocul pieptului.

- E grav rănit. Trebuie să chem o ambulanță.

- O să mai reziste un timp.

Cu mîna liberă, își ciocăni bandajul, la ceafă.

- Eu am rezistat. Uluitor, cît de repede îți poți reveni după o lovitură zdravănă în cap. Ai crezut că era beat, nu-i așa?

Gîndul îi făcu ochii să sticlească de încîntare.

- Zău că e perfect. Dacă-mi venea și mie ideea și aveam timp, aș fi luat o sticlă și o turnam peste el. Ca să pregătesc decorul. Nici o grijă, l-am lovit doar de două ori - nici pe departe la fel de des, nici la fel de tare, ca pe Giovanni. Dar, în fond, Andrew nu m-a văzut. Giovanni, da.

Îngrozită că fratele ei avea să sîngereze de moarte în timp ce ea stătea cu mîinile în sîn, Miranda smulse un tricou de pe podeaua plină de haine, îl făcu ghemotoc și-l apăsă pe rană.

- Giovanni îți era prieten. Cum ai putut să-l omori?

- N-o făceam, dacă nu l-ai fi amestecat tu. Ai mîinile mînjite de sîngele lui, la fel ca de al lui Andrew, acum.

Miranda își încovoie degetele în palmă.

- Și Richard.

- A, Richard. Ți s-a sinucis, se adînci între sprîncenele lui Elise o cută mică, de iritare, A început să se piardă cu firea imediat după moartea lui Giovanni. Se dezmembra bucată cu bucată. Plîngea ca un țînc, îmi spunea că trebuia să înceteze. Nimeni nu trebuia să moară, spunea. Mă rog, ridică ea din umeri. Schimbare de plan. În clipa cînd țî-a trimis E-mail-ul ăla ridicol, a fost ca și mort.

- Dar pe celelalte, faxurile, tu le-ai trimis.

- A, da...

Cu mîna liberă, Elise își răsuci lăntîșorul fin de aur de la gît.

- Te-au speriat, Miranda? Te-au zăpăcit? Te-au pus pe gînduri?

- Da.

Continuând să se miște încet, Miranda trase o pătură de la picioarele patului și o întinse peste fratele ei.

- Și pe Rinaldi l-ai ucis.

- Omul ăla mă plictisea mereu. Tot insista că bronzul era veritabil - de parcă un instalator s-ar pricepe la așa ceva. Pînă și în cabinetul lui Elizabeth a dat buzna, îndrugînd verzi și uscate. Dar a făcut-o să-nceapă să aibă îndoieli. Mi-am dat seama.

- Ai bronzul, dar nu-l vei putea vinde niciodată.

- Să-l vînd? De ce aș vrea să-l vînd? Crezi că de bani e vorba? rîse ea, ținîndu-se cu o mîină de burtă. Nici un moment n-a fost vorba de bani. De tine a fost. De tine și de mine, Miranda, ca întotdeauna.

Un fulger lumină geamul din spatele lui Elise, înfigîndu-și în cer degetele rășchirate.

- Nu ți-am făcut nimic.

- Te-ai născut! Te-ai născut cu toate în palmă! Neprețuita fiică a casei. Eminentă domnișoară doctor Jones din neamul Jones din Maine, cu respectabilii tăi părinți, ascendența de tot căcatul, servitorii, încrezuta de bunică-ta în casa ei mare de pe faleză.

Gesticula înnebunită, făcînd ca stomacul Mirandei să se întoarcă pe dos la fiecare mișcare a pistolului în toate direcțiile.

- Știi unde m-am născut eu? Într-un spital de caritate și am trăit într-un împuțit de apartament cu două camere, fiindcă tatăl meu n-a vrut să mă recunoască, nu și-a asumat răspunderea. Meritam tot ceea ce aveai tu și le-am primit. Dar eu a trebuit să muncesc pentru asta, să cerșesc burse. M-am asigurat că învățam la aceleași colegii ca tine. Te-am urmărit, Miranda. N-ai știut niciodată că te pîndeam.

- Nu.

Miranda luă tricoul de pe capul lui Andrew. Hemoragia părea să slăbească. Se rugă să nu fie doar rodul dorinței ei.

- Și pe urmă, nici nu erai prea sociabilă, nu? Uimitor, cît de plicticoasă te făceau toți banii ăia. Iar eu trebuia să-mi sug de sub unghii și să economisesc, în timp ce tu locuiai tot timpul într-o casă frumoasă, servită la pat, bălăcindu-te în glorie.

- Lasă-mă să chem salvarea pentru Andrew.

- Gura! Taci dracu' din gură. N-am terminat.

Făcu un pas înainte, împungînd în gol cu pistolul.

- Ține-ți naibii gura și ascultă-mă, că de nu, îl împușc pe nenorocitul ăsta acum și aici.

- Nu! se interpuse Miranda, instinctiv, între pistol și Andrew. Nu-i face nimic, Elise, te ascult.

- Și mai tacă-ți gura. Iisuse, cît îți mai urăsc clanța aia. Tu vorbești și toată lumea te ascultă. De parc-ai scuipa monezi de aur.

Azvîrli cu piciorul un pantof abandonat pe podea, care se lovi îndesat de perete.

- Eu trebuia să fiu, dintotdeauna ar fi trebuit să fiu eu - și afurisitul care a lăsat-o pe maică-mea gravidă, care i-a promis totul, dacă n-ar fi fost înșurat cu bunică-ta.

- Bunica mea? clătină Miranda din cap, în timp ce degetele i se apropiau încet de pulsul lui Andrew. Vrei să spui că bunicul meu a fost tatăl tău?

- Căcănarul ăla bătrîn nu era în stare să-și țină prohabul încheiat, nici după șaizeci de ani. Mama mea era tînără și proastă și a crezut c-avea să-i dea cu roiu' cățelei ăleia de nevastă-sa și s-o ia pe ea de soție. Tîmpita, tîmpita, tîmpita.

Pentru a-și puncta sentimentele, înhață un *presse-papiers* de agat și îl aruncă peste capul Mirandei. Se ciocni de perete, bubuind ca o ghiulea.

- S-a lăsat folosită. L-a lăsat să scape fără să plătească, nimic n-a făcut ca să i-o plătească, așa că am trăit de azi pe mîine.

Cu ochii scînteind de furie, răsturnă masa. Altă Jones, își spuse Miranda, înnebunită, altă legătură neglijentă și sarcină incomodă. Se echilibra pe vîrfurile picioarelor, încordată. Dar pistolul reveni, cu țeava spre trupul ei. Iar Elise zîmbi suav.

- Te-am urmărit. Ani de zile te-am urmărit. Ani de zile am făcut planuri. Ai fost ținta mea, de cînd mă știu. Am intrat în același domeniu. Am fost întru totul la fel de bună ca tine. Ba chiar mai bună. M-am măritat cu frate-tău ăsta bun de nimic, m-am făcut neprețuită mamei taie. Îi sînt mai fiică decît i-ai fost tu vreodată.

- A, da, replică Miranda cu deplină sinceritate. Așa e. Crede-mă, nu înseamnă nimic pentru ea..

- Ești piesa centrală. Oricum aș fi ajuns la poziția ta, mai devreme sau mai tîrziu. Iar tu ai fi cerșit firimituri. Mai ții minte „David”-ul? A fost o mare lovitură din partea ta, nu?

- Așa că l-ai furat, și l-ai pus pe Harry să-l reproducă.

- Harry era foarte entuziast. Este jalnic de ușor să manipulezi bărbații. Se uită la mine și-și zic: e așa de delicată, de drăgălașă. Și nu vor decît să fută și să ocrotească.

Rîse din nou, cu privirea lunecîndu-i spre Andrew.

- Trebuie să recunosc că fratele tău făcea niște mișcări destul de bune la pat. A fost un beneficiu colateral plăcut, dar și mai plăcut a fost să-i zdrobesc inima. Să-l văd cum dădea în patima beției fiindcă nu putea înțelege ce făcuse ca să mă îndepărtez de el. Sărmanul, sărmanul Andrew!

Apoi expresia i se schimbă din nou, capricioasă ca fulgerele de afară și la fel de volatilă.

- Urma să-l aduc înapoi, în cele din urmă, după ce terminam totul. După ce te terminam pe tine. Ce superbă ironie ar fi fost. Și-am s-o fac, adăugă ea, cu zîmbetul ivindu-i-se iarăși pe buze. Zdreanță aia de nimic pe care o regulează acum nu va mai fi nici măcar o amintire cînd eu am să mă mut din nou în Maine. Mai exact, dacă-l las să trăiască.

- Nu e nevoie să-i faci nici un rău. Nu el e de vină, Elise. Lasă-mă să chem salvarea. Poți ține pistolul îndreptat spre mine. Nu voi încerca să fug. Lasă-mă doar să chem o ambulanță.

- Nu prea ești obișnuită să te milogești, așa-i? Dar te prinde bine. Pe toate le faci așa de bine, Miranda. Am să mă gîndesc.

Înclină capul, avertisment, cînd Miranda se ridică.

- Atenție. N-aș vrea să te omor, nu din prima, ci să te schilodesc.

- Ce dorești? Întrebă Miranda. Ce naiba vrei de la mine?

- Vreau să ascuți! strigă Elise, agitînd pistolul atît de tare încît țeava sări dinspre inima Mirandei către cap, și înapoi. Vreau să stai și s-ascuți ce am de spus, iar cînd termin, să te tîrăști la picioarele mele. Vreau totul.

- De acord.

Cît timp avea? se întrebă înnebunită Miranda. Cît mai rămăsese pînă cînd Elise avea să cedeze, pînă se descărca pistolul?

- Ascult. „David”-ul a fost numai un exercițiu, în fond, nu?

- A, sîntem deșteaptă. Mereu cea mai deșteaptă. A fost o rezervă. Știam că-ți puteam știrbi și cu el reputația. Dar am răbdare. Obligatoriu urma să apară ceva mai important - cu felul cum ți se înălța steaua, avea să urmeze și altceva, mai important. Și a venit „Doamna întunecată”. Am știut, de cum mi-a spus Elizabeth că voia să te cheme, pentru că urma să sosească o piesă de mare valoare, am știut că asta era ocazia. Avea încredere în mine. Avusesem eu grijă. Ani de zile îi făcusem toate toanele.

Adăugă, cu nepăsare:

- Standjo va fi și al meu. Voi fi în funcția de directoare înainte să împlinesc patruzeci de ani.

Miranda privi într-o parte, căutînd o armă.

- Uită-te la mine! La mine să te uiți cînd îți vorbesc.

- Mă uit, Elise. Te ascult. Era vorba de „Doamna întunecată”.

- Ai văzut vreodată o piesă mai magnifică? Altceva la fel de puternic?

- Nu.

Ploaia bătea în ferestre ca într-o tobă.

- Nu, n-am mai văzut. Ai dorit-o. Nu te pot învinui. Dar n-ai putut-o face singură. Așa că l-ai atras și pe Richard,

- Richard era îndrăgostit de mine. Țineam foarte mult la el, continuă ea, aproape visătoare. Poate că l-aș fi luat de bărbat, pentru un timp cel puțin. Era util, ar fi putut continua să fie foarte util. Am făcut testele noaptea. Cunoșteam cifrul seifului lui Elizabeth. A fost ridicol de simplu. Nu trebuia decît să aranjez ca tu să întîrzi. Am precizat că nu trebuia să fii grav rănită. Voiam să rămîi sănătoasă pînă te puteam distruge eu.

- Iar Richard a făcut copia.

- Cum spuneam, era foarte util. O parte din treabă am făcut-o chiar eu. Voiam să trecă de testele fundamentale, să le inducă în eroare chiar și pe unele dintre cele mai elaborate. Ai reacționat perfect, Miranda. Ai știut de cum ai văzut-o, la fel ca mine. Era inconfundabilă. Puteai s-o simți, nu? Puterea piesei ăleia, gloria ei.

- Da, am simțit-o.

I se păru că-l auzise pe Andrew mișcîndu-se, dar nu putea fi sigură.

- Ai strecurat informații despre proiect presei.

- Elizabeth este foarte strictă în problemele astea. Reguli și dispoziții, canale adecvate, integritate. Și ea a reacționat exact cum mă așteptasem - nici n-a contat că am îmboldit-o subtil, afirmînd tot timpul că eram sigură că n-o făcuseși cu intenție. Te lăsaseși doar captivată. Erai entuziasmată. Am fost susținătoarea ta, Miranda. Am fost sclipitoare.

Telefonul sună în timp ce se uitau lung una la alta. Elise zîmbi încet.

- Lăsăm să răspundă robotul, da? Avem atîtea de vorbit.

☀ ☀ ☀

De ce naiba nu răspundea? Ryan se lupta cu furtuna, derapînd pe asfaltul ud, în timp ce accelera și mai mult. Plecase de la Institut, acasă. Nu răspundea nici la telefonul celular, nici la cel din casă. Conducînd cu o singură mîină, formă numărul de la informații și îl află pe cel al spitalului.

- Cu Elise Warfield, ceru el. E pacientă.

- Doamna doctor Warfield a fost externată astă seară.

În abdomen i se adună din noi gheața. Apăsă pe accelerator, lansînd mașina într-o pendulare violentă. Îvingîndu-și obișnuința de-o viață, sună la poliție.

- Dați-mi-l pe detectivul Cook.

☀ ☀ ☀

- Voi avea nevoie de copii, Miranda. Unde sînt?

- Nu sînt la mine.

- Ei, știi bine că minți, și minți așa de prost. Am mare nevoie de copiile alea.

De astă dată, făcu un pas înainte.

- Vrem ca totul să se încheie ordonat, nu?

- De ce ți le-aș da? Oricum ai să mă omori.

- Sigur că da. E singurul pas logic, nu-i așa? Dar...

Schimbă direcția pistolului, făcînd ca inima Mirandei să se oprească în piept.

- Pe Andrew nu-s nevoie să îl omor.

- Nu, ridică grăbită Miranda mîinile, într-un gest de capitulare. Te rog.

- Dă-mi copiile, și nu-l voi omorî.

- Sînt ascunse, la far.

Cît mai departe de Andrew.

- A, perfect. Nu ghicești unde am fost procreată? Începu Elise să rîdă cu lacrimi. Mama mea mi-a povestit cum a chemat-o acolo - ca s-o picteze - și pe urmă a sedus-o. Cît e de minunat, că toate se sfîrșesc în locul unde au început.

Gesticula cu pistolul:

- După dumneata, nepoată Miranda.

Cu o ultimă privire spre fratele ei, Miranda se întoarse. Știa că pistolul era ațintit spre spatele său. Către coloana vertebrală, bănuia. Într-un spațiu mai larg, ar fi avut o șansă. Dacă îi putea distra atenția lui Elise doar o clipă, ar fi încercat. Era mai înaltă, mai puternică și cu mintea întregă.

- Poliția strînge lațul, îi spuse ea lui Elise, continuînd să privească drept înainte. Cook e hotărît să rezolve cazul. Nu se va da bătut.

- După cele din seara asta, cazul se va închide. Mergi înainte. Întotdeauna mergi cu pași așa de hotărîți, Miranda - să fim consecvenți.

- Dacă mă împuști, ce explicații vei da?

- Sper că nu va fi necesar. Dar dacă totuși este, voi pune pistolul în mîna lui Andrew, cu degetul pe trăgaci, și-am să mai trag odată. Va fi scîrbos, dar în cele din urmă se va ajunge la concluzia logică: v-ați certat pentru povestea asta. Tu l-ai lovit, el te-a împușcat. E pistolul tău, la urma urmei.

- Da, știu. Nu cred că ți-a fost ușor să te lovești singură, să-ți provoci comoția, după ce l-ai omorît pe Richard.

- Un cucui, cîteva împunsături de ac. Am cîștigat multă simpatie și contribuie mult ca să mă exonereze. Cum să fi putut o mititică fragilă ca mine să-și adune curajul pentru un asemenea atac?

Îi înfipse pistolul la baza coloanei vertebrale.

- Dar noi două știm că pot mult mai mult.

- Știm într-adevăr. Vom avea nevoie de o lanternă.

- Ia-o. Încă o mai ții în sertarul al doilea, pe stînga, cred. O adevărată creatură a obișnuințelor.

Miranda scoase lanterna, aprinzînd-o în timp ce o cîntărea în mîină. Putea servi drept armă. Nu-i mai lipsea decît ocazia.

Deschise ușa din spate și ieși în ploaia torențială. Se gîndi s-o ia la fugă, să facă un salt în ceața ce se îndesea. Dar pistolul continua să-i stea lipit de spinare. Ar fi murit înainte de a face primul pas.

- Se pare că ne vom uda learcă. Mergi mai departe.

Cocoșată împotriva vîntului și a ploii, Miranda porni cu pas sigur spre promontoriu. Acum, distanța era imperativă.

Auzea valurile bubuind sălbatic, ștîrnite de furtună. Fiecare fulger profila falezele într-un relief accentuat.

- N-o să-ți reușească planul, Elise.

- Mergi acolo, mergi.

- N-o să meargă. Dacă tragi acum cu pistolul în mine, vor ști că a mai fost cineva aici. Vor ști că n-a putut s-o fi făcut Andrew. Și te vor găsi.

- Gura. Ce-ți pasă? Tu oricum ai să fii moartă.

- Nu vei avea niciodată ceea ce am eu. Asta vrei de fapt, nu? Numele, genealogia, poziția socială. Niciodată n-au să fie ale tale.

- Te înșeli. Le vei avea pe toate. Iar tu, în loc să fii doar ruinată, vei fi moartă.

- Richard avea un carnețel.

Acum se călăuzea după lumina rotitoare a farului de pe promontoriu, și strînse mai bine lanterna în mîină.



- A scris totul. Tot ce-a făcut.  
- Minți!  
- Totul, Elise. Toate sînt trecute pe hîrtie. Vor ști că am avut dreptate. Moartă sau vie, tot îmi va rămîne gloria. Așa că tot ce-ai făcut e degeaba.  
- Curvo. Cățea mincinoasă!  
- Dar eu mint atît de prost.

Cu dinții strînși, se răsuci în loc. Forța loviturii o nimeri pe Elise în brațul ridicat, trîntind-o la pămînt. Miranda sări asupra ei, dînd să apuce pistolul.

Își dădu seama că greșise. Normalitatea mintală nu era un avantaj.

Elise se lupta ca un animai, mușcînd, sfîșiiind cu unghiile. Simți o arsură dureroasă la gît, scurgerea sîngelui, în timp ce se rostogoleau pe pămîntul pietros, spre marginea falezei.



Ryan o strigă pe nume în timp ce se repezea în casă, continuînd să strige pe cînd urca în fugă scara. Cînd îl găsi pe Andrew, groaza îi strînse inima într-un clește încins. Auzi tunetul, apoi detunăturile cu ecouri ale unor focuri de armă. Cu pielea înfrigurată de spaimă, se năpusti pe ușile terasei.

Afară, profilate pe lumina fulgerelor, văzu două siluete luptîndu-se pe faleză. Chiar în timp ce rostea prima rugăciune, sărind peste balustradă, le văzu dispărînd după margine.



Respirația îi ardea gîtul, cu suspine. Peste tot simțea dureri, mirosul sîngelui și al fricii. Se ținea de țeava alunecoasă a armei, încercînd s-o smulgă. Îi tresaltă în mîină, o dată, de două ori, iar furia sunetului o lovi dureros în urechi.

Cineva urla, urla, urla. Încercă să-și înfigă călcîiele în pămînt și se pomeni cu picioarele atîrnînd în gol. La lumina împușcăturilor și a fulgerelor, văzu fața lui Elise deasupra ei, schimonosită, cu gura căscată, dinții dezgoliți, ochii orbiți de nebunie. În ochii aceia, preț de o înfricoșătoare secundă, se zări pe sine însăși.

De undeva își auzi strigat numele, cu disperare. Ca pentru a răspunse, se răsuci, împingînd feroce, în timp ce Elise o zgîria, se rostogoliră peste buza falezei.

Auzea un rîs de femeie, sau poate plîns, pe cînd se agăța cu degetele de pămînt și pietre, simțînd că era trasă în jos.

O mie de rugăciuni i se învălmășeau în cap, o mie de imagini amestecate. Stîncă o mușca de piele, în timp ce trupul i se chinuia să se țină de peretele falezei. Gîfîind, înnebunită de spaimă, privi peste umăr și văzu fața albă a lui Elise, cu ochii negri, o văzu chiar și atunci dînd drumul stîncii pentru a ținti cu pistolul - și căzu.

Tremurînd, suspinînd, Miranda își lipi obrazul de suprafața rece a falezei. Mușchii îi țipau, degetele o ardeau. Sub ea, marea pe care o iubise întotdeauna plescăi o dată și rămase în așteptare.

Stomacul i se cutremura, revărsîndu-i în gît o greață amețitoare. Înfruntîndu-și-o, ridică din nou fața în ploaia torențială, privind marginea aflată la treizeci de centimetri mai sus, pe deasupra căreia raza de lumină a vechiului turn mătura întunericul ca pentru a o îndruma.

N-avea să moară astfel. N-avea să piardă astfel. Rămase cu ochii îndreptați spre țel, chinuindu-se să găsească un cît de mic punct de sprijin cu picioarele. Se tîrî în sus un centimetru, asudînd, apoi încă unul, după care vîrfurile picioarelor i se desprinseră.

Se mai ținea doar cu degetele însîngerate, cînd peste margine apăru capul lui Ryan.

- Iisuse! Sfinte Iisuse, Miranda, ține-te bine. Privește-mă, Miranda, uită-te-aici, ia-mă de mîină.

- Alunec.

- Ia-mi mîna. Trebuie să te întinzi, doar puțin.

Se propti pe pietrele alunecoase, întinzînd ambele mîini spre ea.

- Nu-mi pot da drumul. Mi-au înghețat degetele. Nu le pot desprinde. Cad.

- Ba n-ai să cazii.

Sudoarea îi șiroia pe față, amestecată cu ploaia.

- Ia-mă de mîină, Miranda.

În timp ce panica îi urla în cap, zîmbi:

- Hai, domnișoară doctor Jones. Ai încredere-n mine.

Aerul se revărsă din pieptul Mirandei într-un suspin frînt, nebunesc. Își desprinse de stîncă degetele amorțite, întinzînd mîna spre a lui. O secundă, cu un gol în stomac, simți că atîrna la un milimetru de moarte. Apoi, mîna lui i-o apucă strîns.

- Acum cealaltă. Am nevoie de amîndouă.

- O, Doamne, Ryan!

Orbește, își dădu drumul.

Cînd îi simți toată greutatea în brațe, Ryan crezu că aveau să se răstoarne amîndoi.

Se retrase încet, blestemînd ploaia care le făcea mîinile alunecoase, pîrînd să transforme stîncă în sticlă șlefuită. Dar Miranda îl ajuta, împingîndu-se cu picioarele, respirînd șuierător de efort.

Își propti coatele de margine, apăsînd, julindu-și-le pînă la carne, în timp ce Ryan o trăgea pe ultimii centimetri peste margine.

Cînd se prăvăli peste el, o cuprinse în brațe, legănînd-o pe genunchi, pe cînd se balansau amîndoi în ploaie.

- Te-am văzut căzînd. Am crezut că muriseși.

- Era cît pe ce...

Avea fața îngropată la pieptul lui, unde inima bătea în spasme tari, neregulate. De undeva din depărtare se auzea țipătul ascuțit al sirenelor.

- ...Dacă nu veneai. Nu mă mai puteam ține mult timp.

- Te țineai tu, îi înclină Ryan capul pe spate, privind-o în ochi; avea fața plină de sînge. Te-ai fi ținut, repetă el. Acum, poți să te ții de mine.

Și o ridică în brațe, s-o ducă în casă.

- Nu-mi da drumul, un timp.

- N-o să-ți dau.

## Epilog

Dar o făcu. Ar fi trebuit să se aștepte. Hoț afurisit. „Ai încredere-n mine”, spusese. Iar ea avusese încredere, îi salvase viața, numai pentru a o lăsa în zdrențe, nepăsător.

A, așteptase, își spuse Miranda, în timp ce se învîrtea prin dormitor. Stătuse lîngă ea pînă i se trataseră toate tăieturile și vînătăile. Îi fusese alături pînă se asiguraseră că Andrew era în afara oricărui pericol. La urma urmei, îi salvase viața. Nemernicul! Și pe urmă dispăruse, fără o vorbă, fără nici un avertisment, își făcuse bagajele și plecase.

Știa unde. Doar ea mai avea cunoștință de garajul din Florența. Plecase după „Doamna întunecată”. Nu se îndoia că de-atunci pusese mîna pe ea, și pe „David”. Probabil că i le și pasase unui client de-ai lui, contra unei sume grase, iar acum se lăfăia pe cine știe ce plajă de la tropice, bînd puncti de rom și ungînd cu loțiune fundul vreunei blondine.

Dacă-l mai vedea vreodată... dar, desigur, n-avea să-l mai revadă. Toate afacerile lor - latura legală - erau coordonate de directorul galeriei. Expoziția avea un succes

fulminant. Cîştigase de pe urma ei, precum și din participarea la lămurirea cîtorva asasinat.

Mirandei îi rămăsese reputația ei. Presa internațională era într-al nouălea cer. Viteaza și strălucitoarea domnișoară doctor Jones.

Elise dorise s-o distrugă și, pînă la urmă, îi adusese gloria.

Dar nu avea bronzul, nici pe Ryan. Iar acum era singură, într-o casă mare și goală, cu Andrew îngrijit de logodnica lui în timp ce se restabilea. Era fericit, se vindeca rapid, iar Mirandei îi părea bine pentru el. Și era cumplit de invidioasă.

Avea reputația ei, nici vorbă. Avea Institutul și poate, în sfîrșit, deplina cunoștință a respectului părinților ei, dacă nu și a iubirii lor.

În materie de viață personală, nu avea nimic.

Prin urmare, nu-i rămînea decît să-și făurească una nouă. Avea să urmeze sfaturile cu care o pisau toți și să-și ia o vacanță lungă și binemeritată.

A, da, asta avea să se întîmple, își spuse ea, încruntată, deschizînd ușile terasei pentru a ieși în noaptea caldă de primăvară.

Florile pe care le sădise în urnele mari de piatră înmiresmau văzduhul. Dulceața bobocilor, aroma garoafelor, farmecul verbinei. Da, învăța despre lucruri mici și fermecătoare, pe îndelete. Cu bucurie. Să trăiască momentul.

Plină și albă, luna se înălța deasupra mării, navigînd printre stele și răspîndind peste toată priveliștea marină o aură mistică, intimă. Marea își cînta melodia aspră, cu o aroganță care o făcea să jinduiască.

Plecuse de două săptămîni. Știa că n-avea să se mai întoarcă. În cele din urmă, totul era cum fusese întotdeauna. Existau lucruri mai importante decît Miranda.

Și totuși, avea să treacă peste asta. Era deja pe drum. Urma să-și ia vacanța aceea, dar folosindu-și timpul acasă. Aici era nevoie de ea.

Acasă, clădind căminul care nu-i fusese dăruit niciodată. Avea să termine grădina, să zugrăvească. Să cumpere perdele noi.

Și, chiar dacă n-avea să se mai încreadă în nici un bărbat în viața ei, cel puțin știa că putea să aibă încredere în ea însăși.

- Ar fi o atmosferă mai potrivită, dacă ai purta un capot lung, vaporos.

Nu se clinti. Se mai stăpînea îndeajuns ca să n-o facă. Începu să se întoarcă încet.

Îi zîmbea. Îmbrăcat în negru, ca un hoț, îi zîmbea din ușa dormitorului.

- Blugi și tricou, continuă el. Deși îți stau drăguț, le lipsește romantismul unui capot de mătase care să filfîie în briză împrejurul tău.

Ieși pe terasă.

- Bună seara, domnișoară doctor Jones.

Miranda îl privi fix, simțindu-i degetele pe obraz, unde vînația încă nu i se ștersese.

- Canalie, murmură ea și-i trînti un pumn în plină față.

Îl împinse cîtiva pași înapoi, făcîndu-i vederea să se tulbure. Dar își ținea bine echilibrul. Își mișcă ușor falca, ștergîndu-și gura de sînge.

- Ei, strașnic mod de a răspunde la salut. Evident, nu ești prea mulțumită că mă vezi.

- N-aș fi mulțumită decît văzîndu-te după gratii, ticălosule. Te-ai folosit de mine, mai mințit. Ai încredere, așa ai spus, și tot timpul nu te-a interesat altceva decît bronzul.

Ryan își plimbă limba peste gingii, simțind gust de sînge. La naiba, puternică directă de dreapta mai avea femeia aia.

- Nu e tocmai exact.

Miranda strînse pumnul, gata să-l folosească din nou.

- Te-ai dus la Florența, nu? Ai plecat de-aici, te-ai urcat în avion și ai zburat la Florența, după statui.

- Sigur că da. Ți-am și spus că aveam de gând.  
- Hoț nenorocit.  
- Ba sînt un hoț excelent. Pînă și Cook a fost de aceeași părere - deși n-o va dovedi niciodată.

Zîmbi din nou, aranjîndu-și cu degetele părul des și brunet pe care vîntul i-l răvășea senzual.

- Iar acum, sînt un hoț în retragere.

Miranda își încrucișa brațele pe piept. Umărul stîng încă o mai durea, din noaptea de pe faleză, iar durerea slăbea cînd și-l susținea.

- Presupun că poți trăi pe picior mare, în retragere, cu banii pe care i-ai încasat pe bronzuri.

- Nimeni n-ar fi nevoit să mai muncească, mai multe vieți la rînd, cu cît valorează un Michelangelo.

În timp ce Miranda își încleșta pumnii, o privi atent, scoțîndu-și o țigară de foi.

- E cea mai superbă piesă pe care am văzut-o în viața mea. Copia era bună, îi sugera forța. Dar nu-i putuse immortaliza sufletul, spiritul, esența. Sînt uimit că cineva care le-a văzut pe amîndouă le-ar fi putut confunda. „Doamna întunecată” cîntă, Miranda. E incomparabilă.

- Aparține poporului italian. Locul ei e într-un muzeu, unde să poată fi admirată și studiată.

- Știi, acum e prima oară cînd te referi la ea astfel. Înainte spuneai mereu „piesa”, sau „bronzul”, dar niciodată „ea.”

Miranda se întoarse spre gazon, unde grădina - a ei, acum - strălucea în lumina lunii.

- N-am de gând să discut despre pronume.

- E mai decît atît și-o știi foarte bine. Ai aflat un lucru pe care îl neglijașezi, în toți anii goanei tale după cunoaștere. Arta trăiește.

Suflă un nor de fum.

- Ce face Andrew?

- Acum vrei să discutăm despre familia mea. Perfect. Toată lumea se simte foarte bine. La fel Elizabeth, și Charles.

Așa îi numea acum.

- S-au întors la vieților lor separate și, cu toate că Elizabeth o regretă pe „Doamna întunecată”, e destul de bine. Mai mult suferă din cauza lui Elise. Trădarea încrederii și a afecțiunii.

Întoarse capul.

- Știi ce simte. Știi perfect ce înseamnă să fii folosită și înlăturată astfel.

Ryan dădu să facă un pas înainte, apoi se răzgîndi, rezemîndu-se de perete. Nu era rost de seducții, scuze, cuvinte suave, cu starea în care se afla Miranda.

- Ne-am folosit unul de altul, o corectă el. Și am reușit al naibii de bine.

- Iar acum, am terminat, declară ea sec. Ce dorești?

- Am venit să-ți propun un tîrg.

- Nu zău? Și de ce-aș primi să mă tîrguiesc cu tine?

- Îmi trec prin minte mai multe motive. Mai întîi, spune-mi un lucru. De ce nu m-ai turnat la poliție?

- Fiindcă eu mă țin de cuvînt.

- Asta era?

Cînd Miranda nu-i răspunse, ridică din umeri, deși îl deranja.

- Atunci, okay, să trecem la afaceri. Am ceva ce ți-ar plăcea să vezi.

După ce aruncă havana peste balustradă, reveni în dormitor și-și aduse geanta. Scoase un obiect împachetat cu grijă. Încă înainte de a-l dezvălui, Miranda știu și rămase prea stupefiată ca să vorbească.

- Splendidă, nu-i așa? ridică el statueta, ținând-o ca pe o iubită, cu mare grijă și posesivitate. Pentru mine, a fost dragoste la prima vedere. E o femeie care îngenunchează bărbații, și o știe. Nu este întotdeauna generoasă, dar fascinează. Nu-i de mirare că s-au comis crime pentru ea.

O privi, pe Miranda, studiind modul cum arăta, cu lumina lunii sclipindu-i în păr și pe umeri.

- Știi, când am găsit-o, într-o cutie metalică, încuiată într-un cufăr, în garajul ăla plin de praf - unde era ascunsă și mașina lui Elise, apropo - când am scos-o și am ținut-o așa ca acum pentru prima oară, aș fi fost gata să jur că am auzit cîntec de harpă. Crezi în asemenea lucruri, domnișoară doctor Jones?

Aproape că auzea și ea, cum auzise în visuri.

- De ce-ai adus-o aici?

- Mi-am închipuit că vrei s-o revezi. Ai fi dorit să fii sigură că era la mine.

- Știam că o luaseși.

Nu se putu stăpîni. Apropiindu-se, își trecu un deget peste fața zîmbitoare de bronz.

- O știi de două săptămîni. De îndată ce mi-am dat seama că plecuseși, am știut.

Ridică privirea spre chipul lui. Chipul lui frumos și trădător.

- Nu mă așteptam să te mai întorci.

- De fapt, ca să fiu sincer, nici eu, puse Ryan statueta pe masa de piatră. Amîndoi am obținut ceea ce doriserăm. Tu ți-ai recîștigat reputația. În ultima vreme, ai ajuns o adevărată celebritate. Ești răzbunată. Mai mult decît răzbunată, ești ridicată în slăvi, îmi imaginez că ai primit oferte de la editori de cărți și de la Hollywood, ca să le vinzi povestea ta.

Așa era, și continua să se simtă penibil.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Ajung și acolo, murmură el. Am respectat învoiala. Nu acceptasem nici un moment să-l dau pe "David" înapoi, iar în privința ei - n-am stabilit să fac altceva decît să o găsesc. Am găsit-o, iar acum e a mea, așa că punem pe masă un tîrg nou. Cît de mult o dorești?

Au nevoie de toată voința ei ca să nu rămîină cu gura căscată.

- Adică vrei să mi-o vinzi? Vrei să cumpăr un bun furat?

- De fapt, mă gîndeam la un schimb.

- Un schimb?

Se gîndi la Cellini-ul pe care-l dorea. Și la Donatello. Începură s-o mănînce paimenele.

- Ce vrei în schimbul ei?

- Pe tine.

Gîndurile ei, în goană rapidă, puseră o frînă bruscă.

- Poftim?

- O doamnă pentru o doamnă. Mi se pare cinstit.

Miranda se duse pînă la capătul terasei și înapoi. O, era mai nesuferit decît un vierme.

- Te-aștepți să fac sex cu tine în schimbul unui Michelangelo.

- Nu fi proastă. Ești tu bună, dar nici o femeie nu e chiar atît de bună. Vreau totul. E a mea, Miranda. Poate aș reuși chiar să-mi revendic privilegiul găsitului, deși e delicat. Dar o am, iar tu, nu. În ultimele cîteva zile mi-a trecut prin minte, spre marea mea stînjeneală, că te doresc pe tine mai mult decît pe ea.

- Nu te urmăresc.

- Ba mă urmărești foarte bine. Ești prea inteligentă ca să nu înțelegi. Poți s-o iei. Poți s-o pui pe consolă, sau s-o duci înapoi la Florența. O poți folosi și ca să rezemi ușa, mă doare-n cot. Dar trebuie să-mi dai ceea ce vreau în schimbul ei. Am chef să locuiesc în casa asta.

Simțea o apăsare cumplită în piept.

- Vrei să locuiești aici?

- Știi, domnișoară doctor Jones, își îngustă el ochii, nu cred că te prefaci tare de cap. Pur și simplu nu-ți vine să crezi. Da, vreau să locuiesc în casa asta. E ideală pentru creșterea copiilor. Ia uite-o, s-a albit la față ca o stafie. Dumnezeu, ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Întotdeauna ești atât de șocată când cineva îți întrerupe firul logic. Și te iubesc, Miranda, mai presus de orice rațiune.

Miranda scoase un sunet care nu se putea articula în cuvinte, din moment ce inima i se poticnea în piept. Se împiedică. Și căzu.

Ryan veni spre ea, mai mult amuzat decât alarmat. Nu i se clintise un mușchi.

- În privința copiilor, trebuie neapărat să insist, Miranda. Sînt irlandez, și italian. La ce altceva poți să te aștepti?

- Mă ceri în căsătorie?

- Într-acolo mă îndrept. Poate te va mira că nu mi-e mai ușor decât ți-este ție. Am spus că te iubesc.

- Te-am auzit.

- La naiba, încăpățînat...

Se întrerupse, inspirînd acut.

- Vrei bronzul, nu?

Înainte de a apuca să răspundă, îi prinse bărbia în căușul palmei.

- Și mă iubești.

Cînd sprîncenele i se îmbinară, zîmbi:

- Nu te osteni să negi. Dacă nu mă iubeai, nu m-ai fi refuzat cît ai clipi cînd ți-ai dat seama că mă dusesem s-o iau pentru mine însumi.

- Am trecut peste asta.

- Mincinoaso, își coborî el gura s-o muște ușor pe a ei. Primește propunerea, Miranda. N-ai să regreti.

-Ești un hoț.

- În retragere.

Frămîntîndu-i șoldul cu o mîină, pe cealaltă o vîrî în buzunar.

- Poftim, ca să fie oficial.

Miranda se smulse din sărutare, smucindu-și mîna cînd Ryan începu să-i pună inelul pe deget. Inelul, observă ea surprinsă și încîntată, pe care i-l mai dăduse o dată.

- Nu mai fi așa de căpoasă, îi luă el mîna, desfăcîndu-i degetele pentru a împinge inelul la locul lui. Acceptă tîrgul.

În sfîrșit, Miranda recunoscu apăsarea din piept. Începuse din nou să-i bată inima.

- Ai plătit inelul?

- Iisuse! Da, am plătit inelul.

Stătu pe gînduri, privind scînteierea vie. Și lăsîndu-l să asude puțin - spera.

- O voi da înapoi Italiei. S-ar putea ca explicațiile privind modul cum am ajuns în posesia ei să fie cam dificile.

- O să ne gîndim noi la ceva. Și primește odată tîrgul, fir-ar să fie.

- Cîți copii?

Zîmbetul i se întinse încet pe buze.

- Cinci.

- Te rog, pufni în rîs Miranda. Doi.

- Trei, negociabil.  
- Trei, ultima ofertă.  
- S-a făcut.  
Dădu să-și coboare capul, dar Miranda îi trânti o mână în piept.  
- N-am terminat.  
- Ba ai să termini, iubito, dacă te sărut, replică el, cu exact atîta aroganță cît s-o facă să-și înghită un zîmbet.  
- Fără lucrări colaterale, spuse ea, severă. De nici un fel, din nici un motiv.  
Ryan se strîmbă:  
- Din *nici un* motiv? Ar putea apărea unul întemeiat.  
- Nici unul.  
- M-am retras, bombăni el, nevoit însă să-și maseze durerea din piept. Fără misiuni colaterale.  
- Și-mi vei da înapoi toate actele false de identitate pe care le-ai acumulat în cariera ta perstiță.  
- Toate? Dar...  
Se opri.  
- Bine.  
Putea oricînd să facă rost de altele, dacă împrejurările i-o cereau.  
- Altceva?  
- Cam asta ar fi tot.  
Îl atinse pe obraz, apoi îi încadra chipul.  
- Te iubesc mai presus de orice rațiune, murmură ea, prețuind cuvintele îndeajuns ca să i le înapoieze. Și primesc tîrgul. Te iau, dar asta înseamnă că mă iei și tu pe mine. Blestemul neamului Jones. Nu aduc noroc.  
- Domnișoară doctor Jones, își apăsă el buzele în palma ei. Norocul tău e pe cale să se schimbe. Ai încredere-n mine.

## **SFÎRȘIT**